EU TE-AM AFLAT. ACUM E RÂNDUL *TĂU*.

DEVIL'S NIGHT # 2

Hideaway

Autoare de bestsellere *New York Times*

PENELOPE DOUGLAS

PENELOPE DOUGLAS

DEVIL'S NIGHT # 2

Hideaway

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2024

Playlist

Black Honey — Thrice
Castle — Halsey
Control — Puddle of Mudd
Cry Little Sister — Seasons After
Emotionless — Red Sun Rising
Go to Hell — KMFDM
Heavy in Your Arms — Florence + The Machine
Jekyll and Hyde — Five Finger Death Punch
Like a Nightmare — Never Say Die
Lung (Bronchitis Mix) — Sister Machine Gun
Paint It, Black — Ciara
Remember We Die — Gemini Syndrome
Save Yourself — Stabbing Westward
Scumgrief (Deep Dub Trauma Mix) — Fear Factory
Smells Like Teen Spirit — Think Up Anger
Smokin' In the Boys Room — Mötley Crüe
Waiting Game — Banks

NOTA AUTOAREI

Povestea de iubire din *HIDEAWAY* este de sine stătătoare, dar intriga este o continuare a evenimentelor care au început în *CORUPT* (volumul 1 din seria „Devil's Night"). Recomand din toată inima să citiți *CORUPT* înainte de a citi cartea aceasta. Distracție plăcută!

Pentru Z. King

„Omul nu poate distruge sălbăticia din el negându-și impulsurile. Singurul mod de a scăpa de tentație este să-i cedezi."

—Robert Louis Stevenson,
Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde

CAPITOLUL 1
KAI

Ploaia e aidoma nopții. În întuneric și sub nori, poți fi altfel.

Numai în anumite momente e acceptabil să faci anumite lucruri. Nu știu de ce. Poate datorită lipsei luminii soarelui și felului în care celelalte simțuri se ascut; sau din pricina vălului fin care ascunde totul. Îndreaptă-ți umerii și suflecă-ți mânecile! Toarnă-ți o băutură și relaxează-te! Râzi cu prietenii tăi și ambalează-te din cauza meciului de baschet care se difuzează la televizor!

Du-te în toaleta barului, după o fată căreia i-ai tras-o cu privirea o oră, și savurează exclamațiile de aprobare ale prietenilor tăi, atunci când revii la masă!

Ia încearcă să faci asta ziua în amiaza mare, cu stagiara de la birou!

Nu că aș vrea libertatea să mă dedau la orice, oricând, oriunde. Lucrurile devin speciale când se petrec mai rar.

În fiecare dimineață, când răsărea soarele, stomacul mi se strângea de nerăbdare.

Apoi se făcea din nou seară.

Masca îmi atârna în mână, pe lângă corp. M-am oprit pe palierul de la etajul al doilea și am privit-o pe Rika. Stătea în mașina ei, cu capul aplecat. În ciuda ploii care bătea în parbriz, fața ei era luminată de ecranul telefonului. Tasta ceva.

Am clătinat din cap, încordându-mi maxilarul. *Nu ascultă deloc.*

Am privit în timp ce iubita celui mai bun prieten al meu termina de tastat. Lumina ecranului s-a stins, după care ea a deschis portiera, a coborât și a început să alerge prin ploaia torențială. Am cântărit-o din ochi, trecând totul în revistă. *Capul și ochii plecați. Cheile ținute strâns în pumn. Brațele deasupra capului, ca s-o ferească de ploaie, ceea ce-i reduce mult câmpul vizual.*

Total neatentă la ce o înconjura. Era victima perfectă.

Am apucat curelele măștii și mi-am tras craniul argintiu pe față. Interiorul măștii s-a mulat perfect pe chipul meu. Lumea din jur s-a îngustat. Nu puteam să văd decât ce se afla dinaintea ochilor mei.

Fierbințeala mi-a alunecat pe gât, prelingându-se apoi în piept. Am tras adânc aer în plămâni. Inima îmi bătea foarte tare, dintr-odată flămândă.

Pe neașteptate, asemenea unei mici cascade, ploaia a pătruns pentru câteva secunde în *dojo*, iar ușa grea de metal, de la parter, s-a trântit cu putere.

— Hei! a strigat Rika.

Îmi simțeam bătăile inimii în stomac. Am închis ochii, savurând senzația. Sunetul vocii ei a reverberat prin clădirea goală. Am rămas nemișcat pe palierul întunecat, așteptând să mă găsească.

— Tu ești, Kai?

Am dus o mână în spate și mi-am tras pe cap gluga hanoracului negru, după care m-am întors să privesc peste balustradă.

— Hei! a strigat din nou, mai insistent. Kai, ești aici?

Mai întâi i-am văzut părul blond. Asta remarci prima oară la Rika. În penthouse-ul ei întunecat, în *dojo*-ul întunecat, pe aleea aflată și ea în întuneric, în camerele adâncite în beznă și pe străzile obscure, ea iese mereu în evidență.

Mi-am sprijinit mâinile pe balustradă, fixându-mi picioarele pe zăbrele. Rika păși încet, în sala de jos. A umblat la comutatoarele de pe perete. Lumina nu s-a aprins.

Dintr-odată foarte atentă, și-a răsucit capul la stânga și la dreapta, după care a întins mâna spre comutatoare, răsucindu-le din nou.

Nimic.

Pieptul ei se ridica și cobora cu repeziciune. Rika era încordată. A strâns mai tare între degete breteaua genții.

Mi-am stăpânit un zâmbet și mi-am înclinat capul într-o parte, cu ochii la ea. Ar fi trebuit să mă arăt. Ar fi trebuit să joc corect, s-o înștiințez că sunt aici și că ea e în siguranță.

Dar, cu cât așteptam mai mult, cu cât rămâneam mai tăcut și mai ascuns, cu atât mai agitată părea ea. Pe măsură ce înainta în încăperea de jos, nu mă puteam stăpâni să gust clipa. Era derutată. Înfricoșată. Timidă. Nu știa că sunt aici. Chiar deasupra ei. Habar n-avea că ochii mei o priveau. Habar nu avea că aș fi putut să mă reped la ea, s-o prind în strânsoare și s-o trântesc la podea cât ai clipi.

Nu voiam s-o sperii, și totuși exact asta făceam. Puterea și controlul dau dependență. Iar eu nu voiam să-mi placă, fiindcă, dacă mi-ar fi plăcut, ar fi însemnat că sunt pervers.

Așa ceva m-ar fi transformat în Damon.

Am început să gâfâi și am strâns mai tare balustrada între degete. Deodată, și eu mă simțeam înfricoșat. Nu era normal.

— Știu că ești aici, a spus Rika, privind încruntată în jur.

Dar încruntarea ei era forțată. Am zâmbit în colțul gurii, sub masca mea.

Tricoul ei lung, cenușiu îi alunecase de pe umeri, iar picăturile de ploaie licăreau pe pieptul și pe gâtul ei. În Meridian City, orașul nostru, ploua cu găleata. La acea oră din noapte și în acest

cartier, străzile erau pustii. Nimeni nu ar fi auzit-o, dacă ar fi strigat. Probabil că nimeni n-o văzuse intrând în clădire.

Și, după felul în care a început să păşească în spate, vrând să iasă din încăperea întunecată, părea să-și fi dat și ea seama de asta.

Am făcut un pas.

Podeaua a scârțâit, iar capul ei a zvâcnit spre stânga, în direcția sunetului.

Ochii ei m-au găsit. Fără s-o scap din priviri, am păşit spre trepte.

— Kai?

Probabil că se întreba: *De ce nu-mi răspunde? De ce și-a pus masca? De ce nu mai avem curent electric? Din cauza furtunii? Ce se petrece aici?*

Nu am rostit niciun cuvânt. M-am apropiat încet de ea. Silueta ei minionă devenea tot mai clară. Șuvițe de păr ud — pe care nu le observasem până adineauri — i se lipiseră de piept, iar cerceii cu diamante, pe care Michael i-i dăruise de Crăciun, anul trecut, îi sclipeau în urechi. Sfârcurile ei se profilau prin tricou.

Mă privea temătoare, cu ochii ei albaştri.

— Știu că tu ești.

Am rânjit pe sub mască. Încordarea ei îi contrazicea cuvintele încrezătoare. *Chiar știi?*

I-am dat târcoale încet, de parcă aş fi prins-o într-o colivie. Rika a rămas nemișcată. *Ești așa de sigură că eu sunt? E posibil să nu fiu Kai, corect? Poate că pur și simplu i-am luat masca. Sau am cumpărat una identică.*

Oprindu-mă în spatele ei, m-am străduit să-mi mențin respirația liniștită, în ciuda bătăilor tot mai agitate ale inimii mele. Simțeam energia care circula între pieptul meu și spinarea ei.

Ar fi trebuit să se răsucească spre mine. Ar fi trebuit să se pregătească în fața primejdiei, așa cum o învățasem. Credea că e doar un joc?

— Termină! s-a răstit ea, întorcându-și capul doar atât cât să-i văd buzele. Nu e amuzant.

Avea dreptate. În noaptea asta, Michael plecase din oraș, iar Will probabil că ieșise să se îmbete pe undeva. Rămăseserăm doar noi doi.

Stomacul meu făcea tumbe. Aveam nevoie să depășesc orice limită, ca să simt că încă dețin controlul. Nu era nici amuzant, nici bine și nici corect. Și nu voiam să mă opresc. Nu era a bună.

Am luat-o în brațe și mi-am lipit nasul de gâtul ei, sub ureche. Parfumul ei mi-a îngreunat pleoapele. Când a icnit, am strâns-o mai tare și i-am lipit trupul de al meu.

— Suntem doar noi doi, Monstrulețule, am mârâit. Așa cum îmi doresc. Avem toată noaptea la dispoziție.

— Kai! a strigat Rika, smucindu-se.

— Cine-i Kai?

Se lupta să-mi scape din strânsoare.

— Gata, știu că tu ești. Îți recunosc greutatea, corpul, mirosul...

— Chiar așa? am întrebat. Deci știi cum mă simt acum?

Mi-am lipit din nou fața mascată de gâtul ei și am îmbrățișat-o strâns. Posesiv. Amenințător. I-am șoptit la ureche:

— Mi-e dor de Rika, mica fată de liceu.

Am gemut. M-am prefăcut că-mi place să simt cum se zbate în brațele mele.

— Pe atunci nu dădeai din gură, am adăugat.

Corpul ei a rămas nemișcat. Apoi Rika a început să-mi tremure în brațe.

O învinsesem.

Odată, cineva apropiat nouă spusese exact aceste cuvinte. Cineva care o îngrozise. Acum Rika se întreba dacă nu cumva eu eram acel „cineva". *Damon a dispărut anul trecut, dar ar putea fi oriunde, Rika. Nu-i așa?*

Am auzit bubuitul unui tunet.

— Am așteptat mult clipa asta, i-am spus. Scoate-l!

I-am tras tricoul în jos, lăsând-o numai în maiou. Rika a țipat.

— Vreau să te văd!

Cu un icnet, s-a smuls de lângă mine și a ridicat brațele în față. A făcut numaidecât un pas în spate — prima mișcare de apărare pe care o învățasem, în eventualitatea în care cineva o prindea de la spate —, dar, fiindcă știam ce are de gând să facă, mi-am împins un picior în față.

Haide, Rika!

Apoi, pe neașteptate, s-a lăsat în jos cu toată greutatea. Mi-a alunecat printre brațe și iat-o pe podea!

Aproape că am izbucnit în râs. Gândea rapid. *Foarte bine.*

Am atacat. S-a săltat în patru labe, pregătită să fugă, iar eu am fandat, prinzând-o de gleznă.

— Unde vrei să pleci? am tachinat-o.

Cu o lovitură, mi-a aruncat masca de pe față. M-am tras în spate, râzând.

— Dumnezeule! Ce distractiv o să fie! Abia aștept.

A scâncit și s-a târât în spate, apoi s-a ridicat în picioare. Când s-a întors spre mine, i-am văzut frica întipărită pe față. A luat-o la fugă spre vestiare. Probabil voia să ajungă la ieșirea din spate.

Am alergat după ea și am prins-o de maiou. Toate simțurile mele erau în flăcări.

Drace! Am simțit o picătură de sudoare prelingându-mi-se pe ceafă.

E doar un joc. N-o să-i fac rău. Era ca în copilărie, când jucam leapșa sau de-a v-ați ascunselea. Știam că nimic rău nu ni se va întâmpla când eram prinși și că nici noi nu le-am fi făcut rău celorlalți, dar teama irațională punea oricum stăpânire pe noi. Asta îmi doream. Doar asta conta. Ce se întâmpla acum nu era pe bune.

Am răsucit-o în loc. I-am cuprins talia cu un braț și i-am ridicat genunchiul cu cealaltă mână, săltând-o de la pământ. Rika a încercat să mă lovească cu genunchiul liber, dar i-am răsucit șoldurile înainte să mă nimerească între picioare. Am îmbrâncit-o în spate. Ne-am prăbușit amândoi pe podea — eu, deasupra ei.

— Nu! a țipat Rika.

Se zvârcolea sub mine. Mi-am făcut loc cu forța între picioarele ei. I-am țintuit încheieturile deasupra capului.

Se lupta să scape, dar puterea din brațe începuse să-i scadă și rezistența ei slăbea.

M-am oprit și am privit în jos. Și Damon, și eu aveam păr și ochi închiși la culoare. În întunericul care ne înconjura, Rika n-ar fi putut face diferența. O bruscam, o forțam, o amenințam... La fel cum făcuse el.

Mi-am aplecat încet capul spre sânii ei, lăsându-l să zăbovească la un centimetru de pielea ei, iar Rika s-a dat bătută. Pieptul i se zbuciuma atât de tare, că părea să aibă un atac de astm.

O priveam de sus. Era neajutorată, cu mâinile imobilizate deasupra capului. I-am văzut lacrimile. Știa că s-a terminat. Nimeni nu mă putea opri, nimeni nu ar fi auzit-o țipând. Eram un nebun mascat care putea s-o rănească, s-o omoare pe îndelete, fără nicio grabă.

Pe neașteptate, fața i s-a schimonosit. Rika a urlat, ca și cum îndârjirea ei fusese înghițită de groaza a ceea ce i se întâmpla.

La naiba! Cuprins de furie, mi-am dat jos gluga.

— Ești o puștoaică plângăcioasă! am răcnit, izbindu-mi palma în podea, în dreptul capului ei. Dă-mă jos de pe tine! Acum! Hai!

Roșie la față, Rika a mârâit. S-a săltat de la podea și mi-a trecut un braț pe după ceafă, imobilizându-mi capul. Cu cealaltă mână, mi-a băgat arătătorul și degetul mare în ochi.

Nu era cine știe ce, dar m-a făcut să-mi slăbesc strânsoarea îndeajuns cât să-i permit să mă plesnească peste cap. Când m-am tras înapoi, s-a ridicat și și-a înhățat geanta. M-a lovit cu ea.

— Ah! am icnit, smulgându-i-o din mână.

A țâșnit în picioare. S-a repezit spre perete, a înșfăcat o sabie *kendo* și a luat poziția de atac: cu mânerul de bambus ridicat, gata de luptă.

Mi-am sprijinit greutatea pe călcâie și mi-am șters fața, să văd dacă sângeram. Niciun strop de sânge. Am oftat ușurat și mi-am ridicat ochii spre ea. Trupul meu se răcea tot mai mult, pe măsură ce teama din ochii ei era înlocuită de furie.

Adrenalina încă îmi gonea prin membre. Am tras adânc aer în piept. Când am încercat să mă ridic în picioare, mi-am simțit corpul de zece ori mai greu.

— Nu-mi place să fiu luată prin surprindere așa! a scrâșnit Rika. Ăsta ar trebui să fie un spațiu sigur.

Am privit-o mustrător.

— Niciun spațiu nu e sigur.

M-am apropiat de scări, scoțându-mi hanoracul. Am luat sticla de apă pe care o lăsasem lângă geam, ceva mai devreme.

— Nu ești atentă. Te-am urmărit. Pe stradă, stăteai cu nasul în telefon. Și abia dacă ai reușit să mă clintești. Îți irosești timpul panicându-te.

Am sorbit din sticlă. Eram însetat nu doar din pricina efortului depus, ci și din cauza adrenalinei.

Aveam nevoie să simt toate astea.

Îmi lipseau nopțile acelea de demult, când mă descătușam. Pe vremea când aveam prieteni alături de care să mă dezlănțui.

I-am auzit pașii pe scări. Am privit pe fereastră. Luminile strălucitoare din Meridian City — aflat pe malul opus al râului — licăreau puternic, în contrast cu întunericul de pe partea asta a apei.

— Am reținut tot ce m-ai învățat, mi-a zis Rika. Am avut încredere în tine, deci n-am luat atacul ăsta în serios. Dacă se va repeta, o să mă descurc.

— Ar fi trebuit să te descurci acum. Dacă era altcineva în locul meu? Ce s-ar fi întâmplat cu tine?

Mi-am coborât privirea spre ea. Ochii ei îndurerați au poposit pe geam. Regretul își croia drum în pieptul meu. Uram s-o văd așa. Rika trecuse prin prea multe, iar eu o zguduisem iar.

— Am impresia că-ți place să faci asta, a rostit calm, fără să-și desprindă ochii de fereastră. Chiar prea mult, aș zice.

Inima mi-a tresărit. Mi-am ferit chipul. O mașină înainta pe stradă, iar cauciucurile ei împroșcau apa de ploaie.

— Știi, și eu te-am urmărit, Kai. Ești discret. Nimeni nu știe unde mănânci, unde dormi...

Am răsucit dopul sticlei de apă, iar plasticul a trosnit în pumnul meu. Știam la ce se referă. Știam că mă purtam distant.

Însă trebuia să țin totul în mine. Altfel, riscam să-mi scape lucruri care n-ar fi trebuit să iasă la lumină. Era mai bine așa.

În ultimul timp, totul se înrăutățea. Totul se ducea de râpă. Ea și Michael erau complet absorbiți unul de celălalt, iar Will era beat aproape toată ziua. Acum, mai mult ca oricând, eram pe cont propriu.

— Ești ca o mașinărie, a continuat Rika, apoi a respirat adânc. Nu ca Damon. Nu poți fi deslușit.

A făcut o pauză.

— Doar când îți pui masca reușesc să disting câte ceva la tine. Îți place, așa-i? Am impresia că numai când porți mască mai simți ceva.

Mi-am întors capul și am privit-o mai blând.

— Nu ești cu mine tot timpul, am glumit.

Pentru o clipă, i-am susținut privirea. Amândoi știam foarte bine despre ce vorbeam. Nu mă vedea niciodată cu alte femei. Obrajii i s-au îmbujorat ușor. Mi-a adresat o jumătate de zâmbet și a renunțat la interogatoriu.

Mi-am dres glasul.

— Trebuie să mai lucrezi la contraatacuri, i-am spus. Și să fii mai rapidă. Dacă te oprești, îi lași atacatorului o șansă să te înhațe.

— Știam că sunt în siguranță cu tine.

— Nu ești, am contrazis-o cu asprime. Trebuie să pornești mereu de la premisa că ești în pericol. Dacă altcineva decât Michael te ia în brațe, o să primească exact ce merită.

Și-a încrucișat brațele la piept. Era iritată. O înțelegeam. Nu voia să-și petreacă restul vieții stând cu ochii-n patru. Dar abia dacă-și lua măsuri de precauție elementare. Putea s-o pățească urât de tot, dacă făcea un pas greșit. Michael nu era tot timpul cu ea, ca s-o apere.

Dar când era prin preajmă, măcar stătea lângă Rika. Trecuseră săptămâni întregi de când nu mai vorbisem cu el.

— Ce mai face? am întrebat-o, referindu-mă la Michael.

Rika și-a dat ochii peste cap. Începea să se relaxeze.

— Vrea să zburăm la Rio sau cine știe unde, ca să ne căsătorim.

— Credeam că ați hotărât să așteptați până termini facultatea.

A dat din cap, oftând.

— Da, și eu am crezut la fel.

Am mijit ochii la ea. Și atunci, care era problema?

Părinții lor se așteptau la o căsătorie în Thunder Bay. Din câte știam, pe Rika și pe Michael nu îi deranja ideea asta. Ba chiar Michael se exprimase foarte clar: voia s-o vadă în rochie de mireasă, străbătând culoarul dintre stranele bisericii, către altar. La urma urmei, Michael crescuse cu gândul că ea avea să se mărite cu fratele lui. Deci acum voia să le arate tuturor că Rika îi aparține.

Deodată, mi-a picat fisa.

Damon.

Mi-am dat cu presupusul:

— Michael se teme că o căsătorie cu fast îl va provoca pe Damon să se întoarcă. Așa-i?

Rika a dat din nou din cap, foarte serioasă, fără să-și desprindă privirea de la fereastră.

— Crede că, dacă ne căsătorim, n-o să mi se mai întâmple nimic rău. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Are dreptate. Orgoliul lui Damon n-ar suporta ideea unei căsătorii cu sute de invitați drept martori, cu Will și cu mine alături de Michael. Damon n-o să poată sta deoparte.

Rika mi-a reamintit:

— De un an de zile, nimeni nu l-a mai văzut și n-a mai auzit de el.

Am strâns din dinți. Neliniștea mi s-a strecurat în măruntaie.

— Tocmai asta mă sperie.

Cu un an în urmă, Damon dorise ca Rika să sufere enorm. De fapt, toți ne doriserăm asta, dar Damon împinsese lucrurile prea departe. Când nu i-am mai ținut partea, i-am devenit cu toții dușmani. Damon ne atacase, îi făcuse rău Rikăi și îl ajutase pe

Trevor, fratele lui Michael, care încercase s-o ucidă. Michael era îndeajuns de deștept să înțeleagă că, probabil, furia lui Damon nu se potolise. Dacă am fi știut unde se afla Damon, ar fi fost una, dar detectivii pe care-i angajaserăm ca să-l găsească și să-l supravegheze nu fuseseră în stare să-i dea de urmă.

Asta explica de ce Michael voia să se asigure că Rika rămâne departe de atenția generală. O nuntă fastuoasă, în orașul nostru înstărit, de la malul oceanului, ar fi adus-o în vizorul tuturor.

— Tu nu vrei o nuntă mare, i-am reamintit. Îl vrei doar pe Michael. De ce nu plecați vă căsătoriți în altă parte, așa cum a propus el?

A rămas tăcută câteva clipe, după care a vorbit încet, cu ochii pierduți în depărtare.

— Nu. Chiar în spatele Catedralei St. Killian, acolo unde se termină pădurea, unde colinele coboară spre mare. Sub cerul nopții...

A dat din cap. Pe buzele ei a înflorit un surâs melancolic, frumos.

— Acolo o să mă mărit cu Michael.

O cercetam din ochi. Avea o privire pierdută, visătoare, de parcă știuse dintotdeauna că se va mărita cu Michael Crist și întreaga viață derulase scena asta în minte.

— Ce-i acolo? a întrebat Rika, gesticulând spre fereastră.

Știam la ce se referea. Alesesem cu un motiv bine întemeiat sediul *dojo*-ului nostru.

M-am uitat la clădirea de peste drum. Era cu treizeci de etaje mai înaltă decât cea în care ne aflam. Zidurile de piatră cenușie păreau și mai întunecate din cauza ploii și a lipsei de lumină.

— Se cheamă *Papa*, i-am răspuns. Cu ceva vreme în urmă, era un hotel vestit. De fapt, încă este.

Papa zăcea abandonat de ani buni. Fusese construit pe când umbla vorba că se va construi un stadion de fotbal, ca să aducă mai mulți vizitatori în Meridian City. Și se voise a fi o modalitate de a revigora Whitehall, cartierul plin de clădiri dărăpănate, în care ne găseam acum.

Din păcate, stadionul nu mai fusese construit, iar *Papa* dăduse faliment după ce se chinuise să supraviețuiască.

Mi-am plimbat privirea peste ferestrele întunecate. Umbrele draperiilor abia se distingeau în interiorul camerelor de vizavi, acum tăcute și pustii. Era ciudat să te gândești că într-un loc atât de mare nu mai licărea nicio fărâmă de viață. Ca să fiu sincer, mi se părea de-a dreptul imposibil. Ochii mei neîncrezători cercetau fiecare locșor întunecat. Reușeam să pătrund cu privirea doar câțiva centimetri în fiecare cameră. Întunericul ascundea restul.

— Am senzația că stă cineva cu ochii pe noi, mi-a zis Rika.

— Știu. Și eu am aceeași senzație.

Cu coada ochiului, am văzut că tremura. I-am întins hanoracul meu.

L-a luat. Mi-a zâmbit și s-a îndreptat spre scări.

— Se face frig. Nu-mi vine să cred că deja suntem în octombrie. Curând, va începe Noaptea Diavolului[1], a spus cu voce cântată.

Părea nerăbdătoare.

Am dat din cap și am urmat-o.

Însă, când am întors capul pentru o ultimă oară, am simțit un fior pe șira spinării, la gândul celor o sută de camere goale din hotelul părăsit, de peste drum, și la acea Noapte a Diavolului, cu mult timp în urmă, când băiatul care eram pe atunci urmărise o fată care ar fi putut să fie ca Rika, într-un loc care semăna cu hotelul cufundat în beznă pe care îl zăream vizavi.

[1] În original, *Devil's Night.*

Dar, spre deosebire de seara asta, în acea noapte băiatul nu se stăpânise.

Făcuse ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

Am coborât scările, în spatele Rikăi, și mi-am potrivit pașii cu ai ei. Îi priveam ceafa.

Habar nu avea cât de aproape era primejdia.

CAPITOLUL 2
KAI

Cu șase ani în urmă

În sfârșit, sosise Noaptea Diavolului.

Ultima noastră Noapte.

Urma să absolvim liceul anul următor, în mai. După ce plecam toți patru la facultate, nu am fi revenit acasă decât în vacanțele de vară și în cele de iarnă. Iar atunci aveam să fim prea maturi pentru așa ceva. Nu vom mai putea folosi pretextul tinereții ca să explicăm de ce sărbătoream noaptea de dinaintea Halloweenului, făcând farse și alte năzdrăvănii copilărești. Anul viitor, urma să devenim adulți. Nu se mai cădea să sărbătorim Noaptea Diavolului.

Așa că în noaptea asta aveam de gând să ne facem de cap.

Am trântit portiera și am străbătut parcarea, trecând pe lângă BMW-ul lui Damon, către intrarea din spate a catedralei. Am deschis ușa, intrând în trapeză. Câteva mese, o bucătărie, câteva canapele și o măsuță de cafea, pe care erau răspândiți fluturași despre cum să te rogi și cum să postești într-un mod sănătos.

Am tras adânc aer în piept. Mirosul atotprezent de tămâie umplea sălile tăcute. Eram catolic prin naștere, la fel ca prietenul meu, Damon. Dar nu practicam religia asta. Eu mă prefăceam că

sunt catolic de dragul mamei, în vreme ce Damon se prefăcea ca să se amuze.

Am luat-o spre naos. Un bufnet sonor a destrămat tăcerea. M-am oprit brusc, privind în jur. Părea că o carte căzuse de pe un birou.

Era vineri dimineață. Puțin probabil să fie mulți oameni pe-aici. Dar, dat fiind că tocmai se terminase perioada confesiunilor, probabil că în catedrală rămăseseră câțiva întârziați care se rugau pentru iertarea păcatelor.

Vocea puternică a părintelui Beir a răsunat de undeva din stânga mea:

— Ce-am discutat noi ieri?

— Nu-mi aduc aminte, părinte.

Am zâmbit. *Damon.*

Am păşit la stânga şi am străbătut încă un hol, trecându-mi vârfurile degetelor peste lambriurile din mahon lucios. M-am străduit să-mi stăpânesc râsul.

M-am oprit la uşa biroului. M-am lipit de perete, cu urechile ciulite. Glasul blând şi calm al lui Damon îi răspundea lui Beir ca şi cum ar fi citit dintr-un scenariu.

— Eşti impenitent şi iresponsabil.

— Da, părinte.

Mă cutremuram de râs. Întotdeauna, cuvintele lui Damon erau în contradicție totală cu tonul pe care le rostea. *Da, părinte* — o confirmare că amicul meu greşise, dar, în acelaşi timp, parcă ar fi spus: *Da, părinte, nu-i aşa că eşti mândru de mine?*

Cei mai mulți dintre noi erau mustrați în confesionalele din naos. După ce tatăl lui şi preotul Beir se străduiseră mulți ani — fără sorți de izbândă — să-l convingă „să apuce pe calea cea dreaptă", acum Damon era silit să primească observațiile față-n față, în şedințe de consiliere săptămânale.

Iar lui îi plăcea la nebunie. Se desfăta cu gândul că alții îl considerau un mic diavol.

Am aruncat o privire în încăpere. L-am văzut pe preot dând ocol biroului. Damon stătea îngenuncheat pe o băncuță. Avea în față Biblia mare și neagră a lui Beir.

— Vrei să fii judecat? l-a întrebat preotul.

— Toți vom fi judecați.

— Nu asta te-am învățat.

Damon își ținea capul plecat. Părul negru îi atârna pe frunte și îi ascundea ochii. Cu toate acestea, am văzut pe buzele lui umbra unui zâmbet. Beir probabil că nu-l vedea. Damon purta uniforma de școală. Avea o pereche de pantaloni kaki boțiți, obișnuiții lui pantofi albi și scâlciați și manșetele desfăcute. O cravată albastru cu verde îi atârna pe după gât. Când ne duceam la școală, el arăta de parcă dormise întreaga noapte în hainele lui.

Dintr-odată, și-a răsucit capul spre mine. A scos limba, mișcând-o sugestiv de colo-colo și rânjind ca un tembel.

Am izbucnit într-un râs înăbușit. I-am rânjit.

Ce cretin!

Am luat-o înapoi pe coridor, către naos, lăsându-l pe Damon să-și termine „lecția".

Îmi plăceau multe lucruri în locul acesta, dar nu și să mi se facă morală, așa cum proceda preotul Beir cu Damon. Liturghiile mă plictiseau, școala de duminică era monotonă, iar mulți preoți erau distanți și reci. De luni până sâmbătă, foarte mulți enoriași se purtau execrabil unii cu alții, însă își schimbau brusc atitudinea infectă, între ora zece și ora unsprezece, în fiecare dimineață de duminică. Ce minciuni gogonate!

Dar biserica îmi plăcea. Era tăcută. Și puteai sta liniștit aici, fără să te temi că vei fi nevoit să interacționezi cu cineva.

Pășind pe culoar, spre partea din spate, am aruncat o privire către cele patru confesionale. Voiam să mă asigur că niciun bec nu era aprins, indicând prezența vreunui preot. Toate erau goale. Am luat-o la dreapta și l-am ales pe cel din urmă, parțial ascuns în spatele unei coloane.

Am intrat în cabina mică și întunecată. Mirosul de lemn vechi m-a luat imediat în primire. Aveam impresia că sunt afară, în vânt și în ploaie.

M-am așezat pe scaunul tare, de lemn. Am privit paravanul de răchită din fața mea. Știam că de partea cealaltă nu se afla nimeni. Preoții erau ocupați cu alte îndatoriri. Exact cum îmi plăcea. De fiecare dată, mă confesam de unul singur.

M-am aplecat. Mi-am sprijinit coatele pe genunchi și mi-am împreunat palmele. Involuntar, mușchii brațelor mi s-au contractat.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit! am spus cu voce scăzută. A trecut o lună de la ultima mea confesiune.

Am înghițit în sec. Eram conștient că, deși niciun preot nu mă asculta, *eu* mă ascultam. Oricât de incredibil pare, uneori era mult mai greu așa. În preajmă nu exista nimeni care să-mi ofere iertarea păcatelor.

— Știu că nu-i nimeni acolo, am spus, adresându-mă locului gol, de cealaltă parte a paravanului. Știu că fac asta de prea mult timp. Nu mai pot găsi justificări. Dar...

Am făcut o pauză. Îmi căutam cuvintele.

— Dar uneori nu pot vorbi decât atunci când nu mă ascultă nimeni.

Am respirat profund. Carapacea mea se fisura.

— Probabil că simt nevoia să vorbesc cu voce tare.

Să vorbesc, chiar dacă nu urma să primesc penitențe de doi bani, care nu aveau nicio putere să mă scape de vinovăție.

Am inspirat mirosul acela de vânt și de ploaie. Nu știam de unde venea, dar mă făcea să mă simt ca într-o peșteră, departe de ochi și de urechi străine.

Am continuat:

— Nu de tine am nevoie, ci de spațiul ăsta. Ce-i în neregulă cu mine, de-mi place să mă ascund? De ce îmi place să-mi păstrez secretele doar pentru mine?

Mi se părea foarte improbabil ca Damon să aibă secrete. Nu se lăuda cu faptele lui murdare, dar nici nu le ascundea. Will, un alt tip din gașca noastră, nu făcea nimic pe cont propriu, așa că era ușor să-ți dai seama când punea ceva la cale.

Iar Michael — șeful grupului nostru, cel de care eram cel mai apropiat — se ascundea doar față de cei care se ascundeau de el.

Însă eu știam cine sunt. Și făceam mari eforturi ca nimeni să nu-și dea seama cum eram în realitate.

— Îmi place să-mi mint părinții, am zis în șoaptă. Îmi place că ei habar n-au ce am făcut azi-noapte ori săptămâna trecută. Nu au habar nici ce am de gând să fac diseară. Îmi convine că nimeni nu știe cât de mult îmi place să fiu singur. Că-mi plac luptele și separeurile din cluburi...

Am tăcut, pierdut în gânduri. Îmi aminteam ce se petrecuse în luna scursă de la ultima mea confesiune, îmi aminteam toate nopțile în care mă rătăcisem.

Am vorbit mai departe.

— Îmi place că prietenii mei mă influențează în rău. Și-mi place să trag cu ochiul.

Mi-am cuprins pumnul în cealaltă palmă și m-am silit să continui confesiunea.

— Îmi place să privesc oamenii. Abia de curând am descoperit chestia asta.

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Să-mi doresc să fac ce fac ei, să simt ce simt și ei e chiar mai plăcut decât dacă aș lua parte la activitățile lor.

Mi-am ridicat ochii spre paravanul înnegrit. Era întredeschis foarte puțin.

— Și-mi place s-o ascund. Nu vreau ca prietenii mei să mă cunoască la fel de bine precum cred ei că mă cunosc. Nu știu de ce.

Gânditor, am scuturat din cap.

— Unele lucruri pur și simplu sunt mai atrăgătoare dacă le tăinuiești.

Am oftat.

— Dar, oricât de plăcut e să nu fiu văzut de nimeni, mă simt singur. Nu am nicio legătură emoțională cu altcineva.

Michael, Will, Damon... Într-un fel, toți patru eram plămădiți din același aluat, deși, dacă ne-ai fi privit din afară, nu ai fi crezut asta. Toți patru iubeam senzațiile tari și tânjeam după euforia care apărea doar când făceam ceva interzis.

Însă mie îmi plăcea intimitatea mea, chiar mai mult decât le plăcea lor propria intimitate.

Și-mi plăcea să fie sordidă. La fel ca a lor.

M-am străduit să alung rușinea pe care o simțeam. Am adăugat:

— Mint tot timpul. Nici nu pot spune de câte ori.

Mint pe toată lumea.

— Pe deasupra, nu-l sufăr deloc pe taică-miu. Am luat numele Domnului în deșert de vreo cinci sute de ori luna trecută și am făcut sex ca să mai rup puțin monotonia fiecărui minut de veghe devorat de gânduri murdare. Să fac penitență n-o să mă oprească. N-am de gând să mă schimb, așa că...

Deci de asta nu mă ajuta să mă confesez unui preot. Repet: îmi place să fac lucruri nepermise.

Dar ce bine e să-ți recunoști păcatele! Măcar mă confesam, nu? La urma urmei, știu că făcusem lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. Iar asta e important.

Închizând ochii, m-am sprijinit de perete și am tăcut.

Fir-ar al naibii! Nu mai rezistam să aștept până la noapte. Gândul la catacombe, la cimitir sau la oricare loc unde urma să ajungem diseară îmi stârnea o dorință irezistibilă. Masca mea, teama, vânătoarea... Mi s-a pus un nod în gât și am simțit că mi se înfierbântă trupul.

Fântâna din pronaos clipocea ușor. Am auzit o tuse în depărtare. Nu știam ce urma să fac mai întâi: să sparg un obiect, să i-o trag cuiva sau să lupt? Voiam s-o fac acum, dar nici măcar nu se înserase. Noaptea care stătea să înceapă avea să fie cea mai tare din acest an.

Deodată, am auzit o voce:

— Circulă o poveste...

Am tresărit.

Am deschis ochii, iar inima mi s-a făcut cât un purice.

— Ce naiba?! am izbucnit, sărind în picioare. Cine-i acolo?

Vocea aceea feminină răsunase aproape.

Poate chiar de cealaltă parte a paravanului din confesional.

Am țâșnit de pe scaun. Tălpile mi-au scârțâit pe podeaua de marmură.

— Nu, te rog, nu! mi-a zis necunoscuta.

Probabil bănuia că mă pregăteam să smulg ușița care dădea spre cabina preotului.

— Nu plănuisem să te ascult, dar, când ai început să vorbești, eram deja aici. N-o să spun nimănui ce-am auzit.

Părea să fie glasul unei persoane tinere. Să fi fost o fată de vârsta mea? Îmi lăsa impresia că e emoționată. Mă uitam la paravan. Glasul răsunase la numai câțiva centimetri distanță.

— Ai fost aici încă de la început? am mârâit. Ce dracu'?! Cine ești?

Mă gândeam la toate rahaturile pe care le spusesem adineauri.

Am dat draperia laoparte. Fata mi-a șoptit:

— Te implor! Vreau să-ți vorbesc, dar nu pot s-o fac dacă mă vezi. Acordă-mi un minut! Doar un minut.

Am rămas nemișcat, strângând din dinți. Ce naiba căuta fata aici? Știa cine sunt?

— Ascultă-mă doar un minut!

Ceva din vocea ei exprima fragilitate. Ca și cum ar fi fost o glastră aflată în echilibru precar, pe marginea unei măsuțe de cafea. Am rămas încremenit câteva clipe, nehotărât dacă s-o scot din ascunzătoarea ei sau să-i fac pe plac.

Bine. Dar numai un minut.

Necunoscuta a continuat:

— Circulă o poveste despre hotelul *Papa*, din Meridian City. Cunoști locul?

Am privit din nou prin paravan. În întuneric, abia îi distingeam silueta.

Papa? Ruina aia care costase multe milioane de dolari, construită pe celălalt mal al râului?

Am tras draperia la loc și m-am așezat.

— Cine ești?

— Se zvonește că în hotel există etajul al doisprezecelea, a adăugat, neluând în seamă întrebarea mea. Chiar există, dar nimeni nu poate să ajungă la el. Ai auzit povestea asta?

M-am lăsat puțin pe spate. Încă eram încordat, cu toate antenele ridicate.

— Nu.

— Se spune că familia care deține *Papa* a construit un al doisprezecelea etaj în fiecare hotel pe care l-a ridicat. Pentru uzul

personal al familiei. De fiecare dată când ajung într-un oraș care deține unul dintre hotelurile lor, se cazează acolo și ocupă tot etajul doisprezece. Dar etajul le este inaccesibil oaspeților cazați în hotel. Liftul nu ajunge până acolo. S-a descoperit că nu e posibil. Etajul e zidit tot. La fel stau lucrurile și cu accesul pe scară.

Vorbea mai însuflețit. Am întrebat-o:

— Și atunci, cum au acces membrii familiei la etajul doisprezece?

— Exact! a spus fata. Ăsta-i marele secret. Foarte mult timp, oamenii au crezut că era vorba de un mister născocit de proprietari și de angajați, pentru ca hotelul să atragă mai mulți clienți.

Fata a făcut o pauză. A tras aer în piept.

— Iar apoi oaspeții au văzut-o.

— Pe cine?

— O femeie care dansa.

— Poftim?

Dintr-odată, îmi trezise interesul.

Un etaj secret? O intrare secretă? O femeie-stafie?

Mi s-a părut că fata a dat aprobator din cap.

— După miezul nopții, când aproape toți oaspeții au intrat în camerele lor, iar hotelul este cufundat în tăcere și întuneric, se spune că o poți vedea...

Îi ghiceam zâmbetul din voce.

— O poți vedea dansând de una singură, aidoma unei balerine, jos, în sala de bal luminată doar de strălucirea lunii. Dansează pe un cântec de leagăn lugubru.

Buzele ei se mișcau în penumbră. Le distingeam conturul.

— Se mai zvonește ceva: că o balerină dansează în balconul de la etajul doisprezece, a vorbit fata mai departe. Oamenii o văd de la ferestrele de sus. Ploaia ușoară, în care se reflectă luminile orașului, dansează odată cu ea, pe măsură ce fata merge pe poante

și face piruete. Odată cu anii, au apărut alte povești, alte întrebări... O fată care nu s-a cazat niciodată în hotel și nici nu a ieșit vreodată de acolo, care se ascunde ziua și dansează noaptea.

Vocea ei a devenit un susur, făcându-mi pielea de găină.

— Mereu singură, mereu ascunsă.

Nu putea fi adevărat, dar aș fi vrut să cred că era. Semăna cu o vânătoare de comori — o fată nevăzută, ascunsă chiar sub nasul tuturor.

— De ce-mi zici toate astea?

— Pentru că ea încă e acolo, a venit răspunsul fetei. Ascunsă la etajul secret. Singură. Cel puțin așa-mi place să cred. Secretele și misterele fac viața mai plăcută, nu?

Am zâmbit. Mi-am sprijinit din nou coatele pe genunchi.

— Mda.

Fata și-a ridicat degetele către paravan. În sfârșit, am zărit o parte din ea: o mână subțire, cu unghii tăiate scurt.

— Îmi plac secretele tale, mi-a zis cu glas înfiorat. La urma urmei, nu faci rău nimănui fiindcă le ții doar pentru tine. Corect?

Aroma de vânt și de apă m-a înconjurat din nou. Deodată, mi-am dat seama de unde venea. Simțisem mirosul fetei îndată ce intrasem în confesional.

— Tragi des cu urechea la confesiunile altora? am întrebat-o amuzat.

— Uneori.

Răspunsese așa de repede, încât m-am pomenit c-o admiram. Îmi plăcea că se simțea în largul ei fiind sinceră și speram că, într-un fel, datorită mie se simțea atât de relaxată.

— Dar mai și mint, a recunoscut ea.

— Pe cine?

— Pe cei din familia mea. Îi mint tot timpul.

— Și ce minciuni le spui?

— Orice, ca să fie fericiți. Le spun că mă simt bine, deși nu e așa. O vizitez pe mama, deși nu ar trebui. Mint despre străduința mea de-a fi loială.

— E important să le ascunzi adevărul?

— E la fel de necesar precum dorința lor de a-mi ști fiecare pas.

Și-a plimbat degetele în jos, pe paravan, zgâriindu-l ușor cu unghiile.

— Încă mă consideră un copil. Au impresia că sunt incapabilă.

— Așa pari, am comentat eu. Vreau să zic că pari tânără.

A pufnit.

— Când aveam șase ani, eram deja bătrână. Cum sună *asta*?

Mă străduiam să înțeleg. *Bătrână la șase ani.* Crescuse prea repede. Asta voia să zică.

Lăsându-mă iar pe spate, i-am privit silueta întunecată, dincolo de paravan. Îmi doream s-o văd, dar nu voiam să ne întrerupem conversația.

Spusese că nu poate să-mi vorbească dacă o văd. Oare o cunoșteam?

I-am zis:

— Noi, oamenii, ne purtăm bine doar pentru că există consecințe pentru purtarea noastră. Dacă scoți consecințele din ecuație, toți își vor da arama pe față. Ca și cum și-ar scoate o mască.

— Sau ca și cum și-ar pune una, a zis ea. Până la urmă, când te ascunzi ești liber, nu?

Da, probabil...

A schimbat subiectul:

— Îți place cum te simți când porți mască?

Mă luase pe nepregătite. Inima mi-a tresărit.

— De ce mă întrebi?

Știa cine sunt. Știa că în seara asta începea Noaptea Diavolului.

— Mie îmi place să simt masca pe chip, a spus ea. Paravanul ăsta și întunecimea de-aici sunt un fel de mască, nu?

Mda.

Vocea ei, adineauri firavă, a devenit jucăușă:

— Aș putea fi oricine. Aș putea fi o fată care a crescut împreună cu tine. O colegă de clasă. Sora mai mică a unui coleg de-al tău. Copilul pentru care făceai babysitting când aveai șaisprezece ani...

Am zâmbit în colțul gurii. Mă distra ideea ei. Chiar dacă nu-i recunoșteam vocea, nu însemna că nu o cunoșteam pe ea. Poate că era o fată pe lângă care treceam în fiecare zi, pe coridoarele școlii. O fată căreia nu-i acordasem atenție. Sau iubita unui amic. Ori fiica grădinarului alor mei. Cine putea ști?

— Și tu poți fi oricine, a continuat ea. Iubitul unei prietene de-ale mele, un profesor pentru care am făcut o pasiune sau unul dintre amicii tatei. Poți să-mi spui orice. Pot să-ți spun orice. Fără să ne simțim stingheriți, pentru că nu e nevoie să ne mai întâlnim vreodată. Doar dacă vrem.

M-am aplecat din nou spre ea, încercând să-i simt iar mirosul.

Voiam s-o văd. Era clar că trebuia s-o văd.

— Indiferent cine ești, o să-ți păstrez secretele, i-am spus.

— Tu ești unul dintre secretele mele, a venit replica ei. Încerc să te fur, dar aș vrea să nu-mi doresc să te fur.

— *Să mă furi?* Ce vrei să spui?

— Ia zi: ce-ți place să privești? m-a întrebat.

— Poftim?

Schimbase iarăși subiectul. Se mișca mult prea repede, iar eu abia dacă țineam pasul cu ea.

— Ai mărturisit că-ți place să tragi cu ochiul. La ce?

Mi-am mușcat buzele. Șovăiam.

— Cred că știi deja, am răspuns, făcând pe secretosul. Dă-ți seama și singură! Doar ești fată mare.

A râs. Era un sunet desăvârșit, pur, nevinovat. Brusc, mâinile îmi fremătau de dorința de-a o atinge.

— Și dacă-mi place și mie să trag cu ochiul? m-a tachinat ea. Arată-mi prin cuvinte!

— Nu pot.

Mi-am coborât privirea. Mă simțeam rușinat, deși nu-mi stătea în fire.

— Te rog, m-a implorat ea din nou, în șoaptă.

Jur că-i simțeam respirația fierbinte pe fața mea.

— Vorbește-mi! Spune-mi ceva ce nu spui nimănui!

Nehotărât, am scuturat din cap. Mă luptam cu mine însămi. Felul în care vorbea... Uneori, mi se părea că auzeam glasul unei femei care-mi stătea în poală, cu buzele la câțiva centimetri de ale mele.

Dar acum era asemenea unei fetițe care-și dorea cu disperare ceva dulce.

Am început să tatonez, pătrunzând un pic în teritoriul ei:

— Când te-ai confesat ultima oară, micuțo?

— N-am fost niciodată la confesiune.

— Nu ești catolică?

— Nu.

Atunci, de ce venise aici?

Și de ce stătea chiar în cabina preotului?

— Ești un mic mister, așa-i? am întrebat, dar fără să aștept vreun răspuns.

— Haide, spune-mi! Ce-ți place să privești? a repetat ea, ispitindu-mă.

Am deschis gura, dar de pe buzele mele s-a desprins doar un oftat.

Isuse! *Ce-mi place să privesc?* Nu puteam să-i spun. *Rahat!*

Am închis ochii. Simțeam nevoia să plec. Dacă mă cunoștea? Dacă învățam la aceeași școală? Dacă era o fată care-mi plăcea? Nu i-ar fi convenit să afle despre plăcerile mele perverse.

De parcă mi-ar fi ghicit ezitarea, mi-a spus:

— Nu te teme! Îmi imaginez deja tot ce-i mai rău, și totuși încă sunt aici.

Mă simțeam ca un caraghios. Am râs scurt.

— Îmi place...

Mi-am trecut o mână peste față. Într-un final, am început să povestesc.

— Astă-vară, unul dintre prietenii mei a făcut sex cu o fată, în sala de întruniri a liceului. Eram cu toții cam drogați. Atmosfera s-a încins. El a început s-o sărute și s-o pipăie — am mai văzut chestii de-astea și alte dăți —, iar ea se tot uita la mine. Probabil se aștepta să mă bag și eu, dar...

Am tras adânc aer în piept. Nu mă mai simțeam în siguranță. Nu mai simțeam că afurisitul de confesional și paravanul dintre noi mă ascundeau de fata asta, pe care era posibil s-o cunosc. Ar fi trebuit să tac.

Și totuși ceva din mine mă îndemna să vorbesc. Fiecare cuvânt mă aducea mai aproape de margine. Mai aproape de prăpastie. Voiam să cad.

Am continuat:

— Ceva m-a ținut în loc. Nu-mi puteam desprinde privirea de-a ei, dar nici nu puteam să mă mișc.

Fata tăcea, însă știam că e tot acolo.

— Nu voiam să mă mișc. Fata nu putea să-și ia ochii de la mine. L-a încălecat pe prietenul meu și a început să i-o tragă, dar se uita încontinuu la mine.

Am închis ochii pentru un moment, chemând în amintire imaginea fetei, frecându-se de prietenul meu. Tipa își dorise s-o privesc. O controlasem de la distanță, pur și simplu.

— Pieptul i se zbătea. Gâfâia și gâtul îi transpirase. Avea o privire neliniștită... Habar nu avea ce urma să fac. Habar nu avea dacă-mi plăcea ce vedeam sau dacă urma să mă reped la ei dintr-o clipă-n alta. Era înfricoșată. Și excitată.

Atunci, tipa nu știuse ce intenții aveam, nici cât de mult mă aștâța ceea ce făcea pentru mine, fără să mă atingă. Nu comunicam cu mâinile sau cu gura mea. Doar ochii mi-i plimbam pe trupul ei, iar ea înnebunea fiindcă nu putea să afle ce voiam. Dumnezeule, ce-i mai plăcuse!

— El i-o trăgea, dar eu am adus-o la orgasm.

Mi-am dat seama că pantalonii mă strângeau. Mi-am coborât mâna ca să-mi aranjez boxerii. Am icnit când mi-am atins scula.

— Sordid, așa-i? am întrebat-o. Dezgustător, josnic, execrabil...

— Da. Și ce ai făcut mai departe?

— Ce vrei să spui?

Și-a apăsat din nou vârfurile degetelor pe paravan.

— Îmi închipui că erai superexcitat. Ce-ai făcut după aceea?

Mi-am reținut un hohot stânjenit. Fata asta nu mă slăbea deloc.

— Mă știi ca pe ace, puștoaico!

A râs înăbușit.

— Ce vârstă ai? am întrebat.

— Sunt destul de mare încât să fi văzut și să fi auzit lucruri mai urâte, mi-a răspuns ea. Nu-ți face griji! Zi-mi ce-ai făcut după aia.

— Nu pot să...

Am răsuflat prelung.

— N-am... n-am făcut nimic.

Dar ea aștepta. Știa că mințisem.

Mi-am lins buzele uscate. Am vorbit foarte încet:

— N-am mai așteptat ca prietenii mei să se ridice și să plece cu mașina, ca să cumpere ceva de mâncare. N-am așteptat nici ca fata să se ducă la baie. Nu am stat prin preajmă, până a intrat sub duș. N-am stins lumina, ca s-o sperii...

Amintirea icnetului ei de uimire îmi stăruia în urechi. Lumea se învârtea cu mine. Baia întunecată, perdeaua mișcătoare a dușului, aburul pe care mai că-l puteam mirosi...

— Nu-i nimic. Mie poți să-mi spui, m-a îndemnat Fata Misterioasă.

— Nu mi-a plăcut s-o sperii sau s-o fac să țipe.

Am strâns din dinți. Mi-am cuprins capul în palme.

— Nu mi-a plăcut să intru sub duș, s-o înșfac și s-o simt cum se rupe în bucăți, în mâinile mele...

Mi-am trecut degetele prin păr. De rușine, fața îmi ardea. Însă, în același timp, mi se ridicase o povară de pe umeri. Dacă puștoaica asta încă nu fugise din confesional, poate că nu eram chiar atât de pervers.

Nu-i așa?

— Și nu mi-a plăcut nicio secundă pe care am petrecut-o în corpul ei ademenitor și strâmt...

— Nu, gata! s-a grăbit ea să mă oprească. Nu mai spune nimic! Te rog.

Am simțit o strângere de inimă.

— Te-am speriat.

— Nu.

— Mincinoaso!

— Da, a recunoscut fata, în cele din urmă. Da, mă sperii. Și îmi place. Doar că...

— Doar că...?

— Sunt un pic...

A făcut o pauză. Respira anevoie.

— Un pic geloasă.

— De ce?

— Pentru că ai vânat-o pe ea.

Și-a rezemat fruntea palidă de paravan. Am văzut câteva șuvițe de păr bogat, castaniu.

— Poate că deocamdată n-ar trebui să te las să mă vezi. Poate c-ar trebui să mă vânezi și pe mine. Se pare că te pricepi.

M-am lăsat pe spate, cu un surâs pe buze. Nu mai simțeam stinghereală. Fără să o scap din ochi, mi-am scos cheile din buzunar. Am băgat-o pe cea mai subțire într-una dintre găurile paravanului de răchită. Am tras în jos, rupând paravanul. Mi-am strecurat mâna prin ruptură și am apucat-o de hanorac, chiar în clipa în care se pregătea să fugă. Am tras-o spre mine și m-am aplecat, adulmecând aroma de vânt a pielii ei. Am simțit cât de mică și de ușoară era. Abia dacă trebuise să-mi încordez mușchii ca s-o țin pe loc.

— Ce te face să crezi că nu asta am făcut până acum? am tachinat-o. Crezi că ăsta e cel mai deșucheat lucru pe care pot să-l spun? Oare să-ți povestesc cum vara trecută, într-o seară, am dat din întâmplare peste fosta mea bonă — o medicinistă — care se întorsese acasă, în vacanță? I-a plăcut cât de mult am crescut.

Respira precipitat. Și-a încleștat mâinile pe ale mele.

— Da. Povestește-mi!

Am dat drumul hanoracului și am ridicat mâna către fața ei. S-a cutremurat sub atingerea mea, dar nu s-a retras.

Avea o piele netedă precum apa. Mi-am plimbat vârfurile degetelor peste maxilarul ei ascuțit și peste obraz. I-am atins lobul delicat al urechii și mi-am afundat mâna în părul moale și

lung. Pe dosul palmei am simțit asprimea materialului și mi-am dat seama că-și trăsese gluga.

Avea părul prins la spate. Totul era rece ca gheața: fața ei, mâinile, părul... Chiar și urechea ei părea un sloi.

— Ești atât de rece, i-am spus.

Și-a rotit fața în palma mea. Respirația ei fierbinte mi-a pârjolit pielea. Mi-a spus:

— Nu mi-e frig.

Buzele ei mi-au atins ușor mâna. Îmi doream să fac să dispară distanța minusculă care ne despărțea. Voiam să-i ating buzele, dar nu am făcut-o. Ea nu s-a tras în spate. Voiam să prelungesc clipa asta. Strecurându-mi mâna pe după ceafa ei, am apucat-o de gât. Mi-am trecut degetul mare peste partea din față a gâtului ei.

Stătea complet nemișcată, de parcă i-ar fi fost cu adevărat frică. Deodată, în biserică s-a auzit un zgomot — o minge de baschet izbită ritmic de podea. După ani întregi petrecuți pe terenul de sport, cunoșteam sunetul ăsta ca pe vocea maică-mii.

— Noaptea Diavolului e abia la început, a spus fata. Poate că în seara asta o să găsești pe altcineva pe care să-l sperii.

Mi-am întețit strânsoarea.

— Și dacă vreau să te sperii pe tine?

Trupul i s-a scuturat de râs.

— Atunci, poate c-o să stau prin preajmă, a spus pe un ton poznaș, trăgându-se în spate. Vânătoare plăcută!

Am auzit un foșnet și am văzut lumina licărind în cabina mică, pe urmă ușa s-a trântit. S-a făcut iar întuneric.

Mi-am retras mâna.

— Hei! Hei!

Am dat draperia laoparte și am ieșit din confesional. Cabina preotului era goală. Am scrutat biserica. Doar câțiva oameni

așezați pe bănci. Am căutat după coloanele din dreptul ferestrelor. Degeaba.

— Ce naiba?!

Unde dispăruse?

Bătaia mingii s-a auzit din nou. Damon s-a apropiat de mine. Probabil că tocmai terminase „ședința" cu Beir.

— Ce-i? m-a întrebat el, fără să-și scoată din gură țigara neaprinsă.

M-am îndreptat de spate. M-am silit să respir mai rar.

— Nimic.

N-aș fi putut să-i explic ce se întâmplase. În plus, nu era înțelept să atragi atenția lui Damon asupra unei fete, dacă voiai să o păstrezi pentru tine.

S-a aplecat și și-a aprins țigara de la o lumânare.

— Hai, termină! am bombănit.

Mă străduiam să nu mă mai uit în jur, după fată.

Încă o simțeam pe-aproape.

Damon și-a îndreptat spinarea. Capătul aprins al țigării lucea portocaliu. Fumul s-a ridicat în aer.

— Ete, na! De parcă nouă ne pasă! a comentat el.

Și-a scos țigara din gură și a stins-o.

— Dar să fumezi în biserică e jignitor pentru cei cărora le pasă, i-am zis. Nu-i de mirare că ajungi la preot în fiecare săptămână.

L-am ocolit. Din cine știe ce motiv, mă simțeam nerăbdător.

Damon făcea tot ce-i stătea în putință ca să se poarte ca un cretin. Așa era el. Nu se schimba niciodată.

Dintr-odată, nu mai voiam să facem aceleași vechi rahaturi diseară. Nu mai voiam ca el să fie el sau ca eu să fiu eu. Nu mai voiam să ascund nimic în noaptea asta.

E Noaptea Diavolului, spusese ea. Știa ce aveam noi de gând să facem. Mă cunoștea. Dacă nu mă găsea ea, eram hotărât s-o găsesc eu.

CAPITOLUL 3
KAI

În prezent

Am scos două sticle de apă din bolul cu gheață pus lângă prosoape și m-am îndreptat spre saună. Când am deschis ușa din sticlă jivrată, căldura umedă mi s-a strecurat în nări.

La ora asta, Clubul Hunter-Bailey era tăcut. Indiferent cât de ocupați sau de mahmuri eram prietenii mei și cu mine, ne întâlneam aici în majoritatea dimineților.

Am privit în sus. L-am văzut pe Michael mai sus, pe bancheta din marmură care făcea ocolul încăperii. Will stătea cocoșat, în dreapta mea, cu o treaptă mai jos. Când a ridicat capul, pe fața lui palidă și istovită am văzut urmele destrăbălării sale de azi-noapte. Avea cearcăne vinețiii. Și-a aplecat iar fruntea, mormăind:

— Fir-ar al dracu'!

I-am întins o sticlă cu apă.

— Ai nevoie să-ți găsești alte vicii, i-am zis.

Idiotul ăsta se îmbăta zilnic. Mai rău de-atât, cheltuia toți banii pe care i-i dădeau părinții lui naivi și mult prea indulgenți. Will îi irosea pe cele trei lucruri cărora își dedicase viața: băutură, femei și — după cum bănuiam — pastile și prafuri de tras pe nas.

Mi-a smuls sticla rece din mână. Și-a lipit-o de frunte.

M-am așezat lângă Michael. Își ținea capul și spatele sprijinite de perete, iar ochii îi erau închiși. Aburul se învolbura în jurul nostru. Becurile slabe aruncau o strălucire firavă și albăstruie prin încăpere. Deja simțeam un pârâiaș de transpirație scurgându-mi-se pe piept, către prosopul din jurul mijlocului.

— Cum merge renovarea la St. Killian? l-am întrebat pe Michael.

A scuturat din cap.

— Las-o baltă! Nu-mi vorbi despre afurisita de renovare tocmai acum!

A deschis ochii și a strâns din dinți. Se uita în gol. Era supărat pe mine?

În mine a încolțit o bănuială. Aflase ce se petrecuse alaltăieri-noapte, în *dojo*, cu Rika.

Grozav! Deși nu aveam acest drept, mă așteptam ca Rika să nu-i spună lui Michael toate nimicurile.

Am răsuflat prelung.

— Omule, îmi pare rău! N-am vrut să-i fac niciun rău... Eu...

— Știi la cine m-am gândit în ultima vreme? m-a întrerupt Michael. La maică-ta. La Vittoria.

M-am holbat la el.

— Pe vremuri era o tipă sexy, nu? a comentat el, cu un rânjet. Încă e sexy, dacă mă întrebi pe mine. Are un fund mișto. Picioare lungi.

Am încremenit, strângând din dinți. Știam de ce se purta așa, dar tot m-am înfuriat.

Michael a vorbit mai departe:

— Nu cred că ți-am spus vreodată cât de tare mă excita maică-ta. În liceu, când veneam la tine acasă și o vedeam în hainele ei de sport, mulate... Femeia asta tot nu pare să aibă mai mult de treizeci de ani.

A zâmbit, savurând insulta pe care mi-o azvârlise.

— Știi ce-o să fac? m-a zgândărit în continuare. Diseară o să merg acasă la ai tăi. O să aștept ca taică-tău să se culce și o să văd dacă maică-ta are chef să mă călărească. O să-i placă să i-o trag. Iar dacă nu, cui îi pasă? Cui îi pasă cât o să se zbată și o să țipe? O să bag groaza în ea. De fiecare dată când voi fi în preajma ei, va ști că pot să iau orice de la ea, fără probleme.

Am strâns pumnii pe lângă corp. Furia bolborosea în mine. *Ai sărit calul, Michael.*

M-am ridicat și am coborât treptele. M-am răsucit spre Michael, care continua să se sprijine, relaxat, de perete. Se uita la mine. În mod clar, era pregătit pentru o înfruntare.

— Nu i-aș fi făcut niciun rău, am repetat.

— Cui să-i faci r...

Dar Michael i-a tăiat vorba lui Will. S-a aplecat spre mine. Ochii lui mă sfredeleau.

— Când mă trezesc din întâmplare, în toiul nopții, mă aștept ca Rika să fie lângă mine, a scrâșnit Michael. Nu s-o găsesc la parter, plângând și lovind sacul de box, la trei dimineața, pentru că ai făcut-o să-i fie rușine de ea.

S-a apropiat foarte mult de mine, invadându-mi spațiul personal și încercând să mă intimideze.

— Iar când o întreb ce se întâmplă, nu mă aștept să mă mintă ca să te protejeze. Ce naiba e cu tine? De ce ai împins lucrurile așa de departe?

I-am răspuns:

— Trebuie să fie în stare să se apere singură. Trebuie să fie pregătită. Rika nu-i păpușa ta.

— Nu-mi spune tu ce e Rika!

— Ai zis că e de-a noastră! m-am răstit la el. Deci nu e altfel decât noi, nu? Pe mine și pe Will nu ne menajezi. „E egala noastră."

Așa ai spus. Și noi suntem prietenii ei. Vrem să știm că e capabilă să se apere. N-o s-o țin de mână, ca și cum ar avea cinci ani.

Michael s-a repezit la mine.

— Nu tu iei hotărâri despre femeia mea!

— Dar ești sigur că *tu* iei hotărâri în privința ei?

Cutele dintre sprâncenele lui s-au adâncit. Era furibund.

Cu toate acestea, aveam dreptate.

Michael o pândise ani buni pe Rika. Încă de când erau copii, se jucase cu mintea ei. Niciodată nu se purtase blând cu ea. Înainte, se așteptase ca Rika să aibă grijă de ea însăși și să-și rezolve singură problemele.

Dar acum, când era a lui, Michael se schimbase. Cu toții ne purtam propriile bătălii, inclusiv Rika. Ce naiba era în capul lui Michael? Dacă o cocoloșea, n-o ajuta deloc.

I-am auzit oasele trosnind de încordare. Dacă în locul meu ar fi fost altcineva, m-ar fi pocnit deja.

Dacă în locul meu ar fi fost un altul, Michael nu s-ar fi temut să mă lovească.

— Hai, să te văd! l-am zeflemisit. Te provoc!

Am făcut amândoi un pas în față. Stăteam nas în nas. Nu-l călcasem niciodată pe bătături, nici el pe mine. Știa că, într-o luptă corp la corp cu mine, nu avea sorți de izbândă. Pentru a-i cruța orgoliul, fusesem mereu primul care bătuse în retragere, în cele câteva prilejuri când ne certaserăm.

Dar de data am descoperit că nu aveam chef să bat în retragere. Nu-mi dorisem ca Rika să se simtă aiurea, dar, pe de altă parte, n-ar fi trebuit să se culce pe-o ureche. Damon dădea târcoale. Eu aveam dreptate.

Sudoarea mi se prelingea pe spate. Ne holbam unul la celălalt, fără să clipim.

— Vreți să v-o trageți chiar aici? ne-a întrebat Will.

I-am aruncat o căutătură urâtă. *Ce Dumnezeu!*

Lui Will îi stătea în fire să facă glume în situații de-astea.

Am oftat din rărunchi. M-am îndepărtat de Michael și m-am uitat la prietenii mei.

— Avem dușmani, iar numărul lor crește cu fiecare zi. Rika trebuie să fie vigilentă, așa cum suntem noi.

Michael a zis:

— Dar Damon a plecat din oraș.

— Nu a plecat. Se ascunde, l-am corectat eu. Te-ai întrebat vreodată de ce?

I-am aruncat o privire lui Will, după care m-am întors iar spre Michael.

Am continuat:

— De ce nu postează online nicio poză? De ce n-au fost în stare detectivii să-l găsească și să-l supravegheze, așa cum le-am cerut? N-au găsit nicio dovadă că Damon și-a folosit cardurile de credit, iar de un an încoace, pașaportul lui n-a lăsat nicăieri urme digitale.

Dacă încă trăia, de ce nu îl vedea absolut nimeni?

— Damon nu are obiceiul să se ascundă, le-am spus. De ce se ascunde tocmai acum? Știe că nu-l vânăm. De ce nu merge în cluburile din Moscova, nu face cumpărături în Tokyo și nu e văzut prin Hawaii, în Fiji sau în Los Angeles?

Vorbeam tot mai tare, tot mai apăsat.

— De ce e invizibil?

Pentru o clipă, Michael și Will au tăcut, duși pe gânduri.

Will a răspuns:

— Poate că nu vrea să se știe unde e.

— Exact!

M-am uitat în ochii lui Michael.

— Și de ce nu vrea Damon să se știe unde e?

Michael a răspuns cu voce scăzută:

— Pentru că e într-un loc unde n-ar trebui să fie.

Am dat din cap, în semn de aprobare. Orgoliul lui Damon era enorm. Nu s-ar fi ascuns de noi decât dacă avea un motiv întemeiat.

— Anul trecut, am aflat că pașaportul lui a apărut în Rusia. Dar dacă a fost o diversiune? Dacă Damon e mai aproape de noi decât credem?

I-am șoptit lui Michael:

— Dacă, de fapt, nu a plecat deloc de-aici?

Ochii căprui ai lui Michael s-au îngustat. Când a înțeles, a strâns din dinți. După atâta amar de timp, după toate eforturile zadarnice pentru a-l depista pe Damon, mi-a picat fisa. Alesese să rămână neobservat, dar nu din cauză că se simțea vinovat sau rușinat pentru ceea ce făcuse. Aș fi băgat mâna-n foc că se ascundea pentru că era chiar sub nasul nostru.

— Stai, stai, stai! a intervenit Will.

Cu coada ochiului, am văzut că se ridică de pe banchetă.

— Nu se poate! Ce mama dracului?! N-ar putea să stea aici un an întreg, fără să aflăm. Dar, dacă totuși așa e, ce naiba așteaptă?

I-am explicat:

— Așteaptă Noaptea Diavolului!

M-am uitat iar la Michael.

— Trebuie să plecăm. Acum!

* * *

Ne-a luat mai puțin de o oră să ajungem în Thunder Bay, orășelul de coastă unde crescuserăm cu toții. Rika era încă la cursuri. Învăța la Trinity College, în Meridian City. Michael i-a trimis un mesaj, anunțând-o că ne vom întoarce peste câteva ore. Ei i-ar fi plăcut să facă o călătorie până acasă, să-și viziteze

mama, dar Michael nici măcar nu i-a oferit posibilitatea asta. Probabil nu avea chef ca Rika să ajungă în apropierea casei lui Damon sau în preajma tatălui acestuia.

Îl înțelegeam cât se poate de bine. Gabriel Torrance era un ticălos.

Stăteam în parcarea de lângă aleea lui circulară, în noul SUV al lui Michael.

— Lăsați-mă pe mine să intru, am propus. Vreau să vorbesc singur cu el.

— Intrăm toți, a spus Will, care stătea pe bancheta din spate.

Am mijit ochii la el.

— Nu. Tu rămâi aici!

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Michael.

De când Damon dispăruse, Will făcea tot felul de prostii. Nu mi se părea o idee bună să-l aducem aici, darămite să-l lăsăm să intre în casa asta. Poate că Damon se ascundea înăuntru.

Am deschis portiera și am coborât din mașină. Am aruncat o privire prin geamul coborât și am închis portiera la loc.

— Să-i ziceți maică-mii că am căzut la datorie! le-am spus cu sarcasm. De fapt, să-i zică Will! Michael nu mai are voie să se apropie de mama.

Le-am întors spatele. Am auzit chicotul lui Michael. Speram că porcăriile pe care mi le turnase despre maică-mea nu erau adevărate.

Am aruncat o privire spre turnul clădit în fața casei. Reședința familiei Torrance era un fel de vilă din piatră. Cele trei turnuri de observație îi conferau aspectul unui castel. Unul dintre turnuri se învecina cu dormitorul lui Damon. O scară în spirală, aflată aproape de patul lui, urca spre un alcov cu o singură ferestruică. Fusesem doar o dată în dormitorul lui, pentru scurt timp. Damon dorea să fie singur acolo.

Am întins mâna spre sonerie. Ușa s-a deschis dintr-odată.

— Bună ziua, domnule Mori! m-a salutat Hanson, un bărbat blond, într-un costum simplu și negru. Intrați, vă rog!

Am șovăit o clipă înainte să pășesc înăuntru. Dat fiind că era musai să ne anunțăm prezența încă de când ajungeam la poartă, Gabriel aflase că venim, dar tot am simțit un nod în gât constatând cât de iute reacționaseră. Mi-ar fi prins bine câteva momente de răgaz înainte să dau ochii cu Gabriel.

În tăcere, l-am urmat înăuntru. Tatăl lui Damon era aproape întotdeauna acasă. Aici se simțea în siguranță.

Deși se credea că Gabriel se ocupa cu afaceri din domeniul mass-media, cu investiții în rețele de televiziune, de știri și divertisment, eu știam că era doar o picătură din oceanul afacerilor care îi aduceau profit. Oamenii cinstiți nu-și schimbă numele rusești cu unele englezești, ca să-și ascundă trecutul. Și doar cei puși pe rele angajează o armată de bodyguarzi care să-i apere nonstop.

Servitorul m-a călăuzit prin casa enormă. Am ajuns pe terasă. Era pavată cu un mozaic din pietre cenușii, mărginit de șiruri răzlețe de chiparoși. Lumea umbla de colo-colo. Printre oaspeți am observat multe femei tinere, îmbrăcate cochet, ținând în mâini pahare cu șampanie. Nu părea să le pese că era prea devreme ca să bei alcool.

La dreapta mea se găsea un bufet cu mâncare. Am văzut în apropiere o masă la care se așezaseră bărbați la costum. Stăteau de vorbă și râdeau. Gabriel, în pantaloni negri de stofă și în cămașă neagră, ținea un rottweiler de zgardă.

Și-a lipit pumnul de ceafa câinelui. Inelul de aur cu cap de leu, de pe degetul lui mijlociu, apăsa craniul animalului. Câinele a scâncit și s-a lăsat puțin în jos, însă fără să ia poziția culcat. Încă se împotrivea.

Am strâns din dinți și i-am aruncat lui Gabriel o privire urâtă. *Ticălosul!* Un rânjet scârbos i-a curbat buzele subțiri. Continua să apese. A răsucit lanțul pe după gâtul animalului, sufocându-l.

Am zărind cei doi husky, beagle-ul cu blana brăzdată de tăieturi și pitbullul atât de slab, încât coastele îi împungeau pielea.

Într-adevăr, aveam foarte multe resentimente față de Damon Torrance — mai ales fiindcă anul trecut se străduise să mă omoare, îi trădase pe Will și pe Michael și încercase să-i facă rău Rikăi —, însă Gabriel era un *adevărat* monstru.

În cele din urmă, câinele a cedat și s-a întins pe burtă. Tremura.

Gabriel a înhățat o bucată mică de carne dintr-o farfurie și i-a azvârlit-o. Apoi s-a ridicat și, luând alte bucăți de carne, le-a aruncat spre ciobănescul și spre huskyul — amândoi dresați — care stăteau lângă el. Ceilalți câini priveau hămesiți.

— Văd că mi l-au trimis pe gălbejit[1], mi-a zis Gabriel fără să se uite la mine, apoi a mângâiat blana huskyului. Să înțeleg că Michael nu mai e lupul-alfa?

Mi-am ridicat bărbia. I-am vorbit calm, în ciuda afrontului pe care mi-l adresase.

— Doar știi care sunt regulile la Moscova, i-am reamintit. Regula numărul opt: „Nu-ți hărțui niciodată adversarul".

— Iar regula numărul nouă — mi-a întors-o bărbatul, străpungându-mă cu ochii lui întunecați — este: „Alege cu grijă locul și momentul când vei trece la fapte".

Și-a desfăcut brațele. A gesticulat spre oamenii săi înarmați, care așteptau în apropiere, și spre vilă, dându-mi de înțeles că mă aflam pe teritoriul lui. El era în avantaj.

Și-a șters pe îndelete mâinile cu un șervet.

---

[1] În original, *nip*. Denumire jignitoare la adresa persoanelor de origine asiatică. (N. red.)

— Ia zi, care-i treaba? Am ajuns la un acord? Dacă fiul meu se întoarce acasă, o să-l lăsați în pace?

— Depinde. Ești dispus să negociezi?

Pe neașteptate, ciobănescul german a devenit agresiv. Pitbullul încercase să-i fure carnea. Cei doi câini lătrau unul la celălalt. Gabriel a făcut un pas spre ei și a răcnit:

— Nu! Șezi!

A ridicat șervetul și a plesnit pitbullul peste bot.

Unul dintre oamenii lui s-a grăbit să ia câinele. Gabriel s-a încruntat.

— Ăsta bălțat mă scoate din sărite, i-a spus el angajatului, după care a urlat: Jos! Culcat!

Bietul animal a fost luat de-acolo, iar Gabriel s-a întors la masă. A revenit la discuția noastră.

— Nu te juca cu mine, băiete! mi-a zis printre dinți. Încă trăiești doar pentru că Damon vrea să se ocupe personal de tine.

— Nu, i-am zis cu un calm desăvârșit. Fiul tău ți-a făcut destule probleme. În momentul ăsta, nu ai nevoie de încă una. Știi bine că amândoi preferăm să ajungem la o înțelegere amicală, așa că nu încerca să mă intimidezi!

A râs încet și a sorbit din pahar. Michael, Rika și Will acceptaseră să-și vadă de viață și să-l lase pe Damon să facă același lucru cu viața lui, dacă pleca din oraș și se ținea departe de noi.

Dar eu nu acceptasem. Trebuia să-l găsesc. Nu le puteam spune prietenilor mei de ce.

Și trebuia să-l găsesc acum, înainte ca Damon să se întoarcă acasă, unde familia lui l-ar fi protejat.

Am continuat:

— Hotelul tău din oraș, *Papa*, e pe partea mea de râu. Clădirea mă interesează. *Quid pro quo*. Tu îmi dai ceva, eu îți dau altceva în schimb. Hotelul e de vânzare?

A lăsat paharul pe masă și s-a așezat, făcându-mi semn să mă așez și eu.

— Totul e de vânzare. Dar îmi vreau fiul înapoi.

Te cred că vrei. M-am așezat pe scaunul din fier forjat. Stomacul mi se strânsese ghem, dar am încercat să par relaxat. Îl uram pe Gabriel și uram casa asta.

— Chiar dacă hotelul e de vânzare — a adăugat Gabriel —, tot nu va fi de-ajuns ca să ajungem la o înțelegere. Nu-mi placi.

— Eu te plac, mi-a zis o tânără blondă.

S-a apropiat de mine. Purta un halat alb, de mătase, care abia dacă-i acoperea fundul. Blonda s-a aplecat ca să-i pună lui Gabriel o altă băutură în față.

— Și sunt de vânzare, m-a ispitit ea.

Mi-am întors privirea spre Gabriel, străduindu-mă să nu iau în seamă întreruperea. Nu era neobișnuit să vezi femei îmbrăcate așa în casa asta și nici flirtul ei nu era ceva cu totul ieșit din comun. Pe-aici, distracția era la îndemâna oricui. Așa fusese chiar și pe vremea când mama lui Damon locuia în casă.

Când mi-am adus aminte de ea, am simțit cum mă inundă adrenalina. Femeia aia nu-mi plăcea cu nimic mai mult decât soțul ei.

Tânăra a dat să plece, dar Gabriel a tras-o în poala lui.

— Știi care-i problema ta? m-a întrebat el.

Și-a petrecut un braț pe după mijlocul fetei și i-a strâns un sân în palmă, pe deasupra halatului.

— De ce crezi că, dintre voi trei, doar pe tine nu te voiam în preajma fiului meu, când erați în liceu?

Am rămas tăcut.

— Fiindcă loialitatea ta are o limită, a spus Gabriel, răspunzându-și singur la întrebare. Am știut-o de la bun început. Grayson și Crist te-ar fi apărat chiar dacă ar fi găsit o prostituată moartă

în patul tău, iar pe tine te-ar fi văzut cu mâinile pătate de sânge. Nu ți-ar fi pus întrebări. N-ar fi șovăit. La fel și Damon. Dar nu cred că tu ai face la fel pentru ei..

Ochii lui aroganți îmi susțineau privirea. A strecurat o mână în halatul blondei și i-a pipăit absent sânii.

Am strâns pumnii, dar apoi m-am silit să mă relaxez. Nu voiam să-i ofer satisfacția de a ști că mă înfuria. Nu avea să afle niciodată cât de multe făcusem pentru fiul lui.

— Nici măcar iubirea ta pentru prietenii tăi — a continuat Gabriel — nu ți-ar putea pune în umbră principiile morale, așa-i?

I-am amintit:

— Am făcut închisoare pentru că am atacat un polițist. De dragul unui prieten.

— Nu, nu de asta ai fost închis, m-a contrazis el. Ci pentru că ai atacat un bărbat care — ai considerat tu — merita să fie pedepsit pentru că își molestase sexual propria soră. Chiar și ca infractor, tot nobil te porți.

Și-a întors privirea spre fată.

— Vezi tu, scumpo, i-a spus Gabriel, dându-i o șuviță de păr după ureche, Kai Mori este un mic nemernic fățarnic. Acum vreau să te duci la el și să i-o sugi.

Furia mi-a pus corpul pe jar. Fata s-a uitat la mine. Și-a aplecat capul într-o parte, cu un gest jucăuș, după care a ocolit masa și s-a apropiat.

Ticălos nenorocit! Știa cum să se joace cu mintea altora. Dacă plecam acum, discuția se termina fără să încheiem o înțelegere. Probabil că exact asta dorea. Poate că-l voia pe Damon înapoi, dar nu dorea să încheie o înțelegere cu mine. Se aștepta să dau bir cu fugiții.

Pe de altă parte, dacă o lăsam pe blondă să mi-o sugă, l-aș fi luat prin surprindere.

Tânăra s-a oprit în fața mea, fără să mă scape din ochi. A îngenuncheat, iar degetele ei cu unghii de culoarea vinului roșu mi-au urcat încet pe coapse. Când a dat să-mi desfacă cureaua, am apucat-o de mâini și am împins-o.

Nu.

Nu-i permiteam lui Gabriel să mă târască în mocirla lui.

M-am ridicat. Mi-am potrivit cureaua și mi-am netezit haina.

— Ești previzibil, ca întotdeauna, a râs Gabriel.

Fata l-a privit, probabil speriată că greșise cu ceva. El i-a făcut un semn cu bărbia și i-a spus ceva în rusă. Blonda s-a ridicat imediat și a intrat în casă.

— Dar ar trebui s-o pui la încercare, m-a sfătuit Gabriel, ridicând paharul. Tipa are un gâtlej foarte adânc.

— E totul în regulă?

Am ridicat ochii. Michael și Will stăteau în prag, privindu-ne. Am expirat prelung. Nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi țineam respirația. Nu știam dacă asistaseră la scena de mai devreme, dar nici nu-mi păsa.

— Hanson! a strigat Gabriel.

Tatăl lui Damon a lăsat paharul pe masă. Și-a trecut brațul pe după talia unei brunete care tocmai își făcuse apariția.

— Hanson, condu-i pe domnii aceștia în salon! Secretara mea o să vină ca să discute despre condițiile înțelegerii. Cu ea veți discuta și despre *Papa*. Vom ține legătura.

Apoi a dispărut înăuntru, cu tot cu brunetă.

Expresia apatică pe care mi-o întipărisem cu forța pe față a dispărut. L-am petrecut din ochi pe Gabriel.

Tatăl lui Damon avea o personalitate foarte asemănătoare cu cea a tatălui lui Michael. Îi uram pe amândoi. Și înțelegeam pe deplin de ce tatăl meu vorbise foarte rar cu ei, la petreceri sau la evenimentele sportive organizate de liceu. Se număra printre

puținele lucruri în a căror privință Katsu Mori și eu eram de acord.

— Domnilor!

Hanson a făcut un pas în față, cu un braț întins. Ne-a făcut semn să-l urmăm în casă.

Michael mi-a aruncat o privire întrebătoare. Am dat din umeri și l-am urmat pe Hanson.

Câinii... Blonda aceea... Pe Gabriel îl durea în cot că toți îi vedeau mizeriile. Prin toate astea, voia să-mi dea de înțeles că e puternic.

Dar eu aveam să mă dovedesc mai isteț decât el.

Hanson ne-a călăuzit prin casă, cu mâinile la spate. Am ajuns în fața unor uși duble. Le-a deschis, invitându-ne să intrăm într-un salon.

— Vă rog, luați loc unde doriți! Veți fi serviți imediat cu băuturi.

S-a retras din încăpere. Am respirat ușurat și am închis ochii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Michael.

Părea îngrijorat.

I-am întors spatele. Prin sticla ferestrei vedeam terasa de unde plecaserăm adineauri.

— Aproape că uitasem de ce e Damon dus cu pluta, am șoptit.

Am lovit piciorul unui scaun. Fierbeam de furie. *Să-l ia dracu'!* Mi-a zis că sunt un infractor. „Chiar și ca infractor, tot nobil te porți" — asta îmi spusese Gabriel. N-avea decât să crape! Cruzimea lui, firea lui diabolică, plăcerea pe care o simțea văzând durerea altora... Tipul ăsta era mizerabil până-n măduva oaselor. El era infractor, nu eu. Noi doi nu semănam deloc.

Michael a făcut un pas spre mine.

— Ce se-ntâmplă aici?

Am strâns între degete spătarul unui scaun. Mă uitam la Will, care stătea în partea opusă a mesei.

— Încă nu sunt sigur, am rostit în silă.

— De ce a pomenit de *Papa*?

— Este...

S-a deschis ușa, iar eu am tăcut. A apărut iar Hanson.

O femeie tânără — de data asta, una îmbrăcată decent —, cu părul strâns sub o șapcă, a împins în încăpere un cărucior pe care se aflau pahare pentru apă și o tavă cu pateuri.

Ne-am așezat toți trei. Fata pregătea gustările. Hanson i-a spus ceva în rusă și a ieșit din salon, închizând din nou ușile.

— *Papa* e vizavi de *dojo*-ul meu, i-am răspuns lui Michael. Mă gândeam să-l avem în vedere pentru Graymor Cristane.

— Încă n-am vorbit despre subiectul ăsta, s-a răstit Michael. Ce-ți veni? Credeam că am venit aici ca să vedem dacă Gabriel știe pe unde bântuie Damon.

I-am aruncat o privire, încercând să-i transmit din ochi că nu era cel mai potrivit loc pentru o astfel de discuție. Michael mă cunoștea îndeajuns de bine și știa că nu iau hotărâri pripite. Aveam un plan.

— Nu cred că Gabriel știe pe unde umblă fiu-su, i-am zis lui Michael. De ce să nu lăsăm trecutul în urmă și să nu încheiem o înțelegere cu el? Hotelul e încă în stare bună. Am putea scoate ceva bun din el.

— Poftim?

Michael mă privea ca și cum aș fi avut trei capete.

Aproape c-am râs.

M-am uitat cu subînțeles în dreapta mea, spre fată, după care am spus:

— Știai că *Papa* e proprietatea familiei Torrance?

Am făcut ochii mari la Michael, sperând ca tontălăul să se prindă.

— A stat părăsit *o mulțime* de timp. Dar pun pariu că înăuntru arată bine, pentru că toate intrările au sisteme de alarmă. Are camere de supraveghere la fiecare ușă, ba chiar și un paznic care trece prin fața hotelului, din oră în oră. Face turul clădirii o dată la fiecare patru ore. L-am văzut din *dojo*-ul meu.

Michael m-a cercetat din priviri, cugetând la cuvintele mele. Will era tot nedumerit.

Haide, Michael, pricepe odată!

În cele din urmă, i-am zărit scânteia din ochi și am știut că i-a picat fisa.

— A, da, a zis el, dând aprobator din cap. Așa e.

Am zâmbit, bucuros că înțelesese.

De ce era clădirea aceea atât de păzită, dacă era părăsită? De ce nu bătuseră ușile în cuie? Ar fi putut s-o dărâme și s-o vândă. Și atunci, de ce era încuiată și supravegheată la fel de strașnic ca o închisoare?

Fiindcă Damon era acolo!

Nu plănuiam deloc să cumpăr hotelul, dar voiam să intru în el. Și, dacă zvonurile despre misteriosul etaj doisprezece se dovedeau a fi adevărate, aveam nevoie de acces total în hotel și de posibilitatea de a-l explora de unul singur.

Damon încercase să ne ucidă. Nu i se va îngădui niciodată să se întoarcă acasă. Dar eu aveam un motiv să-l caut. Aveam o problemă nerezolvată.

În față ne-au fost puse șervete de pânză și pahare cu apă. Am auzit clinchet de farfurii în spatele meu. Unde era secretara cu care ar fi trebuit să discutăm?

— Ai încredere în mine! i-am șoptit lui Michael, vorbind în continuare la fel de vag. Va fi un hotel grozav. Iar dacă nu e curat înăuntru, facem noi curățenie repede.

Prietenul meu a râs scurt și a dat să zică ceva, dar servitoarea s-a apropiat de el și i-a pus o farfurie în față.

Michael a gesticulat cu brațele, ca s-o oprească.

— Nu mi-e foame, i-a zis el. *Niet!*[1]

Ea a luat farfuria și a pus o alta în fața lui Will, după care a ocolit masa și s-a apropiat de mine.

— Te cunosc cumva? i-a zis Will.

Însă fata n-a apucat să-i răspundă. Michael s-a întors spre el și a mârâit:

— Hei, dobitocule! Nu-i musai să i-o tragi oricărei fete care-ți iese în cale! Ce naiba?

Ochii lui Will s-au transformat în două flăcări, iar trupul i s-a încordat ca un arc. Și-a împins violent scaunul în spate și a sărit în picioare, apoi a ieșit pe una dintre ușile de sticlă care dădeau spre verandă.

Mi-am îndreptat umerii și am expirat prelung. Știam că Michael o spusese în glumă, dar, într-un fel, vorbise serios. Iar Will era conștient de asta. Știa că activitățile lui extracurriculare deveneau tot mai mult o problemă, dar nu voia ca prietenii lui să-i scoată ochii în privința asta.

Michael se uita lung la masă. Părea că-și regretă vorbele. L-am privit pe Will, prin ușa de sticlă. Își aprinsese o țigară. Un viciu pe care-l deprinsese anul trecut.

— În fine..., a zis Michael. Înainte să-l cumpărăm, o să intrăm în hotel, o să facem o „evaluare", ca să vedem dacă totul e... satisfăcător. OK?

Am dat din cap, sorbind din paharul cu apă.

— Și dacă nu e OK?

În traducere liberă: „Și dacă Damon e acolo?".

---

[1] „Nu" (în limba rusă, în original).

În cazul ăsta, aveam să ne descurcăm. Însă n-am apucat să-i răspund. Apă și cuburi de gheață i s-au revărsat deodată pe mâneca sacoului. Michael a țâșnit în spate, exclamând:

— Isuse Hristoase!

Fata a ridicat iute carafa. Și-a aplecat fruntea, spășită.

— *Iz... vi... ni... te*[1], a îngăimat ea, cu voce firavă și speriată.

Nu reușeam să-i deslușesc trăsăturile. Fața îi era ascunsă sub cozorocul șepcii. A luat carafa și a lăsat-o pe podea. A apucat în grabă un șervet și a dat să-i șteargă mâneca.

Michael i-a smuls șervetul din mână.

— Las-o baltă! Și ia astea cu tine!

I-a întins paharul cu apă și șervetul ud. Apoi i-a întors spatele.

Ea și-a aplecat din nou fruntea, grăbindu-se să se ascundă în spatele meu, lângă cărucior.

M-am apropiat de ușile care dădeau spre verandă. Am privit afară.

— Dacă lucrurile nu vor fi așa cum trebuie — am spus —, o s-o scot eu la capăt cumva.

Michael s-a ridicat și mi s-a alăturat.

— Doar tu? Singur?

— Tu să ai grijă de Rika! i-am spus. Și de Will.

Răfuiala mea cu Damon era personală.

Michael s-a aplecat la urechea mea. A șoptit:

— Cu toții trebuie să dăm ochii cu el, mai ales Will. Fără Damon, e terminat.

I-am reamintit:

— Damon a încercat să-l ucidă.

[1] În limba rusă, *izvinite* se traduce prin „Îmi pare rău".

Damon legase un bloc de ciment de glezna lui Will și îl aruncase în ocean.

Michael a dat din cap, susținându-mi privirea.

— Mda. *Cel mai bun prieten* al lui a încercat să-l ucidă.

— Noi suntem cei mai buni prieteni ai lui Will.

— Damon și Will au fost mereu apropiați. La fel de apropiați cum suntem noi doi, Kai. Will are nevoie de Damon. Știi că o duce tot mai rău. Trebuie să-l înfrunte pe Damon. Așa că hai să-l găsim pe nenorocitul ăla și să-i dăm un avertisment pe care nu-l va uita niciodată!

— Vrei ca Damon să fie în aceeași cameră cu Rika?

Michael și-a trecut degetele prin păr, șovăitor. Nu, nu voia așa ceva.

I-am zis:

— Tu ocupă-te de ceilalți. Eu o să mă ocup de *Papa*. Pentru Rika, Damon e o amenințare la fel de mare cum a fost Trevor.

Amândoi știam ce-i făcuse Michael lui frate-său. Ideea de a-i face același lucru lui Damon — care ne fusese prieten — îmi întorcea stomacul pe dos, dar eram hotărât să fac ce trebuia să fac: să mă asigur că prietenii mei erau în siguranță.

Și să-i închid gura afurisitului de Damon.

M-am răsucit în loc și m-am apropiat de masă. Dincolo de ușa de sticlă, Will se pregătea să se întoarcă la noi. Speram că se calmase.

— Gata cu așteptatul! a spus Michael, înhățând paharul meu și sorbind din el. Hai să ne ocupăm de ce a rămas nerezolvat!

— Că tot veni vorba de așteptare..., a intervenit Will, care tocmai intrase iar. Unde-i secretara cu care ar fi trebuit să vorbim?

Will a deschis ușa care dădea spre hol și a strigat:

— Hei!

Hanson a intrat în încăpere.

— Da, domnule.

L-a privit întrebător.

— Unde-i secretara? l-a întrebat Will. N-avem toată ziua la dispoziție.

Probabil că Will voia să se termine odată tevatura asta, ca Michael să nu-l mai piseze.

Servitorul s-a uitat șovăitor la Will. Dintr-odată, mi-am dat seama că se petrecea ceva necurat. L-am privit bănuitor. *Ce se întâmplă aici?*

Hanson i s-a adresat tinerei:

— Banks, mai ai treabă cu dumnealor?

Banks? Poftim? Inima mi-a luat-o la galop.

M-am uitat la fată.

A ridicat fruntea. Nu mai rămăsese nici urmă din purtarea sfioasă și supusă de adineauri. Ochii noștri s-au întâlnit. Sprâncene negre, arcuite deasupra unor ochi verzi, cu o nuanță de albastru în jurul irisurilor. A ridicat bărbia, într-un gest de sfidare.

O, Doamne! *Ea?*

— Nu, i-a răspuns Banks. Cred că am obținut tot ce-mi trebuia.

Și-a scos șorțul alb și l-a aruncat pe cărucior.

Mi-am înghițit cu greu nodul din gât. *Fir-ar!*

Părul acela întunecat, ascuns sub șapcă, maxilarul îngust, hainele bărbătești pe care încă îi plăcea să le poarte... Însă acum, în loc de blugi jerpeliți, pantofi scâlciați și hanorac lălâu, purta o pereche de pantaloni negri eleganți, o cămașă neagră și o cravată în dungi.

Mi-am coborât privirea. Mănușile ei de piele aveau degetele decupate. Unghiile ei erau murdare.

Fata s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din salon, înhățând un sacou de pe scaunul din hol. S-a îmbrăcat cu el.

Am petrecut-o din priviri. Respirația mi s-a iuțit.

Hanson a vorbit:

— Domnilor, secretara domnului Torrance îl va pune la curent pe dumnealui cu ce s-a discutat aici. Veți fi contactați. Dacă nu mai doriți altceva, o să vă conduc către ieșire.

— Ia stai! s-a răstit Michael. *Ea* e secretara?

I-am răspuns:

— Fata aia e Banks.

Michael a ridicat din sprâncene, întrebător. Dar pe urmă i-a picat fisa. S-a uitat spre holul unde dispăruse fata, apoi ochii lui s-au întors la mine. A rămas cu gura căscată.

— Ce anume a auzit? În legătură cu ce o să-l pună la curent? a întrebat Will, cu neliniște în glas. Am spus ceva aiurea?

Am pufnit în râs. Amintirile din noaptea aceea de demult mi s-au revărsat în minte. Deodată, sângele mi s-a învolburat.

— Crezi că tipa și-a amintit de noi? m-a întrebat Michael.

L-am urmat cu toții pe Hanson afară din salon. În timp ce ne îndreptam către ușa din față, am șoptit:

— Oare și-a dat seama că de data asta el nu mai e prin preajmă, ca să-mi stea în drum?

CAPITOLUL 4
KAI

Noaptea Diavolului.
Cu șase ani în urmă

Eram încă agitat, după confesiunea de mai devreme.

Pășeam pe coridoarele școlii și mă uitam constant peste umăr, privind insistent pe oricine-mi ieșea în cale.

Sigur o cunoșteam pe fata din confesional. Iar ea știa, cu siguranță, cine sunt eu.

Să mă fure? Ce naiba însemna asta? Am aruncat o privire spre fetele care turuiau, așezate în tribune. Așteptau ca băieții de pe teren să-și termine antrenamentul. Oricare dintre ele ar fi putut fi ea. La fel și oricare fată din școala asta. Deși îmi plăceau misterele, preferam să fiu eu cel misterios. Cel care cântă, nu cel care joacă după cum i se cântă.

I-am pasat mingea lui Will. Am alergat spre capătul terenului, împreună cu ceilalți. Douăzeci de perechi de pantofi de sport scârțâiau pe podea. Mingea a trecut pe la doi jucători și a ajuns iarăși la mine. Gâfâiam. Sudoarea mi se scurgea pe spinare. M-am împins în apărătorul din spatele meu, driblând și eschivându-mă, apoi am aruncat la coș. Mingea a plutit prin aer,

a alunecat pe marginea inelului. Am strâns din dinți când a ratat coșul și a căzut în mâinile lui Damon.

Bucuros că ratasem, a rânjit și a țâșnit spre celălalt capăt al terenului.

Nu mi-am manifestat furia. N-ar fi trebuit să ratez. Însă mă gândeam la fata aceea și aveam să mă gândesc la ea până aflam cine e. Ar fi trebuit să dau buzna în confesional, ca să-i văd fața.

Damon i-a pasat mingea lui Michael. A prins-o și a zbughit-o spre coș, cu tricoul fluturându-i la spate, scos din șort. La stânga mea a fulgerat ceva. Am întors capul. Crengile și frunzele platanului de lângă sala de sport loveau în ferestrele de deasupra tribunei.

— Vântul ăsta afurisit a luat-o razna, a spus Will, lângă mine. O să fie o noapte de pomină.

Se mișca ușor și iute, atent la minge, însă asta nu l-a împiedicat să-mi arunce o privire și să-mi zâmbească.

Da, de pomină. În comparație cu ce?

Spre deosebire de mine, prietenii mei nu aveau nevoie să aștepte Noaptea Diavolului ca să facă prăpăd. Pentru mine, aceasta era singura noapte în care îmi îngăduiam să iau decizii proaste. Unele izvorâte din dorințe și egoism, din nevoia de a nu întoarce pe toate părțile fiecare detaliu al fiecărei mișcări, în fiecare zi. Nu fusesem crescut ca să fiu perfect, ci ca să fac totul tinzând către perfecțiune. Încet, cu grijă, concentrat. Manifestând aceeași considerație și când turnam cafea într-o ceașcă, și când dădeam lucrare de control la matematică, și când meșteream la mașină.

Sau când i-o trăgeam unei tipe.

Eram nerăbdător să renunț la toată chibzuința asta. Demonii mei ardeau de nerăbdare să iasă la suprafață.

Dar acum, în loc să mă gândesc la cum urma să-mi murdăresc mâinile la noapte, eram obsedat de ea și mă gândeam dacă aveam s-o întâlnesc. Cum aș fi recunoscut-o?

Cel mai mult îmi plăcuse că fata nu ținea cu tot dinadinsul să pară misterioasă sau să-mi intre pe sub piele. Nu încercase să se joace cu mintea mea, așa cum aveau obiceiul alte fete. Ceea ce nu rostise era la fel de interesant precum ceea ce spusese: respirația ei precipitată, vocea suavă, dorința de a flirta, evidentă din cuvintele căutate cu grijă, ca și cum ar fi vrut ceva mai mult, dar nu știa cum să fie îndrăzneață. Îmi plăcea nevinovăția ei, dar îi simțisem dorința de a se lepăda de inocență. Era absolut perfect!

— Hei, omule!

Michael m-a înghiontit. M-am prefăcut că nu eram din nou cu mintea aiurea. Michael a gesticulat spre dreapta și a adăugat:

— Taică-tău.

Am întors capul într-acolo. Brusc, mi-am îndreptat umerii. Tata stătea la marginea terenului. Mă privea cu brațele încrucișate la piept. Negrul costumului său contrasta izbitor cu pereții văruiți în crem și cu nuanța caldă a podelei de lemn. Ce căuta aici? Știa că stabilisem să ies cu prietenii mei, după școală.

Părul lui negru — aceeași culoare ca a părului meu — arăta impecabil, la fel ca azi-dimineață. Niciodată nu-mi dădeam seama ce simte doar privindu-i ochii întunecați, sub sprâncenele arcuite. Poate că îl bucura starea vremii, sau era mulțumit de antrenamentul de aseară, sau era iritat de situația generală din Ucraina.

Fără să cer voie să părăsesc terenul de joc, m-am îndreptat spre el. Mi-am scos tricoul din partea din spate a șortului și m-am îmbrăcat cu el.

— Tată...

Am luat un prosop și mi-am șters fața.

Nu spunea nimic. Aștepta să fiu total atent la ce avea să-mi zică. În privința asta, eram atât norocos, cât și ghinionist. În vreme ce tații prietenilor mei aveau peste cincizeci de ani, taică-meu

avea doar patruzeci și trei. Și se îngrijea. Ținea cu ușurință pasul cu mine și avea o răbdare de sfânt.

Mi-am îndesat prosopul în geanta de sport și am scos sticla cu apă.

— Diseară n-o să fiu acasă, la cină. Ți-a spus mama, nu?

— Mi-a spus. Dar mi-ar plăcea să te răzgândești. Poți să petreci timp cu prietenii tăi și în altă noapte.

Am deșurubat dopul sticlei cu apă și am băut. Nu aveam curaj să-l privesc în ochi.

— În altă noapte nu va fi Noaptea Diavolului. E o singură dată pe an, iar Noaptea asta o să fie ultima pentru mine, pentru că o să plec la facultate. Promit că n-o să intru în belele.

A rămas neclintit, fără să protesteze. Am mai sorbit o dată din sticlă și am început să-mi strâng lucrurile. În jurul nostru, băieții râdeau și stăteau de vorbă. Am auzit ușa vestiarului închizându-se și deschizându-se de câteva ori la rând.

În tot acest timp, tata nu m-a slăbit din ochi.

— Știu că ești dezamăgit de decizia mea, i-am spus.

Am tras fermoarul genții și mi-am petrecut cureaua pe umăr. Tata nu-mi interzisese niciodată să fac ceva, dar nu era prost. Știa foarte bine că făceam tâmpenii în Noaptea Diavolului.

— Aș vrea să faci alegeri mai bune, m-a lămurit el. Asta-i tot.

În sfârșit, l-am privit în ochi.

— Vrei să spui că ai vrea să fac alegerile care îți convin ție.

Privirea i s-a înăsprit.

— Vreau să faci alegeri corecte. Din cauza asta este important să-i respecți pe cei mai în vârstă decât tine. Avem mai multă experiență, fiindcă am învățat din propriile greșeli, Kai.

Nu m-am putut abține să rânjesc.

— Nu fac niciodată greșeli, i-am răspuns. Ori am dreptate, ori învăț. *Jaku niku kyo shoku.*

Cei slabi sunt carnea mâncată de cei puternici.

Era unul dintre numeroasele proverbe cu care tata mă „delectase" de-a lungul anilor.

Deși știam că ar fi vrut să-mi spună mai multe, tata a dat aprobator din cap, lăsându-se păgubaș. O urmă de zâmbet i-a apărut pe chip. În sfârșit!

— Nu uita de duminică! mi-a atras atenția.

— Nu uit niciodată.

I-am întors spatele și m-am îndreptat spre vestiar. În fiecare duminică dimineață, intram amândoi în *dojo*-ul de la noi de acasă, pentru un antrenament. Era singura activitate pe care o desfășuram împreună. Tata nu lipsise nici măcar o dată. Și, firește, nici eu.

Will a venit în fugă la mine. Avea tricoul și gâtul ude de sudoare.

— Nu te supăra că-ți zic asta, Kai: taică-tău mă sperie de moarte. Chiar și eu îmi doresc aprobarea lui, deși știu că mă urăște.

— Nu te urăște, l-am asigurat, zâmbind. Așteaptă să vadă o versiune mai bună de-a ta. Atâta tot.

Will a mormăit ceva. L-am urmat în vestiar.

Sincer să fiu, puțin îmi păsa dacă tatei îi plăceau sau nu prietenii mei. Tatăl lui Damon nu simpatiza pe nimeni. M-aș fi mirat să aflu că tatăl lui Michael știa cum mă cheamă, chiar dacă eram prieten cu fiul lui de mulți ani. Prietenii mei erau ai mei, și atât. Separați de ceea ce se întâmpla acasă ori la școală. Uneori, chiar și de ceea ce se petrecea în capul meu. Când ne strângeam cu toții laolaltă, eram ca locuitorii unei alte planete. Asta îmi plăcea la ei.

După ce m-am dezbrăcat și am făcut duș, am pășit pe culoarul dintre dulăpioarele vestiarului. În încăpere era așa un vacarm,

încât abia dacă puteam gândi. Toți erau gata de acțiune. La fel și eu. În noaptea asta voiam s-o văd pe fata necunoscută.

Mi-am deschis dulăpiorul și am început să-mi scot hainele.

— Bun! a strigat Will, care tocmai se pieptăna în fața unei oglinzi. Fetele au pregătit tot, iar echipamentul de paintball e deja în mașini. Ieșim să ne distrăm! O să ne omorâm timpul prin cimitir și pe urmă mergem în oraș.

— Ia stai! În oraș? a spus Damon. Nu mergem la depozit?

Am rânjit.

— Ai obținut iertarea părintelui, nu? l-am întrebat, reamintindu-i de confesiunea lui de azi-dimineață. Ai nevoie să săvârșești păcate noi, pentru confesiunea de săptămâna următoare. Nu-ți face griji! O să-ți placă.

— Ar fi bine să-mi placă, a comentat Damon, apoi și-a strâns mai bine prosopul în jurul mijlocului. Sfinte! Am nevoie să mi-o sugă cineva.

Ca la comandă, ușile dulapurilor s-au trântit. Trei dintre coechipierii noștri au șters-o iute din vestiar. Will râdea așa de tare, că s-a îndoit de mijloc. Corpul i se cutremura de hohote.

Damon le-a strigat:

— Hei, unde ați plecat? Pentru mine, o gură fierbinte și umedă e la fel de bună ca oricare alta!

Will a ridicat brațele și a bătut cuba cu Damon.

Chicotind, Damon și-a strecurat o țigară neaprinsă între buze, dar chiar în momentul acela, în vestiar a izbucnit un răcnet.

— Torrance! a tunat antrenorul.

Cât ai zice pește, Damon a scuipat țigara.

— Al naibii să fie! a mârâit el.

N-am idee cum de știa antrenorul Lerner de fiecare dată când Damon se pregătea să fumeze. Will a început să fredoneze

sarcastic melodia *Smokin' in the Boys Room*, a celor de la Mötley Crüe.

— La treabă! a strigat Michael, reducându-i pe amicii noștri la tăcere. A venit momentul.

Mi-am tras jeanșii pe mine. Ceasul de perete anunța că era aproape două după-amiaza.

Să înceapă petrecerea!

Ne-am îmbrăcat la iuțeală, ne-am pus hanoracele negre și ne-am luat telefoanele, portofelele și cheile, lăsând restul în urmă. S-a auzit clopoțelul care anunța începutul ultimei ore de curs a acestei zile de vineri. Am ieșit toți patru în holul pustiu. Se auzea doar murmurul profesorilor în sălile de clasă.

Aș vrea să faci alegeri mai bune. Asta-i tot.

M-am uitat în jur. Soarele firav al după-amiezii abia dacă lumina dulăpioarele vopsite în verde și albastru. Dincolo de ele pândeau umbrele. Am rămas cu toții tăcuți pentru câteva secunde, savurând liniștea dinaintea furtunii.

— Haideți! i-am îndemnat.

Afară, crengile împodobite cu frunze portocalii și roșii se zbăteau în rafalele de vânt.

Am auzit foșnetul genții de sport. Will a scos măștile noastre, una câte una. Damon și-a tras pe cap masca lui, care zugrăvea un craniu negru. Dinții semănau cu niște gheare. Will i-a întins lui Michael masca roșie, cu tăieturi adânci și negre de-a lungul feței. Arătau înfricoșător, la fel ca buzele sfârtecate ale monstrului desenat. Will mi-a dat masca mea argintie, cu aspect metalic. În loc de ochi, țesătura avea două despicături oblice, cu aspect feroce. Rănile desenate arătau cumplit. Will și-a potrivit pe chip masca lui albă, cu o dungă roșie care-i brăzda un obraz. Parcă eram o echipă de monștri postapocaliptici. Asta flata orgoliile găștii

noastre alcătuite din nesuferiți bogați și răzgâiați, care habar n-aveau ce înseamnă adevăratul pericol.

Will a pus geanta în dulapul lui, iar eu mi-am tras masca pe față. Am închis ochii, savurând momentul. La adăpostul ei, eram invizibil. Puteam fi oricine doream.

Cu masca pe obraz, nu mă mai ascundeam.

I-am trimis un mesaj lui Kylie Halpern — care aștepta în biroul din față —, să pună muzica. După câteva clipe, din difuzoarele montate pe holuri a izbucnit o melodie a trupei Sister Machine Gun. Mi-am pus telefonul în buzunarul din spate al pantalonilor și am tras adânc aer în piept.

Michael a făcut un pas în față. A privit mai întâi la stânga, apoi la dreapta și a ordonat:

— Acum!

***

— Dă-i, dă-i, dă-i! a strigat Max Cason.

Își scosese capul pe geam. Eu eram la volan, iar el stătea în dreapta mea.

O jumătate de oră mai târziu, paisprezece mașini, camionete și motociclete au pornit la drum. Erau pline-ochi cu jucătorii echipei noastre, cu câteva dintre iubitele lor și cu alți puști, care îi însoțeau ca să se distreze. Școala nu ne împiedica nici pe noi patru, nici pe oricare alt elev să plecăm în aventura asta, care se transformase foarte repede într-o tradiție: Noaptea Diavolului. O tradiție menită să ridice moralul tuturor și să încurajeze camaraderia.

Să luăm școala cu asalt, la două după-amiază, devenise unul dintre momentele mele favorite din Noaptea Diavolului. Să dai buzna în sălile de clasă, să-ți înhați coechipierii — și pe oricine altcineva aveai chef — și să-i scoți din școală era ca un drog.

Câștigaserăm atenția tuturor, admirația lor și, uneori, groaza. Totul se reducea la putere. O noapte pe an, ne bucuram de putere nelimitată. Profesorii nu ne opreau, poliția stătea deoparte și, pentru un timp, chiar îmi plăcea la nebunie să fiu eu însumi.

Toți puștii voiau să fie ca noi.

Fordul Raptor al lui Will rula pe șosea, în fața mea. Băieții din remorca lui râdeau și urlau, cu sticle de bere în mâini. Unii dintre ei aduseseră sticle pentru apă, dar umplute cu vodcă — o metodă interesantă de a bea alcool, atunci când erai la ore. Atât timp cât lichidul arăta ca apa, profesorii nu-și dădeau seama că nu era apă.

Îmi pusesem masca în torpedou. Am trecut în viteza a șasea, gonind pe urmele lui Will. Damon deschidea alaiul. În stânga, Gavin Ellison a zburat pe lângă mine, în șaua motocicletei sale. Iubita lui stătea în spate, ținându-se strâns de Gavin.

Probabil că Damon văzuse în oglinda retrovizoare că se apropia. Taman când Gavin se pregătea să depășească BMW-ul lui Damon, acesta a tras stânga de volan, ca să-i taie calea. Am râs în sinea mea, dar în secunda următoare am zărit un puști pe bicicletă, la câțiva centimetri de mașina lui Damon. Băiatul a derapat și a căzut pe asfalt. M-am îngrozit.

— Ce naiba?! m-am răstit, frânând ușor.

Puștiul s-a rostogolit. A făcut câteva tumbe pe panta puțin abruptă, iar bicicleta a aterizat pe miriște.

Între timp, Damon și Gavin și-au continuat drumul.

Să-l ia dracu' pe Damon!

Am frânat mai mult, până când mașina s-a oprit. Luminile roșii de frână ale lui Will s-au aprins brusc în fața mea. Am țâșnit din mașină.

În față, pe șosea, Damon și motocicleta încă se întreceau. Nici măcar nu le-a trecut prin minte să se oprească?

— Ticălos mai e Damon! a zis Will.

A coborât din mașină. A mușcat din bucata de pastramă pe care-o ținea în mână.

Câțiva băieți din remorca lui au sărit peste hayon, iar Will s-a îndreptat spre locul unde căzuse puștiul. S-a aplecat să-l ajute.

— Ești teafăr?

Puștiul stătea în patru labe. L-am văzut, printre picioarele băieților. Băiatul se mișca de colo-colo, adunând cărțile care se împrăștiaseră pe asfalt. Nu l-am auzit să răspundă. Nu-i puteam deslușI trăsăturile.

Will a ridicat două cărți de jos. Am observat coșul montat în partea din față a bicicletei.

— Am spus că sunt bine! s-a răstit băiatul.

M-am oprit lângă șapca lui de baseball, căzută pe jos.

Dintr-odată, plete lungi și castanii au fluturat în bătaia vântului. Am zărit o față micuță, cu buze pline.

Era o fată.

Purta jeanși și un hanorac bleumarin.

A întins mâna după cărțile ridicate de Will. Fata își ținea capul plecat. Își ascundea ochii sub păr.

Părea teafără, deci puteam pleca.

— Te-am mai văzut pe-aici, nu-i așa? a întrebat-o Will, aplecându-se să-i ridice bicicleta. Locuiești pe-aproape? Te putem duce acasă. Urcă!

Fata nu l-a lăsat să-i atingă bicicleta.

— Nu! Am spus că mă simt bine. Pleacă, te rog!

Am mijit ochii la ea și m-am apropiat.

În aceeași clipă, doi băieți au ridicat câteva cărți, arătându-și-le unul altuia și pufnind în râs. Ea a rămas nemișcată, cu ochii în pământ. Jeanșii i se murdăriseră. Pete de negreală îi acopereau genunchii, dar nu am văzut urme de sânge. Nu era rănită.

— Ar trebui s-o luăm cu noi, omule, a glumit unul dintre băieți.

— Mda, dar n-ar putea mai întâi să facă duș?

— Destul! le-am strigat. Urcați în camionetă! Vi se încălzesc berile.

S-au împrăștiat. Will a urcat în mașina lui, aruncându-i fetei o ultimă privire. Ea își aduna în grabă cărțile, fără să ne ia în seamă.

Părea să fie de vârsta noastră și era limpede că nu voia cu niciun chip să atragă atenția. Am tras concluzia asta judecând după hainele jerpelite pe care le purta și după pantofii ei de sport vechi. Unul dintre ei îi sărise din picior. De ce nu purta șosete? Era frig.

M-am aplecat să ridic o pedală desprinsă. I-am arătat-o.

— Nu mai poți folosi bicicleta asta, puștoaico, i-am spus. Pedala e praf.

— Mă descurc.

S-a ridicat, evitându-mi privirea.

Ce micuță arțăgoasă!

Nu știam dacă se temea de noi sau dacă era furioasă după cele ce i se întâmplaseră. Categoric, nu dorea să discute cu noi.

— Will a spus că locuiești aproape. Așa e? am întrebat-o. Hai să-ți pun bicicleta în portbagajul Jeepului și să te duc...

— Am spus că mă descurc! a izbucnit ea. Șterge-o!

Am surâs. Părea foarte hotărâtă să ne vadă plecați. Ca și cum se temea c-o să se întâmple ceva rău. Ce credea că voiam să-i facem?

Am dat să plec, dar în clipa următoare am zărit o carte pe jos. A fost cât pe ce să calc pe ea. M-am lăsat pe vine și am ridicat-o. Pe copertă era o roșcată într-o rochie de culoarea smaraldului. Sânii ei mai că i se revărsau din decolteu. Un tip musculos, îmbrăcat în cămașă, o strângea teatral la piept. În imagine, pletele lui și faldurile rochiei fluturau în vânt.

Am pufnit ironic. I-am întins cartea.

— Gura! m-a repezit fata, când a văzut că zâmbeam.

Mi-a smuls cartea din mână.

M-am aplecat încă o dată, am luat pantoful de sport și i-am ridicat piciorul.

Avea pielea ca gheața. Surprins, am tresărit. Jeanșii ei erau plini de găuri. Fata nu purta șosete. De ce nu se îmbrăcase ca lumea?

Și-a tras piciorul dintre degetele mele, înșfăcând adidasul.

— Pot să mă încalț și singură!

Dar nu i-am dat drumul. Am privit-o sfidător și i-am ridicat din nou piciorul.

— Dumnezeule! N-ai priceput aluzia? s-a rățoit ea.

— Ai pielea rece, am comentat, punându-i adidasul. Poate că ar trebui...

— Ia mâinile de pe ea!

M-am răsucit pe călcâie. Câțiva bărbați se apropiau. Își lăsaseră motocicletele în mijlocul șoselei. Din cauză că Will nu oprise motorul camionetei, nu-i auzisem venind.

Mi-am îndreptat umerii. Nou-veniții mi-au dat ocol. S-au postat între mine și fată.

Ce dracu'?!

— Hei, vreți să vă dați laoparte? le-am cerut.

Am privit pe lângă ei. Încercam s-o zăresc pe fată.

— N-are nevoie de tine! mi-a trântit-o unul dintre ei, ras în cap și îmbrăcat într-un tricou alb, cu mânecile tăiate. Ne ocupăm noi de ea.

Am râs scurt. Will mi s-a alăturat. Și Michael s-a apropiat.

— Cine naiba sunteți? am întrebat.

Dar tipul nu m-a băgat în seamă. S-a întors către fată și i-a șoptit:

— Pune-ți gluga!

Ea l-a ascultat. Și-a acoperit iute fața. Doi tipi îl flancau pe Cap-Ras. Will și Michael mă flancau pe mine. Am rămas cu toții așa, neclintiți.

— Plecați! mi-a ordonat cel din mijloc.

— Da, vezi să nu!

Mi-am înclinat capul, încercând să surprind privirea fetei, dincolo de ei.

— Ești OK? m-am interesat. Cine-s ăștia?

Poate că erau frații ei. Dar nu semănau deloc cu ea.

Fata s-a uitat la mine pe sub sprâncene. Am întrezărit un zâmbet firav și o expresie amuzată. Stingherealа ei de adineauri dispăruse cu totul. Mi-a răspuns:

— Ei sunt mai duri decât voi, Călăreților[1].

Amicii ei au izbucnit în râs, aruncându-ne priviri arogante.

— Hai să mergem! i-a spus Cap-Ras.

Ne-au privit în timp ce pășeau pe lângă noi. Fata i-a urmat. Când a ajuns în dreptul meu, m-a atins în treacăt. I-am simțit mirosul. Dintr-odată, aerul era foarte încărcat. Fata avea ceva care-mi părea cunoscut.

I-a întins cărțile tipului înalt și blond. Celălalt a săltat bicicleta pe un umăr și a urcat în șaua motocicletei.

Fata a urcat în șa, în spatele lui Cap-Ras, și l-a apucat de mijloc.

Motocicletele lor au prins viață.

Fata a privit peste umăr. În sfârșit, i-am văzut ochii de un verde frumos, cu puncte aurii.

— Parcă voiai să sperii niște oameni în noaptea asta, mi-a spus ea.

Poftim?

---

[1] În volumul *Corupt*, Kai, Will, Damon și Michael sunt porecliți „Cei Patru Călăreți" — o trimitere la cei patru călăreți ai Apocalipsei. (N. red.)

A zâmbit cu superioritate. Cele trei motociclete s-au îndepărtat în viteză.

Ce naiba spusese fata? De unde...

Brusc, mi-am dat seama.

Noaptea Diavolului e abia la început. Poate că în seara asta o să găsești pe altcineva pe care să-l sperii.

Fata din confesional, azi-dimineață. *Drace, ea a fost!*

Am petrecut-o cu privirea. A dispărut la orizont, împreună cu cretinii ăia. Mi-am amintit tot ce-i spusesem în confesional. De unde știa cine sunt? Și de ce nu o mai văzusem până acum?

Se juca cu mine.

Ce încrezătoare și îndrăzneață devenise după sosirea tipilor! Avea senzația că ăia — oricine or fi fost — erau capabili să ne pună cu botul pe labe. Noi o făceam pe durii, dar adevărații duri erau ei. Asta credea ea?

— O cunoști? m-a întrebat Michael.

Nu știam ce să-i răspund.

— Dacă o vrei, e a ta, a adăugat el.

Îmi venea să râd. Michael vorbea despre fete la fel cum vorbea despre cheeseburgeri. Pentru el, era simplu ca bună ziua.

— S-o vrea? a intervenit Will. De ce naiba s-o vrea, când avem fete mișto în mașină? N-ai văzut cum arăta? Fără machiaj, purta haine de băieți... E o *feministă*.

Will era chiar amuzant. Am închis ochii. *Isuse!*

— Credeam că-ți plac fetele care o fac pe inabordabilele, am glumit, uitându-mă la Will.

A strâmbat din buze. Subiectul obsesiei *lui* secrete nu era mai răsărit decât fata care tocmai plecase.

— Da, bine... Vrei să-l sun pe Damon? m-a întrebat el. Cineva mi-a zis că fata aia lucrează acasă la el.

Zău?

Am răspuns:

— Nu. O s-o găsesc singur.

Nu voiam să-mi zică nimic despre ea.

Oricum, Damon plecase deja. Probabil că ajunsese în cimitir.

— Ce facem? Ne luăm după ea? a întrebat Michael.

Am rămas cu ochii în gol, dus pe gânduri.

Fata asta mă provocase. Se asigurase că aflu cine este, înainte s-o șteargă cu tembelii ăia. Mi-a dat de înțeles că m-a păcălit, dar numai după ce a fost sigură că poate să-și ia repede tălpășița.

Eram foarte încordat. Am zis:

— Mai întâi vreau să bag groaza în ea.

Michael a râs. A strigat către una dintre mașinile care ne însoțeau:

— Hei, Dayton!

A aruncat cheile lui către băiatul căruia i se adresase.

— Facem schimb de mașini! i-a zis Michael. Să faci curat într-a ta! Am nevoie ca portbagajul să fie gol.

Will era plin de entuziasm. Și-a frecat palmele, nerăbdător. Părea încântat.

Le-am lăsat celorlalți cheile mașinilor noastre, ca să le ducă la cimitir. Noi trei aveam treabă. Farsa pe care o pusesem la cale era cam exagerată pentru gusturile mele, dar nu mă puteam stăpâni.

Nu voiam să mă stăpânesc.

Voiam să dărâm toate zidurile din mintea mea și să gonesc așa de repede, încât să n-am timp să gândesc. În clipa asta, în ceea ce mă privea, noaptea n-avea să se sfârșească niciodată.

Azi, fata aia se jucase cu mine.

Acum urma să mă joc eu cu ea.

CAPITOLUL 5
KAI

În prezent

Am pătruns în Sensou, cu geanta de sport pe umăr. M-am uitat în jur, atent la toate activitățile desfășurate aici. Clinchetul floretelor răsuna din sala unde Rika își ținea cursul de scrimă, trei seri pe săptămână. La stânga mea, în sala de forță, ganterele loveau podeaua. Întregul *dojo* răsuna de icnete.

Am grăbit pasul. Eram nerăbdător să-mi pun corpul la lucru. Gulerul cămășii îmi irita pielea de pe gât. Sudoarea mi se scurgea pe piept și pe spate. Trebuia să scap de hainele astea.

Duminica, atunci când reveneam acasă, în Thunder Bay, ca să mă antrenez cu tata și să iau micul-dejun în familie, la rugămintea mamei, nu mă dezlănțuiam așa cum aș fi vrut. Tata era într-o formă de zile mari, dar se apropia de cincizeci de ani. Nu mă lăsa inima să-l lovesc.

Însă în *dojo* puteam izbi oricât de tare doream. Având în vedere că ziua de azi nu fusese tocmai reușită, chiar aveam nevoie să mă descarc.

După întâlnirea de mai devreme, cu „secretara", intenționasem să vin direct aici, dar, în loc să ies pe varianta de pe pod, îmi continuasem drumul și mă plimbasem cu mașina vreo două ore.

Banks.

Isuse Hristoase! Cu șase ani în urmă, îmi stârnise interesul. Astăzi se purtase rece, fusese ciudat de calmă și foarte stăpână pe sine. Cu toate astea, mi-o aminteam cu totul altfel. În seara aceea de demult, se străduise din răsputeri s-o facă pe dura, dar ochii ei întunecați și felul în care mă măsurau, buzele acelea... Da, îmi aminteam. Pe atunci, nu putea să se controleze mult timp.

Apoi, doi ani mai târziu, într-o noapte, Rika era cu noi. Banks devenise o amintire. Monstrulețul nostru mă vrăjise deodată, pentru că-mi aducea aminte de Banks, de nevinovăția ei, de felul în care se împotrivise, de faptul că-mi doream să am grijă de ea...

Însă, pe cât de iute intrase Banks în lumea mea, pe atât de repede dispăruse. Totul se petrecuse în doar câteva ore, acum șase ani.

Cine era ea? De unde venea?

Am împins ușa biroului meu și am trântit-o la loc. Mi-am aruncat geanta de sport pe podea și mi-am scos haina.

Mi-am pus la iuțeală pantaloni de trening și tenișI. Am luat un prosop și am tras pe mine un tricou, după care am ieșit din birou. La biroul de recepție era de serviciu Caroline, una dintre studentele pe care le angajasem part-time. Mi-a zâmbit dulce, ca întotdeauna. Am întins o mână, iar Caroline mi-a dat o sticlă cu apă din minifrigiderul din spatele ei. Aceleași gesturi și mișcări, în fiecare zi. Știa ce avea de făcut.

M-am îndepărtat câțiva pași.

— Ăăă... Domnule Mori.

M-am oprit.

— Ce este?

Caroline își strânsese părul în coadă. Bluza ei bleumarin, cu logoul Graymor Cristane pe partea stângă a pieptului, era curată și călcată, ca de obicei.

S-a uitat în spatele meu și a gesticulat. Exasperat, am privit într-acolo. Fata asta se purta ca și cum aș fi devorat-o dacă ar fi scos încă o vorbă.

Când i-am văzut pe cei doi musafiri care așteptau în holul de la intrare, am uitat de Caroline.

Banks stătea lângă perete. Ținea în mână unul dintre bețele de bambus de pe raftul agățat acolo. S-a uitat la mine, apoi și-a coborât iar privirea. Cerceta cu un aer absent arma, de parcă ar fi venit aici la cumpărături, nu cu un alt scop.

În partea opusă a holului, la dreapta ei, se afla un bărbat care mi se părea vag cunoscut. În mod clar, unul dintre lacheii lui Gabriel, dacă mă luam după capul ras, după lanțul de argint de la gât, după geaca demodată de piele și după petele vineții de sub ochii lui.

Am lăsat deoparte prosopul și sticla cu apă.

Prezența lor era fie un semn cât se poate de bun, fie unul cât se poate de rău. Nu voiam să am scandal tocmai aici.

Apropiindu-mă încet de fată, i-am susținut privirea. Am întins ușurel un braț și i-am luat bățul de bambus din mână.

— Este o *shanai*, i-am spus. O sabie japoneză.

Banks s-a zgâit la mine, cu fața lipsită de orice expresie. Pieptul i se ridica și cobora ritmic, rar. Controlat. Prea controlat. M-am retras. Mă străduiam să nu o privesc prea stăruitor și nici să-i arăt cât de mult mă amuza.

Un fes simplu îi acoperea părul bogat. În locul uniformei pe care-o purtase azi-dimineață, acum își ascundea trupul sub o pereche de jeanși vechi, rupți în genunchi, și sub o geacă scurtă și neagră, închisă până la gât. Își ținea mâinile în buzunare.

Băgasem de seamă că purta aceleași mănuși de piele fără degete. Singura porțiune de piele vizibilă era cea dintre gâtul și fața ei.

Îmi plăcea. Fata asta era, în continuare, un mister.

Fără tragere de inimă, m-am întors spre celălalt vizitator.

— Ai venit să-mi transmiți un mesaj? Gabriel vrea să facem afaceri?

Judecând după ridurile care începuseră să-i apară la colțul ochilor, bărbatul părea să aibă peste treizeci și cinci de ani. I-a aruncat lui Banks o privire scurtă. Apoi a ridicat bărbia spre mine.

— Mai exact, de ce vrei hotelul? m-a întrebat.

— Sunt om de afaceri. Achiziționez proprietăți, așa cum fac oamenii de afaceri.

Ochii lui au fugit iar spre ea. Banks s-a uitat la el. Puteam să jur că am văzut umbra unui zâmbet pe chipul ei.

Între ei se derula un dialog tăcut. Nu-i scăpam din ochi.

În cele din urmă, bărbatul a tras adânc aer în piept și a dat aprobator din cap.

— Domnul Torrance este interesat să intre în dialog cu tine.

Am pufnit disprețuitor.

— Să intre în dialog..., am zis în zeflemea. Mda, cunosc foarte bine „dialogul" lui Gabriel. Și deja am căzut de acord că fiul lui poate să se întoarcă în oraș, dar am nevoie de garanții.

Din nou, privirea lui a căutat-o pe a lui Banks, după care tipul mi-a răspuns cu hotărâre:

— Domnișoara Fane va fi în siguranță.

— N-ai cum să-mi garantezi asta, l-am contrazis, făcând un pas în față. Amândoi știm că Damon nu lasă pe nimeni să vorbească în numele lui.

— Damon o să facă ce-i spune taică-su.

Am rămas nemișcat și tăcut. Cugetam.

Dacă Gabriel accepta să-mi vândă hotelul, era posibil ca Damon să nu fie acolo. Sau poate că Gabriel pur și simplu nu știa unde e fiu-su. Eu și Damon fuseserăm condamnați la închisoare,

iar asta ne făcuse familiile de rușine. Gabriel Torrance nu voia ca odrasla lui s-o dea iar în bară.

Dacă ar fi știut unde se găsea fiul lui, l-ar fi adus acasă. Oricum, intenția mea era să-l găsesc pe Damon înaintea lui taică-său.

— Mai întâi vreau să intru în hotel, i-am spus. Am nevoie să arunc o privire pe-acolo și să-mi dau seama câți bani trebuie să investesc în renovări.

Bărbatul și-a îndreptat din nou privirea spre Banks, dar totul s-a petrecut așa de repede, că n-am văzut reacția ei.

— OK. Nicio problemă, a răspuns el.

De ce se tot holba la ea? Ce naiba se petrecea aici?

Îi priveam stupefiat. Am dat uitării, pentru moment, faptul că tocmai acceptasem să cumpăr un hotel care valora câteva milioane bune.

Mi-am umezit buzele. Dus pe gânduri, am rotit bățul în mână.

Am început să povestesc:

— Când aveam paisprezece ani, Gabriel ne-a spus mie și lui Damon ceva ce n-am uitat niciodată: „Femeile sunt fie jucării, fie unelte. Sunt bune să te joci cu ele sau să le plătești".

Roteam încet bățul de bambus, privindu-i foarte atent.

— În toți ani mei de prietenie cu Damon, am observat o diferență mare între casa lui și a mea. Mama nu a fost niciodată o femeie supusă. Dar toate femeile pe care le-am întâlnit în locuința lui Torrance erau folosite fie pentru sex, fie ca să-l slugărească. Jucării sau unelte.

— Și ce-i cu asta? a întrebat bărbatul.

— Nu sunt sigur în care categorie se încadrează ea, am spus, îndreptând bățul spre Banks. Ori de câte ori îți pun o întrebare, tu te uiți la ea, căutând răspunsul. Având în vedere tot ce știu despre Gabriel Torrance, e ciudat că o angajată de-ale lui deține atâta putere.

El a privit-o iarăși, părând să-i ceară părerea.

Tipa era la conducere, nu el.

Aha!

Foarte interesant.

Am îndreptat bățul de bambus în jos, de-a lungul corpului. M-am apropiat de ea și i-am propus:

— Hai să lăsăm vrăjeala deoparte și să negociem direct, bine?

Începeam să-mi pierd răbdarea.

Imediat ce am intrat în spațiul ei personal, bărbatul s-a apropiat repede, probabil ca s-o apere. Am ridicat fulgerător bățul. L-am proptit în pieptul lui, ținându-l la distanță.

— Și, dacă-mi amintesc bine, ea știe să se protejeze și singură, așa că poți să aștepți în mașină.

Tipul a strâns din dinți și s-a încordat. Era gata de luptă. Dar mai întâi, firește, a privit-o. Aștepta un ordin.

Ea a șovăit o clipă, după care i-a făcut semn să plece. Omul m-a săgetat din priviri, după care a făcut stânga-mprejur și a ieșit furtunos din *dojo*.

Banks m-a fixat cu privirea.

— Te temi de mine, puștoaico? Nu poți vorbi cu gura ta?

Voiam s-o fac să se simtă aiurea, drept răsplată pentru că azi-dimineață mă păcălise, dar nu-mi doream s-o înfrâng de tot.

Însă, în loc să-mi răspundă, fata a întors pur și simplu capul. Părea plictisită.

Am chicotit. M-am apropiat de perete și am pus bățul la locul lui.

— Ia zi, ce informații ai adunat azi și ce i-ai transmis lui Gabriel?

Azi, acasă la Gabriel, noi crezuserăm că fata asta e doar o servitoare care trage cu urechea. Voiam să știu ce anume din discuția mea cu Michael ne dăduse de gol.

— Indiferent ce i-am transmis — a răspuns ea —, i-a plăcut ce-a auzit. Are o propunere pentru tine. M-a împuternicit să ți-o transmit.

Mâna pe care o sprijineam de perete îmi tremura. Vocea ei... Mai devreme, la începutul zilei, spusese doar câteva cuvinte, dar acum... Ieșeau la iveală aceeași ironie fină, aceeași provocare de care-mi aminteam. Am făcut câțiva pași. Când am ajuns în fața ei, mi-am încrucișat brațele la piept.

Era cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă decât mine. Dacă te-ai fi luat după privirea ei sfidătoare, ai fi putut crede că era cu un sfert de metru mai *înaltă*.

— Kai, totu-i regulă? a întrebat Rika, în spatele meu.

— Da, am spus, fără să mă răsucesc spre ea.

Rika părea să-și fi încheiat cursul. Auzeam sporovăiala cursanților și zgomotul ușilor deschise și închise în vestiar.

— Rika — i-am vorbit peste umăr —, te rog, adu-i pe Michael și pe Will! Ne întâlnim cu toții în birou.

— Bine.

În glasul ei am auzit nesiguranță.

A plecat. Am gesticulat către Banks.

— Biroul e în capătul holului. Doamnele au întâietate.

M-aș fi așteptat la un gest de iritare din partea ei, dar n-am văzut nimic. Privirea i-a rămas inexpresivă. A trecut pe lângă mine. O urmam îndeaproape, cu inima bătându-mi ceva mai tare. O priveam din spate.

Șiretul unuia dintre bocancii ei negri se târa pe podea. Deși nu aveam nicio îndoială că putea să-și poarte singură de grijă, era amuzant să constat cât de puțin îi păsa de aspectul ei. Era foarte diferită de femeile în preajma cărora crescusem acasă și la școală.

Însă mâinile mele știau cât de frumoasă e. Își aduceau aminte.

S-a oprit în fața unei uși pe care scria *Birou* și a așteptat să o deschid. Am întins o mână pe după trupul ei și am apăsat clanța. A intrat. Imediat, s-a îndreptat spre cel mai îndepărtat colț al camerei. Apoi s-a întors cu fața spre mine.

Îmi venea să râd. Banks proceda altfel decât Rika. Văzându-se într-o situație nesigură, Banks a intrat imediat pe modul *Supraviețuire*. Dacă ești pe teritoriu inamic, ocupă un punct de observație care îți lasă cel mai mic număr de variabile! Fiindcă stătea într-un colț, trebuia să fie atentă doar la ce avea în față, nu și în spate. De luni întregi mă străduiam să-i bag asta în cap Rikăi, ca s-o facă din instinct.

Am mers de colo-colo, aranjând scaunele în jurul mesei rotunde.

— Îmi închipui că negocierile cu unii parteneri ai lui Torrance sunt dificile pentru o femeie, am deschis eu discuția. De asta vorbești prin gura tontălăului ăluia?

S-a uitat la mine două secunde, pe urmă și-a întors ochii spre desenul în cărbune, înrămat și agățat pe perete. Rikăi îi plăcea. Ea îl pusese aici, în biroul pe care-l foloseam cu toții. Spunea că desenul seamănă cu mine. Habar n-am de ce. Desenul consta dintr-o siluetă fără chip. Mai multe tușe depășeau conturul. Arta abstractă se număra printre preferatele tatei, dar, din păcate, nu moștenisem și eu aplecarea asta.

Am schimbat subiectul:

— Ai uitat că tu ai fost cea care mi-a vorbit despre *Papa*?

— Eu nu uit nimic.

M-am aplecat peste spătarul scaunului pe care tocmai îl mutasem și am studiat-o atent. După atâția ani, carapacea ei nu doar că nu dispăruse, dar acum era mult mai groasă. Fata se maturizase.

— Tot mai crezi că există un al doisprezecelea etaj ascuns?

— Ce cred eu e că ești foarte preocupat de secretele pe care le știi, spre deosebire de cele pe care nu le știi.

Apoi m-a ignorat. Se uita la tablourile și armele agățate pe pereți.

Ce voia să zică cu asta? Ce anume nu știam?

— Bună! Care-i treaba?

În birou a intrat Michael. Era transpirat. Și-a aruncat prosopul pe un scaun. După el au intrat Will și Rika. Au închis ușa. Will era la bustul gol și gâfâia. Probabil că Rika îi întrerupsese antrenamentul în sala de forță.

I-am răspuns:

— *Secretara* lui Gabriel a venit la noi cu o propunere.

— Salut! a întâmpinat-o Rika, apropiindu-se de ea cu mâna întinsă. Eu sunt Erika Fane.

Banks s-a mulțumit s-o privească. Ochii ei au cântărit-o ușor disprețuitor pe Rika, după care Banks a întors capul, ignorând-o.

Rika s-a uitat întrebător la mine. Și-a retras mâna și s-a așezat.

Ne-am așezat și noi.

Banks a scos ceva din haină și a pus obiectul cu fața-n sus, pe masă. Era o fotografie. A împins-o încet spre mine. Am văzut capul unei femei tinere, pe care nu o recunoșteam. Păr blond-închis, ochi albaștri, chip angelic. Atrăgătoare. În mod clar, era genul lui Michael. Pomeții ei înalți erau fardați cu roz, iar gura ei părea un măr tras în caramel. Tânără și frumoasă.

— Ea cine e? am întrebat.

Toată lumea s-a tras mai aproape, ca să vadă poza.

— Vanessa Nikova, a răspuns Banks. Nepoata domnului Torrance.

— Și?

M-am tras în spate, încercând să par relaxat.

Banks m-a privit cu superioritate.

— Nu ți se pare că afacerea asta e mai mult decât a da la schimb un hotel pentru un fiu risipitor? Domnul Torrance vrea să primească garanții serioase că tu și prietenii tăi n-o să le faceți niciun rău fiului său și nici celorlalte rude. Va fi nevoie de mai mult decât de bani.

Și-a plecat iar ochii către poză și a subliniat:

— E foarte frumoasă.

Da, era frumoasă. Și ce dacă?

Știau că vreau să cumpăr hotelul, dar ce legătură avea femeia asta cu înțelegerea noastră?

— Încotro bați? am cerut să știu.

— Dumnealui vrea ceva mai concret, a explicat Banks. Ceva durabil. Un viitor comun. Chiar și astăzi, aliațele încă se mai încheie așa.

Aliațele? Îmi munceam mintea ca să pricep despre ce dracu' vorbea Banks. Mi-am privit prietenii. Și ei erau la fel de derutați ca și mine.

M-am uitat iar la poză. Brusc, am priceput. Inima mi-a luat-o la galop. Am strâns pumnii.

Doar nu vorbea serios!

— Te referi la o căsătorie? a izbucnit Rika, holbându-se la ea.

Dar Banks mi-a vorbit mie:

— Fata locuiește în Londra. Vorbește fluent engleza, franceza, spaniola și rusa. Este foarte educată...

— Las-o în mă-sa de treabă! a izbucnit Michael, pe urmă a râs aspru.

— Și este... neatinsă, a încheiat Banks, netulburată de reacția prietenului meu.

Michael era pe cale să explodeze.

M-am holbat la ea. *Neatinsă. Virgină.*

— Glumești!

În ce secol trăia Gabriel? O căsătorie? Era de-a dreptul grotesc.

Nici vorbă!

— Singura soluție care — credem noi — oferă garanția că nu vei fi tentat să faci rău familiei Torrance este să fii implicat în familia Torrance, m-a lămurit ea. Vrem o alianță care să te lege de ei.

Abia mai respiram. Sigur, nu se putea spune că greșea. În anumite familii, căsătoriile au mai mult de-a face cu a păstra aproape averea și aliențele, însă nici prin cap nu-mi trecea să accept propunerea ei.

— În schimbul căsătoriei, vei avea autonomie totală asupra moștenirii Vanessei, a adăugat Banks. Inclusiv asupra proprietăților pe care părinții ei i le-au lăsat când au murit, acum câțiva ani.

După o pauză, a dat lovitura de grație:

— În plus, vei primi și *Papa*. Fără bani. Va fi un cadou de nuntă.

Will asista amuzat la scena asta, iar Rika mă privea tulburată. Era încordată toată, ca un arc. Se uita cu coada ochiului la Banks.

— Kai n-o să se însoare cu verișoara lui Damon! a intervenit Michael și s-a ridicat, ca și cum convorbirea ar fi luat sfârșit. E o tâmpenie. Nu avem nevoie de hotel. O să găsim și singuri ce avem nevoie să găsim.

Mi-a aruncat o privire sugestivă. Voia să-mi transmită că se referea la Damon.

Will a înșfăcat poza de pe masă și a zis în glumă:

— Păi, mă însor eu cu ea.

Michael nu l-a luat în seamă. M-a îndemnat:

— Kai, spune-i tipei să se care!

M-am uitat în ochii lui Banks. Colțurile gurii i s-au ridicat foarte ușor. Nu se putea stăpâni să savureze scena.

— Kai! a intervenit Rika, văzând că nu reacționez.

Am inspirat profund și mi-am dres glasul.

— Băieți, lăsați-ne singuri un minut!

— Kai! a exclamat Michael.

Mi-am ridicat ochii spre el, străduindu-mă să par destins. Am încercat să-l liniștesc:

— N-o să dureze mult.

Prietenii mei au șovăit. Se uitau când la fată, când la mine. Nu voiau să mă lase singur cu ea. Pentru Banks, era ca un fel de compliment. Era un semn că o considerau periculoasă.

Într-un final, au ieșit din birou și au închis ușa. Am luat fotografia în mână.

— Crezi că-i de-ajuns să-mi arăți o poză ca să mă convingi că femeia asta ar trebui să fie mama copiilor mei?

A dat din umeri.

— E tânără, sănătoasă... Ce altceva mai vrei să știi? O să te satisfacă.

— Nu sunt ușor de satisfăcut, am tachinat-o. Ai uitat?

Zâmbetul ei a pierit. Fata și-a îndreptat spatele.

I-am azvârlit fotografia înapoi, peste masă.

— Spune-i lui Gabriel să plimbe ursul! Faza cu căsătoria e cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată.

De data asta, a zâmbit de-a binelea. A luat fotografia și a strecurat-o la loc în geaca ei.

— De ce zâmbești? am întrebat.

— I-am spus că n-o să fii de acord.

— Și ești de părere că ar trebui să accept? Nu crezi că asta-i doar o încercare grotescă de-a lui Gabriel de-a mă controla? E ridicol!

Mi-am lins buzele uscate.

— Chiar și așa, mă surprinde că ar accepta ca un tip pe jumătate japonez să „strice" sângele familiei. Gabriel n-ar accepta așa ceva.

De fapt, era cât se poate de tipic pentru el. Voia să-și lege familia de a mea. Să-mi sufle în ceafă în permanență.

Banks își cumpănea următoarea replică. Și-a împreunat mâinile pe masă.

— Știu ce vrei de fapt. Vrei să afli unde este Damon. Să nu fii luat prin surprindere. În clipa asta, ești un cobai într-un labirint. Habar n-ai pe unde s-o iei și nu vei ști că ai ales un culoar greșit decât când va fi prea târziu.

— Cum adică?

— În momentul ăsta, tu ești prada. Altădată... erai prădătorul.

M-am aplecat spre ea.

— Adică *vrei* să-l găsesc pe Damon?

— Nu-mi pasă nici dacă răscolești tot orașul ăsta ca să dai de el. Am venit aici ca să transmit un mesaj. Nimic mai mult.

— Sunt sigur c-ai știut c-o să refuz.

A dat din cap o singură dată.

— Da.

— Și atunci de ce ai mai venit?

Acum ea era cea care șovăia. A luat o hârtiuță și un pix. A început să scrie.

— Pentru că, după refuzul tău, voi pleca.

Continua să scrie pe hârtie, provocându-mă cu glasul ei catifelat:

— Apoi o să ieși pe terasă, ca să faci exerciții în aer liber. Îmi dau seama că-ți place mai mult afară în perioada asta.

Am sfredelit-o cu privirea. Poftim?

— E mai răcoare, așa că e mai plăcut să faci sport afară, așa-i? a zis ea, fără să se uite la mine. Și, chiar dacă o să te împotrivești, în cele din urmă mintea te va purta înapoi la discuția noastră de

acum. Vei cugeta la cât de puține lucruri mai poți controla. O să te-ntrebi ce să faci. O să te gândești că viața ta e în impas. Și acea mâncărime numită furie va crește mereu în tine.

Nici nu mai respiram. Și-a ridicat fruntea. Ochii noștri s-au întâlnit. În privirea ei tăioasă am citit o plăcere totală.

— Exerciții, exerciții și iar exerciții, în fiecare zi, a spus ea. Pentru că viața ta te nemulțumește. Nu seamănă cu cea pe care ai avut-o înainte de închisoare.

Banks continua să scrie.

— Toți prietenii tăi din liceu — mă rog, aproape toți — au plecat la facultăți de Drept și de Medicină cu prestigiu. Iar familiile lor se mândresc cu ei. Seara, merg în club și agață studente tinere și sexy, care le-o sug în vreme ce ei își conduc mașinile spre apartamentele lor de lux. Sunt în vârful lanțului trofic. N-au nicio grijă.

Pixul scârțâia pe hârtie, iar sunetul semăna cu un tăiș care cioplește un lemn.

— Dar nu și tu, m-a ironizat ea. Crezi că ei își bat joc de tine. „Cât de mult a decăzut băiatul ăla așa de promițător! E o rușine pentru familia lui." Așa o să spună peste cinci ani, când se va organiza petrecerea de zece ani de la terminarea liceului. Din păcate, nu vei participa la petrecere, pentru că, în sinea ta, știi că ei au dreptate.

A pus pixul deoparte.

— Apoi, după ce termini cu exercițiile, o să intri și o să faci iar duș. Al treilea pe ziua de azi. Sub duș, parcă scapi pentru un timp de ura de sine. Corect?

A împăturit hârtia în jumătate. Ochii ei mă țintuiau în loc, precum o ancoră.

— O să urci în mașină și o să mergi într-un club, ca să găsești pe cineva... pe oricine... care să te-ajute să scapi de toată furia ta și să poți dormi măcar câteva ore în noaptea asta.

Mi-am încleștat pumnii. M-am ridicat în picioare și mi-am proptit palmele în tăblia biroului. Mi-am folosit ultima picătură de autocontrol ca să n-o înșfac de gât. M-am aplecat deasupra ei, obligând-o să-și lase scaunul pe spate. Ochii ei aroganți s-au fixat asupra mea. De unde naiba știa toate astea? Mă urmărea?

Nu-mi detestam viața. Nu eram furios. Îmi ispășisem pedeapsa. Ce-a fost a fost. Nu-mi plângeam de milă. Știam cum să mă ridic și să merg mai departe.

Sau măcar mă străduiam.

— Iar când o să te trezești — a continuat Banks cu voce scăzută —, o să-ți dai seama cât de nasol e totul în jurul tău și că e momentul să intri iar în joc, Kai Mori, și să-ți asumi niște riscuri.

S-o ia dracu'!

A strecurat bucata de hârtie în spațiul dintre noi.

— Moștenirea Vanessei va face din tine un om foarte puternic. Mult mai puternic decât vor fi prietenii tăi vreodată.

S-a ridicat din scaun, forțându-mă să pășesc în spate. Brusc, nu mă simțeam în largul meu. Știa că reușise să mă înfurie. Pe de altă parte, eu nu o afectasem câtuși de puțin.

— O să aștept până mâine răspunsul tău pentru domnul Torrance, mi-a zis. Poate c-o să ne auzim diseară.

Am apucat-o de braț și i-am spus:

— Am făcut o mulțime de alegeri greșite. N-o să mai fac încă una.

Și-a smuls brațul din strânsoarea mea.

— Asta sper și eu. Ai făcut prea multe greșeli.

A dat să plece, dar am oprit-o din nou. I-am strecurat în haină hârtia pe care mi-o dăduse, fără să o citesc. În schimb, am scos din haina ei poza. M-am uitat ostentativ la ea.

Aveam nevoie de Damon.

Și de hotelul ăla.

Dar, dacă el nu se afla acolo...

Am privit în ochii ei sfredelitori. Mi-am amintit parfumul părului ei, vederea zâmbetului ei, frica și emoția ei. Era singura femeie față de care Damon se arătase posesiv.

Dacă el nu se ascundea în hotel, atunci mă puteam folosi de ea ca să-l strâng cu ușa.

— Spune-i lui Gabriel că accept.

Pentru o clipă, m-a privit nedumerită. În mod clar, nu se așteptase să audă asta.

Când a pus mâna pe clanță, mi-am proptit palma în ușă, împiedicând-o s-o deschidă.

— O să plătesc pentru *Papa*. În schimb, cadoul meu de nuntă... vei fi tu.

S-a răsucit fulgerător spre mine. În sfârșit, am deslușit o emoție pe chipul ei.

— Eu nu fac parte din aranjament, a ripostat Banks.

— Până la nuntă, o să lucrezi pentru mine. Asta va fi înțelegerea. Du-te și transmite-i lui Torrance condițiile mele!

Am făcut un pas în spate. Dintr-odată, mă simțeam foarte încrezător.

— O să afli că ești exact ce-am spus că ești. O jucărie sau o unealtă. Nimic mai mult.

M-am îndepărtat de Banks. Deși importanța ei în ierarhia lui Gabriel mă uimea, știam că tipul și-ar vinde și sufletul, dacă așa îi ieșea un ban. O tânără nu avea cum să fie pentru el atât de

valoroasă încât să nu o sacrifice ca să mă convingă să accept condițiile lui.

A deschis ușa cu năduf. Reapăruse mica văpaie pe care o zărisem la ea, cu mulți ani în urmă.

— Banks, îndată ce Gabriel îți confirmă că e de acord, ia de la el cheile, codurile de acces și planurile hotelului și adu-mi-le! Mâine vreau să intru în *Papa*.

Nici nu s-a răsucit spre mine, nici nu mi-a dat de înțeles că auzise ordinul meu. Pentru o secundă, i-am văzut expresia furioasă. A ieșit din birou ca o furtună, trântind ușa după ea.

Am pufnit în râs și am pășit în urma ei. Și-a băgat mâinile în buzunarele gecii, fără să-i bage în seamă pe prietenii mei, care așteptau pe hol. M-am oprit la biroul de recepție. Banks a ieșit din clădire și a urcat într-un SUV negru.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Michael.

În loc să-i răspund, am rămas cu ochii în gol. Am murmurat:

— A spus: „Nu-mi pasă nici dacă răscolești tot orașul ăsta ca să dai de el".

— Poftim?

— A spus că puțin îi pasă dacă o să răscolesc tot orașul în căutarea lui, am repetat puțin mai tare. Dar nu i-am zis că, în opinia mea, Damon e în oraș. Damon e aici.

Acum eram mai sigur ca niciodată.

M-am răsucit pe călcâie, vrând să intru iar în birou.

— Doar nu te căsătorești! a strigat Michael în urma mea.

L-am privit peste umăr.

— La dracu', nu! Nu mă căsătoresc.

CAPITOLUL 6
BANKS

Noaptea Diavolului
Cu șase ani în urmă

Poate c-o să-stau prin preajmă.

De ce i-oi fi spus asta în confesional? Și de ce îl provocasem pe șosea, mai devreme? În niciun caz nu aveam să fiu prin preajma lui. Pe deasupra, nici nu mi s-ar fi permis să ies pe undeva într-o noapte ca asta — Noaptea Diavolului.

Dar atunci când, în cele din urmă, am vorbit cu el, nu m-am putut stăpâni. Băiatul ăsta era asemenea unui puzzle. Lăsa impresia că voia să spună atât de multe lucruri. Însă se lupta să se exprime. Pe urmă, în confesional, îmi dezvăluise frânturi din el. Sinele lui adevărat. Monstrul care fratele meu spunea că zace în interiorul fiecăruia.

Am luat-o înapoi de-a lungul șoselei. Îmi încercam bicicleta, după ce o reparasem. Mi-am desprins degetele de pe ghidon și mi-am privit unghiile murdare.

Nu m-ar plăcea, așa-i? Nu eram genul lui.

Tipul era obișnuit să aibă fete superbe, cu coafuri ca în reviste, care foloseau farduri de o sută de dolari și aveau tocuri cât casa. Am aruncat o privire spre pantofii vechi de sport pe care-i purtam.

Îi luasem de la fratele meu. Acum șase ani, crescuse prea mult ca să mai încapă în ei. Erau pătați cu ulei de motor. De-a lungul tălpii de cauciuc, pânza se uzase. Nu arătam ca o fată. Și cu atât mai puțin ca o femeie.

Acum, la șaptesprezece ani, eram cu mult în urmă, în comparație cu alte fete de vârsta mea. Kai nu putea îngădui să fie văzut cu mine, chiar dacă ar fi vrut. L-aș fi făcut de rușine.

Și niciodată nu mi-aș fi putut permite să-mi cumpăr lucruri care să dea impresia că eram demnă de a sta alături de el și de prietenii lui.

Am tras în piept mirosul copacilor care mărgineau șoseaua. Vântul îmi făcea gluga hanoracului să fluture și-mi mângâia părul.

Ori de câte ori îl vedeam pe Kai în Thunder Bay, pe lângă casa mea, pe terenul de baschet, era stăpân pe sine și calm. Nimic nu-l afecta.

Însă azi fusese altfel. Îl tulburasem.

Am zâmbit. Pedalând și mai iute, am apăsat pe mica telecomandă neagră legată de ghidon. Melodia *Smells Like Teen Spirit* a început să-mi răsune în urechi. Am virat la stânga. Am trecut de porțile de fier care se deschiseseră pentru mine. Am strâns ghidonul când drumul s-a înclinat. Am gonit pe aleea asfaltată a casei mele. Am închis ochii. Dintr-odată, inima mea a tresărit. Senzația aceea m-a cuprins cu totul.

Îl tulburasem. Pielea încă mă furnica în locul în care, atunci când mă apucase de hanorac, țesătura mi se frecase de piele. Ce-ar fi făcut dacă zidul acela n-ar fi existat între noi?

S-a auzit un claxon. Am deschis ochii. Una dintre mașinile tatei se apropia în viteză de mine.

Rahat! M-am dat laoparte din drum și am trecut pe lângă Bentley, evitând să mă uit la șofer. Până am trecut de colțul casei, am simțit că eram privită din spate.

Ploaia de noaptea trecută răcorise aerul, dar pe jos era uscat. Am coborât din șaua bicicletei și am dus-o dincolo de gardurile-vii aflate între cele două garaje. Unul era plin cu mașini care nu fuseseră conduse niciodată. Celălalt avea ferestre opace și un sistem de securitate prevăzut cu o tastatură. Aproape nimeni nu știa codul de acces.

Am ascuns bicicleta și m-am îndreptat spre ușa din spate. Când am intrat în bucătărie, am adulmecat imediat aromele mâncărurilor. Am închis ochii pentru o clipă și aproape c-am gemut.

Marina, una dintre bucătăresele noastre, cocea pâine. Simțeam căldura bucătăriei în tot corpul.

— Pe unde-ai hoinărit? a întrebat David.

La masa lungă de lemn, din mijlocul camerei, David stătea așezat alături de Ilia și Lev, doi bodyguarzi de-ai tatei.

Mi-am ferit privirea și m-am apropiat de aragaz.

— Mi-am reparat bicicleta.

Marina și-a șters mâinile cu un prosop și mi-a făcut cu ochiul. A ridicat capacul oalei de pe aragaz. M-am aplecat, adulmecând și zâmbind. Pregătise supă de castane și ciuperci.

David s-a răstit la mine:

— Când fratele tău mă sună, iar eu nu știu unde ești, am impresia c-o să întindă mâna prin telefon și-o să-mi rupă gâtul. Mă bagi în belea, Nik. Dacă vrei să mergi să te spovedești, dă-ne de știre. Unul dintre noi o să te ducă cu mașina.

Cât de dramatic! Îmi venea să-mi dau ochii peste cap, dar m-am stăpânit. Marina mi-a întins un castron plin cu supă. M-am așezat pe banchetă, lângă David. Am rupt o bucată din felia de pâine care îmi fusese pusă în față.

Marina s-a apropiat de mine, prin spate. Mi-a scos părul, pe care îl îndesasem în hanorac, și și-a trecut degetele prin el.

— Dă-i pace copilului! l-a mustrat bucătăreasa. Are și ea nevoie de libertate.

David s-a încruntat la Marina și i-a zis:

— Încearcă să-i explici lui Damon chestia cu libertatea!

Am tăcut. Știam că are dreptate. Bodyguardul avea dreptul să fie supărat. Nimeni nu voia să aibă de-a face cu fratele meu. M-am dus la chiuvetă, să iau o lingură curată.

L-am auzit pe Ilia:

— Exact! Nici măcar nu pot să-i spun că aseară mi-ai șterpelit niște beri, fiindcă tot pe mine o să mă acuze că te-am îmbiat să bei alcool.

Mi-a cuprins gâtul în scobitura unui cot. M-am răsucit, încercând să mă eliberez. O duhoare de țigări și de sudoare mi-a asaltat nările. Am icnit, îngrețoșată.

— Termină! am strigat. Nu ți-am furat nicio bere! Probabil erai prea beat și nu ți-ai dat seama că tot tu le-ai băut.

I-am tras una peste ceafă, cu lingura. A râs și mi-a dat drumul.

Mi-am îndreptat spatele. Încruntată, m-am așezat iar la locul meu. *Ce tembel!*

Am înmuiat o bucată de pâine în supă. Căldura supei mi-a umplut gura și s-a răspândit în jos, pe gâtlej. Încercam să mă prefac că ochii tuturor nu erau îndreptați asupra mea.

— Și câte canoane ai primit, hm? a întrebat Ilia, înghiontindu-mă în umăr.

A început să-mi înșire păcatele:

— Mi-ai șterpelit berea, n-ai făcut ce ți s-a spus, așa cum trebuie să facă o fată cuminte. Ai început să ai gânduri murdare?

— Întreab-o pe gagica ta chestia asta! m-am rățoit eu, cu gura plină. Stă mai mult cu ochii pe mine decât pe tine.

Lev a pufnit în râs.

— Rahat mic ce ești! a zis Ilia printre dinți, înghiontindu-mă în stomac.

M-am tras mai departe de el, însă m-a cuprins cu un braț, imobilizându-mi mâinile, și a început să mă gâdile. M-am zbătut și l-am lovit în piept.

— Lasă-mă în pace!

Nu m-a ascultat. Râdea și mă gâdila.

— Las-o în pace! i-a cerut David.

„Întâmplător", mâna lui Ilia a ajuns lângă coapsa mea.

— Mmm..., a mormăit el. Fundul tău începe să fie apetisant.

M-a pișcat de fund, prin jeanși. M-am desprins din strânsoarea lui și l-am pocnit peste gât:

— Gata, terminați! a strigat Marina. Afară din bucătărie! Hai! Cu toții. Acum!

Ilia și Lev au chicotit. S-au ridicat. În vreme ce trecea pe lângă mine, Ilia mi-a dat un bobârnac peste cap. David s-a ridicat. A băut restul de cafea din ceașcă, apoi a ieșit din bucătărie fără un cuvânt.

Am mai mâncat câteva linguri de supă și m-am ridicat. Am rupt o bucată din pâinea de pe masă, cu gând s-o iau cu mine.

Am luat-o către scările din spate, care duceau spre camera mea.

O voce m-a oprit.

— Nik!

Am înțepenit. Am încercat să mă pregătesc sufletește. Speram să scap, dar nicio șansă!

Marina nu era mama mea, dar își asuma sarcinile unei mame. Noi două aveam o înțelegere. Veneam și plecam când aveam chef, iar ea își rezerva dreptul să-mi spună ce anume îi plăcea și ce anume nu-i plăcea în privința asta.

Mama mea adevărată abia dacă reușea să aibă grijă de propria persoană. De mine, ce să mai vorbim!

I-am întors pe jumătate spatele și am mușcat repede din bucata de pâine pe care-o țineam în mână, sperând că așa avea să priceapă că nu voiam să stăm la discuții.

S-a apropiat de mine. Îmi zâmbea compătimitor.

— Oricât s-ar strădui fratele tău, nu poate opri timpul în loc. Indiferent cât de mult încerci să te acoperi sau cât de largi îți sunt hainele, nu te vei putea ascunde mereu. Trupul tău se transformă.

M-am îmbujorat. Aș fi vrut să-mi feresc privirea, însă n-am făcut-o.

— Ei, și?

— Și bărbații încep să te remarce, a subliniat Marina. Ești o fată drăguță. Nu cred că-i o idee bună să...

A tăcut puțin, căutând cuvintele potrivite.

— Ei n-ar trebui să te pipăie. O să le vină vreo idee necurată. Dacă nu cumva le-a și venit. De-acum ești femeie, iar trupul tău îți aparține.

De data asta, chiar mi-am ferit privirea. Am tras adânc aer în piept.

Femeie. Chiar dacă trupul meu se transforma, nu aveam de gând să fiu femeie. Nu aveam să fiu niciodată altceva decât eram acum.

— E normal să crești, mi-a spus Marina aproape în șoaptă, ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile. E normal să te îmbraci și să te machiezi, așa cum fac și celelalte fete, dacă asta vrei.

Mi-am stăpânit un hohot plin de amărăciune.

— Nu mi se pare logic. N-am chef ca ăia să pună ochii pe mine...

Am dat din cap spre holul unde dispăruseră Ilia, Lev și David.

— De ce aș vrea să atrag atenția asupra mea?

De ce să mă îmbrac cochet și să mă străduiesc să arăt ca o fată?

— De-aia.

Marina a zâmbit cu blândețe. A scos un tubuleț din buzunarul șorțului. I-a scos capacul și a rotit partea de jos a etuiului. A apărut un ruj roșu-cireașă.

L-a ridicat spre buzele mele. Imediat, am pășit în spate. Dar apoi am rămas pe loc și am lăsat-o să-mi aplice rujul.

Și-a retras mâna. M-a răsucit cu fața spre oglinda agățată pe peretele de lângă cămară.

Am clipit, surprinsă. Mă uitam foarte rar în oglindă, deoarece refuzam să văd ceea ce știam că se întâmplă cu înfățișarea mea. Dar, dintr-odată, nu-mi puteam lua ochii de la fața mea. Simțeam ceva ce nu mai simțisem de mult timp. Un fel de euforie.

Roșul îmi făcea pielea măslinie să lucească într-un mod cu totul nou, iar ochii mei verzi mă străpungeau din oglindă. Chiar și castaniul părului meu părea mai bogat.

Marina a adăugat:

— Pentru că, în cele din urmă, vei dori să atragi atenția unui băiat.

Imediat, imaginea lui Kai mi-a apărut în minte. Oare ce crezuse despre mine, azi?

Marina s-a întors la treaba ei. M-am mai privit o dată în oglindă, pe urmă am urcat scara din spate.

Lucrurile se schimbau. Fratele meu mă controla foarte strict și, chiar dacă țineam mult la el, începeam să simt că vreau mai mult. O viață mai bogată.

Împlinisem șaptesprezece ani. Nu aveam prieteni și nici o educație propriu-zisă. Ce aveam să fac anul viitor, când fratele meu urma să plece la facultate? Puteam încerca să ignor prefacerile trupului meu, dar timpul trecea oricum, iar viețile noastre evoluau. În cele din urmă, trebuia să mă port ca un adult.

Ajungând la etajul al doilea, am mărit pasul. Mă îndreptam spre camera fratelui meu. Un sunet ciudat mi-a atras atenția.

Am privit spre fereastra din capătul holului. Copacul de lângă geam fremăta în vânt. Am înaintat, cu ochii pe fereastră.

Oare ce făcea Kai acum? Se ținea de farse, petrecea sau făcea vreunul dintre lucrurile mărturisite astăzi, în confesional? Poate chiar în clipa asta intra în separeul unui club sau se pregătea să facă ceva la care mă durea să mă gândesc.

Am privit în jos, pe fereastră, și am zărit un Charger roșu, cu o dungă neagră pe lateral. M-am încruntat. A cui era mașina? Nu-mi era cunoscută.

În depărtare s-a auzit un pocnet. Mi-am lăsat capul pe spate. Am privit în sus. A urmat un fel de sfârâit. Artificii?

Pe neașteptate, alte trei pocnete. Păreau să vină dinspre pădurea din apropiere. La parter era larmă mare. S-au auzit uși trântite. Privind peste balustradă, am văzut servitorii gonind spre ușa din spate. Probabil voiau să iasă.

Ce naiba se petrecea?

M-am răsucit în loc, pregătită să cobor, dar exact în clipa aceea, un fel de țesătură mi-a fost petrecută peste cap. Vedeam doar negru în fața ochilor. Am icnit, șocată.

— Ce-i asta? am strigat, cu inima în gât.

Cineva m-a înșfăcat de brațe. Pânza care-mi acoperea capul mi s-a strâns în jurul gâtului. M-au luat pe sus și m-au dus la parter.

— Dă-mi drumul!

Mă zbăteam și dădeam din picioare. Ce naiba se petrecea? Cine erau atacatorii mei nevăzuți?

O mână mi-a acoperit gura. Mă smuceam și mă răsuceam neîncetat, împotrivindu-mă strânsorii. Oare câți erau?

— Ajutor! am țipat înfundat.

Mă împotriveam din răsputeri. Mușchii începeau să-mi ardă de la atâta efort.

O, Doamne! Am simțit pe spate aerul rece al serii, acolo unde hanoracul mi se ridicase. Tipii care mă răpiseră grăbeau pasul.

— Bag-o aici! Repede!

Artificiile sfârâiau în depărtare. Continuam să mă zvârcolesc. Îmi răsuceam capul în stânga și-n dreapta, sperând să scap de mâna care-mi acoperea gura.

— Ajutor! am strigat din nou.

Vasăzică artificiile erau o diversiune.

O voce masculină mi-a vorbit în zeflemea:

— Sper că nu te deranjează spațiile strâmte, micuțo.

Un altul a început să râdă. M-am rostogolit. Am căzut pe o suprafață dură. Era prea sus, deci nu mă lăsaseră pe pământ. Lumina firavă care pătrundea prin glugă a dispărut complet. Ceva a fost trântit deasupra mea. Zgomotele au devenit vagi și înfundate.

Spații strâmte. Am întins mâinile și picioarele, descoperind că eram înconjurată de o suprafață tare din toate părțile, ca și cum aș fi fost într-un sicriu. Tăblia de sub mine a început să vibreze. Am auzit portiere de mașină trântite. Am întins mâinile în față. Deasupra, am pipăit un soi de tapițerie de pâslă.

Eram prinsă în capcană. Un motor a urlat, și atunci mi-am dat seama. Eram într-un portbagaj. Am început să lovesc cu pumnii și cu picioarele.

— Nu! Vă rog! Dați-mi drumul!

Am desfăcut iute sfoara care mă gâtuia și mi-am smuls sacul de pe cap, trăgând adânc aer în piept.

Am izbit iar cu pumnii tăblia de deasupra. Am urlat cât am putut de tare, am făcut cât mai mult zgomot. Speram să mă audă cineva.

— Dați-mi drumul! am răcnit. Ilia! Lev! David! Ajutor!

Fir-ar să fie! Mașina în care mă aflam a pornit din loc.

— Ajutor!

Am lovit mai tare. Simțeam că intru în panică. Cu cât mă duceau mai departe de-aici, cu atât mai mult scădeau șansele să fiu găsită.

Din mașină răzbătea muzica. Sicriul meu de metal vibra din toate încheieturile. Zgomotul îmi acoperea țipetele.

— Dumnezeule! am icnit, cu ochii plini de lacrimi. Vă rog!

Am început să scâncesc. Respiram tot mai precipitat. Am orbecăit prin portbagaj, după vreun obiect care putea fi folosit drept armă. O sculă, un levier, orice.

Dar portbagajul era complet gol. Am clătinat din cap, deznădăjduită. Tata nu avea să trimită oameni după mine.

La naiba! Pumnii mei izbeau capacul de deasupra, iar și iar. Nu m-am oprit nici măcar când a început să mă doară. Nu aveam de gând să zac aici și să-mi aștept soarta, cu mâinile în sân. Exista o șansă — oricât de mică — să mă audă vreun șofer ce trecea pe lângă noi sau chiar un puști pe bicicletă.

— Ajutor! am răcnit, încercând să-mi fac vocea auzită. Ajutoooor!

Mașina a trepidat, iar eu m-am rostogolit prin portbagaj. Mi s-a părut că șoferul a virat. Acum mașina înainta pe un drum cu pietriș. A încetinit.

În continuare, loveam cu picioarele și țipam. M-am întors pe-o parte. Am izbit tăblia care mă despărțea de habitaclu, în speranța c-aș putea evada. Știam că în unele mașini bancheta din spate se pliază, având acces la portbagaj. Nu văzusem în ce fel de mașină fusesem înghesuită, însă tot am încercat.

Într-un final, mașina s-a oprit. Gâfâiam. Cineva a întrerupt muzica. Portierele s-au deschis. Oare câți erau? Sigur erau cel puțin doi — cei care mă căraseră afară din casă.

Frica mi-a cuprins tot trupul. Mi-a scăpat icnet abia auzit. Mi-am acoperit gura cu o mână tremurândă. O lacrimă mi s-a prelins pe tâmplă.

Cineva a ciocănit de trei ori în portbagaj. Am făcut ochii mari.

— N-ai decât să urli! m-a ironizat aceeași voce masculină și arogantă pe care o auzisem ceva mai devreme. Aici, nimeni n-o să te audă.

Au izbucnit râsete înăbușite. Nu știam ce să fac. Voiam și să ies, și să nu ies din portbagaj. Ce aveau de gând să facă?

La nici trei centimetri de mine a răsunat o altă voce — una mai blândă și mai întunecată:

— Ai spus că vrei să fii vânată, nu?

Am rămas fără suflare.

Kai?

Lucrurile începeau să se lege. M-am încruntat. Frica mea s-a prefăcut în furie. Am încercat să străpung cu privirea tabla portbagajului.

— Vezi mânerul mic, verde-fosforescent? a întrebat Kai. Trage de el!

Un mâner? M-am uitat în jur. În cele din urmă, am văzut ceva licărind în colțul din dreapta. Era micuț, dar ușor de văzut. Habar n-am cum de-mi scăpase. Avea desenat conturul unei mașini. Am tras de mâner. Portbagajul s-a deschis imediat. Înăuntru s-a strecurat o rază de lumină.

Am răsuflat apăsat. M-am relaxat puțin.

Am privit în sus. Trei tipi stăteau aplecați deasupra mea. Ochii lor abia dacă se zăreau prin fantele măștilor. Cel mai scund, aflat în stânga, a chicotit. Purta o mască alb cu roșu; era Will. Mi-am șters iute lacrimile și am ieșit din portbagaj.

— Nesimțiților! am mârâit la ei.

L-am îmbrâncit cu toată puterea pe cel cu mască argintie. Știam că e Kai. Apoi l-am lovit în piept pe Michael. Purta masca roșie. Ei nu știau mare lucru despre mine, dar eu știam foarte bine cine erau și rahaturile pe care le plăcea să le facă, pur și simplu pentru că puteau. Nu-mi venea să cred că-mi făcuseră așa ceva! Niște băieți bogați, care se jucau de-a durii.

Erau niște caraghioși. Nu ești dur dacă faci tâmpenii doar atunci când ești sigur că nu va trebui să suporți consecințele propriilor fapte.

Oare unde era Damon? Am privit în jur, după al patrulea membru al găștii. În parcare nu erau decât mașini goale.

— N-a fost deloc amuzant, m-am răstit la ei.

Cel din mijloc mă privea în tăcere. Ceilalți doi chicoteau. Au luat-o înainte, lăsându-ne singuri. S-au îndepărtat și au dispărut într-un pâlc de copaci. În jur, pe pietriș, în parcarea improvizată, fuseseră parcate peste douăzeci de mașini. Nu se vedea nicio clădire, nicio casă. Doar pădure și mașini.

Unde naiba ne aflam? Parcă am fi fost într-o poiană, în pădure.

M-am răsucit în loc. Kai s-a apropiat de mine. Nu și-a scos masca. A pus o mână pe capacul portbagajului și mi-a arătat mânerul de care trăsesem.

— Fiecare mașină fabricată după anul 2002 are așa ceva, mi-a spus el. Dacă ți se va mai întâmpla vreodată, știi ce ai de făcut.

M-am încruntat la el.

— Dacă mi se va mai întâmpla vreodată, oamenii mei nu se vor mai purta la fel de frumos ca data trecută.

David le-ar fi tăiat limbile dacă ar fi aflat ce-mi făcuseră.

Deodată, Kai s-a împins în mine. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut din nou în portbagaj, drept în fund. Picioarele mi se

bălăngăneau în afară. Am ridicat ochii spre Kai. Trupul lui mi s-a pus în față.

M-a întrebat:

— Cumva m-ai amenințat?

S-a aplecat spre mine, până când masca lui înspăimântătoare a ajuns la doi centimetri de fața mea. Stomacul mi s-a strâns ghem.

— Am fost crescut să mă port ca un gentleman, dar, dacă îți asmuți oamenii asupra mea, vei afla că să-mi trezești interesul a fost cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o vreodată.

M-am silit să rânjesc. Am simțit un fior pe șira spinării.

Kai și-a îndreptat spatele și și-a ridicat masca, dezvelindu-și chipul. Ochii lui întunecați, sub sprâncene negre, mă priveau provocator. Aveam un presentiment neplăcut. Nu mi-am ferit privirea.

Părul lui era transpirat și ciufulit, ceea ce îl făcea să pară neglijent și sexy. Se întâmpla rar ca băiatul ăsta să nu fie pus la punct și îngrijit.

Fără să adauge altceva, s-a îndepărtat de mine. În curând, nu l-am mai văzut.

Scrâșnetul pietrișului răsuna tot mai slab, până n-am mai auzit nimic. Eram nedumerită.

Am sărit din portbagaj. Unde dispăruse?

Unde dispăruseră *toți*?

Cât vezi cu ochii, numai mașini. Pădurea se întindea în toate direcțiile. Deasupra, câteva stele licăreau pe cerul ca safirul. Soarele apusese de ceva vreme și în curând avea să se lase întunericul.

Pielea mi s-a făcut ca de găină. *Rahat!*

În spatele meu am văzut drumul îngust și neasfaltat pe unde veniserăm. Pustietatea lui și faptul că, la un moment dat, cotea și

dispărea mi-au dat fiori. Ar fi trebuit s-o iau pe-acolo. În mod sigur, ducea spre autostradă.

Dar pe urmă am auzit muzică. Am ciulit urechile și m-am răsucit în direcția în care plecase Kai. O fată a chiuit. Am scrutat întunecimea pădurii din față. Vibrația basului îmi făcea corpul să trepideze.

Cei care sosiseră aici cu mașinile astea se aflau pe undeva prin pădure. Veniseră la o petrecere.

Am privit din nou în spatele meu. Ar fi trebuit să apuc pe drumul acela. Să merg acasă, să fac autostopul... Orice.

Dar el mă adusese aici, nu? Poate că eram puțin curioasă. Kai îmi lansase o provocare.

Dând ocol mașinii, am luat-o direct spre pădure. Cineva de la petrecerea asta sigur avea un telefon. Voiam să-l sun pe David. Urma să mă facă cu ou și cu oțet, dar avea să-și țină gura. Niciunul dintre noi nu voia să suporte consecințele faptului că mă aflam aici.

Am zorit pasul, privind în jur. Sub tălpile mele foșneau frunze aurii și portocalii. Simțeam miros de lemn ars, dar nu vedeam niciun foc. Niciun om. Pe unde erau? Muzica se deslușea în depărtare, așa că mi-am continuat drumul prin pădurea întunecată.

Am aruncat o privire în spate, spre parcare. Lumina din poiană se micșora tot mai mult.

Poate că, la urma urmei, nu era o idee bună. Am cercetat din nou copacii și tufele.

— Hei! am strigat.

Unde mă aflam? Mai făcusem drumeții prin pădure, dar nu cred că ajunsesem așa de departe. Bănuiam că faleza era cam la vreun kilometru spre stânga mea, Lacul Lairn Cave era în dreapta mea, în spatele Colinei Stuart, iar Turnul cu Ceas ar fi trebuit să fie...

Chiar aici. Am privit în sus și la dreapta. Am distins turnul de piatră, înalt de două etaje, și iedera care se cățăra pe zidurile lui.

Turnul cu Ceas era o ruină. Făcuse parte dintr-un sat care fusese părăsit cu vreo sută de ani în urmă, când o furtună groaznică îi izgonise pe săteni câțiva kilometri în interiorul uscatului.

— Hei! am strigat din nou, sperând să mă audă careva. Hei!

Inima mi-a luat-o la galop. Se lăsa întunericul.

— Kai!

M-am împiedicat de un buștean și m-am poticnit în față. La dreapta, am auzit trosnetul unei crengi. Am întors capul spre sursa zgomotului.

Nimic.

Un foșnet de frunze s-a făcut auzit în spatele meu. M-am răsucit pe călcâie, cu inima cât un purice.

— Cine-i acolo?

Am zărit ceva negru. Mi-am rotit ochii un milimetru mai la stânga.

Kai stătea cu un umăr sprijinit de un copac, urmărindu-mă.

Imediat, am făcut un pas în spate.

— Ce... Ce faci?

Oare de când stătea acolo? Trecusem pe lângă el, fără să-l observ. Un fior mi s-a scurs pe șira spinării.

A făcut un pas spre mine. Masca îi atârna în mână.

M-am uitat în jur.

— Unde sunt ceilalți? De ce m-ai adus aici?

Nu mi-a răspuns. Se uita în ochii mei, apropiindu-se pas cu pas. Ce naiba!

La fiecare pas pe care îl făcea în față, eu făceam unul în spate.

— Ai făcut o mare greșeală că ai tras cu urechea la confesiunea mea de azi, a spus pe un ton liniștit. O greșeală și mai mare a fost că te-ai dat de gol. Altfel, n-aș fi știut niciodată că erai acolo.

Mi s-a pus un nod în gât. Am păşit iar înapoi. Dintr-odată, muzica din depărtare mi se părea un colac de salvare.

Kai probabil ghicise la ce mă gândeam.

— Ar trebui să fugi, mi-a zis.

Chiar ar fi trebuit să fug? El era Kai. Nu-l cunoşteam, dar îl urmărisem. El era băiatul bun. Băiatul cuminte.

Se juca cu mine.

Am îngăimat:

— N-o să-mi faci nimic.

— Aşa cum tot nimic nu i-am făcut acelei fete, în duş? Crezi că mi-am dat atâta osteneală să te aduc până aici doar ca să te las să pleci?

Poate. Da. Nu, dar...

— Nu-mi place să fiu tachinat, a continuat el, arcuind o sprânceană. Respectul şi buna-cuviinţă sunt importante pentru mine, iar tu nu mi-ai arătat respect. Şi nici bună-cuviinţă nu pari să ai. Trebuie să-ţi dau o lecţie.

Nu era adevărat. Îl respectam. N-aveam de unde să ştiu că va veni în confesional astăzi. Nu plănuisem să trag cu urechea.

— Nu mi-e teamă de tine, i-am spus.

Însă picioarele mă trădau — am păşit iar înapoi.

— Nu ţi-e teamă fiindcă ai impresia că ştii ce se întâmplă acum.

Spatele meu s-a lovit de ceva tare.

— Dar, de fapt, nu ştii, a adăugat Kai.

M-am răsucit încet şi l-am văzut pe Michael, care mă domina cu înălţimea lui.

Mi-am întors privirea către Kai. Zâmbea în colţul gurii.

Rahat!

Am rămas fără aer când masca aceea, care închipuia un craniu roșu, s-a aplecat asupra mea. Acum înțelegeam de ce, cu un minut în urmă, fusesem neliniștită. Aici eram doar noi trei.

Dar Will? Era și el pe-aproape?

Am pășit spre stânga, de-a-ndăratelea. Încercam să mă îndepărtez de ei. Pășeau încet către mine. Michael și-a scos masca, apoi hanoracul și tricoul. Le-a aruncat pe jos.

Am rămas cu gura căscată. Obrajii mi-au luat foc. Trunchiul lui masiv, bronzat după atâtea meciuri de baschet jucate în soare, stătea chiar în fața mea. M-am uitat în jos. Îi văzusem pe David și pe ceilalți bodyguarzi la bustul gol, dar nu arătau așa.

— E frumușică, i-a spus el lui Kai. N-o să ne fie greu să ne ocupăm de ea. Împreună.

Umăr la umăr, se tot apropiau de mine.

Kai a chicotit. Am mai făcut un pas în spate și m-am lovit de un copac. Mi-am înfipt unghiile în scoarța lui.

Mi-am ridicat ochii și am văzut marginea boxerilor ițindu-se deasupra beteliei jeanșilor lui.

— Nu te teme, mi-a spus Michael. Suntem pricepuți. Foarte pricepuți.

Suntem pricepuți... Doar nu vorbea serios!

Am rupt-o la fugă. Fără să mă uit în urmă, am țâșnit prin pădure, luând muzica drept reper. Să ajung la un telefon, la o mașină și apoi acasă! Mereu fusesem obligată să fiu cât mai discretă. Dar de data asta mi se părea o idee bună să mă ascund. Fratele meu avea dreptate. Băieții ăștia erau niște nemernici.

Gâfâiam. Alergam cât de repede puteam, ca să scap. Oare Kai ar fi permis să fiu folosită drept obiect de distracție? Azi, în biserică, păruse primejdios, dar totodată se purtase cu blândețe.

Dintr-odată, Kai mi-a tăiat calea.

— Stai!

Nu voiam să aud ce avea de spus. L-am îmbrâncit cât colo și am zbughit-o iar. Alergam înnebunită, fără să-mi dau seama încotro mă îndreptam.

Cineva mi-a cuprins talia și m-a ridicat de la pământ. În ureche mi s-a strecurat o șoaptă răgușită:

— Nu e ce crezi. A fost o glumă.

Grozav! Acum aveau de gând să râdă pe seama mea.

— De ce m-ai adus aici? am strigat, încercând să mă eliberez.

— Ssst...

A încercat să mă liniștească. Voiam să merg acasă. Dacă nu eram văzută, nu puteam fi umilită.

— Dă-mi drumul!

M-am zvârcolit. S-a dezechilibrat și am căzut amândoi la pământ.

Am aterizat peste el. L-am auzit gemând. Când am încercat să mă ridic și s-o iau la goană, m-a lipit de pământ și s-a urcat pe mine. Trupul lui s-a proptit între picioarele mele. Mi-a țintuit încheieturile deasupra capului.

— Lasă-mă! i-am cerut. Imediat!

Mă privea de sus. Prohabul lui mă apăsa între picioare. Mă străduiam să ignor furnicăturile care începeau să apară în zona aceea.

— Spune-o, a șoptit el.

— Ce să spun?

— Că nu mă vrei decât pe mine.

— Prefer să ling o înghețată plină cu lame de ras, am zis printre dinți.

A rânjit.

— Azi, în confesional, m-ai lăsat să te ating. Ți-a plăcut.

Mi-am calmat respirația și m-am silit să-mi compun un chip inexpresiv.

— Pe bune? Nici nu-mi amintesc.

S-a foit între picioarele mele. Mi-a scăpat un geamăt.

Isuse!

Mi-a atins buzele cu ale lui.

— Rămâi? m-a întrebat, cu ochii în flăcări. Mi-ar plăcea să rămâi la petrecere.

Doamne! Niciodată nu mai simțisem greutatea cuiva în felul acesta. În copilărie, mă luasem la trântă cu băieții cu care crescusem, dar atunci fusese altfel.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat cineva.

O fată se apropia de Michael, care se postase în spatele lui Kai. De cât timp stătea acolo?

Probabil că fata venea de la petrecere. Deci eram aproape de ceilalți.

Kai a întors capul și i-a zis lui Michael:

— Du-te la cimitir. Mă ocup eu de ea.

Michael nu a zis nimic. I-am văzut pantofii trecând prin dreptul nostru. Lângă brațul meu, pe pământ, a căzut un prezervativ.

Mi s-a oprit inima în loc. Poftim?!

Michael a plecat, luând-o pe fată cu el. Kai s-a uitat iar mine. Mi-a dat drumul din strânsoare, pe urmă și-a sprijinit palmele în pământ.

— Ia-l de jos! mi-a ordonat. Dacă nu-l iei, ar fi bine să fugi.

Am luat prezervativul și l-am aruncat departe, în spatele lui.

— *Noi* n-avem nevoie de prezervativ, i-am spus sfidător. Pur și simplu vrei să mă sperii.

Dar apoi și-a împins trupul în mine. Îi simțeam prin jeanși penisul tare ca piatra.

Am gemut. Imediat, am strâns tare din buze.

Ce naiba făceam?

— *S-ar putea* să avem nevoie de el, mi-a trântit-o Kai, cu un rânjet arogant.

Clitorisul meu pulsa. M-am foit sub trupul lui. Îmi doream mai mult.

— Cine ești? a întrebat el.

Nu-i puteam spune. Treaba cu confesionalul fusese accidentală. Nu aveam nici cea mai mică intenție să mă intersectez din nou cu el. Nici prin cap nu-mi trecuse că urma să am din nou de-a face cu el.

Am privit în ochii lui întunecați, dorindu-mi să vorbesc cu el așa cum îi vorbisem azi-dimineață. Îmi doream să mă cunoască. Însă nu mi se îngăduia.

În schimb, am rostit cu voce firavă:

— Mi-e frig.

Doar atât îmi trecuse prin cap.

Kai s-a ridicat în picioare. M-a apucat de mâini și m-a ajutat să mă ridic. Însă nu mi-a dat drumul.

În loc de asta, m-a călăuzit către Turnul cu Ceas.

Mi-am rotit privirea în jur. Încă auzeam muzica în depărtare, ba chiar am distins râsete și strigăte. Eram aproape de petrecere. Oare ce avea de gând?

Pășeam împiedicat înainte, fără să opun rezistență. Mărunțaiele mele se frământau, stârnindu-mi frisoane. Asta îmi dorisem, nu? O șansă de-a fi aproape de el.

Clădirea de piatră cenușie era cam pe jumătate cât înălțimea unui far obișnuit. În vârf avea o cămăruță pentru clopote. Nu eram sigură că mai rămăsese vreun clopot. Orologiul se oprise de mult timp. Am ajuns la o arcadă în care fusese montată o poartă.

Am pășit înăuntru. Priveam de jur împrejur, cercetând totul.

Zidurile aveau ferestre, iar în încăpere am văzut câteva bănci de piatră. Probabil era un soi de locuință sau de loc de întâlnire lipit de turn. Părea părăsit de mult timp.

Pe pereți erau agățate glastre negre în care fuseseră puși trandafiri putreziți, de culoarea cenușii. Cine știe cât de vechi erau?

Înăuntru se strecura o fărâmă de lumină, făcând roșul, albastrul și auriul vitraliilor să danseze pe pereți. O scară de lemn se înălța în spirală.

Kai mi-a dat drumul la mână și a scos o cutie de chibrituri. A aprins un rest de lumânare aflat pe pervaz. Mica încăpere a devenit un pic mai primitoare, iar dintr-odată mi-am dat seama cât de liniște era aici. Muzica abia dacă se mai auzea.

Prezența lui și teama de ceea ce mă aștepta îmi apăsau pieptul. Doamne, cât de arătos era!

Pielea lui bronzată era ceva mai închisă la culoare decât a mea. Când mi-am coborât privirea pe gâtul lui, mi-am mușcat buzele. Am văzut conturul unei vene și m-am întrebat cum ar fi s-o simt sub degete.

O văzusem odată pe mama lui Kai. Avea buzele, zâmbetul și genele ei.

Dar Kai moștenise multe și de la taică-său: maxilar ferm, trup zvelt, nas drept, păr negru precum cărbunele. Mai moștenise și privirea străpungătoare... Atât de pătrunzătoare și de autoritară, că mă intimida.

Kai s-a întors spre mine. Flacăra lumânării i se oglindea în ochi. Dincolo de poarta deschisă am auzit vântul vuind prin copaci.

— Cum de mă cunoști? m-a întrebat, apropiindu-se de mine.

— Toată lumea te cunoaște.

— Mergi la școala noastră?

Am clătinat din cap.

— Fac școală... acasă.

Cred că era cel mai bun mod de a descrie situația mea. Mersesem la școală doar până în clasa a șasea. Școala îmi lipsea mai mult decât aș fi crezut. Fratele meu mă luase pe lângă el. Locuiam împreună. Mă punea să-i fac toate temele, în timp ce stăteam toată ziua în casă. Și uite-așa am învățat algebră și spaniolă, am aflat cum a folosit Shakespeare corupția, trădarea și șarlatania ca teme pentru a zugrăvi vinovăția, păcatul și pedeapsa. Frate-miu se ducea la ore, învățând doar cât să treacă clasa, în vreme ce eu îi făceam temele. Am învățat atât cât să nu fiu total ignorantă. Normal că aveam lacune, dar reușisem de minune să mă disciplinez destul încât să lucrez și să citesc cărțile obligatorii. Mereu fusesem considerată inferioară față de toți cei din jurul meu, iar asta mă făcuse să-mi doresc să fiu mai mult de-atât. La un moment dat, chiar încercasem să obțin o diplomă de studii.

Am continuat:

— Dar te-am văzut pe ici, pe colo. Frat... Mama mea gătește pentru familia Torrance.

Am înghițit în sec. Îmi simțeam gâtlejul uscat ca un deșert. Mințisem. Marina nu era mama mea, dar, pentru că tata nu voia ca vreun om din afara casei să afle cine sunt cu adevărat, asta hotărâserăm să le spunem celorlalți.

Nici fratele meu nu dorea să se afle adevărul despre identitatea mea.

Într-un târziu, mi-am ridicat privirea spre Kai. Se uita lung la mine. Bănuiam că în minte i se învârteau zeci de întrebări. Speram să nu mi le adreseze.

— Trebuie să plec.

Am dat să-l ocolesc și să mă apropii de poartă, dar el mi-a aținut calea. A pășit în fața mea.

Și-a sprijinit palmele de zid, de-o parte și de alta a corpului meu, prinzându-mă ca într-o capcană.

— N-o să pleci. Ai auzit toate chestiile pe care le-am zis azi, iar mie îmi place intimitatea. De unde să știu că n-o să-ți dai drumul la gură? De unde să știu că nu te-ai pozat în confesional, ca să pui pozele pe Instagram și să te lauzi că m-ai umilit?

Am închis ochii.

— Nu aș face... Eu... Nu aș face niciodată așa ceva.

— De ce să te cred?

Pentru că nici măcar nu-mi trecuse prin cap să o fac! Nu eram josnică. Fusesem în culmea fericirii când Kai începuse să vorbească în confesional.

— Pentru că eu...

Am tăcut, muncindu-mi creierul ca să-i explic.

— Nici măcar nu am cont de Instagram.

Și-a aplecat capul într-o parte. Ochii lui mă dojeneau fiindcă îi dădusem un răspuns atât de stupid.

— Nici măcar telefon nu am! am izbucnit.

Ce naiba? Nu aveam cu ce să-i înregistrez confesiunea!

Kai nu părea să mă creadă.

— N-ai telefon? Toată lumea are.

Se pare că nu chiar toată lumea.

N-am apucat să-i dau o replică. Palmele lui mi-au atins șoldurile. Apoi s-a ghemuit și și-a coborât degetele de-a lungul coapselor mele.

Am tresărit. Mâinile lui s-au dus către fundul meu, au alunecat peste buzunarele din spate ale jeanșilor. Degetele lui m-au apăsat puțin.

— Faci mișto de mine? m-am revoltat.

Adică mă percheziționa?

Un curent electric mi-a străbătut corpul, iar încăperea a început să se rotească. El mă atingea.

Mă privea în ochi. Mâinile lui au urcat mai mult, pipăindu-mi spinarea, apoi burta.

Căuta un telefon ascuns. Probabil credea că-l mințisem.

S-a ridicat. S-a aplecat deasupra mea, privindu-mă fix. Mâna lui a început să exploreze încet interiorul coapsei mele. Am simțit un zvâcnet între picioare. Abia mai respiram.

— Oprește-te! am icnit, îndepărtându-i mâinile.

Pe buzele lui a apărut un mic rânjet obraznic.

— Îți tremură genunchii. Dacă aș fi știut cât de inocentă ești, nu te-aș fi tachinat așa. Nici pe Michael nu l-aș fi lăsat s-o facă.

Pieptul mi se zbătea. Mi-am lins buzele uscate.

— Ai fost sărutată vreodată?

Am tăcut. Și tăcerea mea era un răspuns.

— Întoarce-te cu spatele!

I-am aruncat o privire plină de îndoială.

A chicotit, m-a răsucit cu spatele la el, apoi s-a lipit de mine și m-a îmbrățișat din spate. Îl simțeam pe fiecare centimetru din mine: pe spate, pe picioare și pe brațe. Și-a coborât capul lângă al meu, cu obrazul lipit de urechea mea. Degetele lui le atingeau ușor pe ale mele.

— Simți? mi-a șoptit.

— Ce?

Brațele acelea lungi le-au acoperit pe ale mele. Palmele lui mi-au cuprins mâinile.

— Mi te potrivești mănușă. Te mulezi perfect pe mine.

Am zâmbit, simțind cum mă îmbujorez.

— Deocamdată, da, am spus. Eu n-o să mai cresc, dar tu probabil că mai ai de crescut.

Mi-a șoptit la ureche:

— Atunci, nu mai avem mult timp, așa-i?

Am închis ochii. Când și-a trecut buzele peste urechea mea, pielea mi s-a făcut ca de găină.

O, Doamne! Dintr-odată, simțeam că trupul meu era un mănunchi de chibrituri care se aprindeau unul după altul.

Luându-mi mâinile, mi le-a pus pe coapse, după care mi le-a ridicat pe trup.

— E în regulă dacă fac asta? m-a întrebat.

Tremuram. Am dat aprobator din cap. *Da.*

— Mâine va trebui să mergi iar la confesor, am glumit.

— De ce?

— Fiindcă m-ai răpit.

Râsul lui mi-a jucat pe gât.

— Trebuie să-ți dau o veste proastă, puștoaico: în confesional doar mă prefac. N-o să mi se dea niciun canon. Dar poate că vrei să mergi și tu cu mine, să-ți ispășești păcatele. Ce zici?

— Ai uitat că nu sunt catolică? Nici măcar nu aș ști ce să fac în confesional.

— Păi..., a rostit tărăgănat.

Brusc, tonul lui suna pervers.

M-a luat de mână și s-a apropiat de o bancă. S-a așezat și m-a tras spre el. Am scos un țipăt de surprindere când am căzut în poala lui.

— Mai întâi intri și te așezi, m-a instruit el, strângându-mi șoldurile. Te-ai așezat?

L-am privit. Dintr-odată, părea serios și sever, ca un profesor.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, acum stau jos.

— Atunci, fă-ți semnul crucii!

Mi-a luat mâna dreaptă într-a lui și mi-a atins fruntea cu degetele mele.

— Și spui: „Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit"!

L-am lăsat să-mi călăuzească mâna. Propria mea atingere mi-a stârnit fiori, pe măsură ce Kai îmi arăta cum să-mi fac semnul crucii.

Buzele noastre erau despărțite de doar doi, trei centimetri. Am încercat să spun ceva, dar n-a ieșit decât o șoaptă:

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit!

— Asta e prima mea confesiune, a adăugat, dându-mi de înțeles ce trebuia să spun mai departe.

M-am aplecat puțin și buzele noastre mai că s-au întâlnit. Mă uitam la gura lui.

I-am zis:

— Pentru mine, este prima oară.

A înghițit în sec. Ochii i-au poposit pe gura mea. Mi-a pus mâinile pe coapsele mele, împletindu-și degetele lungi cu ale mele.

— Isuse! a mârâit Kai.

Am surâs.

— Pe urmă preotul o să te-ntrebe: „Și ce vrei să mărturisești?".

Și-a dres glasul. Vocea lui, care se voia a fi ca a unui preot sever, mi-a stârnit fluturi în stomac:

— Și ce vrei să mărturisești?

Mi-am mușcat buzele.

— Nu știu dacă o să pot... Eu...

Am tras adânc aer în piept.

— Am emoții.

— Nu te teme, copilă! Acum ești în mâinile Domnului.

Am râs ușor. Îmi plăcea jocul ăsta. Știam că n-ar fi trebuit să-mi pese, dar nu voiam să spun ceva prostesc, care să strice totul. Mă temeam să nu-l plictisesc. În cele din urmă, fratele meu își pierdea interesul pentru orice fată care îi plăcuse la un moment dat.

Nu-mi convenea gândul că și Kai s-ar fi putut sătura de mine și ar fi plecat.

— Un băiat m-a luat pe sus, am spus, privindu-l în ochi.

— Zău?

Am dat din cap.

— S-a întâmplat în Turnul cu Ceas, clădirea aceea de lângă cimitir. Știu că nu ar fi trebuit să-l las, dar m-a înșfăcat și...

— Te-a luat de lângă ceilalți? a întrebat Kai. Ca să fiți singuri?

— Da, părinte.

Și-a apăsat degetele pe coapsele mele. Ochii lui plini de dorință s-au îngustat.

— Ce l-ai lăsat să-ți facă? m-a mustrat el. Zi! Ce-ai îngăduit să se petreacă?

— Mai întâi m-a sărutat pe gât.

Kai a priceput aluzia. Și-a băgat degetele în părul meu și mi-a tras ușurel capul pe spate, apoi m-a mușcat ușor de gât.

Am răsuflat prelung și am închis ochii.

— Mi-a plăcut când a făcut-o.

— Doar știi de ce sunt în stare băieții. Le plac prea mult dulciurile. Trebuie să fii tare și să te să opui.

Mi-a presărat mici mușcături și săruturi pe gât, în sus.

— Dar dacă și mie îmi plac dulciurile? am gemut.

Pielea mă furnica.

— A fost primul bărbat care te-a atins? a întrebat „părintele" Kai.

— Da.

Kai a gemut.

Eram temătoare. Și totuși am continuat:

— Pe urmă și-a strecurat mâna pe sub tricoul meu.

Mi s-a strâns inima când mi-am auzit propriile cuvinte.

— Eram foarte speriată, dar știam c-o să fie plăcut. Îmi doream mult să mă atingă.

Voiam mai mult. Voiam să mă atingă în așa fel încât, dacă frate-miu ar fi aflat despre chestia asta, l-ar fi ucis.

Și-a retras puțin capul și m-a privit. Am simțit ceva umflat sub mine.

Mi-a tras cu grijă, peste cap, vechiul hanorac al fratelui meu. L-a aruncat pe jos, după care și-a strecurat mâna pe sub tricoul meu. În tot acest timp, ochii lui îi țintuiau pe ai mei.

Degetele lui mi-au atins stomacul, în treacăt.

— Pun pariu că voiai. Pun pariu că te-ai frecat de el, ca să-i arăți cât de mult îți place.

Am gemut. Mă umezisem între picioare.

— Da.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui și mi-am rotit șoldurile, apăsându-mi fundul în el. Erecția lui mă făcea să mă simt atât de bine!

Am întins brațul și i-am cuprins obrazul în palmă. Încă nu mă sărutase pe gură. Mă întrebam dacă avea s-o facă.

Mâna lui își croia drum în sus, pe sub tricoul meu. Am deschis brusc ochii. O, Doamne! Feșele! Le purtam peste sâni, așa încât pieptul meu să pară mai plat.

Rahat! Am tresărit, mi-am tras tricoul la loc. Nu apucase să vadă, așa-i? Mi-au dat lacrimile. De rușine, pielea mea se înfierbântase.

Alte femei purtau sutien. Dacă ar fi văzut ce purtam, Kai ar fi fost nedumerit și orice urmă de atâțare s-ar fi evaporat. M-ar fi considerat o ciudată.

Imediat, și-a luat mâinile de pe mine.

— Nu-i nimic, mi-a spus. Nu ești obligată să faci nimic din ce nu vrei să faci. Locul ăsta, jocurile astea nu sunt de tine. N-ar fi trebuit să te aduc aici.

Da, știu. Pentru el era un prilej de amuzament; pentru mine, o fantezie. Ce-o fi fost în capul meu? Oricum, nu puteam să mă culc cu el. Nu era cu putință să se-ntâmple vreodată.

M-a apucat de bărbie și mi-a întors capul spre el.

— N-am vrut să te forțez. Sunt un cretin. Nu vreau să te seduc aici. Tu ești altfel.

— Cum adică „altfel"?

— Vorbesc cu tine, a răspuns el. Și-mi place. Mi se-ntâmplă rar.

Umerii mi s-au destins puțin. Și-a lipit nasul de urechea mea, făcându-mă să tremur.

— Și când o s-o facem, vreau să fie ceva special, a continuat el. Vreau să te duc la film, vreau să hoinărim, să te plimb cu mașina și să te țin în poală oricând vreau. Iar când vom fi pregătiți, o să facem un drum mai lung, până la golfulețul unde se află barca alor mei, și acolo o să fiu blând cu tine.

Șoapta lui îmi mângâia urechea. M-am înfiorat din nou.

— Fără grabă, pentru că acolo nu ne va deranja nimeni. Vom avea toată noaptea la dispoziție.

Dumnezeule! Voiam să se întâmple! Îmi doream să cred că era cu putință să se întâmple.

Dar... Privirea mi-a coborât spre pantofii vechi ai fratelui meu și pe unghiile mele roase. Mă amăgeam singură. Încercasem să scap de viața mea monotonă și visasem că e cu putință să arăt ca și cum locul meu era lângă el.

— Măi, măi! Sunt de-a dreptul șocat, s-a auzit o voce groasă, în spatele nostru. Sfântul Kai își pune scula la lucru așa de devreme?

Ochii mei s-au făcut cât roata carului. Am rămas amândoi nemișcați.

Nu!

A izbucnit un hohot de râs mohorât. Îmi era foarte cunoscut. Mi-am aranjat iute hainele. Am îndepărtat de mine mâinile lui Kai.

Nu, nu, nu...

— Știam c-o să fii prin preajmă, a spus Damon. Pe cine avem noi aici?

M-am făcut mică, încercând să mă ascund după Kai.

— Cară-te! i-a ordonat Kai, vorbind peste umăr. Fata asta nu-i pentru tine.

Am închis ochii. Mă rugam în tăcere, dorindu-mi să devin invizibilă. *Te rog, pleacă! Te rog!*

Kai mi-a simțit tremurul. M-a strâns ușor de brațe, cu un gest liniștitor.

Dar pe urmă l-am simțit pe *el*.

Era aici.

Privirea lui dogorâtoare îmi pârjolea obrazul. Am deschis încet ochii. Am aruncat o privire, pe furiș. Am văzut pantofi negri la dreapta mea. Mi-am ridicat fruntea. Damon se oprise lângă Kai. Ochii ni s-au întâlnit.

M-a cuprins un val de greață.

Părea calm, dar știam că nu e așa. A închis gura, iar maxilarul i-a devenit rigid. Era un gest discret, dar eu cunoșteam micile indicii care dădeau de înțeles că se înfuriase.

Fratele meu nu era niciodată calm. Dacă nu se răfuia cu mine acum, în cele din urmă tot ar fi făcut-o — poate chiar atunci când nu m-aș fi așteptat deloc.

A pufnit sarcastic și s-a prefăcut că nu mă cunoaște.

— De parcă tipa asta ar putea să-mi placă! s-a răstit la Kai. Arată jalnic. Faci mișto de mine?

S-a prefăcut că mă cântărește din priviri. De fapt, nu-l interesa cum sunt îmbrăcată. Știa ce port zi de zi. La urma urmei, erau hainele lui vechi.

În continuare, pretindea că nu mă văzuse vreodată. În afara casei, nu trebuia să arăt că-l cunoșteam. Eram o stafie. Damon nu voia să am prieteni și nu voia nici ca prietenii lui să bage de seamă că exist. Dacă ar fi aflat cineva că sunt sora lui, l-ar fi luat la întrebări: De ce nu merg la școală? De ce nu mă îmbrac la fel de îngrijit cum se îmbrăca el? De ce nu mergem împreună la petreceri? Și, dacă s-ar fi aflat că Gabriel Torrance e tatăl meu, lumea s-ar fi întrebat de ce nu se purta cu mine așa cum se poartă un tată cu propria fiică. Era o poveste prea lungă. Pe deasupra, nu era nevoie ca asemenea lucruri să se afle.

— La petrecere sunt fete mișto, omule, iar tu o alegi pe una care seamănă cu un băiat?

Damon a scos o țigară.

— Cine-i tipa?

— Nu te privește! s-a răstit Kai. Și nu fi nesimțit!

— Relaxează-te!

Fratele meu și-a pus țigara între buze și a aprins-o.

— Nu m-aș atinge de șobolanul ăsta mic și murdar nici dacă m-ai plăti. Fă și tu un duș, scumpo!

A suflat un fuior de fum.

— Femeile sunt bune pentru un singur lucru, iar tu nu te pricepi nici măcar la chestia aia.

M-am făcut și mai mică. Îmi doream să dispar.

Kai a sărit în fața mea, încordat tot, și a urlat:

— Cară-te!

— Du-te dracului! Oricum aveam de gând să plec.

Am auzit pașii lui Damon pe podeaua murdară, din ce în ce mai îndepărtați. Nu m-am uitat în urma lui. Probabil că ieșise din turn.

Am înghițit anevoie. Una era ca fratele meu să mă surprindă într-un loc unde n-ar fi trebuit să mă aflu, și alta era să mă

găsească împreună cu Kai. Damon știa prea bine peste ce nimerise și ce avusese Kai de gând să facă.

M-am ridicat. Mi-am netezit părul și mi-am aranjat hainele.

— Hei, dă-l dracului! mi-a spus Kai, încercând să mă consoleze. E un cretin.

— E prietenul tău.

Kai s-a apropiat de mine.

— Pur și simplu are în el multe lucruri urâte și le varsă în public, asupra altora. Nu-l lua în seamă!

Mi-am ridicat hanoracul.

— Trebuie să plec.

Trebuia să ies de-aici. Nu-mi plăcea deloc când fratele meu se înfuria pe mine. Plănuiam să merg acasă și să mă duc în camera mea. Iar când Damon avea să se întoarcă acasă, ceva mai târziu sau chiar mâine-dimineață, avea să mă găsească dormind în locul unde trebuia fiu. Așteptându-l pe el.

— Hei!

Kai m-a apucat de braț. M-am smuls din strânsoare.

— Nu pleca!

Nu voiam să plec, dar eram nevoită. Am alungat dorința care încă-mi zăbovea în trup și am trecut pe lângă el. Am ieșit valvârtej din încăpere.

— Hei! a strigat iar.

N-am oprit din goană. Mi-am tras hanoracul peste cap. Alergam prin pădure, cu lacrimi în ochi, afundându-mă în umbrele negre ale copacilor.

L-am auzit în spatele meu:

— Nici măcar nu știu cum te cheamă!

Mușchii picioarelor parcă-mi luaseră foc. M-am năpustit spre parcare, spre drumul pe care fusesem adusă.

Dintr-odată, o mână mi-a înșfăcat hanoracul. M-am izbit de un trup. M-a inundat mirosul țigării fumate de fratele meu.

Mi-am ținut respirația când l-am văzut pe Damon deasupra mea. Calmul lui aparent dispăruse.

— Chiar că nu ești pentru mine, a mârâit Damon, repetând cuvintele lui Kai. Ar trebui să rup toate hainele de pe tine. Tot ce ți-am dat eu. Ți-am mai spus: toate femeile sunt egoiste. Niște târfe mincinoase! El n-o să te aibă, și nici tu n-o să-l ai.

S-a aplecat mai mult. Am simțit iz de alcool.

— Damon, te rog! l-am implorat cu voce moale, proptindu-mi o mână în pieptul lui. Nu am...

M-a lovit peste mână.

— Nu mă atinge! Ți-am spus să nu-ți faci de cap!

— Dar nu mi-am făcut de cap!

Mă străpungea cu privirea. Îi citeam furia în ochi. Încerca zadarnic să-și ascundă durerea din voce.

M-a înșfăcat de falcă. Mi-a apăsat spatele de un copac, iar eu am scâncit.

— De ce-ai făcut asta? a rostit printre dinți. Ți-am spus să nu lași niciun bărbat să te atingă.

Am reușit să îngaim:

— N-am vrut să se-ntâmple. Îți jur că nu m-a atins nicăieri.

A mijit ochii la mine.

— Ba te-a atins! Și ți-a plăcut. Vouă, târfelor, vă place. O să-l lași să te ia de lângă mine. O să-ți bați joc de mine. Dacă o faci, te omor. Mă auzi? Te omor!

Stomacul mi s-a întors pe dos. Ochii lui întunecați mă priveau de parcă eram un rahat. Ca și cum aș fi fost mama lui.

Pierdusem respectul lui. Mă considera un nimic. Mă ura. Ultima oară când făcusem ceva ce nu-i plăcuse, aveam treisprezece ani.

Nu se uitase la mine deloc, pentru o săptămână. De atunci, eram foarte atentă.

Până acum.

Nu-l văzusem niciodată așa de furios.

— Te rog, Damon! Te iubesc. Tu ești tot ce am. Te rog. Am greșit.

Tânjeam după multe lucruri, dar nu și dacă a le primi însemna să-l pierd pe el. Nu puteam să-l pierd.

I-am dat mâna laoparte. M-am lipit de el. L-am îmbrățișat și mi-am îngropat capul la pieptul lui. M-am agățat de el cu toată ființa mea.

Iartă-mă!

— Întotdeauna m-am purtat bine. N-o să mai greșesc iar. Îți promit!

L-am strâns și mai tare în brațe.

— Sunt a ta. Te iubesc!

Mi s-a părut că se pregătea să mă respingă, dar apoi a rămas nemișcat. Stăteam cu ochii închiși, nădăjduind... *Te rog, iubește-mă iar!*

Nimeni altcineva pe lume nu mă iubea, în afară de el. Mă protejase, mă luase de la mama, îl ținea pe tata departe de mine. Iar dacă cineva încerca să-mi facă rău, Damon îi făcea un rău și mai mare.

Uneori, tot nu mă simțeam în siguranță, dar cel puțin acum nu mă mai simțeam singură.

Respirația lui Damon s-a liniștit. Strânsoarea degetelor lui pe brațele mele a slăbit.

— Nu-ți dau voie să-l iei pe Kai de lângă mine, mi-a zis Damon, cu voce scăzută. Și nici el nu are voie să te ia *pe tine* de lângă mine. Pricepi?

Am dat iute din cap, ceva mai ușurată.

— Da. O să fiu cuminte.

Mi-am ridicat ochii spre fața lui. Lacrimile mi se uscaseră pe obraji.

— Nu-l vreau pe el. Doar că mă plictiseam, am spus. Când nu ești acasă, nu vreau să fiu nici eu acolo.

Când nu era acasă, stăteam în camera noastră cât de mult puteam, ca să nu dau nas în nas cu tata. Dar, cu cât creșteam, cu atât mai neliniștită eram.

Expresia i s-a înmuiat. Un surâs a apărut pe buzele lui.

M-a mângâiat pe păr.

— Știu. Într-o bună zi, o să avem o casă a noastră, și atunci vei fi liberă. O să ai în jur o sută de hectare de teren și o să poți zburda în voie. Nimeni n-o să se uite ciudat la tine și nici n-o să se poarte urât cu tine.

M-am silit să zâmbesc. Ăsta era visul nostru: Damon avea să plece la facultate, apoi s-ar fi întors să mă ia și am fi dispărut împreună, departe, într-o pădure sau la marginea lumii, unde n-aș fi fost nevoită să mă ascund.

Dar știam că nu era aievea. Și niciodată visul ăsta nu avea să se împlinească.

— Ce-i? m-a întrebat Damon.

Mi-am plecat privirea.

— Dar cineva te va lua *pe tine* de lângă mine, nu-i așa? l-am întrebat. În cele din urmă, o să se-ntâmple. Iar ea n-o să mă vrea în casa voastră.

Cu cât mă maturizam, cu atât îmi doream mai multe lucruri pe care Damon nu voia să le am. În același timp, *și el* se maturiza. Noi nu mai aveam treisprezece și doisprezece ani. Aveam optsprezece și șaptesprezece ani, iar Marina avea dreptate. Nu puteam opri timpul în loc. În cele din urmă, Damon își va dori o familie. Nu puteam fi a cincea roată la căruță, stricându-le relația.

Damon a râs.

— Tare tâmpiţică mai eşti!

M-a apucat de bărbie, dându-mi capul pe spate şi silindu-mă să-l privesc.

— Ce ţi-am spus eu? Există pioni, şi ture, şi cai, şi nebuni, dar o singură regină.

A zâmbit poznaş.

— Noi doi alcătuim o pereche, Nik. Toţi ceilalţi vin şi pleacă, dar sângele apă nu se face. Sângele rămâne sânge pe vecie.

Am zâmbit slab. Mă simţeam uşurată că mă iertase.

Şi-a scos telefonul din buzunar. Probabil voia să-l sune pe David, pe Lev sau pe Ilia, ca să vină să mă ia de-aici.

— Pot să mă întorc şi singură acasă, i-am zis. Mă descurc.

Damon nu m-a băgat în seamă. A dus telefonul la ureche, privind pe deasupra capului meu.

Cineva a răspuns aproape imediat.

— Bună, Damon!

Am recunoscut vocea lui David.

— N-o să crezi peste cine am dat, la opt kilometri de casă, în întuneric, fără urmă de protecţie! Eşti concediat, dracu' să te ia!

— Damon, nu pot să stau cu ochii pe ea în fiecare secundă! s-a răstit David. Ce vrei să-i fac? Să o leg?

— Du-te dracului!

Vocea rece a fratelui meu era tăioasă ca o lamă de cuţit.

— Tu şi oamenii tăi să veniţi imediat la Turnul cu Ceas, s-o luaţi!

M-am pleoştit. Ştiam că trebuia să mă întorc acasă, deşi nu voiam.

— Şi duceţi-o la cimitir! a încheiat Damon.

Capul meu a zvâcnit în direcţia lui Damon. Inima mea a făcut o tumbă. Pe bune?

Damon mi-a rânjit.

— Poate să participe la focul de tabără, dar s-o păziți, să nu se apropie niciun tip de ea!

— Bine. Ajungem într-un sfert de oră.

— În cinci minute! a ordonat fratele meu, apoi a închis telefonul.

Frate-miu a văzut că zâmbeam, deși încercam s-o ascund.

Mi-a ridicat din nou bărbia. Privirea lui mi-a transmis un avertisment tăcut.

— O să te păzească exact ca pe sfintele moaște, pricepi? Nu mă enerva și nu-l lăsa pe Kai să te vadă!

Am dat aprobator din cap, străduindu-mă să nu par entuziasmată.

Rânjetul lui dispăruse.

— Așa, o să poți vedea ceea ce Kai nu vrea să vezi. Vei vedea cine este el *cu adevărat*.

CAPITOLUL 7
BANKS

În prezent

M-am holbat la Gabriel, de cealaltă parte a biroului.

— Eu nu fac parte din înțelegere. Îl poți trimite pe Lev, pe David sau pe oricine altcineva să lucreze pentru el.

Tata a râs înăbușit. Fumul de trabuc i se strecura printre buze.

— Da... Crezi că de-asta te vrea Kai acolo? Ca să faci curat în toaletele din *dojo*-ul lui și să-l duci cu mașina de colo-colo?

Sarcasmul lui mă irita. Mi-am împins bărbia în față, sfidător.

— Nu mă vrea pentru...

Am tăcut o clipă. Șovăiam.

— ... pentru *asta*. Dar, dacă asta se așteaptă să fac, va fi dezamăgit.

Era foarte posibil ca prietenul lui Damon să mă vrea în preajma lui pur și simplu în calitate de om bun la toate, dar tata avea alte idei. În mintea lui, Kai mă voia doar ca să se distreze puțin.

Însă eram hotărâtă: așa ceva nu avea să se întâmple.

Gabriel nu știa că-l întâlnisem deja pe Kai. Nu știa nici că mă „distrasem" puțin cu Kai. Refuzam să-i fiu unealtă. Sau jucărie.

— O să faci ce trebuie să faci, mi-a spus tata.

— Ba nu...

— Vei face întocmai cum ți se cere!

Trupul mi s-a încordat. Mi-am încleștat fălcile și am tăcut. Deodată, simțeam pe frunte stropi de sudoare, acolo unde cozorocul șepcii îmi atingea pielea.

Damon.

Toate astea erau pentru Damon. Doar de dragul lui locuiam în casa asta. Trebuia să am mereu în minte scopul suprem. *Găsește-l pe Damon, adu-l acasă, ține-i pe Kai și pe tâmpiții ăia departe de el!*

Ochii tatei priveau în gol. Abia dacă-mi mai acorda atenție. Kai avea dreptate într-o privință: Gabriel Torrance considera că am valoare doar atât timp cât îi eram de folos. Înțelesesem acest lucru încă din clipa în care părăsisem biroul lui Kai, în seara asta. Am știut-o când am pășit în biroul tatei, o oră mai târziu. Dintotdeauna știusem ce valoare aveam aici.

În casa asta, femeile nu aveau mare preț, așa că făceam tot ce-mi stătea în putință ca să-i fac pe tata și pe fratele meu să uite că sunt femeie.

Gabriel s-a ridicat din scaunul lui și a dat încet ocol biroului. Dincolo de ferestre, vântul nopții vuia. S-a oprit în fața mea. Și-a sprijinit fundul de birou, ceva mai relaxat. Mă privea condescendent.

A suflat în aer un rotocol de fum și a pus trabucul în scrumieră.

— Mi-ai fost utilă până acum. Ești isteață. Ți-a luat mult timp până ai câștigat încrederea mea, dar ai reușit. Știu că pot conta pe tine. Damon e lumea ta.

Chiar dacă era adevărat, nu mă bucura s-o aud. Da, fratele meu era lumea mea. Dar, deși îl iubeam mai mult decât iubeam orice pe lumea asta, detestam exprimarea tatei.

O spusese de parcă eram animalul de companie al lui Damon.

— Dar acum — a continuat Gabriel — ai ocazia să dovedești că ești indispensabilă. De neînlocuit.

Importantă.

În ciuda urii pe care o simțeam față de taică-miu, în ciuda faptului că îi detestam pe Kai Mori, pe Michael Crist, pe Will Grayson și pe Erika Fane, nu m-am putut împiedica să simt o fărâmă de mândrie.

Chiar eram de neînlocuit. Dacă tata încă nu-și dăduse seama de asta, avea să priceapă în curând. *Chiar de-ar fi ultimul lucru pe care avea să-l priceapă vreodată.*

Gabriel a tras adânc aer în piept. Și-a îndreptat spatele, iar expresia lui s-a îmblânzit.

— De fapt, e perfect, a adăugat vesel, dând iar ocol biroului. Așa, o să-l poți supraveghea pe Kai. O să-i pregătești casa, pentru sosirea Vanessei. O să petreci mult timp la *dojo*, lucrând pentru el, antrenându-te... O să fii mereu în preajma lui și o să mă anunți dacă va fi cazul să-mi fac griji din cauza lui sau a rahaților din jurul lui.

A luat trabucul din scrumieră și a mai pufăit de câteva ori.

— Iar dacă fratele tău iese din ascunzătoare și îi zgândăre din nou, o să-l protejezi. Corect?

Mi-am ferit privirea. Firește că aveam s-o fac. Mereu îl protejasem pe Damon. Dar nu voiam să fac ce-mi cerea tata. Nu puteam sta în preajma lui Kai zi de zi.

Furia bolborosea în mine.

Puteam să mă opun. Puteam chiar și să plec. Nu-l iubeam pe tata, iar lui probabil că i-ar fi convenit mai mult să mă vadă plecată.

Dar pe Damon îl puteam proteja cel mai bine dacă intram în joc. Însă, dacă plecam, nu-mi mai rămânea nimic. Avea nevoie de mine. Indiferent dacă tata recunoștea sau nu acest fapt, Damon avea nevoie de mine.

Când Damon fusese arestat, pe vremea când era la facultate, și fusese trimis la pușcărie, eu aranjasem totul, înainte ca Gabriel să miște vreun deget. Cumpărasem serviciile unor deținuți musculoși, ca să mă asigur că nimeni nu avea să-l atingă nici măcar cu un deget pe fratele meu. Iar anul trecut, când fusese eliberat, făcusem curat în urma lui. Ori de câte ori încerca tata să-l țină în frâu — deși Damon nu putea fi controlat —, făceam ce făcusem dintotdeauna. Îmi foloseam toată mintea și energia ca să-l extenuez pe fratele meu mai mare și să-l ajut să scape de toată furia lui, până când se prăbușea. Dar numai pentru un timp. Furia lui reapărea de fiecare dată.

Damon, singurul fiu al lui Gabriel și unicul lui moștenitor, se purta bine doar atunci când eu aveam grijă de el. Doar atunci când fratele meu își avea păzitorul alături.

Dintr-odată, Gabriel mi-a aruncat o privire plină de interes. Nu se întâmpla des.

— Cu câți bărbați te-ai culcat? m-a întrebat.

Am rămas tăcută și nemișcată, însă răbdarea mea avea o limită. Cu câți bărbați m-am culcat... Isuse!

Tata s-a apropiat iarăși de mine, silindu-mă să-l privesc. Am ridicat ochii spre el. Nu m-am sinchisit să-mi ascund dezgustul.

— Știi cum să i-o tragi? a vorbit el pe șleau. Știi cum să-l satisfaci?

Să-l satisfac.

Pe Kai.

Am simțit o strângere de inimă. Mi-am ferit din nou privirea.

Dar nu m-a slăbit. Mi-a scos încet șapca și a început să-mi descheie nasturii gecii. M-a cuprins groaza. Însă nu m-am opus. L-am privit printre șuvițele mele lungi, care-mi atârnau pe frunte.

Tata nu se atinsese de mine niciodată, dar știam că, probabil, motivul nu avea nicio legătură cu faptul că eram fiica lui, ci mai mult cu faptul că Damon nu lăsa *pe nimeni* să mă atingă.

A tras geaca în jos. Am icnit când mi-a dat părul laoparte de pe față. Mirosul de motorină din părul meu — azi-dimineață meșterisem la una dintre camionete — mi-a pătruns în nări.

Și-a trecut degetele peste pielea mea. S-a tras în spate, ca să mă studieze. Mi-a ridicat bărbia și m-a privit atent, ca și cum nu mi-ar fi văzut fața aproape zilnic în ultimii unsprezece ani.

Mi-a dat ocol, cu o mână pe talia mea. Când a ridicat vechiul tricou al lui Damon, vrând să-mi privească mijlocul, am strâns din dinți. L-a lăsat să cadă la loc. A rămas cu ochii la pieptul meu, dând aprobator din cap.

— Doar nu ești încă virgină, nu?

Probabil i-a dat de bănuit faptul că nu i-am răspuns.

— Damon s-a ocupat demult de tine. Corect?

Am simțit cum fierea îmi ustura gâtlejul. L-am lovit peste mână.

— Ești dezgustător, i-am spus printre dinți.

Lacrimile îmi înțepau ochii.

Cum de putea fi atât de ticălos?

A pufnit în râs și s-a întors la locul lui.

— Băiatul ăla ar regula și o cărămidă, dacă ar fi îndeajuns de umedă. Să nu-ți închipui că nu știm cu toții ce s-a petrecut în turnul ăla!

Era cât pe ce să izbucnesc în plâns. Am mârâit, mi-am luat geaca de pe podea și m-am năpustit afară din biroul lui.

Când mă gândeam la ce se aștepta tata să fac, stomacul mi se strângea ghem. Știam să trag cu arma, știam să lupt. Dacă voiam, puteam convinge orice bărbat din oraș să cheltuie o mie de dolari pe o târfă de douăzeci. Însă refuzam să fiu pasată de la un bărbat

la altul, ca o marfă făcută cadou, oricând avea tata chef. Eram mai valoroasă de-atât. Eram de neprețuit. Asta era casa mea.

Nu voiam să fiu în preajma lui Kai Mori și a prietenilor săi.

Am urcat în fugă scara. Vocea lui David s-a auzit de la parter:

— Banks, trebuie să vorbim.

— Nu acum.

Am alergat până la etajul al doilea, urcând treptele câte două odată. M-am apropiat de ușa de lemn negru. Am scos cheia din buzunar, am băgat-o în broască și am descuiat.

Am intrat. Lumina palidă a aplicelor de pe perete dezvăluia o altă scară. Am închis ușa, apoi am încuiat-o. Urcând repede încă un etaj, am pășit direct în dormitorul circular — singura încăpere de la etajul trei.

Am străbătut podeaua lucioasă, de lemn, am deschis fereastra și am împins ușor cele două geamuri. Seara de octombrie, neobișnuit de caldă, se mai răcorise un pic din pricina vântului. Am închis ochii, trăgând în piept mirosul de pământ și de frunze arse, purtat de vânt.

Pielea mi s-a umplut de furnicături. Dintr-odată, starea de bine a revenit. Camera asta era o altă lume. Lumea noastră. A lui Damon și a mea.

Am lăsat fereastra deschisă. Am deschis laptopul și playlistul. Am ales melodia *Like a Nightmare*. M-am întins pe pat, în acordurile melodiei, și am luat o pernă în brațe.

Am inspirat o urmă de parfum de balsam de rufe. Nările mele au fremătat. Știam că nu voi regăsi mirosul fratelui meu pe fața de pernă, dar tot mă simțeam dezamăgită. Nu mai fusesem de mult timp alături de el. Mă săturasem să fiu singură.

Așternutul era curat. Îl schimbasem cu câteva luni în urmă. Făceam curat în cameră cu regularitate, ca să mă asigur că, dacă fratele meu apărea, totul era imaculat. Deși nu mai dormise în

patul ăsta de peste un an, ori de câte ori puneam piciorul în cameră, speram să găsesc vreun semn că trecuse pe-aici.

Am pus perna la locul ei și am tras de colțurile feței de pânză, ca să netezesc cutele. Așternuturile în alb, negru și gri erau bine întinse.

Totul trebuia să fie perfect.

Am privit în jur. Podeaua curată, pereții întunecați și aplicele aurii, fotografiile alb-negru, pe care Damon le agățase aici când era la liceu... Femei, picioare lungi și piele strălucitoare. Imaginile nu erau lipsite de bun-gust, însă tot erotice rămâneau.

Nu-mi plăcea să mă uit la ele.

Mi-am îndreptat privirea spre o scăriță aflată în colțul camerei. Învăluită în umbră, scărița ducea la „turn", după cum îi spuneam noi. Era o cămăruță cu o platformă minusculă în vârf. Era înconjurată de ferestre. Semăna mult cu un far. De aici puteai privi pe deasupra copacilor, până hăt departe. Aici fusese locul meu. Pe vremea când locuisem în casa asta.

În firidă rămăseseră salteaua mea, o veioză și câteva haine, în caz de nevoie. Nu veneam foarte des aici, chiar și când locuiam în casă. Damon mă ținea aproape de el.

M-am apropiat de fereastră și m-am sprijinit de perete, lângă ea. M-am lăsat să alunec pe vine, până când fundul meu a atins podeaua. Mi-am prins părul, l-am rotit de câteva ori în creștet, pe urmă mi-am pus șapca.

Umerii mei s-au relaxat. Am închis ochii, sigură că nimeni nu putea să mă vadă în clipele astea.

Nu că aș fi fost privită mult.

Dar mie îmi plăcea să-i privesc pe alții. La fel cum îi plăcea și lui Kai.

Cu mult timp în urmă, îl urmărisem de la distanță, iar o parte din mine îl dorise. Crezusem că băiatul ăsta e bun.

Loial. Frumos.

Dar Kai putea fi mai înfricoșător decât Damon.

Iar fratele meu, Damon Torrance, fusese un coșmar încă de când îl întâlnisem pentru prima oară. Un coșmar superb.

— Trage-ți șosetele! îmi cere mama.

Trântește portiera.

Mă aplec și-mi trag până la genunchi șosetele ponosite. Rămânem amândouă lângă mașina noastră. A parcat în fața unei porți mari și negre. E deschisă. Mașinile trec prin ea, una după alta. Mama mi-a spus că azi se ține o petrecere aici. E o ocazie bună să-l vadă.

— Nu uita ce ți-am spus!

Îmi încheie nasturii de sus ai puloverului și îmi aranjează bluza de dedesubt. Enervată, mă uit în altă parte. Am doisprezece ani, dar m-a îmbrăcat de parcă aș avea cinci.

Vocea îi tremură la fel de tare ca mâinile.

— Dacă începe să fie răutăcios, trebuie să mă ajuți. Să-i spui că avem nevoie de bani! Nik, dacă nu primim ajutor, va trebui să pleci din apartament, din dormitorul tău, va trebui să-ți lași în urmă toate lucrurile. O să dormi în case străine. Și s-ar putea să te ia de lângă mine.

Mă apucă de umeri. Respiră greoi.

— Vrei să mergi acasă diseară, nu?

Dau aprobator din cap.

— Atunci, zâmbește drăguț! urlă la mine Jeff, iubitul ei.

Stă la volan și îmi vorbește prin geamul lăsat.

Da, să zâmbesc drăguț. Să mă port frumos cu cineva care nu s-a purtat niciodată frumos cu mine. Un om care n-a vrut niciodată să mă întâlnească. Stomacul meu e răscolit. Nici măcar nu-mi pot strânge pumnii. Mă simt slăbită.

— Dă-i zor, Luce! îi spune Jeff mamei.

Știu de ce vrea Jeff să ne grăbim și pentru ce anume vrea bani. Amândoi vor bani. Firește, dacă vom avea norocul de-a primi ceva, voi avea și eu ce să mănânc, voi primi niște haine și pantofi vechi. Șosetele mele sunt așa de vechi, că mi-au rămas mici. De o lună, mă spăl pe cap cu săpun.

Însă vor folosi restul banilor ca să chefuiască. Ori de câte ori facem rost de bani, dispar cât ai clipi.

Mama mă ia de mână. Trecem de porți și pășim pe aleea lungă. Privesc în jur, cu inima strânsă. Este așa de frumos aici! Spații verzi de o parte și de alta a aleii asfaltate; copaci, și tufișuri, și parfum de flori... Doamne! Cum ar fi să alerg pe aici? Cum ar fi să fac roata, să mă cațăr în stejari și să ies la picnic, pe ploaie?

În față zăresc casa. Piatra albă strălucește pe fundalul albastru al cerului. Mașinile rulează pe alee. În jurul casei văd niște pete roșii. Cred că sunt boschețI de trandafiri. Nu am înaintat destul încât să fiu sigură.

Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât sunt mai speriată. Aș vrea să mă opresc și să rămân aici. Aș vrea să-i spun mamei: „O să fur niște mâncare de la minimarketul de lângă casa noastră, dacă e nevoie". O mai făcusem. Într-o zi, aveam nevoie de lapte și de cereale, iar mama îmi ceruse să fac rost de ele. Dacă aș fi fost prinsă la furat, n-aș fi avut necazuri așa de mari cum ar fi avut ea, pentru că eram minoră.

Mama mă obligă să mă opresc chiar în fața ușii. Se lasă pe vine. Pardesiul ei — singurul lucru mai ca lumea pe care-l are — îi acoperă hainele ieftine.

Mă apucă de umeri și mă privește cu ochi triști.

— Îmi pare rău. Copiii n-ar trebui să treacă prin anumite lucruri.

Privește în jur, cu lacrimi în ochi. Pare în pragul disperării.

— Aș vrea să știi cât de mult îmi doresc să ai totul. Meriți tot ce-i mai bun. Știi asta, nu?

Nu-i răspund. O privesc și lacrimile îmi inundă ochii. Mama e varză. Nu mă pune mereu pe primul loc. Nu-mi place deloc că, uneori, mă pune în situații neplăcute. Cu toate astea... știu că mă iubește. Nu simt mereu că mă iubește atât cât ar trebui, dar știu că se străduiește.

— Aș vrea să te iau cu mine și să ne cumpărăm o casă ca asta, îmi zice mama, cu tristețe. Iar tu n-ai avea nicio grijă.

Se îndreaptă de spate, netezindu-și haina.

— Mă omoară că rahatul ăla de fiu-su are parte de tot ce vrea, iar tu nu primești nimic.

Damon. Fiul tatălui meu. Singurul lui copil pe care l-a recunoscut în mod oficial.

Mama a pomenit de fratele meu doar de câteva ori. Nu l-a văzut vreodată în persoană. Băiatul s-a născut când maică-mea a rămas însărcinată cu mine. Însă, odată cu timpul, am auzit destule despre el. Se pare că iscă o mulțime de probleme.

Mama mă ia din nou de mână și mă conduce spre ușa din față. Un servitor stă în prag, întâmpinându-i pe oaspeți.

O femeie într-o rochie scânteietoare mă privește de sus. Mijește ochii și îmi cercetează hainele. Îmi feresc iute privirea.

Oamenii intră în casă. Servitorul o oprește pe mama:

— Mă scuzați, dar cine sunteți?

— Trebuie să vorbesc cu Gabriel.

Bărbatul în redingotă pășește în fața ei. Îi aține calea.

Privesc în spatele lui. Oaspeții eleganți, îmbrăcați în costume și rochii luxoase, pășesc printr-o ușă și dispar în casă.

— Domnul Torrance e ocupat. Are musafiri, spune servitorul.

Mama își pune un braț pe după umerii mei.

— Ea e fata lui. Dacă nu-l văd imediat pe Gabriel, o să mă plimb prin Thunder Bay, micul vostru orășel, și o să strig chestia asta în gura mare.

Bărbatul își face gura pungă. Câțiva oaspeți întorc capetele spre noi. Îmi crapă obrazul de rușine. Oare lui Gabriel i-ar păsa dacă mama chiar și-ar pune amenințarea în aplicare?

Servitorul dă din cap spre bărbatul care așteaptă lângă perete. Omul se apropie. Inima mi-o ia la galop. Tipul o percheziționează pe mama.

După ce termină cu ea, bodyguardul vânjos se apropie de mine. Îmi pipăie brațele. Tresar, iar mama mă trage deoparte.

— Ia mâinile de pe ea!

Mă înghesui în mama. Tremur și încerc să mă ascund.

— Urmați-mă! ne spune servitorul care stă în ușă.

Ne conduce prin casă. Privesc în jur. Văd o bibliotecă, un salon și un fel de living. Mobilierul are nuanțe întunecate. Aproape totul e făcut din lemn: mobila, o parte dintre pereți... Trecem pe lângă o scară. Sus, în capul scării, observ o siluetă.

Un băiat sprijinit de perete, cu brațele încrucișate la piept. Stă cu ochii pe noi. În timp ce trec prin dreptul lui, mă urmărește cu atenție. Are părul întunecat, ca al meu, iar ochii îi sunt aproape negri și calmi. Ceva din înfățișarea lui îmi stârnește neliniște. El să fie?

— Așteptați aici! zice servitorul.

Ne oprim în fața unei uși. Servitorul dispare după un colț.

Mama îmi ia mâna într-ale ei. A mai făcut gestul ăsta cu vreo doi ani în urmă, când cei de la Protecția Copilului veniseră la noi acasă. Și încă o dată, când un profesor zelos insistase ca mama să vină la o ședință cu părinții. E emoționată.

Aud pași grei. Îmi simt inima-n gât și, pentru o clipă, nu mai respir.

Pe podea apare o umbră. Când ridic ochii, văd un bărbat înalt, bine îmbrăcat.

Păr grizonant, un costum negru, frumos, cu o cămașă neagră. Pantofi lucioși. Mă zgâiesc la el, cu ochii cât cepele. Miroase pătrunzător — un amestec de apă de colonie și tutun.

Se oprește în fața mamei. Tonul lui e așa de amenințător, că mâinile încep să-mi tremure.

— Știi ce-i mai tragic decât o târfă drogată săracă? se răstește la ea. O târfă drogată săracă și moartă.

Bărbatul se uită la mine și îmi ordonă:

— Stai jos!

Abia reușesc să trag aer în piept. Mă așez pe banchetă, frământându-mi mâinile. O împinge pe mama în cameră. Înainte să închidă ușa, întrezăresc un birou și câteva cărți.

O, Doamne! Ce naiba?! E atât de răutăcios! Dar de ce? Știu că mama intră des în necazuri și că e jenantă. Uneori, chiar și eu mă rușinez din cauza ei. Dar nu i-am făcut niciun rău acestui om.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile. Nu vreau să fiu aici. Oamenii ăștia sunt îngrozitori. Mama mi-a zis că tata e patronul unei companii mass-media și că face parte din consiliile directoare ale altor companii — habar n-am ce înseamnă asta —, dar că, pe lângă afacerile lui, mai face și alte chestii. Mama a muncit pentru el, dar nu mi-a spus niciodată ce anume a lucrat.

Vreau să plec. Nu vreau să am deloc de-a face cu el și nici să mai aflu ceva despre el nu vreau.

Cu coada ochiului, zăresc o mișcare. Ridic capul. Băiatul cu ochi negri se apropie de mine, pe hol. Pare relaxat. Ține între degete o sticlă verde. Se oprește. Se sprijină de perete și se holbează la mine.

Îmi umezesc buzele. Fiecare firicel de păr de pe brațele mele se ridică. Rușinată, îmi feresc privirea, dar ochii nu mă ascultă. Se tot îndreaptă spre el.

Pantalonii lui negri și pantofii de lac îmi lasă impresia că cineva a încercat să-l îmbrace elegant. Însă cămașa lui albă e parțial scoasă

din pantaloni, iar mânecile îi sunt suflecate. Totuşi s-a pieptănat. Bag de seamă că mă priveşte cu ochii mijiţi şi cu sprâncenele arcuite. Şi eu le am la fel de arcuite, iar mama zice că, datorită lor, verdele ochilor mei e mai pătrunzător. Acelaşi lucru e valabil şi pentru negrul ochilor lui.

Soarbe din sticlă. Cred că e un soi de bere, cu toate că băiatul nu pare să aibă vârsta legală ca să bea alcool.

De dincolo de uşă răsună voci ridicate. Mama şi bărbatul acela se ceartă.

Îi arunc din nou o privire. Tata pare să ştie cine sunt. Dar băiatul ăsta ştie?

— Tu eşti fratele meu?

Colţurile buzelor i se ridică. E amuzat. Nu pare deloc şocat de întrebarea mea.

Vine lângă mine. Se opreşte când picioarele lui le ating pe ale mele. Duce iar sticla la buze. De data asta, o bea pe toată. Privesc mişcarea mărului lui Adam. Băiatul o întoarce cu gura în jos şi înfige gâtul sticlei în ghiveciul de pe masă.

Se apleacă, proptind o palmă pe perete, deasupra capului meu. Cu cealaltă mână îmi mângâie faţa. Încerc să mă trag în spate, dar nu prea am unde.

Când faţa lui coboară spre mine, răsuflarea îi duhneşte a bere. Simt cum sudoarea rece mi se prelinge pe ceafă. Vrea să mă sărute?

Gura lui se apropie la câţiva centimetri de a mea. Mă priveşte în ochi.

— Îţi plac şerpii?

Şerpii? Poftim?

Clatin din cap, în semn că nu.

Ochii îi scapără. Se îndreaptă brusc de spate şi mă ia de mână.

— Vino!

Mă trage după el. Păşesc împleticit în urma lui.

— Nu, stai! Trebuie s-o aștept pe mama. Nu vreau să se supere.

Băiatul nu se oprește. Mă conduce în sus, pe scară. Nu mă opun. Dacă m-aș împotrivi, probabil s-ar înfuria. Iar dacă îl înfurii, s-ar putea ca tata să se enerveze și mai tare.

Ajungem la balustrada din capul scărilor. Sub strânsoarea lui, pielea de pe încheietura mâinii mele începe să ardă. Băiatul deschide o ușă și mă trage înăuntru. Dintr-odată, suntem în beznă. Văd doar o luminiță deasupra capului meu. Inima-mi bate așa de tare, că mă ia cu amețeală. Unde suntem?

Băiatul mă trage din nou după el. Mă împiedic de un obiect invizibil. Mă agăț de partea din spate a cămășii lui, ca să nu cad. Îmi dau seama că sunt pe o altă scară. El continuă să urce. Mă sprijin de perete, încercând să-mi recapăt echilibrul. Casa asta are și un al treilea etaj?

Ajungem în capătul scării. Deschide o altă ușă. Mă împinge dincolo de prag. Sunt cuprinsă de fiori. Scâncesc încet. Dintr-odată, sunt speriată. Dacă mama nu mă va găsi? Dacă tata o silește să plece, chiar și fără mine? Ce caut aici, sus?

Oare băiatul o să mă lase să plec?

Îmi trag mânecile peste încheieturi, neliniștită, și privesc iute în jur. Camera răvășită are un pat mare, nefăcut și postere pe toți pereții, iar din niște difuzoare invizibile bubuie o melodie heavy metal. Solistul zice că vrea să ajungă în iad.

Simt un miros vag de țigară.

Se duce la computer, ca să oprească muzica. Nu-mi pot stăpâni teama, și totuși simt o fărâmă de admirație. Damon are doar treisprezece ani, dar bea și fumează. Poate face tot ce-i trece prin cap. La fel ca un adult.

Se întoarce spre mine și-mi face semn să mă apropii. Nu îndrăznesc să refuz.

Mă ia de mână și mă conduce spre un dulap lung, de lemn. Deasupra lui văd două acvarii. Unul are înăuntru nisip, o creangă mare și niște apă, iar în celălalt e un soi de compost, niște frunze și crengi. În cel din stânga zăresc un șarpe cu dungi roșii, negre și galbene.

Inima îmi tresare. De asta m-a adus aici.

— El este Volos, spune băiatul. Iar ăsta e Kore.

Arată spre șarpele alb din celălalt acvariu, ascuns într-un mic bârlog. Are pete roșiatice pe piele.

Trag cu coada ochiului la băiat. Mă tem că vrea să-i scoată din acvariile lor.

— Șerpii ăștia... mușcă? îl întreb.

— Toate animalele mușcă atunci când le provoci.

Mă aplec și privesc prin sticlă. Sper că, dacă mă arăt interesată, nu va încerca să mă sperie, scoțându-i din culcușurile lor. Acvariile sunt mari. Animalele au destul loc să se miște. Șerpii ăștia par sănătoși. Stau amândoi nemișcați.

— Nu le-ar plăcea să stea împreună?

— Nu sunt căței. Sunt animale sălbatice. Nu se joacă unii cu alții și nu le place să aibă companie. Nu-și fac prieteni.

Băiatul scoate capacul acvariului din stânga, iar eu fac numaidecât un pas în spate. Nu!

Bagă mâna înăuntru și scoate șarpele cu roșu, negru și galben.

— Dacă vreunul dintre ei devine iritat sau e stresat, îl va mânca pe celălalt.

Damon întinde brațele. Șarpele i s-a încolăcit printre degete. Apoi se întoarce spre mine, ținând reptila la câțiva centimetri de fața mea.

Bat în retragere. Damon se apropie de mine, râzând.

— Cum poți să crezi că sunt fratele tău? Uite ce fricoasă ești!

Îmi bagă șarpele sub nas, iar eu țip, cu spatele lipit de perete.

— Nu, nu îmi plac...

— Ține-ți gura! mârâie el, apucându-mă de încheieturi.

Mă lupt și încerc să scap, dar mă țintuiește de perete cu trupul lui. Cu o mână ține șarpele, iar cu cealaltă îmi apucă încheieturile. Le ridică deasupra capului meu. Îmi dau lacrimile. Sunt îngrozită.

— Nu, nu, te rog!

— Gura!

Scutur din cap și strâng din pleoape.

— Știi cine sunt eu?

Respir tremurător. Nu vreau să deschid ochii. Apoi ceva îmi atinge obrazul și tresar.

— Stai locului, că altfel te mușcă!

Încremenesc instantaneu.

— Te rog...

Nu schițez nicio mișcare. Atingerea se repetă, ușoară ca o adiere. O, Doamne! Te rog!

— Privește-mă! îmi cere Damon.

Șovăielnic, deschid ochii încet, foarte încet.

În fața mea disting o pată roșie, neagră și galbenă. Mă cutremur de plâns. Mi-a apropiat șarpele de față. Îi simt limba fluturând pe pielea mea. Respir din ce în ce mai repede.

— Ssst..., face încet Damon.

Mă silesc să ridic ochii spre el și, pe neașteptate... respirația mea începe să revină la normal. Mă străpunge cu privirea. Acum constat că ochii lui sunt mai mult negri decât căprui. Sunt ca hipnotizată.

— Uită-te la ei! îmi spune el, dând din cap spre fereastra din stânga mea.

Mă uit într-acolo. Oameni îmbrăcați în negru dau târcoale pe gazon. Văd doi valeți cu veste albe. O femeie și un bărbat coboară dintr-o mașină neagră, strălucitoare.

— Când apar eu, afurisiții ăia se uită în altă parte, șoptește băiatul. Când le vorbesc, le tremură vocile. Dacă știu că eu sunt acasă, nu-și lasă nevestele, iubitele sau fiicele să-i însoțească.

Mă încrunt, nedumerită. Despre cine vorbește? Despre servitori sau despre oaspeți?

— Știu tot, toți îmi fac pe plac și tuturor le e teamă de mine.

Își întoarce iar ochii spre mine.

— Iar banii nu pot cumpăra asta. Banii și puterea nu merg mereu mână-n mână. Puterea vine dacă ai tupeu să faci ceea ce alții n-au curaj să facă.

Damon plimbă șarpele pe la gura mea. Icnesc, încerc să mă feresc.

— Nu ești deloc ca mine, mârâie băiatul. Ești un nimic murdar. O greșeală.

Îmi dă drumul și face un pas în spate. Îmi șterg repede lacrimile.

Băiatul se așază într-un jilț tapițat. Își mângâie șarpele.

— N-o mai lăsa pe maică-ta să se întoarcă aici, ai înțeles? îmi poruncește, țintuindu-mă cu privirea. Altfel, o să te încui într-un dulap, împreună cu Volos.

Fug la ușă. Încerc s-o deschid, dar mâna-mi tremură așa de tare, că nu reușesc să apăs clanța.

— Nu-i vina mea că mama m-a născut! De ce vrei să-mi faci rău?

— Nu ești specială.

Îl ridică pe Volos și se uită la el. Se poartă ca și cum nu mai sunt în cameră.

— Vreau să le fac rău multor oameni. Și poate că o să reușesc într-o zi... Atunci când voi găsi cel mai bun mod de-a mă descotorosi de cadavre.

Zâmbește. Pare că a glumit, dar nu sunt sigură că așa e.

— Ba sunt specială. Profesorul meu spune că sunt cea mai isteață din clasă.

Ridică din umeri.

— Nu contează. Peste cinci ani, o să ți-o tragi pe bancheta din spate a unei mașini, pentru douăzeci de dolari. Exact ca maică-ta.

Îmi vine să vomit. Cum poate să spună așa ceva?

O voce de femeie răzbate dintr-un difuzor montat pe perete, lângă ușă:

— Damon, te cheamă mama ta. O găsești la ea în cameră.

Mă răsucesc spre el și observ o dâră de sânge pe degetul lui. Fără veste, șarpele îl mușcă din nou. Rămân fără suflare. Îl strânge prea tare. De ce?

Pur și simplu privește în gol. Oare a auzit ce-a spus femeia?

— Damon!

Nu-i așa că șarpele ăla nu e periculos? Doar n-ar ține un șarpe veninos aici.

Care-i problema lui?

În cele din urmă, ridică ochii spre mine.

— Ieși!

Isuse! Ce nemernic! Deschid ușa și fac un pas afară. Dar apoi mă opresc și fac din nou stânga-mprejur.

— Un cimitir, îi spun. Așa aș scăpa de un cadavru.

Damon mijește ochii la mine. Adaug:

— Aș căuta un mormânt recent săpat. În felul ăsta, nu-și vor da seama că s-a săpat a doua oară acolo. Aș pune cadavrul în groapă și aș acoperi-o la loc.

Sub privirea lui întunecată, închid ușa.

Respir cu greutate, dar mi-am recăpătat puțin stăpânirea de sine.

Doamne, tipul ăsta e dus cu capul! Se poartă mizerabil și e răutăcios. De ce s-a pierdut cu firea când i-a vorbit femeia aceea la interfon? Pentru o clipă, a părut foarte singur.

Are de toate. De ce e furios? Eu ar trebui să mă înfurii. Eu sunt cea singură. Am un tată pe care-l doare-n cot de mine și o mamă care mă obligă să fac lucruri pe care nu vreau să le fac.

Băiatul ăsta nu știe ce înseamnă să suferi, să ai cu adevărat motive de furie.

Câteva minute mai târziu, în vreme ce eu și mama suntem conduse la ușă — cu mâna goală, bineînțeles —, înaintez pe alee și privesc în urmă pentru o ultimă oară. Damon stă la fereastra dormitorului său, privindu-ne.

Capătul portocaliu al țigării se aprinde mai tare când trage un fum. Nu-mi pot feri privirea. Mă uit la el până când mă îndepărtez prea mult ca să-l mai văd.

Mă întorc acasă purtând cu mine imaginea băiatului întunecat din odaia întunecată, singur, la etajul trei. Simt neliniște.

Damon nu e normal.

În noaptea aceea, l-am visat.

Opt zile mai târziu, Damon apare la ușa maică-mii. Îi dă 9.462 de dolari, un Rolex și o pereche cercei cu smaralde.

Și mă ia acasă la el.

Îmi sprijin coatele pe genunchi. Îmi ating cu buzele degetele întrepătrunse. Amintirile se estompează. Aveam doisprezece ani pe atunci. Iată-ne acum, unsprezece ani mai târziu. De atunci, am locuit aici. Tata mi-o îngăduise, pentru că rareori îi refuza ceva propriului fiu. Dar tutela legală asupra mea i-a fost încredințată Marinei, așa încât tata să nu aibă sarcina plicticoasă de a mă duce la doctor când mă îmbolnăveam sau de-a se descurca cu poliția atunci când aveam necazuri.

Chiar dacă Marina era tutorele meu, îi aparțineam lui Damon Torrance.

La început, habar nu aveam de ce mă dorise lângă el. Și mă temeam că o să mi se întâmple lucruri groaznice.

Exact așa a fost.

Dar el avea mereu grijă de mine. Șterpelise din casa tatălui nostru tot ce putuse, ca să mă cumpere de la mama. Într-o lume

perfectă, maică-mii i-ar fi plăcut să nu mă vândă, însă banii și firava perspectivă c-aș putea duce o viață mai bună aici, în Thunder Bay, au învins.

De fapt, mai mult banii au învins. Mama i-a cheltuit cu aceeași ușurință cu care îi căzuseră în poală. De-a lungul anilor, a încercat de câteva ori să mă recupereze — poate pentru că ura ceea ce făcuse ori, poate, ca să mai primească niște bani în schimbul meu. Dar Damon obținuse ce-și dorise și n-a mai vrut să audă de ea.

Nici nu-mi doream să mă restituie maică-mii. Uneori, e ciudat cum decurg lucrurile. Oameni de la care nu te aștepți să te ajute devin singura ta scăpare, iar tu te agăți din răsputeri de ei, pentru că nu ai de ales. Pentru că, în afară de ei, nu există nimic care te împiedică să te prăbușești în singurătate, în disperare sau în frică. El mi-a întins mâna, iar eu am luat-o.

La câteva zile după sosirea mea, Damon mă vrăjise. Mă mutasem în cămăruța din turn și petreceam ore întregi ținându-mă după el, ca o umbră. Îl idolatrizam, voiam să fiu ca el.

Noi doi eram o familie.

M-am uitat la acvarii. Volos și Kore al II-lea se lăfăiau sub lămpi. M-am ridicat, m-am apropiat și am ridicat capacul. L-am luat cu grijă pe Volos, ajutându-l să se încolăcească în jurul mâinii mele. Ar fi trebuit să fie mort deja. Kore murise cu ani în urmă, dar Volos încă se ținea tare. Probabil de dragul stăpânului său.

A rămas liniștit, fără să se miște. Mi-am trecut degetele peste pielea lui solzoasă.

După prima întâlnire cu Damon, am făcut cercetări pe internet despre șerpii lui și am aflat că Volos era un șarpe de lapte, iar Kore, un șarpe de porumb. Total inofensivi; niciunul dintre ei nu era veninos.

Însă ceea ce spusese Damon era adevărat.

Toate animalele mușcă atunci când le provoci.

CAPITOLUL 8
BANKS

Cu șase ani în urmă

— Să stai lângă noi! mi-a poruncit David, deschizând portiera. Dacă mă calci pe nervi, te duc acasă, indiferent de ce zice Damon.

Da, știu. Mi-o spusese deja de două ori.

Am coborât cu toții din SUV. Eu și Ilia, prin portierele din spate, iar David și Lev — prin cele din față. S-au închis automat în spatele nostru. Ne-am îndreptat spre colină, către zona mai izolată a cimitirului, acolo unde luminile de la petrecere păreau a fi licurici sub cerul negru ca smoala.

După ce David și băieții au ajuns la Turnul cu Ceas, ceva mai devreme, m-au suit în mașină și am ocolit cimitirul, către intrarea principală.

Muzica trupei Puddle of Mudd umplea aerul. Priveam uimită petrecerea. În fața noastră era o mare de flăcări: sute de lumânări așezate pe pietrele de mormânt, înconjurând mormintele sau puse pe lespezi. Frumoasa pajiște verde — acum neagră, din pricina întunericului — părea că prinsese viață.

Puțin mai departe se vedea focul de tabără — atât de mare, că auzeam încă de aici trosnetul lemnelor.

Cineva m-a luat de mână.

Lev a păşit lângă mine, strângându-mi degetele amorţite într-ale lui.

Am încercat să-mi trag mâna.

— Nu-s copil, i-am spus.

Chiar trebuia să mă ţină de mână? Pe bune?

— Dar intri mereu în belele, exact ca un copil, mi-a întors-o el. Dacă ţii morţiş să dai de necaz, vin cu tine.

Am pufnit în râs. Dintre bodyguarzii tatei, Lev era favoritul meu. Probabil pentru că era doar cu câţiva ani mai mare decât mine.

I-am sărit în cârcă, apoi mi-am încolăcit mâinile şi picioarele pe după trupul lui.

— Hai, lasă vrăjeala! i-am zis la ureche. Dacă vreau să intru în belele, tot ce trebuie să fac e să mă iau *după tine*.

Lev a mormăit. S-a îndreptat de spate.

— Dă-te de pe mine!

— Doar nu vrei să mă faci să plâng, nu?

— Nici prin cap nu-mi trece.

A pufnit, şi-a proptit palmele sub genunchii mei şi m-a săltat puţin, ca să mă prindă mai bine.

— Hai să luăm ceva de băut! a strigat David.

Ilia şi-a aprins o ţigară.

— Mda, hai să vedem ce consideră răhăţeii ăştia de bani gata că e „o băutură tare".

— Pune-ţi gluga, mi-a spus Lev.

I-am urmat sfatul. Am pătruns în vacarmul petrecerii.

Nerăbdarea îmi stârnea ameţeală. Nu-mi dădeam seama dacă eram entuziasmată fiindcă ieşisem la un chef, agitată pentru că exista posibilitatea de a-l întâlni pe Kai aici sau tulburată din cauza cuvintelor pe care mi le adresase Damon, ceva mai devreme.

Oare ce voise să spună? Ce altceva ar fi avut puterea de-a mă șoca, după tot ce văzusem până acum? Nu doream să văd ceva care ar fi spulberat impresia mea pozitivă despre Kai.

Mda. Categoric, eram agitată.

Lumea ne-a înconjurat. Unele fete întorceau capetele după bodyguarzii mei și se uitau lung în urma lor. Nu era de mirare. Nu arătam ca și cum locul nostru era aici; purtam toți tricouri ieftine și pantofi *no name*. Pe deasupra, se vedea clar că băieții erau niște bătăuși.

David avea cam un metru nouăzeci și era bine făcut, dar ceea ce-l scotea cu adevărat în evidență erau capul ras și brațele acoperite de tatuaje.

Dintre ei trei, Ilia era top-modelul. Sau ar fi putut să fie. Păr blond, privire languroasă, nas ascuțit, maxilar îngust — toate astea îl făceau să arate ca un James Bond rus.

Lev încă era un copilandru, deși avea douăzeci și unu de ani. Zâmbet molipsitor, păr negru, un pic mai lung, ras pe tâmple. Arăta mai mult a membru de formație muzicală. N-ai fi crezut că trăia în Thunder Bay, executând sarcini banale, pe care până și un elev de clasa a treia ar fi fost capabil să le ducă la capăt.

Probabil că erau atrăgători. Însă pentru mine nu păreau așa. Crescusem auzind cum vorbeau atunci când nu erau nevoiți să-și aleagă cuvintele cu grijă și simțisem mirosul acru al vomei lor, după lungi nopți de dezmăț. Foarte sexy, nu?

În niciun caz nu mă simțeam atrasă de ei. În viața mea, ei aveau un statut asemănător cu al lui Damon. Pentru mine erau ca niște frați.

Băieții au luat-o spre o camionetă cu hayonul coborât, unde petrecăreții improvizaseră un bar. Am sărit din spatele lui Lev. David și Ilia au luat niște pahare și le-au umplut la butoiaș.

Lev a pus mâna pe o sticlă de Patrón și a turnat un pic într-un pahar roșu, de plastic.

Aș fi vrut să cer și eu de băut, dar m-ar fi refuzat. Nu-i vorbă, mai băusem și altă dată alcool. Lui Damon îi plăcea să aibă un tovarăș de băut, atunci când amicii lui nu erau prin preajmă, așa că băusem deja bere, șprițuri, cocteiluri...

Dar niciodată în public. Băieții bănuiau că lui frate-miu nu i-ar fi plăcut să fiu văzută consumând alcool.

Am aruncat o privire în spate. David și Ilia erau tot lângă butoiaș, dar mai apăruse un tip. Stăteau de vorbă. De data asta, zâmbeau relaxați.

— Vii cu mine prin zonă? l-am întrebat pe Lev.

A șovăit o clipă, înainte să dea aprobator din cap. Aruncându-i lui David o privire peste umăr, i-a spus:

— Mergem să dăm o raită. O să ne întoarcem.

David a ridicat din sprâncene, în semn de avertisment, și a rostit apăsat:

— Să. Nu. O. Pierzi.

Lev și-a dat ochii peste cap și mi-a făcut semn s-o luăm din loc.

Am cotit pe după camionetă și am pornit în direcția focului de tabără. În apropierea lui se desfășura o luptă. Dar părea să fie doar de amuzament. Lumea din jur privea. M-am uitat în stânga și-n dreapta, după fratele meu.

Și după Kai.

Dar nu i-am văzut. Știam că în Noaptea Diavolului se țineau de farse, așa că era posibil să fie încă plecați pe undeva. Așa cum îmi ceruse Damon, îmi țineam capul plecat. Aveam voie doar să mă uit, nu și să interacționez.

— Vara viitoare o să împlinești optsprezece ani, a zis Lev. O să pleci de aici?

Am clătinat din cap, în semn că nu. Un puști lovea bezele cu o crosă de hochei, țintind un grup de tipi.

— N-aș ști încotro să mă duc.

— Dar poți să pleci. Știi asta, nu? a subliniat el. Poți face orice-ți trece prin cap. Nu ești obligată să rămâi cu el.

Mi-am întors privirea spre Lev, măsurându-l din ochi. Vorbele lui erau neobișnuit de îndrăznețe. De când îi păsa lui de soarta mea?

În plus, nu știam ce să-i răspund.

Mă gândisem și eu la asta. Știam că lucrurile urmau să se schimbe în curând, dar nu credeam că se vor schimba pentru totdeauna. Aveam să mai rămân prin preajmă până când Damon termina facultatea, după care... așa cum spusese și el, urma să rămânem doar noi doi. Ideea de a pleca pentru totdeauna, de a locui de una singură, de a munci și de a-mi face prieteni, plecând și venind fără a fi nevoită să suport niciun fel de consecințe părea mult prea trasă de păr ca s-o iau în considerare. Chiar dacă aș fi vrut — iar eu nu voiam să plec —, Damon n-ar fi acceptat.

Mi-am ferit privirea și am șoptit:

— El e tot ce am.

— Și cine ți-a spus asta? a întrebat Lev. El?

L-am privit acuzator. *Cretinule!*

Apoi am schimbat subiectul.

— Mergem să vedem bătaia?

Am arătat spre grupul de băieți, iar Lev a dat aprobator din cap.

Am trecut printre câteva pietre de mormânt. Auzeam scandările și ovațiile spectatorilor. Mai văzusem încăierări. Băieții de pe lângă casă se ciorovăiau deseori, căutând prilej de ceartă atunci când se plictiseau. Ba chiar deprinsesem de la ei câteva mișcări.

— Cine-i tipa?

Eu și Lev ne-am oprit. O roșcată stătea cu brațele încrucișate la piept și se uita la Lev ca și cum se pregătea să scuipe acid de baterie.

Fără să aștepte răspunsul lui, s-a rotit pe călcâie și a dat să plece.

— Vino aici! i-a strigat el, apucând-o de braț.

Fata s-a smuls din strânsoarea lui.

— Du-te să ți-o tragi singur!

Lev s-a proțăpit sub nasul ei.

— Până când? i-a strigat el. Până când iubitul tău n-o să te mai satisfacă și o să vii să mă rogi — din nou — să ți-o trag?

Am căscat ochii cât cepele. Lev se culca cu o fată din Thunder Bay? Ce naiba era în capul lui?

Pentru tipa aia, să facă sex cu Lev era o fantezie; însemna să se coboare la nivelul „gunoaielor" din Thunder Bay. Lev ar fi trebuit să știe asta.

Fata a arătat cu bărbia spre mine și s-a încruntat.

— Ea cine-i?

— Nu contează.

Tipa a făcut stânga-mprejur și s-a îndepărtat de el. Părul roșcat flutura în urma ei.

Lev m-a prevenit:

— Rămâi aici! Nu glumesc.

A fugit după ea și a tras-o în spatele unei pietre de mormânt. Abia le mai distingeam trupurile.

— El unde-i? a întrebat Lev.

Fata și-a săltat un picior, încolăcind mijlocul lui Lev. Am auzit sunet de țesătură ruptă.

El? Adică iubitul ei?

Gâfâieli, degete care-i ridicau fusta, apoi... Nu simțeam nevoia să văd mai mult. Am plecat.

Mi-am tras și mai mult gluga pe frunte, ca să-mi ascund ochii. M-am apropiat de încăierare. Cineva a fost trântit la pământ. Am tras cu ochiul printre spectatori. Unul dintre luptători — un băiat cu păr negru — îl încălecase pe celălalt. Când și-a ridicat fruntea, l-am recunoscut.

Mi s-a făcut inima cât un purice. Era *Kai*.

Avea părul ud de transpirație. Un firicel de sânge i se prelingea din nas. Cei doi și-au continuat înfruntarea, rostogolindu-se, lovindu-se cu pumnii. M-am ascuns după o piatră funerară și am continuat să privesc.

Kai s-a rostogolit pe spate. Strângea în scobitura cotului gâtul puștiului de deasupra lui. Avea brațele încordate, mușchi perfect reliefați și abdomen plat. În timpul luptei, betelia jeanșilor îi coborâse pe șale. Am roșit.

Prietenul fratelui meu era sexy. Oare de ce îl doream?

Poate că Damon s-ar fi obișnuit în cele din urmă cu ideea că, într-o bună zi, o să mă îndrăgostesc de cineva, dar n-ar fi acceptat ca acel cineva să fie unul dintre prietenii lui cei mai buni.

Am zâmbit. Cât de fericit era în clipa asta! Nu mai surprinsesem o expresie ca asta pe chipul lui. Ca și cum, în sfârșit, Kai era viu.

Aș fi putut să-l privesc întreaga noapte.

Deodată, am simțit mirosul foarte cunoscut al țigărilor fratelui meu. Am întors capul. A suflat un fuior de fum. A aruncat chiștocul pe jos și a călcat pe el. S-a așezat în spatele meu, sprijinindu-și un braț pe piatră.

Priveam amândoi cum Kai își snopea adversarul.

— Deci asta voiai să văd? l-am întrebat. Așa ceva nu-i de ajuns ca să ne șocheze. Ai uitat?

— Nu asta am vrut să vezi. Așteaptă puțin!

Mi-am întors din nou privirea spre luptă. Aşteptam ca marele mister care-l învăluia pe Kai Mori să se dezvăluie. Nu-mi dădeam seama ce îşi închipuia Damon că o să mi se pară şocant. Eram greu de impresionat.

Damon a oftat şi s-a uitat în jur.

— Iar te-au lăsat singură! Într-o zi, chiar o să-l omor pe unul dintre ei.

Am zâmbit, deşi îmi părea rău pentru băieţii care ar fi trebuit să mă supravegheze. Era o slujbă de rahat, iar ei meritau una mai ca lumea.

— Nu eşti tu aşa de milostiv încât să-i omori.

L-am privit. Imediat, ochii mei au poposit pe gura lui.

— Ai muştar pe buză. Şi-ţi duhneşte respiraţia!

Damon a deschis gura şi mi-a suflat drept în faţă. M-a copleşit duhoarea de ţigară şi de hotdog.

M-am strâmbat.

— Ultimei gagici pe care am avut-o nu i-a păsat de respiraţia mea, m-a luat el peste picior. Dar, firește, n-am sărutat-o pe buze. Oricum, nu pe alea de pe faţa ei.

M-a luat pe după gât şi m-a lins pe obraz, de parc-ar fi fost câine.

— Ce scârbos! Dumnezeule! am mârâit, îmbrâncindu-l.

Mi-am şters faţa.

El se strica de râs.

— Da, exact de asta aveam nevoie! Să mă umpli de „umezeala" unei fete. Mersi mult, Damon!

Mi-a ciufulit părul. Bineînţeles, marea lui plăcere era să-şi bată joc de toţi, iar eu nu făceam excepţie.

Mi-am îndreptat din nou atenţia către luptă, tocmai când Kai a încasat un croşeu de stânga în plină figură. A răspuns cu un croşeu de dreapta. Imediat, şi-a îmbrâncit adversarul. Văzând

cum Kai se apropia de el, puștiul a întins brațele și i-a făcut semn să se oprească. S-a îndoit de mijloc. Se străduia să-și recapete suflul.

Kai s-a răsucit spre noi, cu un zâmbet. Sângele mi s-a înfierbântat.

Când adversarul lui s-a declarat învins, toți spectatorii au izbucnit în urale. Am surâs în colțul gurii. Kai era foarte priceput. Probabil că ar fi putut pune capăt luptei mult mai devreme.

Și-a ridicat tricoul de jos. Și-a șters fața și trupul, după care l-a îndesat în buzunarul din spate al jeanșilor.

O blondă l-a apucat de curea și l-a tras spre ea. Zâmbetul mi-a pierit.

Tipa îl privea cu un surâs sfios. Expresia lui s-a îndulcit. Kai i-a cuprins șoldurile și a privit-o.

— Ea e Chloe, a spus fratele meu, pe un ton plat. Iubita lui.

Respiram din ce în ce mai greoi. Ochii mă usturau. Kai nu avea iubită. Ei, de fapt, *avea*. Îl mai văzusem și înainte cu diverse fete, dar...

Nu. Dacă ar fi avut o iubită, nu m-ar fi prins la înghesuială, în Turnul cu Ceas, și nu mi-ar fi povestit despre tot ce făcuse. Kai nu era așa. Kai nu era... ca Damon.

Kai și-a pus palmele pe fundul ei, iar fata i-a sărutat maxilarul și i-a șoptit ceva. El a pufnit, rânjind.

Mi-am coborât privirea, conștientă că nu aveam de ce să fiu supărată. Kai nu îmi aparținea.

Însă crezusem că e altfel.

Recunosc: eram puțin geloasă.

— De fiecare dată când Kai face o chestie incitantă, are chef de sex, mi-a explicat Damon. După o luptă, după o cursă de mașini, după ce a privit pe furiș ceva...

Sau după o vânătoare, am încheiat în mintea mea. M-am gândit iar la cele petrecute astăzi. Spusele fratelui meu căpătau sens. Lui Kai îi plăcea preludiul.

— Iar Chloe e mereu gata să-i facă pe plac, a spus Damon. În afară de noi, e cea mai bună prietenă a lui Kai. Campioană la tenis, șefa clubului de matematică al liceului. Scrie articole pentru ziarul școlii. E înscrisă în clubul de șah. Are tot ce-și dorește Gabriel Torrence de la iubita lui fiu-su. Vrea o iubită de care odrasla lui să poată fi mândru.

Damon mi-a strâns ușor brațul. Rămăsesem cu ochii pe Kai și pe iubita lui.

Fratele meu a continuat:

— E o fată ambițioasă, cu un scop în viață. Una care se bucură de privilegii și posibilități. I-am văzut cum și-o trăgeau la un picnic, vara trecută, când am mers cu toții în tabără. Chloe pare că se pricepe la sex.

Am închis ochii. Puteam vedea scena asta în imaginație. Am început să lăcrimez.

— Da, tipei îi place să și-o tragă. Mai ales cu el, mi-a spus Damon.

Cu lacrimi în ochi, mă uitam la cei doi. Tipa nu-și putea ține mâinile departe de el, iar Kai o îmbrățișa.

Se potriveau perfect.

— Doar ți-am mai spus, a adăugat Damon cu voce scăzută, la urechea mea. Băieții sunt în stare să-ți zică orice. Și nici măcar nu e nevoie să ne pricepem să mințim, fiindcă fetele vor să ne creadă.

Și-a lipit obrazul de tâmpla mea și m-a cuprins cu un braț.

— Dar ochii tăi îți vor spune singurul adevăr pe care ai nevoie să-l cunoști. Știi că am dreptate. Uită-te la ea!

Mi-am șters repede o lacrimă.

Damon continua să mă zgândăre:

— Privește cum ar trebui să arate iubita lui Kai! Iat-o pe cea care-i va fi parteneră la balul de absolvire, anul viitor, în mai, îmbrăcată într-o rochie frumoasă. Iat-o pe cea care-i va cunoaște părinții și va lua masa cu ei! Iat-o pe cea care-i trimite mesaje sexy târziu în noapte, aţâţându-l. Ea face parte din normalitatea lui, Nik. Ai și tu locul tău, dar nu lângă el. O relație între voi n-ar funcționă.

Am schițat un gest de aprobare. Bărbia îmi tremura. Kai avea de ales. Fustița ei ecosez sau jeanșii mei de căpătat? Bluza ei mulată sau hanoracul meu lăbărțat? Banii, educația și viitorul ei strălucit sau... nimicul meu?

Am scuturat din cap. Dă-l dracului! Nu aveam nevoie de rahaturile astea, iar dacă doar aparențele îl interesau pe Kai, atunci îmi era mai bine fără el. Eram mai bună decât ei toți la un loc.

M-am smuls din strânsoarea fratelui meu, m-am răsucit pe călcâie și am plecat în direcția opusă. Damon nu avea să se țină după mine. Știa că acum eram în afara oricărei primejdii. Fără îndoială, era mulțumit că mă îndepărtase de Kai.

Chiar dacă mă deranja că fratele meu nu-mi menaja sentimentele și că nu pricepea de ce îmi doream unele lucruri, el îmi spunea întotdeauna adevărul, nu se ascundea după deget. Nu mi-ar fi folosit la nimic dacă s-ar fi purtat cu mănuși.

El era cel mai bun profesor al meu.

Mă uitam în jur, sperând să-l văd pe David. Mi-am scos hanoracul și mi l-am legat de talie. Dintr-odată, îmi era așa de cald, că mă mânca pielea.

Pășeam prin cimitir. Am trecut prin dreptul butoiașului cu bere, acolo unde-l văzusem ultima oară pe David, după care m-am îndreptat spre deal. Cercetam micile grupuri de petrecăreți, în căutarea băieților. Ceva îmi apăsa inima și furia prinsese rădăcini în mine. Trebuia să mă întorc acasă. Nu voiam să-i mai văd

pe oamenii ăştia. Nici să le ascult muzica. Nici să mă amestec în combinaţiile lor. Voiam să plec de aici. Nu voiam să mă vadă Kai şi să-şi închipuie că-l urmărisem.

Am auzit o voce:

— De ea ce spui?

M-am dezmeticit şi am ridicat ochii.

Patru băieţi se adunaseră în jurul unui mormânt. Doi dintre ei stăteau pe pietrele funerare din apropiere. Mă îndepărtasem de zona petrecerii. Zgomotul şi luminile rămăseseră în urmă.

Rahat! Nu cumva era o groapă goală?

— Pare că tipa se sperie uşor, a comentat altul, ridicându-se de pe piatră şi suflând un rotocol de fum de ţigară. Îmi place.

Poftim?

Am dat să mă retrag. M-am răsucit, dar unul dintre ei a păşit în faţa mea. Am tresărit.

— Vrei să joci un joc? m-a întrebat, cu o sclipire în ochi.

— Nu.

— Se numeşte Şapte Minute în Paradis.

Mi-a luat palma şi a pus în ea o monedă.

— Arunc-o în sus! Cel care prinde moneda te va duce acolo.

„Acolo"? Adică în paradis?

— Nu vreau să joc.

Mi-am rotit ochii. Speram să văd ceva cunoscut: tunsoarea în stil *mohawk* a lui Lev, capul ras al lui David, fumul ţigării lui Damon rotindu-se în aer.

— Aruncă moneda!

— Mai du-te dracului! am izbucnit.

Am aruncat moneda spre el. S-au repezit cu toţii după ea, claie peste grămadă, râzând. N-am apucat să fug. Băiatul cu ochi căprui şi cu o geacă neagră, de piele era din nou în picioare. A ridicat triumfător un pumn. Fără îndoială, el avea moneda.

— Puneți mâna pe ea! le-a strigat celorlalți.

— Ce? am îngăimat.

S-au năpustit la mine. M-au prins de brațe și m-au tras după ei. Pielea de pe încheieturile mele parcă luase foc.

— Nu, nu!

M-au tras până la marginea gropii. M-am zbătut, însă au reușit să mă arunce numaidecât în mormântul negru.

Am aterizat împleticit și m-am lovit de un perete al gropii. O durere ascuțită mi-a săgetat încheietura. Gâfâiam. M-am rotit iute, ca să mă asigur că mormântul e gol.

Noroi peste tot, noroi și sub adidașii mei... Nu știam dacă era un mormânt proaspăt săpat, pentru o viitoare înmormântare, sau unul mai vechi, dar în care nu se săpase îndeajuns de mult încât să se ajungă la sicriul pe care îl adăpostea.

— Dumnezeule!

Încercam să sar și să mă agăț de pământul de pe marginea gropii, dar n-am reușit decât să mă murdăresc. Degetele îmi alunecau de fiecare dată.

— Scoateți-mă de aici! am urlat.

Am pipăit și cealaltă parte a gropii, sărind în neștire și încercând să înșfac ceva.

Brusc, cineva a aterizat în dreapta mea. Când m-am întors, l-am văzut pe băiatul cu ochi căprui.

— O să fie doar șapte minute! a spus pe un ton arogant. Cât de tare crezi c-o să apuc să te tăvălesc?

— Hai să aflăm! l-a îndemnat unul dintre amicii lui.

Ochi-Căprui a rânjit și s-a apropiat de mine.

— Vino aici, scumpo!

— Termină!

L-am îmbrâncit, i-am întors spatele și am sărit din toate puterile. În sfârșit, m-am agățat de un smoc de iarbă.

Dar iarba s-a rupt. Iată-mă iar pe fundul gropii. Brațul meu gol s-a lovit de pământul umed, iar rădăcinile mi-au zgâriat pielea.

Cât ai clipi, tipul s-a apropiat iar. M-a înghesuit într-un perete și m-a înșfăcat de mijloc.

— Cum te cheamă?

— Dar pe tine cum te cheamă? i-am zis printre dinți.

— Flynn.

I-am dat mâinile laoparte. Am încercat să-l ocolesc.

— Bun. Sper că-ți plac șerpii, Flynn.

— Ce?!

Avea o expresie nedumerită. Nu m-am obosit să-i explic metoda de tortură preferată a fratelui meu, pe care o aplica oricui se lega de mine.

Fiecare mușchi din trup mi-era așa de încordat, că mă durea. Am ridicat pumnul și i-am tras una peste cap, dintr-o parte. Nu nimerisem unde voiam; chiar și așa, tipul s-a împleticit în spate, strâmbându-se de durere. L-am îmbrâncit. A căzut în fund.

Am lovit cu palma în pământul noroios.

— Ajutor! Scoateți-mă de-aici!

— Rahat! a exclamat cineva deasupra.

Gâfâiam. Agitată, mă uitam când la nemernicul de lângă mine, care tocmai se ridica de jos, când la zona de deasupra gropii, acum pustie. Unde naiba îi erau prietenii?

Apoi cineva a pășit pe marginea mormântului și a privit în jos.

Kai? De ce nu era pe undeva, cu blonda aia?

A sărit în groapă, aterizând în picioare. Mi-a tresărit inima. Ochii lui îmi cercetau trupul, plini de îngrijorare.

— Kai! Hei, ce naiba? a spus celălalt băiat. Ne hârjoneam, atâta tot.

Kai a pășit spre el, din ce în ce mai aproape.

— Cinci... patru... trei, a început să numere, printre dinți.

Tipului i-a picat fața.

— Doi, a continuat Kai. U...

Geacă-de-Piele i-a întors spatele. S-a cățărat pe peretele gropii, până când a ieșit din ea.

A luat-o la fugă.

Kai s-a răsucit spre mine.

— Ești teafără?

L-am plesnit peste mâini. Am pășit în spate. Ce naiba era în neregulă cu oamenii ăștia? Erau perverși, sadici... Ar fi trebuit să strivesc sub călcâi scula lui Geacă-de-Piele, atunci când se prăbușise pe fundul gropii.

— Gata, au plecat. E-n regulă. Ești rănită?

Am clipit. Cuprinsă de furie, am încercat să înțeleg ce mă întrebase.

Nu, nu eram rănită. Dar aveam nervii praf.

Am trecut pe lângă el. M-am apucat să sar din nou. Încercam să mă agăț de orice, ca să ies din groapa aia. Cum reușise nemernicul ăla să iasă atât de ușor?

— N-o să reușești așa, mi-a spus Kai.

Am strâns pumnii. Spumegam.

— Atunci, ajută-mă să ies de aici!

— Bine. Așteaptă puțin!

S-a dat înapoi. Părea că-și ia elan.

Dar apoi m-a apucat de braț.

— Ia stai! Ce-i asta?

Mi-am privit brațul. Pe cot mi se prelingea un firicel de sânge. Probabil că mă zgâriasem în timp ce mă luptam cu tipul ăla.

Kai și-a scos tricoul din buzunarul din spate al jeanșilor și mi-a șters sângele cu el.

— Banks!

Cineva mă strigase pe nume.

Am tras adânc aer în piept și am ridicat ochii.

— Rahat! am mormăit.

— Banks, unde ești?

Kai mă privea încruntat.

— Ăsta-i numele tău?

Drace! Dacă mă vedeau cu el, nu aveau să plece. Chiar dacă nu era vina mea că ajunsesem aici, aveau să-i zică totul lui Damon. Și pe urmă n-aș mai fi ieșit în veci din casă.

Kai mi-a dat drumul la braț. Dintr-un salt, a ajuns pe marginea gropii. A privit în jur. După ce a cercetat locul, s-a lăsat să cadă iar în groapă, în picioare.

— Cine-s tipii? m-a întrebat el. Tot ăia care te-au luat de pe șosea, azi?

— Scoate-mă de aici!

— Cine sunt?

— Niște frați, i-am răspuns sarcastic. Mă împart între ei. Uneori, mă împrumută altora, pe la petreceri. Vrei și tu o bucățică?

— Banks! a strigat David, deasupra gropii.

Mi-am dat seama că era foarte iritat.

Îngrijorată, m-am făcut mică într-un colț.

Fir-ar să fie!

Kai și-a dat ochii peste cap. Era amuzat.

— E aici! a strigat el.

Ce naiba?! M-am năpustit la el. I-am pus o mână pe gură.

— Taci! i-am șoptit.

L-am tras în jos cu mine, în întunericul mormântului.

— Sssst! Dacă ne găsesc împreună, o să mă încuie în casă până voi fi bătrână și căruntă.

L-am simțit zâmbind sub palma mea. Și-a proptit mâinile pe peretele de lut din spatele meu. Privirea lui întunecată mă umplea de neliniște.

A scuturat din cap, vrând să scape de palma mea.

— Ești o mare belea!

— Atunci, de ce ești atât de interesat de mine?

Ne duelam din priviri. Trupurile noastre erau lipite. Îl simțeam mișcându-se în ritmul respirației. *Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.*

I-am privit gura și mi-am umezit buzele.

S-a aplecat spre mine. Răsuflarea lui îmi mângâia fața. Știam că vrea să mă sărute.

Vocea unei fete a străpuns aerul nopții:

— Kai!

A închis ochii și a murmurat:

— Fir-ar!

Am revenit amândoi cu picioarele pe pământ.

— Te strigă Chloe? l-am tachinat.

— O cunoști?

— Știu că ești al ei.

— Cine ți-a spus așa ceva?

Am tăcut. Pe chip i se întipărise o expresie de uimire.

Apoi a râs, clătinând din cap.

— Nu sunt al ei. Am fost împreună când și când, pentru o vreme, dar...

— Dar ce?

— Nu mai suntem împreună, a completat el. Ce-a fost între noi s-a încheiat acum mult timp.

— Dar tot v-o trageți, nu?

Și-a ferit privirea, jenat. A zâmbit sfios.

— Kai, încă v-o trageți, nu? am insistat.

A ridicat din umeri, de parcă așa voia să se scuze.

— Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard. Nu așa se spune?

Mă rog... Dacă lui Kai îi plăcea să se culce cu ea, probabil că tipa nu era chiar rea. Pur și simplu e mult mai comod să revii la o fată pe care ai cucerit-o deja decât să te obosești să seduci o alta.

M-a apucat de bărbie, silindu-mă să-l privesc.

— Nu m-aș fi dat niciodată la tine, în Turnul cu Ceas, dacă aș fi avut o iubită. Chloe se vede cu alții. *Nu* suntem împreună.

— N-are importanță.

I-am dat ocol și am încercat să mă cațăr pe perete. Însă Kai m-a apucat de jeanși, m-a tras înapoi și m-a lipit de el. Respirația lui fierbinte mi-a atins urechea.

— Pe tine te plac mai mult.

Dintr-odată, mi-am simțit pleoapele grele. M-a scuturat un val de fiori. Dar nu voiam să renunț la furia mea.

— De parcă-mi pasă! i-am spus. Dacă eu n-aș fi fost aici, ai fi „plăcut-o" la greu pe tipa aia, pe bancheta din spate a mașinii tale. Am dreptate?

Mi-a râs la ureche.

— Ce rea ești!

M-a răsucit cu fața la el și a adăugat:

— Dar pe tine te plac cu adevărat.

Vocea i se îmblânzise. Părea sincer.

Habar n-aveam ce să zic. Oricum, era plăcut să aud asta. Kai se purta frumos.

— Dă-mi voie să te ating, mi-a șoptit, fără să mă scape din ochi.

M-a tras mai aproape.

S-a aplecat, iar eu mi-am lăsat capul pe spate, ca să-mi dezgolesc gâtul. Buzele lui mi-au atins pielea. Genele mele au fluturat. Era nespus de plăcut.

— Nu vreau să ies la întâlniri, i-am spus fără ocoliș. Foarte puțini oameni îmi plac.

I-am simțit zâmbetul pe piele, în timp ce gura lui își croia drum de-a lungul gâtului meu.

— Și mie la fel. Ce zici dacă ne-am uita la Netflix, doar noi doi?

Așa da!

— Dar nimeni nu trebuie să afle că pierd vremea cu un băiețaș de bani gata, bine? i-am atras atenția. Altfel, o să-mi pierd reputația de haimana.

Kai se cutremura de râs.

— Hei, nu contează eticheta de pe blugi; contează ce-i înăuntrul blugilor.

M-a săltat, apucându-mă de fund și apăsându-și trupul pe al meu.

Am gemut. Simțeam atracția dintre noi.

Am întredeschis buzele și Kai s-a repezit să mă sărute. *O, Doamne!* Căldura, gustul lui... Mișcările lui erau lente, dar ferme, apăsate. M-am contopit cu trupul lui și i-am devorat buzele.

Vibram toată. Un curent electric se răspândea prin mine. Dintr-odată, îmi doream să mă sărute peste tot.

— De unde vii tu, Banks? mi-a șoptit. De ce locuiești cu familia Torrance?

M-am desprins din sărut și mi-am sprijinit fruntea de a lui.

— Nu contează. În noaptea asta nu vreau să fiu eu.

I-am surâs și i-am lansat o provocare:

— Acum suntem în confesional și nimeni nu ne poate vedea. În noaptea asta, hai să fugim fără să privim înapoi!

I s-au luminat ochii. Mi-a dezmierdat obrazul.

— Așa vom face. Dar cu o condiție.

M-a lăsat jos. A strecurat o mână în buzunar, scoțând la iveală un fel de card.

Pe bucata de plastic negru fuseseră înscrise cuvintele *Papa din Meridian City*.

Era un card de acces?

În ochii lui am văzut același entuziasm pe care îl simțeam și eu.

Închiriase o cameră în hotelul *Papa*?

Mi-a spus:

— Vreau să găsesc acel etaj. Al doisprezecelea. Vrei să vii cu mine în aventură?

Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul. M-am repezit la Kai, luându-l în brațe. Dacă tipul ăsta nu se purta cu băgare de seamă, aveam să mă îndrăgostesc lulea.

Iar asta chiar că mi-ar fi distrus reputația de haimana.

M-am tras deoparte. Am dat din cap, în semn de aprobare.

— Hai să mergem...

Deodată, cineva m-a înșfăcat de tricou și m-a ridicat. M-am pomenit afară din mormânt.

— Hei! am țipat, cu inima cât un purice.

— Ce naiba faceți? a strigat Kai.

Am aterizat pe iarba rece. Pentru-o clipă, am rămas fără suflare. Am văzut câteva perechi de bocanci negri.

Imediat, le-am zărit fețele. David, Lev, Ilia și... Damon. Stăteau toți patru aplecați deasupra mea. Ochii negri ai fratelui meu ardeau.

O, nu!

M-am ridicat încet.

Dar nu mi-am ferit fața. De data asta, nu câștigam nimic dacă mă ascundeam.

Kai a sărit din mormânt și a aterizat lângă mine.

— Damon, ce naiba faci, frate?

Mă pregăteam să spun ceva, însă Damon m-a apucat de încheietură și m-a tras în spatele lui.

— Stai locului! a mârâit la mine.

Kai a făcut un pas spre el.

— Ce dracu' te-a apucat?

Fratele meu s-a întors spre el.

— Sper că nu-ți faci de cap cu ce-i al meu! Credeam că suntem ca frații.

Am închis ochii. *Dumnezeule!* Simțeam nedumerirea lui Kai.

— Cu ce-i al tău? a răspuns Kai. N-am știut că fata îți aparține. Adineauri, în Turnul cu Ceas, te-ai purtat ca și cum n-o cunoșteai.

Simțeam că-mi dau lacrimile. În jurul nostru începea să se adune lume. Au venit și Michael cu Will.

Kai a mijit ochii la mine. Încă ținea în mână cardul de acces.

— Damon, fata nu pare că vrea să fie a ta.

S-a întors spre mine:

— Vrei să te duc eu acasă?

Nu.

Du-mă în orice alt loc, numai nu acasă!

— Vrei să te ducă acasă? m-a întrebat Damon.

Ochii fratelui meu mă scormoneau. Vocea lui rece ca gheața mă provoca.

Chiar dacă îmi adresase întrebarea, știam că, de fapt, nu aveam de ales.

Îmi doream să fiu altcineva, în cu totul altă parte, dar nu puteam schimba realitatea. Damon avea nevoie de mine. Kai — nu. Ce s-ar fi întâmplat cu fratele meu dacă i-aș fi frânt inima?

L-am luat de mână pe Damon. Am clătinat din cap că nu.

Tăcerea lui Kai era ca un cuțit care mă sfârteca pe dinăuntru.

— Ce nostimi sunteți! a intervenit Will. Haide, frate, lasă fata! i-a zis lui Kai. Damon are întâietate asupra ei. Ce contează?

Kai s-a răstit la Will:

— De când are Damon întâietate asupra unei fete? Dacă una nu e disponibilă, trece la următoarea. Nicio fată nu merită să te agiți pentru ea. Corect?

Kai s-a răsucit spre frate-miu și i-a lansat o provocare:

— Până acum, n-ai pus nicio fată mai presus de noi. Ce-o să faci dacă o vreau și eu pe Banks?

— Nu poți s-o ai, i-a trântit-o Damon. E mișto să am doar pentru mine o păsărică neatinsă, curată.

Cei din jur au izbucnit în râs, însă mie îmi venea să vomit.

Damon s-a întors spre mine.

— Cui îi aparții? Pe cine iubești?

Furia măcina fiecare fărâmă de fericire pe care o simțisem adineauri, în groapă. Să-l ia dracu' pe Damon!

Pe de altă parte, sângele apă nu se face.

— *Pe tine* te iubesc.

În privirea lui Damon am întrezărit o scânteie de ușurare. Apoi, numaidecât, ochii lui și-au recăpătat duritatea obișnuită.

Chiar avea vreo urmă de îndoială că-l iubeam?

M-a sărutat pe frunte.

— Du-te la mine în cameră și așteaptă-mă acolo! m-a îndemnat el, plesnindu-mă peste fund, apoi s-a uitat la prietenii lui. Poate c-o să vreau să mă înfrupt din tine, când mă întorc acasă.

Din nou, au izbucnit râsete. David m-a împins din spate, călăuzindu-mă.

Am pornit toți patru spre SUV. Ne-am îndepărtat de fratele meu și de prietenii lui, însă nu înainte de-a surprinde avertismentul lui Damon către Kai:

— În afară de mine, nimeni n-o atinge. Niciodată!

Nu. Niciodată.

CAPITOLUL 9
BANKS

În prezent

Am citit în gând: *Kai Genato Mori. Născut pe 28 septembrie, în Thunder Bay... Fără frați.*

Paginile astea îi descriau viața: elev de nota zece; rezultatele meciurilor de baschet la care participase; pe ce loc se plasase la concursurile de înot; arestarea lui și ce făcuse de când ieșise din închisoare, cu peste un an în urmă.

Lăsând deoparte motivul arestării sale — atacase un polițist care molestase sexual un copil —, Kai fusese mereu un băiat-model. Îi plăcea să petreacă, însă, spre deosebire de Will, niciodată nu sărea calul.

Îi plăceau femeile și nu le stârnea sentimente amestecate, așa cum se întâmpla în cazul lui Damon.

Putea fi dur, nemilos și înfricoșător, dar nu lăsa impresia că e diabolic, așa cum părea Michael.

Kai era cel mai de treabă din mica lor gașcă.

Până când ieșise din închisoare. Acum se schimbase.

Nu se afișa cu femei în public. Niciodată nu bea mai mult de un pahar. Și nu numai că devenise diabolic, dar câteodată părea de-a dreptul crud.

M-am uitat la o fotografie făcută în timp ce Kai se îndrepta spre clădirea Hunter-Bailey. Detectivul particular îl surprinsese pe trotuar. Poalele sacoului său negru fluturau în vânt. Avea gulerul cămășii desfăcut. O geantă de sport îi atârna pe umăr. Părul negru îi scotea în evidență ochii. Arăta sobru. M-am zgâit la cămașa lui apretată, amintindu-mi ce senzații îmi stârnise trupul ce se ascundea sub ea, pe vremea când Kai purta tricouri și hanorace.

Cald. Așa mi-l aminteam.

Fierbinte.

Am închis dosarul. L-am pus sub scaun, alături de celelalte. Îl văzusem pe fratele meu jucându-se cu nenumărate fete. Le trata ca pe niște jucării și apoi le arunca deoparte, ca pe gunoaie. Știam cât de urât sunt capabili să se poarte bărbații cu femeile cărora le-o trag. Iar femeile alea nu doar că acceptau situația, dar se mai și întorceau la ei. De fapt, cerșeau atenția lor.

Eu nu aveam de gând să fac asta niciodată.

— Unde naiba e tipul? a mormăit David.

A scuturat scrumul țigării prin geamul întredeschis.

M-am uitat la casa aceea din cărămidă neagră. Pe geamurile mașinii se scurgeau pârâiașe de ploaie. Ajunsesem aici cu un sfert de oră în urmă și-i trimisese un mesaj, ca să știe unde să ne găsească. Nu mi-a răspuns, dar știam că e acasă. Audiul lui RS7 era parcat pe alee, sub un pom.

M-am uitat la ceas — era opt și un sfert. Dacă nu apărea, urma să plec. Aveam și alte lucruri de făcut. N-aveam timp să-l aștept.

În stânga mea, Lev a căscat cu poftă. Își coborâse spătarul scaunului, iar acum stătea cu ochii închiși. Purta aceleași haine pe care le avusese azi-noapte. Mirosea ca o toaletă de cârciumă.

— Când ar trebui să sosească Vanessa? m-a întrebat David.

M-am uitat iar pe geam. Inima a început să-mi bată mai repede.

— Peste vreo săptămână.

— Cum a primit vestea despre căsătorie?

— Mai contează?

Azi-noapte, Gabriel sunase la Londra, ca să dea vestea, și îmi trasase instrucțiuni despre cum să mă port cu Vanessa atunci când avea să sosească. Nu prea i-a convenit ei, dar știa că avea să vină și ziua asta. În cele din urmă, tot ar fi fost vândută cuiva. Atât timp cât bărbatul respectiv era capabil să-i finanțeze stilul de viață cu care era obișnuită, Vanessa avea să se supună.

După cum îmi spusese Gabriel, Vanessa se bucura că bărbatul care-i fusese ales — Kai — era tânăr și chipeș.

Pentru o clipă, am închis ochii. *Kai n-o să se însoare cu ea.* Eram sigură că rămăsese un om integru. Mofturoasa aia de Nikova, care se bosumfla până și dacă era nevoită să strănute, l-ar fi scos din minți.

Am zâmbit. Nici vorbă s-o poată suporta.

— Știi, dacă ai nevoie de mine..., a spus David.

Privirile noastre s-au intersectat în oglinda retrovizoare.

— ... o să fiu lângă tine. Oricând.

Muncisem din greu ca să dobândesc respectul și statutul de care mă bucuram acum în casa lui Gabriel. Uram gândul că mă expedia în altă parte, de parcă eram un obiect de care se putea descotorosi cu ușurință. Cu toate acestea, m-am relaxat puțin. Știam că nu eram singură. Băieții îmi erau alături.

David a suflat fumul de țigară.

— Nu-mi place tipul ăsta.

Mi-am reținut rânjetul și l-am tachinat:

— Dar ce fel de tipi îți plac?

Lev a început să chicotească, fără să deschidă ochii. Am văzut în oglindă că David îmi arăta degetul mijlociu.

Am privit iar casa. Chiar și de aici, îmi dădeam seama că draperiile de la ferestre erau ieftine. Vopseaua se scorojise pe pereți, iar cărămizile erau ciupite în nenumărate locuri. Speram că în interior arăta mai bine. Ar fi fost nevoie de o armată de meșteri ca să punem locul ăsta pe picioare în doar două săptămâni.

David a continuat:

— Damon era rău și dus cu capul, dar n-o ascundea. Însă tipul ăsta... Nu știu ce să zic.

Și-a sprijinit capul de tetieră. Deși mă înduioșa că-și făcea griji la gândul de-a mă lăsa singură cu Kai, nu îmi prea convenea. Voiam să păstrez puterea de care mă bucuram și să dobândesc mai multă. Dar asta nu avea să se întâmple dacă tipii cu care lucram săreau să mă sprijine la fiecare mic obstacol care-mi apărea în cale. Îi puteam face față de una singură lui Kai Mori.

— E prea controlat, a spus David. Oamenii atât de încordați sunt imprevizibili.

Mi-am pus telefonul într-un buzunar al vestei și am tras în jos mânecile hanoracului.

— Nu-ți face griji pentru ea! i-a zis Lev. Peste două săptămâni, tipul o s-o aibă la dispoziție pe miresica lui. O să aibă cu cine să se joace.

Nu m-am putut stăpâni — am schițat o expresie de dezgust, pe care m-am grăbit s-o ascund.

Chiar așa! Kai o să se joace cu ea. În mintea mea au răsărit brusc tot felul de imagini: ei doi, singuri în casa aia, privindu-se în ochi, discutând... și așa mai departe...

M-am îndreptat de spate și mi-am desfăcut iute centura de siguranță.

Am mârâit:

— Dacă Gabriel ar fi vrut să gândiți, v-ar fi pus pe voi șefi. Mă întorc repede.

Picături mari de ploaie cădeau pe șapca mea. Am mijit ochii, ca să mă apăr cât de cât de potop. Mi-am băgat în buzunare mâinile înmănușate și am urcat în grabă treptele de ciment.

Am sunat la ușă.

Locul ăsta era o cocină. Arăta neîngrijit. Buruieni crescute peste tot, peluza netunsă de cine știe când, o verandă murdară, plină de ziare, ghivece goale și frunze moarte. De ce locuia Kai aici? Cu siguranță, ar fi putut locui gratis în Delcour, clădirea cu apartamente de lux, aflată pe malul opus al râului. Michael Crist era proprietarul. Erika Fane și Will Grayson locuiau acolo. Oare de ce alesese Kai să locuiască tocmai aici, atât de departe și fără prietenii lui?

Desigur, știusem încă de acum un an — când cumpărase casa asta — unde se mutase, dar pe-atunci nu-mi trezise nicio bănuială.

Acum, când trebuia să pregătesc dărăpănătura asta pentru viitoarea lui nevastă, începeam să-mi dau seama de câtă muncă era nevoie pentru renovări.

Am apăsat din nou butonul soneriei. Eram exasperată. Unde naiba era Kai?

Am ciocănit în ușă.

— Hei!

Am aruncat o privire pe fereastra din dreapta mea. Ochii mei au deslușit o podea prăfuită, o masă mică și răsturnată. Storul de plastic care atârna de un colț, peste geam, ascundea restul.

Deodată, am intrat la bănuieli.

Ceva nu era în regulă. Nimeni nu locuia aici.

Kai Mori nu lăsase niciodată impresia că avea nevoie să locuiască într-un palat ca să fie mulțumit, dar categoric era genul de om mândru de sine și de tot ce-i aparține. Avea grijă de lucrurile lui. De locul ăsta *nu* se îngrijea nimeni.

Am ridicat ochii spre vârful dealului, în dreapta mea, unde se înălța o casă din piatră cenușie. Un pic prea mică să poată fie considerată o vilă, dar era mare și înconjurată de un gard negru, înalt. Era singura casă învecinată cu a lui Kai. Ar trebui să verific cine locuia acolo. Să mă asigur că proprietarii nu erau curioși.

Am privit scurt spre mașină. Nu l-am văzut pe Lev dincolo de luneta fumurie, dar l-am zărit pe David în față, urmărindu-mă atent.

La naiba! M-am întors iar spre ușă. Apăsând clanța, am descoperit că ușa nu era încuiată. Am deschis-o și am pășit șovăielnic în interior. Eram cu ochii-n patru. Mă uitam în toate direcțiile, cercetând atent casa lui Kai Mori.

Prin geamurile murdare se strecura o lumină cenușie. Umbrele stropilor de ploaie dansau pe podeaua uzată. Mobila era acoperită cu cearșafuri prăfuite. Sub ele se ghiceau contururile mobilierului.

Am pășit încet în living. Cărămizile șemineului erau murdare de funingine. Pe grătarul de metal zăceau surcele carbonizate. M-am îndreptat spre bucătărie, unde am găsit o plită, un frigider din anii '50 și un blat de bucătărie retro, roz — toate puse pe un linoleum vechi.

Am chicotit. Dumnezeule! Pe cine voia el să ducă de nas? Asta nu era locuința lui. În niciun caz!

M-am întors în holul de la intrare. Am urcat scara, sărind câte două trepte odată. Am traversat două dormitoare și o baie. Niciuna nu părea să fi fost folosită. N-am văzut nici mâncare,

nici farfurii, nici periuțe de dinți, nici cearșafuri, nici televizor, nici veioze...

În sfârșit, am ajuns la capătul holului și am intrat în ultima cameră. Am văzut imediat un pat. Singura încăpere din casă care avea așa ceva.

Așternuturile erau perfect netezite. Kai se aștepta să cred că dormea aici?

— Hei! am strigat din nou.

Se auzea doar sunetul ploii.

Am ieșit în hol, unde am deschis câteva dulapuri. Am cercetat fiecare ungher. Rafturile erau goale. Nu avea nici măcar prosoape de baie.

Ce-i cu misterul ăsta, Kai?

— Alo! am țipat.

Când m-am răsucit pe călcâie, m-am trezit cu el chiar sub nasul meu.

De spaimă, mi-a scăpat un icnet. Mai să mi se oprească inima în loc!

— Fir-ar să fie! am gâfâit. De unde naiba ai apărut?

Kai purta jeanși și un pulover negru, care părea scump. Fermoarul de la gât, parțial desfăcut, lăsa să se vadă tricoul alb de dedesubt.

A smucit din cap, spre camera din spatele meu.

— Din dormitor.

L-am privit cu suspiciune.

— De-acolo vin. Și nu te-am văzut.

Zărisem acolo un pat, lumânări, un dulap și nimic altceva. Unde să fi fost? Ascuns în dulap?

M-am silit să-mi domolesc respirația.

— Am sunat la ușă. Te-am strigat. Nu mi-a răspuns nimeni.

S-a prefăcut că nu mă aude. Cu un aer plictisit, m-a întrebat:

— Ai adus schițele, cheile și codurile de acces ale hotelului, așa cum am cerut?

Judecând după chipul lui sever, era nerăbdător. *Bine, fie!* Oricum trebuia să intru curând aici și să scotocesc, așa că, pentru moment, puteam să-mi stăpânesc curiozitatea.

Am răspuns scurt:

— Sunt în mașină.

A dat aprobator din cap și a început să coboare scara. Știa că aveam să-l urmez.

Am ieșit pe verandă. Kai i-a observat numaidecât pe David și pe Lev, care așteptau în SUV.

— Acum ești cu mine. Zi-le s-o șteargă!

Ordinul lui mă cam irita. Cu toate acestea, am coborât treptele de ciment și m-am apropiat de SUV. Kai s-a dus la mașina lui.

David a coborât geamul, iar eu i-am zis:

— Întoarceți-vă în Thunder Bay! Ne vedem diseară.

Am luat dosarele și schițele hotelului *Papa*, care mă așteptau pe locul din dreapta șoferului.

David s-a uitat chiorâș la mine. Părea neliniștit.

I-am spus:

— Totu-i în regulă. Termină cu colectările, nu uita de inventarele pentru *Weisz's and Brother's*. Și asigură-te că Ilia are grijă să fie reparate cotețele câinilor!

După ce am aruncat o privire la ceasul de pe bord, am adăugat:

— Și nu uita: De Soto vine la trei. Să trimiți o mașină după el!

Fără să-i aștept răspunsul, am făcut stânga-mprejur și m-am îndreptat spre Audiul lui Kai. A rulat în marșarier, pe alee. Când m-a văzut venind spre el, a oprit motorul.

Am urcat în dreapta lui Kai, aruncând toate hârțoagele pe bancheta din spate și ștergându-mi fața udă. Simțeam că apa îmi pătrunsese prin șapcă. Aș fi vrut s-o scot, dar trebuia să aștept până când rămâneam singură.

Fără un cuvânt, Kai și-a luat piciorul de pe frână și a lăsat mașina să ruleze până la capătul aleii. Mă uitam în toate direcțiile, numai la el nu. A trecut în viteza întâi. Emoția m-a copleșit. Îi simțeam fiecare mișcare.

A apăsat pedala de accelerație și a pornit pe șosea, trecând în viteza a doua și apoi într-a treia. Mașina prindea viteză.

— Nu locuiești în casa aia, am spus pe un ton egal.

Kai se uita tot înainte.

— Crezi că nu pot trăi dezordonat și fără confort? a glumit.

S-a întins și a pornit radioul... Au izbucnit acordurile melodiei *Emotionless*.

Îmi venea să râd.

— Dezordonat? Cred că nici măcar Howard Hughes[1] nu era atât de tipicar cum ești tu. Tu n-ai trăi niciodată în cocina aia.

— Am trăit trei ani într-o cocină, a răspuns, înăsprindu-și tonul. Lucrurile se mai și schimbă.

M-am uitat la el cu coada ochiului. Privea absent, în depărtare. Am înghițit în sec. Brusc, mi se uscase gâtul. N-am mai spus nimic.

Dacă te uitai la unghiile lui îngrijite și la hainele scumpe, n-ai fi ghicit că, nu cu mult timp în urmă, purtase un tricou de trei dolari și stătuse închis după gratii, împreună cu niște oameni care-i dictau ce trebuia să facă în fiecare zi, oră de oră.

---

[1] Howard Robard Hughes (1905–1976), aviator, om de afaceri și inginer nord-american. În ultima parte a vieții a devenit cunoscut pentru comportamentul său excentric, explicabil în parte prin tulburarea obsesiv-compulsivă de care suferea. (N. red.)

Însă își meritase soarta. Era vinovat.

— Nu te mai întorci la Torrance! m-a anunțat el, trecând în viteza a patra și accelerând. Acum lucrezi pentru mine. Vreau să locuiești în Meridian City.

Am privit pe geam.

— Deja locuiesc în Meridian City. Dar, chiar dacă n-ar fi fost așa, n-o să-mi dictezi tu unde să dorm!

Anul trecut, când Damon ieșise din pușcărie, mă mutasem în oraș, ca să fiu mai aproape de el. Tata începuse să mă plătească. Primeam foarte puțini bani, dar tot îmi ajungeau să îmi închiriez o locuință.

— Și unde locuiești? m-a întrebat Kai.

— Destul de aproape.

A potrivit oglinda retrovizoare, privind în ea câteva secunde.

— Cu unul dintre ei?

Mi-am întors încet ochii spre el și apoi am privit în spate. Eram urmăriți de SUV-ul Escalade. Am surâs.

Ar fi trebuit să mă înfurii pe ei, fiindcă nu-mi ascultaseră ordinele, dar...

Dacă Gabriel le-ar fi spus să se ducă acasă, așa ar fi făcut. Cât timp îi plătea, se bucura de loialitatea lor. Eu nu îi plăteam deloc.

Mi-am sprijinit capul de tetieră. Mă învăluia un rar sentiment de mulțumire.

— Vrei să spui că doar la asta sunt bună, nu?

A strâmbat din buze.

— Trebuie că Damon s-a jucat bine de tot cu mintea ta, de-i ești atât de credincioasă, a rostit Kai, cu ranchiună. Am văzut cum se poartă cu femeile. Chiar îți place ce-ți face?

Ce îmi făcea... Am rămas cu privirea pierdută în gol. Îi aparțineam lui Damon. Indiferent dacă bărbatul din stânga mea

afla sau nu motivul loialității mele, asta nu avea să schimbe faptul că voi fi mereu de partea fratelui meu.

— În noaptea aceea...

I-am curmat vorba:

— Taci!

A tăcut pentru o clipă. Respira greoi, pe nas.

Apoi a vorbit mai departe. Vocea lui s-a transformat într-un mârâit.

— Îmi place că ne-a văzut împreună în noaptea aceea. Mi-a plăcut moaca lui furioasă, când te-a văzut călare pe mine.

Amintirea m-a făcut să mă crispez. Noaptea despre care vorbea fusese oribilă. Și încă nu uitasem cum era să-i simt fiecare centimetru de trup lipit de mine.

— Ai ceva special, puștoaico. Habar nu am de ce, dar mai tot timpul, când predau cursuri în *dojo*, când mă întâlnesc cu contractori, când vorbesc cu prietenii... Abia dacă-i suport. Mi-e greu până și să-mi mestec afurisita de mâncare.

S-a uitat la mine, trecând în viteza a cincea.

— Dar nu mă simt așa când sunt lângă tine. Lângă tine, mă simt flămând.

Am rămas cu ochii pironiți înainte, copleșită de pornirea de-a mă face mică, de a deveni invizibilă.

— Porți cureaua lui.

Vocea lui profundă îmi stârnea fiori.

Cureaua lui Damon. M-am foit în scaun, dintr-odată foarte conștientă de fâșia de piele care-mi strângea pantalonii.

A gesticulat spre curea, după care s-a uitat iar la șosea.

— Recunosc crestăturile: câte una pentru fiecare victorie din liceu. Și cele de pe teren, și cele din afara lui.

De pe teren și *din afara* lui? *Damon, ce naiba!* Mi-am reținut oftatul.

Începusem să-i port cureaua după ce Damon intrase în închisoare, iar după ce fusese eliberat nu mi-o mai ceruse înapoi.

— Poart-o în fiecare zi, Banks! În fiecare afurisită de zi.

— Asta și fac, am șoptit.

Pun pariu că se întreba dacă Damon crestase cureaua și după ce se culcase cu mine. Damon avea dreptate. Din punct de vedere strategic, faptul că nimeni nu știa ce sunt eu pentru frate-miu era un avantaj. Dacă, într-adevăr, Kai credea că sunt o jucărie și o unealtă pentru familia Torrance, nu știa ce avea cu adevărat la mână și cât de îndrăzneț putea să joace.

Dar, dacă afla, Dumnezeu să mă ajute!

Am intrat în cartierul Whitehall. Am văzut un cargobot și câteva remorchere plutind pe râu, prin ploaie. Orașul se zărea în depărtare. Clădirile înalte erau parțial ascunse de nori. Am deslușit clădirea Delcour, în negru și auriu, înconjurată de cele mai bune magazine și de cele mai căutate restaurante din oraș.

Kai a încetinit și s-a apropiat de hotelul *Papa*. Am observat noul Rover al lui Michael Crist. Ce căuta el aici?

Am înaintat pe mica alee de lângă hotel, spre spatele acestuia. Dintr-odată, mașina a fost învăluită de întuneric. Copertina bloca lumina. Mi-am șters încet mâinile pe coapse. Simțeam furnicături în tot trupul. Brusc, mașina mi se părea mult mai mică.

Întunericul...

Confesionalul. Camioneta. Turnul cu Ceas. Mormântul. Locuri strâmte, pe care le împărțisem cu el. De fiecare dată, ne regăseam în spații mici, întunecate.

Fără să-mi adreseze vreo privire sau vreun cuvânt, Kai a oprit mașina și a deschis portiera, coborând în ploaie. L-am urmat

iute. Kai a deschis portiera din spate și a luat planurile pe care le adusesem cu mine.

A grăbit pasul spre ușile din spate, lângă care am observat două tomberoane, câțiva paleți de lemn și o mulțime de cutii de carton care începuseră să se ude.

— Ce cauți aici? a rostit Kai.

Le vorbea lui Michael Crist și lui Will Grayson. Amândoi stăteau sub o copertină.

Will purta doar o pereche de jeanși și un tricou alb, în timp ce Michael era îmbrăcat mai gros. Așa, în hanorac, semăna straniu de mult cu Michael cel din liceu. Apa îi stropise jeanșii.

— De ce nu mă așteptați în mașină? i-a întrebat Kai.

Ochii lui Michael s-au îndreptat spre mine, bănuitori. Will s-a desprins de perete, și-a scos guma de mestecat din gură și a aruncat-o într-o băltoacă.

— Doar nu vrem să ne fie dor de tine, l-a ironizat Will.

Kai a întins o mână spre mine. I-am pus în palmă cheile hotelului.

— Unde este Rika? i-a întrebat pe băieți.

— La cursuri, i-a răspuns Michael, după care m-a privit din nou. Suntem doar noi aici.

Aveam o presimțire rea. Am încetinit, lăsându-i să intre înaintea mea.

Am străbătut un tunel întunecat. La început, nu am văzut nimic în afară de bărbații înalți, care mergeau înaintea mea, dar în scurt timp am distins ceva alb. În față au apărut pereți strălucitori, congelatoare, frigidere și plite. Ne aflam în bucătărie. Prin ferestre răzbătea o lumină firavă.

Băieții au aprins lanternele. Will mi-a întins una și mie.

Am aprins-o.

— Ia zi, Kai — a spus Will, în timp ce străbăteam cu toții bucătăria —, nu vrei să-ți dezvirginez eu mireasa?

A izbucnit în râs și s-a răsucit spre mine, fără a-i lăsa lui Kai răgaz să răspundă.

— Lui Kai nu-i plac virginele, mi-a explicat el. Îi plac femeile care știu ce au de făcut în pat.

Și-a plimbat ochii pe trupul meu.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Nu-l credeam. Fusesem virgină în noaptea aceea, cu atâția ani în urmă, dar asta nu-l împiedicase pe Kai să mă dorească.

Will a adăugat:

— Mie, unuia, îmi place să le-o trag de la zero. Așa, le pot învăța taman ce-mi place mie și cum s-o facă după placul meu.

— Vrei să spui că-ți plac virginele pentru că nu te pot compara cu un altul, i-am zis. Prin urmare, nu-și dau seama că ești jalnic în pat.

Michael a pufnit. Umerii lui Kai se scuturau de râs.

Will mi-a întors spatele și m-a lăsat în pace.

L-am urmat cu toții pe Kai. Am așteptat în fața camerei tehnice. Au orbecăit pe acolo, încercând să dea drumul la electricitate. Dar nici măcar după câteva minute nu au reușit.

— Bine că am adus lanterne, a zis Michael și a ieșit.

Kai a ieșit și el.

— Ei, măcar așa, fără curent, toate camerele o să fie descuiate, ne-a spus el. Vestea proastă e că va trebui să urcăm pe scări.

Douăsprezece etaje. *Excelent!*

— Să ne răsfirăm! a propus Kai, îndreptându-se spre ușile bucătăriei. Faceți fotografii în fiecare cameră! Vreau prim-planuri cu orice problemă întâlnită. Șobolani, țevi sparte, scurgeri, orice stricăciune... Vor veni câțiva contractori ca să facă o estimare

a costurilor. De-asta vreau să aflu ce reparații trebuie făcute și cât vom cheltui.

Michael și Will au ieșit din bucătărie. Kai s-a întors spre mine.

— Vezi dacă poți găsi generatorul! mi-a cerut. Măcar să avem puțină lumină.

Mda, bine. M-am îndreptat spre casa scării. Am aprins lanterna și am coborât treptele care duceau spre subsol. Aici nu exista nicio fereastră. Pulsul meu a luat-o razna când mi-am amintit filmele horror la care se uita Damon când eram mici. Mi-am zis că, din clipă-n clipă, în raza lanternei mele avea să apară o fată în rochie albă și cu colți însângerați.

Am deschis ușa din capătul de jos al scării. Am pătruns în subsol și, imediat, am oftat ușurată. Era o sală uriașă pentru boilere, cu ferestre în partea de sus a pereților. Puteam vedea încălțările trecătorilor. Prin ferestre pătrundea o lumină naturală firavă. Am lăsat lanterna aprinsă, pentru că restul încăperii era întunecos.

Am înaintat pe culoar, luminând țevi și rezervoare, cazane și alte mașinării pe care nu le-am recunoscut. Hotelul nu fusese închis de foarte multă vreme. Probabil că majoritatea mașinăriilor de aici încă erau funcționale.

Am zărit un generator și m-am apropiat de el. Habar nu aveam cum funcționează generatoarele, dar, dacă era nevoie, știam cum să caut pe Google.

Am suflat praful de pe comutatoare și le-am șters de murdărie. Mașinăria nu era foarte mare și nici foarte puternică. În mod clar, nu putea pune lifturile în funcțiune, dar măcar holurile avea să le lumineze. Am apăsat pe butonul *Power*.

Însă nu s-a întâmplat nimic. Trebuia conectat la ceva? Firește, nu la o priză din vreun perete. Dacă am fi avut curent, n-ar mai fi fost nevoie de generator.

Poate că era conectat la un fel de baterie. Mi-am scos repede geaca și m-am lăsat în patru labe, luminând cu lanterna pe dedesubt și în jur, în căutarea unor fire electrice sau cabluri.

Cineva m-a prins de glezne. Am țipat. Necunoscutul a tras, iar eu m-am prăbușit la podea.

— Ce naiba?! am urlat, rotindu-mă să văd cine mă înhățase.

Inima mi-a stat în loc când i-am văzut pe Michael și pe Will în fața mea. Am încercat să-i lovesc cu picioarele.

— Dați-mi drumul!

Michael m-a înșfăcat de bluză și m-a săltat de la podea.

Cretinule! Am privit în jur, sperând să-l văd pe Kai, însă nici urmă de el.

Michael m-a pus lângă un perete și mi-a dat drumul.

I-am aruncat o privire dușmănoasă. Mă așteptam să se năpustească asupra mea. Auzisem ce-i făcuseră Rikăi anul trecut, deci știam că le place să bruscheze fetele. Și totuși, cine știe de ce, am rămas nemișcată. Nu peste mult timp, Michael urma să aibă mari necazuri cu mine, dar plănuiam să mă răzbun doar atunci când eram pregătită.

— Habar n-am ce-o fi în capul lui Kai în clipa asta, mi-a spus Michael printre dinți. O să-ți dau un singur avertisment. N-o s-o repet a doua oară.

Mi-am împins sfidător bărbia în față, făcându-mi curaj.

— Dacă încerci să ne păcălești, o să te facem să dispari, a mârâit el. În clipa în care am chiar și cea mai mică bănuială că pui ceva necurat la cale, n-o să ezit. Pricepi? O să lucrezi pentru Kai, o să ai grijă de el, o să faci orice vrea el și o s-o faci ca lumea, scumpo! Nu-mi da motiv să te arunc în râu! O s-o încasezi cât ai clipi. Clar?

O, da, e clar.

Am început să gâfâi. Mi-am dus sfioasă degetele la buze și m-am prefăcut că-l privesc cu teamă. *Cu ce-am greșit? O, nu! Te rog, nu-mi face rău. Te rog!* Am scâncit și am ridicat din sprâncene, de parcă eram nedumerită.

După care am lăsat prefăcătoria deoparte. I-am zâmbit lui Michael și am râs încet.

Poate că rahaturile astea aveau efect asupra Erikăi Fane, dar cu mine nu țineau.

— O să-mi fac treaba, i-am spus. Nu mi-e frică de tine.

Michael m-a privit necruțător.

— Ce-o să-mi faci? Ești sportiv și persoană publică. Curând, o să te însori cu fata pe care-o iubești de atâta timp. Ai foarte multe de pierdut. Iar ăsta — am făcut un gest spre Will, care stătea în spatele lui — e treaz doar între momentul când se ridică din pat și până ajunge la frigiderul din bucătărie, unde-și ține berea.

Will m-a străpuns cu privirea.

Am continuat:

— Călăreții sunt slăbiți și pe moarte. E un moment perfect ca dușmanii lor să lovească.

Mi-am ridicat geaca de jos și m-am îmbrăcat la loc.

— Tatălui lui Damon i-ar plăcea la nebunie să vă distrugă, taică-tău se străduiește să-ți bage bețe în roate cu afacerile tale imobiliare. Damon e cine știe pe unde, Rika cutreieră prin oraș zi de zi, înarmată doar cu micile ei scheme kung-fu.

Apoi m-am adresat lui Will:

— Și nu cumva polițaiul ăla pe care l-ați atacat și din cauza căruia ați făcut închisoare vă dă târcoale în ultimul timp, căutând să se răzbune?

Michael era uimit.

Aha! Vasăzică nu știai de chestia asta.

— Ai atâtea pe cap, Michael! Zău așa! l-am ironizat, vârându-mi mâinile în buzunare. Iar în răstimpul ăsta stai cu ochii pe mine, în loc să fii atent la ei.

Mi-am scos mâinile din buzunare. Michael a observat sclipirea lamei din mâna mea dreaptă. M-a apucat de încheietură.

Am râs. Michael ținea briceagul departe de fața lui și se încrunta la mine.

Am rotit vârful briceagului pe care îl țineam în *cealaltă* mână — briceagul pe care nu îl observase — și l-am împuns ușor pe Michael, imediat sub abdomen.

A făcut un salt în spate și și-a dezvelit dinții.

— Nu ești doar nepregătit, Michael. Ești de-a dreptul varză.

Mi-am pus bricegele înapoi în buzunare.

— Voi, băieți, aveți nevoie de un model de conduită.

Le-am dat ocol și m-am îndreptat spre ieșirea din subsol. În urma mea, Michael a șoptit furios:

— Ce naiba, Will?!

— Voiam să-ți spun că mai are un briceag, i-a zis amicul lui.

Am clătinat din cap, dezamăgită.

Ce pierdere de timp!

După ce petrecusem atâția ani la munca de jos — făcusem curățenie, inventarieri, livrări și preluări —, mă bucuram, în sfârșit, de puțin respect. Dar acum primisem sarcina de a-i supraveghea pe Kai și mica lui gașcă. Îi priveam cum orbecăiau ca să facă cinci pași, când cu un singur pas ar fi putut obține ce aveau nevoie.

Mi-am tras șapca și mai mult pe frunte. Mi-am înăbușit un căscat.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos în vreme ce urcam scara.

Ne întâlnim la etajul treisprezece.

Mesajul era de la Kai. De unde avea numărul meu? Apoi mi-am amintit că-i trimisesem un mesaj în dimineața asta. *Super!* Voia să ne vedem la etajul treisprezece, iar eu eram la subsol. Mi-am pus telefonul la loc în buzunar și m-am agățat de balustradă. Am atacat curajoasă scările. Însă când am ajuns la al nouălea m-am oprit, cu plămânii gata să cedeze. Privind în sus, am văzut etajele întunecate de deasupra. Erau luminate doar de becurile de urgență.

Am tras adânc aer în piept. Am urcat celelalte etaje ceva mai lent. Când am ajuns la al treisprezecelea, am deschis ușa care dădea spre casa scărilor.

Am simțit un junghi în coaste. Aveam gâtlejul uscat. Credeam că sunt într-o formă mai bună de-atât, ce naiba!

Am pășit într-un hol întunecat. La stânga și la dreapta, mocheta cenușie cu desene albe se pierdea treptat în culoarul scufundat în beznă.

— Hei! am strigat.

M-am întors spre dreapta și am aprins lanterna. Am simțit pe spinare un curent de aer. Am privit înapoi. O adiere mi-a atins buzele.

M-am răzgândit și m-am întors spre stânga. Am pornit pe hol, cercetând fiecare ușă pe lângă care treceam. În cele din urmă, am văzut una deschisă. Am aruncat o privire înăuntru. În capătul opus al camerei, draperii albe fluturau în vânt.

Probabil că ușile de la balcon erau deschise.

Am intrat, cu ochii în patru. Kai era în balcon. Dând draperia laoparte, am ieșit alături de el.

— Balconul de la etajul doisprezece, a spus Kai.

S-a sprijinit de balustradă. A întors capul spre mine.

I-am imitat poziția și m-am uitat în jos, peste balustradă. Fiecare etaj avea un balcon. Cel de sub noi nu era cu nimic diferit de cel de-aici: ornamente complicate cioplite în piatră, o balustradă groasă, totul ud din cauza ploii.

Deodată, m-am încordat. *Etajul doisprezece.*

O bănuială îmi dădea târcoale.

— Tu chiar crezi că te-aș fi ajutat să cauți prin hotel, dacă aș fi știut că Damon e aici? l-am întrebat. Sper că nu vrei să cumperi hotelul ăsta fiindcă ți-am spus o poveste despre el, când aveam șaptesprezece ani.

A zâmbit în colțul gurii.

— Să-ți răspund la prima întrebare: da, am crezut că o să mă ajuți să caut. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să mă îndrumi într-o direcție greșită. A doua întrebare: nu-s sigur că Damon ți-a spus unde se ascunde.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că-mi amintesc că era tare posesiv cu tine, a spus Kai. Bănuiesc că știi că Damon e în orașul ăsta. Dar mai cred și că stă cu ochii pe tine tot atât de mult precum stă cu ochii pe noi.

În sinea mea, mă amuzam.

Auzisem despre al doisprezecelea etaj al hotelului după ce mă mutasem cu Damon și cu tatăl meu. Gabriel își apăra intimitatea cu înverșunare. Până atunci construise patru hoteluri: primul în Meridian City, unul în San Francisco, al treilea în Sankt Petersburg și al patrulea în Bahrain — locurile unde călătorea cel mai des. Pentru un om care își câștiga o parte din bani ocolind legea, intimitatea, siguranța și nevoia de a fi invizibil erau uneori o necesitate.

Însă fratele meu nu era aici. Sau cel puțin nu fusese atunci când verificasem cel mai recent. Kai își pierdea timpul.

— Am mai explorat locul ăsta o dată. Îți amintești? i-am spus.

Mi-a aruncat o căutătură amuzată. M-a întrebat cu aroganță:

— Atunci n-am ajuns prea departe împreună. Tu *îți amintești*?

Instantaneu, obrajii mi-au luat foc și m-am uitat în altă parte.

Kai a privit din nou peste balustradă. L-am imitat. Am cuprins cu ochii abisul care se întindea până jos. Când mi-am întors ochii spre el, expresia lui Kai era plină de curiozitate. Felul în care sprâncenele lui negre se uneau, ca și cum își cumpănea următoarea mișcare, modul în care-și întindea gâtul îl făceau să pară foarte tânăr. Asemenea unui copil care încearcă să-și ia inima în dinți și să sară de pe o stâncă, așa cum au făcut amicii lui.

Oare ce voia să facă?

Mi-am desfăcut eșarfa de la gât. Kai mă privea. Am lăsat-o cât de jos am putut, după care i-am dat drumul, lăsând-o să plutească spre balconul etajului doisprezece. Eșarfa s-a umflat în vânt. În cele din urmă, s-a agățat printre barele balustradei. Adierea a împins-o în balcon.

Fără să-l privesc, am intrat înapoi în cameră. Kai m-a urmat.

Dacă avea chef să încalece balustrada și să se sinucidă, era treaba lui.

Dar exista posibilitatea să aibă dreptate. Damon nu fusese aici când îl căutasem, însă asta nu însemna că nu-și schimba ascunzătorile. Poate chiar era aici. Trebuia să trag de timp.

Odată ieșită în coridor, am luat-o la dreapta, spre scările pe care venisem.

Am coborât amândoi treptele, în pas alergător. După două etaje, am ajuns pe un palier unde ar fi trebuit să găsim o ușă care marca al doisprezecelea etaj. Însă în locul ușii exista doar un perete. Niciun semn nu dădea de înțeles la ce etaj ne aflam. Nimic. Doar un perete alb.

I-am aruncat o privire. Am ajuns amândoi la aceeași concluzie, fără să scoatem un cuvânt. Am coborât din nou. Am pus mâna în același timp pe clanța ușii ce ducea la etajul unsprezece. Palma lui a atins-o pe a mea. Am simțit un curent electric străbătându-mi brațul și l-am retras instantaneu. Kai a deschis ușa. Am intrat în grabă și ne-am îndreptat direct spre camera 1122, cea aflată exact sub camera 1322.

Am dat buzna în cameră și am ieșit în balcon, plină de nerăbdare. O pală de vânt m-a izbit în față. M-am uitat după eșarfă.

Nu ne-a luat mult să ne dăm seama că — așa cum bănuiam — eșarfa mea nu aterizase aici. Am văzut doar o plantă ofilită într-un ghiveci, o masă ruginită, din fier forjat și o frunză uscată.

Firește, eșarfa nu era aici, dar...

Am pășit spre dreapta și am privit peste balustradă.

Iată eșarfa! Flutura deasupra noastră. O bucată de țesătură atârna de la balconul de mai sus.

— Uite-o! am exclamat.

Kai s-a încruntat. S-a aplecat peste balustradă și a privit în sus. Părea nedumerit. Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Ce naiba?! a murmurat el. Trebuie să ajungem acolo.

Și cum ai de gând să ajungem? Deocamdată, lifturile nu funcționau. Nici frânghii nu aveam.

A dat să se urce pe balustradă. Imediat, l-am apucat de haine și l-am tras în jos.

— Nu-i nevoie s-o recuperezi, am spus sec. E o eșarfă ieftină. Las-o baltă!

— Îți faci griji pentru mine?

— Absolut deloc.

A surâs. Apoi a dat să se urce iar pe balustradă.

Din nou, l-am tras în jos.

— Nu pot să te țin. Ești prea mare. Dar tu poți să mă ții. Lasă-mă pe mine!

L-am ocolit și am sărit pe balustradă. Kai mă ținea de braț, ca să nu mă dezechilibrez. Știam că, dacă aș fi privit în dreapta, aș fi văzut abisul de sub picioarele mele. Un pas greșit, și totul se termina. Așa că nu m-am uitat într-acolo.

Picioarele îmi tremurau. Drace! Nu aveam nevoie să recuperez eșarfa aia nenorocită, dar, pe de altă parte, nu voiam să aflu dacă el era în stare să se cațăre până sus.

Cu o mână m-am agățat de brațul lui. Am întins-o pe cealaltă, ca să-mi păstrez echilibrul, și m-am ridicat încet. Inima mi s-a strâns în piept.

— Te țin bine, m-a asigurat Kai.

Am privit în jos. Ochii lui întunecați îi fixau pe ai mei. Cu celălalt braț, mi-a cuprins picioarele. Deodată, mâinile mi s-au înmuiat. Am întins degetele, încercând să apuc țesătura. Kai m-a strâns mai tare. Din păcate, de eșarfă mă despărțeau cel puțin 25 de centimetri.

M-am sprijinit de umărul lui Kai și m-am ridicat încet în vârful degetelor de la picioare. Am întins celălalt braț, forțându-mi mușchii, însă tot nu îmi era de-ajuns. M-am strâmbat de efort și, încă o dată, am încercat să apuc eșarfa. Mi-am schimbat ușor poziția, dar în zadar.

Am oftat.

— Nu ajung la ea.

Lăsându-mă iar pe tălpi, am privit în jos.

Respirația mi s-a oprit în piept.

Kai se holba la mine, cu brațele în jurul coapselor mele. Aproape că-și băgase fața între ele. Am deschis gura, dar n-am putut rosti niciun cuvânt.

Am văzut un zâmbet în ochii lui, iar inima mea a pornit în galop. N-aveam chef să aflu ce-i trecea prin cap în clipa asta.

— Ești bine? m-a întrebat.

Ticălosul reușea cu greu să-și ascundă rânjetul!

Am sărit înapoi în balcon. Kai s-a dat în spate. Mi-am netezit hainele, trăgându-mi în jos bluza și geaca.

— Da.

Tipul se va folosi de tine. Atât. Nu trebuia să uit că scopul lui era să-l găsească pe Damon. Voia răzbunare. Știa că Damon ține la mine, iar asta mă făcea să am valoare.

Am încercat să-mi ignor bubuitul inimii. Nu m-am lăsat mișcată de scânteia din privirea lui.

Nu face aceleași greșeli! Nu-l lăsa să te atingă! Nu-l dori! Nu-l poți avea.

Cu șase ani în urmă, uitasem să-mi zic aceste lucruri. Dar acum era altfel.

Tăcerea se prelungea și ploaia ușoară foșnea în jurul nostru.

— De ce porți hainele astea?

Vocea lui era liniștită, blândă.

Mi-am ferit privirea. Cuvintele lui nu mă afectau. De-a lungul anilor primisem destule critici despre aspectul meu.

Ce, nu-ți plac bocancii mei secondhand, cu șireturi rupte și botul zgâriat? Te fac să te simți naspa? Există vreo regulă cum că jeanșii mei trebuie să fie mulați, pentru ca niște bărbați necunoscuți să se holbeze la fundul meu de parcă aș fi o mașină care trece pe stradă?

— Port ce vreau! m-am răstit la el. Nu mă îmbrac ca să-i fac cuiva pe plac.

L-am simțit cum se apropie.

— Dimpotrivă! Mă întreb dacă nu cumva te îmbraci așa tocmai ca să-i faci cuiva pe plac.

M-am uitat în ochii lui. După mulți ani de eforturi, învățasem cum să fac așa încât fața mea să nu exprime nicio emoție. Când eram adolescentă, nu-mi reușise.

Am înțeles încotro bătea. Poate că începusem să mă îmbrac așa ca să-i fac pe plac lui Damon. Niciodată nu mi se dădeau bani să-mi cumpăr haine. Chiar și acum banii pe care-i primeam erau prea puțini ca să-mi permit să mă duc la cumpărături. Dar eu eram mulțumită de hainele pe care le primeam de la fratele meu și aș fi purtat cu bucurie orice, dacă așa puteam rămâne lângă el.

În anii în care crescusem, hainele astea îmi oferiseră siguranță. În casa lui taică-miu erau mulți bărbați. Când purtam astfel de haine, păream mai necoaptă. Îmi ascundeau rotunjimile și mă ajutau să trec neobservată.

— Sunt haine bărbătești, a adăugat Kai, ceva mai aspru. Haine bărbătești *purtate*. Ale cui sunt? Ale lui Damon? Toate?

— Ce-ți pasă? Eu îmi fac treaba. Te duc peste tot cu mașina, îți renovez cocina pe care o numești casă, fac curat în *dojo*. Pentru munca asta n-am nevoie să port o rochie de bal.

A zâmbit.

— Ești un mister total. Mă faci curios. Atâta tot. Hai să începem cu chestii simple. Cum te cheamă?

— Banks.

— Care-i numele tău, Banks?

Îmi venea să pufnesc.

Dar n-am făcut-o.

Se pricepea la flirtat mai mult decât prietenii lui.

Banks era numele meu de familie. Îmi plăcea deoarece credeam că voi câștiga mai mult respect dacă folosesc un nume care nu sună feminin. Pe deasupra, tata prefera să-mi zică „Banks", pentru că nu-i plăcea deloc prenumele meu.

Oricum, asta nu-l privea pe Kai Mori.

— De unde ești? a continuat el. Unde-s părinții tăi? Chiar ai făcut școală acasă?

S-a apropiat mai mult de mine. Am făcut un pas în spate.

— Unde locuiești? Ai prieteni? Cum suporți să lucrezi pentru rahatul ăla dezgustător? Cum de poți dormi noaptea?

Kai se tot apropia de mine. Spatele meu s-a lipit de ușa de sticlă.

— Hai să-ți pun o întrebare mai simplă!

Fierbințeala pe care o răspândea trupul lui Kai pătrundea prin geaca mea. Tot corpul îmi vibra.

— Azi merg să mă confesez. Vrei să vii cu mine, *Banks*?

Ochii lui au poposit pe buzele mele, iar respirația mea s-a iuțit. O, Doamne! Briza purta spre mine mirosul lui. Am tras aer în piept. Lumea se învârtea cu mine.

Am întors capul. Am depănat în minte cele întâmplate când ne-am cunoscut... Povestea pe care o spusese și care îmi pătrunsese pe sub piele în ziua aceea, în confesional. Dumnezeule! Îmi plăcea cum mă simțeam când vorbeam așa, cu el.

Mi-am încleștat pumnii. I-am întâlnit din nou privirea și m-am silit să vorbesc cât mai sec cu putință.

— Domnule Mori, ai uitat că de obicei te duci să te confesezi la sfârșitul lunii? i-am zis, prefăcându-mă naivă.

L-am fixat cu un surâs atotștiutor. Expresia amuzată i-a pierit de pe chip. S-a întunecat la față.

Exact! Să nu uiți niciodată că știu totul despre tine!

Mi-a spus scurt:

— Ne vedem la muncă.

Ochii lui erau calmi, dar din replica asta am înțeles că acceptase provocarea mea.

Fără niciun alt cuvânt, a ieșit din cameră.

Am rămas câteva momente așa, cu ochii la eșarfa care flutura în balconul de deasupra.

Mă mândream cu faptul că eram tot timpul cu un pas înaintea celorlalți. Să deții informații înseamnă să ai putere. Iar puterea e mai de preț decât banii.

Și totuși am simțit că mă învăluie teama.

Kai nu era prost.

Mai devreme sau mai târziu, avea să mă ajungă din urmă.

CAPITOLUL 10
BANKS

În prezent

Delcour se află pe malul celălalt al râului care străbate cartierul Whitehall. Îmi aminteam că, în copilărie, când locuiam cu mama, zăream clădirea asta în depărtare, din apartamentul nostru din centru. Înaltă, neagră, cu finisaje aurii. Parcă era desprinsă dintr-un film vechi. Îmi inspira imaginea unor gangsteri în costume cu dungi subțiri, a unor mașini cu cauciucuri albe, a unor doamne în rochii elegante. Delcour avea un pic din stilul *art deco*, un strop din strălucirea Hollywoodului de altădată și era cât se poate de ostentativ. De fiecare dată când o priveam, eram cuprinsă de admirație. Nu pricepeam cum de poate o clădire să fie frumoasă și obsedantă în același timp, dar Delcour dovedea că e posibil. Trona în mijlocul orașului, asemenea unui giuvaier purtat de un om care duce în spate un sac cu cartofi.

Mă simțeam stingheră în astfel de locuri.

Probabil că în clădirea aceea locuiau tineri care semănau cu mine, însă, spre deosebire de mine, ei aveau cu totul alte priorități: pantofi de firmă și *latté*-uri triple, fără spumă și cu lapte din soia.

Liftul s-a oprit și ușile s-au deschis. Vibrația muzicii — până mai adineauri simțită doar sub tălpi — a ajuns la urechile mele.

Aveam gura uscată. M-am silit să înaintez și am intrat în penthouse-ul lui Michael Crist.

— Bună! m-a salutat un bărbat în pantaloni și cămașă, ambele negre. Îmi dai voie să-ți iau haina?

— Nu.

Am pășit pe lângă garderoba din hol, fără să iau în seamă expresia lui uimită, și am pătruns în apartament. Muzica se auzea tare. Bărbații erau îmbrăcați lejer: unii în costum, cu gulerul cămășii desfăcut; alții — în jeanși și tricou. Însă femeile erau foarte aranjate. Așa cum se întâmplă în general.

Luminile discrete se reflectau în podeaua de marmură neagră. Am intrat în living și, când i-am văzut pe toți cei strânși aici, mi s-a ridicat părul pe ceafă.

Dar m-am silit să mă relaxez. Da, grupurile mari mă făceau să mă crispez, dar mă descurcam. Câteva perechi de ochi m-au privit, trecându-mi în revistă ținuta. În continuare, scrutam încăperea.

Unde naiba era el?

Am făcut câțiva pași. Căutam părul lui negru, aranjat la perfecție, și privirea lui plictisită, dar în zadar. Mulți oaspeți păreau să fie jucători în echipa Storm — coechipierii lui Michael. Până și Kai, care avea peste un metru optzeci înălțime, s-ar fi pierdut printre siluetele de doi metri sau chiar mai înalte de-atât.

Din difuzoare răsuna melodia *Cry Little Sister*. Deodată, am văzut-o pe Erika. Tocmai venea de pe terasă. Lumina lumânărilor îi făcea pielea să strălucească. Privirile noastre s-au întâlnit, iar ea și-a croit drum spre mine.

— Bună!

Mi-a adresat un zâmbet mic, dar amabil.

Mai mult ca sigur, știa că nu voiam să am deloc de-a face cu ea, însă nu o arăta.

— Kai mai e pe-aici? am întrebat, fluturând plicul pe care-l țineam în mână. A zis că vrea să-i aduc ceva în seara asta.

A tăcut pentru o secundă și s-a uitat în ochii mei.

— Vino după mine!

Am urmat-o prin bucătărie și apoi într-un hol. În stânga mea era un teren de baschet privat, chiar aici, în apartament.

Normal că Michael avea așa ceva! Se putea altfel?!

Câțiva tipi își lăsaseră sacourile deoparte, iar acum alergau de colo-colo pe teren. Le-am privit fețele. Kai nu se afla printre ei.

Erika a pătruns într-un hol slab luminat. I-am privit spatele. I-am admirat salopeta neagră. O pereche de bretele i se încrucișau peste omoplați. Erika era frumoasă, simplă și elementul în jurul căruia gravitau Cei Patru Călăreți.

Era tot ceea ce eu nu aveam să fiu niciodată, pentru nimeni.

Și totuși nu mă dumiream de ce Damon era obsedat de ea.

A luat-o la dreapta și a deschis o ușă. Am auzit numaidecât voci de bărbați și râsete. Rika mi-a făcut loc să pășesc pe lângă ea.

Am intrat, privind în jur. În mijlocul încăperii era o masă de joc la care stăteau șase inși, inclusiv Michael și Will. Kai era așezat cu spatele la mine. Alți bărbați zăboveau la câteva mese răspândite prin cameră, iar într-un colț, sprijinită de perete, am văzut o femeie cu un pahar în mână.

Câțiva — printre care Michael și Will — mi-au aruncat o privire, dar ceilalți nu m-au băgat în seamă.

M-am apropiat de Kai. Nu m-am uitat în spate, să văd dacă Rika mă aștepta sau dacă plecase.

I-am trântit plicul în mână.

— Aș fi putut să-ți aduc actele la tine acasă, mai târziu, i-am spus pe un ton iritat. Sau la *dojo*, mâine-dimineață.

În ultimele două zile mă pusese să alerg de colo-colo non-stop, cu tot felul de treburi. Era târziu și aveam nevoie de somn.

S-a făcut că n-a auzit reproșul meu. A deschis plicul.

I-am întors spatele, cu gând să plec.

— Rămâi!

Kai a scos din plic hârtiile pe care mi le dăduse Gabriel. Am aruncat o privire în direcția lui Michael, care stătea cu ochii pe mine. Îmi venea să rânjesc. Probabil că bietul băiat era încă supărat pentru ce-i făcusem ieri, la hotel.

Kai a răsfoit contractul. În cele din urmă, a scos un pix din buzunarul de la piept. Era de așteptat. Gabriel știa că fostul amic al lui Damon urma să aibă obiecții față de unele clauze.

— Nu ne-o prezinți pe prietena ta, Kai? a întrebat un bărbat aflat de partea opusă a mesei.

Kai nu i-a răspuns. Citea cu atenție paragrafele.

Apoi s-a foit în scaun și a ridicat ochii către mine.

— Gabriel se ține de glume?

A îndreptat vârful pixului spre un alineat din contract, care menționa că Vanessa trebuie să aibă copii „la timp".

Sprâncenele lui au țâșnit în sus. Kai se uita lung la mine, ca și cum era vina mea.

Am dat din umeri.

— Dacă nu ești în stare să-i faci copii, o să i-o dăm pe Vanessa unui tip mai viril. Tu hotărăști.

Trăsăturile lui frumoase au rămas neclintite. Și-a întors iar privirea către contract. A tăiat cu pixul alineatul acela și a trecut la următoarea pagină, tăind propoziții ici și colo.

— Deci în lumea ta e floare la ureche să dai o persoană altei persoane?

— Ar trebui să știi asta deja, i-am trântit-o eu.

Doar îi fusesem *dată* lui până se însura cu Vanessa, nu?

— Ea este Banks, a anunțat Kai cu voce tare, astfel încât să se facă auzit de cei de la masă. Lucrează pentru Gabriel Torrance. De când lucrezi pentru el?

Însă n-a așteptat răspunsul meu.

— E cam ciudat că o tânără a fost primită în vila unei jigodii de milionar, nu credeți?

Pixul se mișca iute pe pagini, încercuind și notând comentarii.

— Gabriel îți cunoaște familia? Ai tăi au legături cu el?

Un zâmbet pieziș i-a îmblânzit expresia severă.

— Mi-ar plăcea să aflu cum ai ajuns acasă la Torrance. Mă întreb la ce poate folosi o femeie într-o casă plină de bărbați...

Pricepând aluzia, câțiva bărbați de la masă au chicotit.

— ... și mă mai întreb cu cât te plătește. Sau...

După o pauză, a rostit tărăgănat:

— ... cum și cât a plătit *pentru* tine...

S-a uitat la mine. A strâns paginile contractului și le-a pus la loc în plic. Poate gândea cu voce tare ori poate îmi bătea un apropo: avea de gând să afle singur răspunsurile la propriile întrebări. Nici n-ar fi fost greu. Era de-ajuns ca un detectiv particular să discute cu maică-mea.

— Sunt convins că Torrance a dat mai puțin bani pe ea decât plătesc eu de obicei pentru o femeie, a comentat Will.

Au izbucnit alte chicote.

După privirea pe care mi-a aruncat-o, era limpede că înfățișarea mea îl scârbea.

— Hai, lasă vrăjeala! a intervenit femeia din colț. De parcă eu îți iau vreo lețcaie! Oricum, mai degrabă vrei giugiuleală, nu sex.

Unul dintre bărbații de la masă a pufnit, abia reușind să-și rețină râsul. Ceilalți nici măcar nu s-au obosit să-și ascundă amuzamentul.

Will s-a încruntat la ea și s-a plâns:

— Au! Hai că mi-ai zis-o!

Femeia a zâmbit și i-a făcut cu ochiul.

Probabil că ea era Alex. Studentă și totodată prostituată de lux, cu tarife scandalos de mari. Locuia la etajul șaisprezece, în Delcour. Prietenă cu Rika, avându-l pe Will Grayson client fidel.

Lui Damon îi plăcea fata asta. Însă nu-i convenea că tipa nu făcea tot ce voia el.

Kai mi-a întins plicul, apoi a comentat:

— Am așa de multe întrebări în legătură cu tine... Mai că-mi vine chef să plătesc pe cineva ca să afle răspunsurile.

Încercam să par plictisită, însă inima mea deja o luase la goană. Mă așteptam la așa ceva. Eu făcusem cercetări despre el și despre prietenii lui. Firește, el făcuse același lucru în ceea ce mă privea.

Ar trebui să-i fac mâine o vizită maică-mii.

— Dacă-l convingi pe Gabriel să accepte modificările mele, semnez contractul, mi-a spus.

Am pus mâna pe plic, dar Kai nu i-a dat drumul. L-a tras în jos, silindu-mă să mă aplec.

Când mi-a șoptit la ureche, respirația lui mi-a gâdilat pielea.

— Chiar te rog: continuă să mă subestimezi!

L-am privit înlemnită.

Atât de aproape. Voiam să plec, dar nu puteam. O senzație ciudată îmi umplea pieptul.

Ai spus că vrei să fii vânată. Doamne! De ce-mi revenise replica asta în minte, după atâta amar de timp? Amintirile au năvălit toate deodată.

Mirosul lui, gura lui, trupul lui apăsându-l pe al meu... Era mereu rece ca gheața.

Până când începuse să mă dorească. Atunci mi-am dat seama cât de lacom putea fi Kai.

Zvâcnetul pe care-l simțeam între picioare s-a întețit. Am smuls plicul din strânsoarea lui și mi-am îndreptat spatele.

— Pot face și altceva pentru dumneavoastră, domnule Mori?

Mâna lui a coborât pe rezemătoarea scaunului. Acum părea concentrat iar la jocul de cărți.

— Du niște prosoape curate la piscină!

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu sunt aici ca să-ți slugăresc amicii.

— Ești aici pentru mine și ca să faci tot ce-ți cer.

Mi-a aruncat o privire amenințătoare.

— Sau vrei să te întorci în Thunder Bay și să-i spui lui Gabriel că, din cauza ta, contractul nu va fi semnat?

Mda, ți-ar plăcea, nu? Ai cheile și codurile de acces în hotel, deocamdată nu ai semnat contractul, iar eu voi fi învinuită pentru anularea înțelegerii.

Susținându-i privirea, am ieșit din cameră. Michael mi-a strigat:

— Prosoapele sunt în debara, în holul de sus!

Am strâns din dinți. Fierbeam în sinea mea. I-am auzit pe ceilalți chicotind în spatele meu. *Ce cretini!*

Strecurându-mă printre oaspeți, am urcat repede treptele. Evident că nu mă încânta să le fiu servitoare, dar voiam să-mi termin treaba cât mai repede, ca să pot pleca de aici. Îndată ce

schimbam prosoapele, aveam de gând s-o șterg, cu sau fără permisiunea lui Kai.

Muzica de jos s-a estompat treptat. Odată ajunsă sus, am pătruns într-un spațiu deschis și vast, plin de televizoare și de canapele pe care stăteau tolăniți câțiva oaspeți.

Am pășit pe hol, prin întuneric, deschizând câteva uși. Am descoperit două dormitoare, o baie și un birou. Abia după aceea am găsit debaraua. Înăuntru, pe rafturi, am văzut așternuturi și prosoape aranjate cu grijă. Mi-am umplut brațele cu atâtea prosoape câte puteam duce.

— Bună!

Am tresărit, cu inima în gât. În ușa deschisă, cu o mână proptită în șold, am văzut-o pe tânăra de la masa de poker, de unde plecasem adineauri.

— Eu sunt Alex.

— Știu cine ești.

Am mai luat un prosop, punându-l peste teancul din brațele mele.

— O s-o iau ca pe un lucru bun, a venit replica ei.

Ia-o cum vrei tu.

— Nu-mi vine să cred că Rika îți tolerează prezența, i-am spus, închizând ușa debaralei. Câți dintre cei de-aici o să-ți devină clienți în seara asta?

Spre uimirea mea, fata a izbucnit în râs.

— De fapt, în seara asta nu lucrez.

În ochi i s-a aprins o scânteie. Trebuia să recunosc: îi vorbisem grosolan dinadins, dar ea s-a purtat impecabil.

— Iar Rikăi îi place să umblu oriunde, m-a tachinat ea. Zice că mă pricep să sărut.

Mda, bine.

— De obicei, femeile știu să sărute mai bine. Ți-o spun din proprie experiență, a adăugat ea, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Dintr-odată, mă simțeam ciudat.

— Bărbații habar n-au ce să facă cu propria limbă.

A izbucnit iar în râs.

— Pentru săruturi îi taxez în plus.

Mi-am adus aminte de sărutul pe care-l împărtășisem cu Kai. Nervii mei au scăpărat. Categoric, Kai știa să-și folosească limba.

Alex și-a dat ochii peste cap. A continuat:

— Bărbații ori se poartă de parcă aș fi un cornet de înghețată...

A închis ochii și s-a prefăcut că linge o înghețată, gemând și făcând mișcări exagerate cu limba.

— ... ori ai crede că au o tornadă în loc de limbă.

A închis din nou ochii. Limba ei schița cercuri care sugerau mișcarea unui ciclon.

— Îmi vine să le zic: „Hei, cumva am nevoie de o bavetă atunci când te sărut?".

Mi-a făcut cu ochiul. Am chicotit. Slavă Domnului că nu avusesem nenorocul de-a fi sărutată așa! Probabil c-aș fi fost tentată să-l mușc de limbă pe tipul respectiv.

A pășit pe hol, aruncând o privire prin ușa întredeschisă.

— Dar Will..., a șoptit Alex.

Lumina care se strecura afară din cameră îi făcea ochii să scânteieze.

— Will chiar se pricepe la sărutat. Știe cum să-și folosească limba atât cât trebuie. Îți dă senzația că gura lui e între picioarele tale. Te trec fiori.

M-am uitat și eu în cameră. Will țintuise o fată de perete. Gura lui era lipită de a ei. Pleoapele fetei fluturau. Mâna lui se

plimba pe pielea bronzată. Apoi i-a săltat o coapsă și și-a apăsat trupul între picioarele ei. Doar straturile de haine îi mai despărțeau.

Am auzit geamătul ei stins.

— Mai întâi cu blândețe, a spus Alex, fără să-l scape din ochi. Te savurează și te atâță, după care se mișcă mai apăsat. Și ai impresia că nimeni nu ți-a mai tras-o așa, deși scula lui nici măcar nu te-a pătruns încă.

Will i-a lins buza de sus. Imediat, a prins-o pe cea de jos între dinți. Pe urmă Will a continuat cu săruturile.

Simțeam furnicături. Am strâns din dinți și am închis ochii pentru o clipă.

— Will își face bine treaba, să știi, a spus Alex, cu răsuflarea tăiată. Nicio parte din trupul unei femei nu trebuie lăsată nesărutată. E foarte priceput.

Ritmul muzicii de la parter îmi vibra în tălpi, dar nu o auzeam. O auzeam doar pe ea, pe fata din cameră, icnetele și gemetele ei. Nu era nevoie să mă întreb ce-i făcea Will, pentru că vedeam totul cu ochii minții.

În parte, tot ce știam la nivel rațional era adevărat: bărbații erau în stare să mă rănească, să mă folosească, să mă arunce ca pe o cârpă și așa mai departe.

Dar, indiferent ce-mi spunea creierul, tot nu puteam ține la distanță pofta care se strecura în mine. În ultima vreme, mi se întâmpla din ce în ce mai des.

Voiam să cresc, să mă maturizez.

— Chiar mi-ar plăcea să-ți fac asta acum, a șoptit o voce în urechea mea.

Am deschis imediat ochii. Alex stătea în spatele meu.

— Mi-ar plăcea să te dezbrac și să-mi bag limba între picioarele tale.

Am făcut ochii mari și am scăpat prosoapele pe podea. *Rahat!*

— Alex!

Vocea baritonală a sfâșiat dintr-odată tăcerea. Am încremenit.

Alex a tăcut. Am simțit cum se foiește în spatele meu.

— Nu și pe ea! i-a zis Kai.

— Tu ai avut parte de partida aia de sex în trei, cu Michael și Rika — partida pe care o voiam eu —, iar acum o vrei și pe ea? a ripostat Alex. Încep să cred că-mi ești rival, Kai.

Partidă în trei. Am înghițit anevoie. Știam despre chestia asta, dar nu aveam nevoie să mi se reamintească.

S-a lăsat tăcerea. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Alex dispărând pe hol. Mi-am încleștat coapsele și m-am răsucit în loc. Eram foarte conștientă de umezeala pe care o simțeam între picioare.

Kai s-a sprijinit de peretele opus. Se uita la mine, cu brațele încrucișate la piept. De data asta, ochii care mă scormoneau nu erau reci ca gheața.

Zgomotele care răzbăteau din cameră creșteau în intensitate. În minte mi-a apărut o imagine: Kai deasupra mea, cu șase ani în urmă.

Respirația mea tremura. Stomacul meu făcea tumbe. M-a luat amețeala.

— Cred că... Cred c-o să vomit.

— N-o să vomiți. Ești excitată.

M-am îmbujorat. Mă străduiam să-mi controlez respirația.

— Desfă coapsele! a cerut Will. Desfă picioarele pentru mine, scumpo!

Kai avea o privire amuzată. Amândoi stăteam nemișcați, ochi în ochi.

— Da! a gâfâit fata. O să-mi dau drumul.

— Oho! Ce sexy! a exclamat Will. Da, freacă-ți-o! Vreau să te simt udă.

Aveam senzația că mă sufoc. Mi-am imaginat-o imediat, pe patul din cameră, făcând ceea ce el o rugase să facă.

— Mmm... Ahhh! a gemut ea. Hai, vino!

— Întoarce-te!

Eram lac de sudoare. Mi-am lăsat ochii să rătăcească pe trupul lui. Chiar și îmbrăcat, îmi dădeam seama că sub haine Kai era superb. Am închis ochii. Încercam să țin la distanță senzația care mi se acumula între picioare. Voiam să fiu atinsă. Voiam să scap de haine. Voiam să mă bucur de toată atenția lui Kai, întinsă pe un pat, undeva. Nu conta unde. Îmi aminteam senzația delicioasă pe care mi-o stârnise corpul lui. Totul era nespus de clar, în mintea mea.

Tăblia patului a început să se lovească de perete. Au izbucnit gemete și mici țipete.

Mi-am trecut ochii peste mijlocul lui Kai și peste picioarele lui lungi. Îmi doream să fiu eu femeia din cameră.

Pentru o clipă, mi-am închipuit cum ar fi să mi se întâmple mie asta.

— Dacă te mai uiți așa la mine, o să avem probleme, a spus Kai.

Mi-am ferit privirea. Simțeam nevoia să ies de aici.

— Acum pot să plec?

Nu mi-a răspuns. În schimb, s-a apropiat de mine.

Și-a proptit o palmă pe peretele din spatele meu.

— Știi la ce m-am gândit de-a lungul anilor, de foarte multe ori? m-a întrebat Kai. La noaptea aia. Tu și cu mine, în Turnul cu Ceas, când stăteai în poala mea și te atingeam. Îți amintești?

N-am spus nimic.

— Mi-a plăcut să dețin controlul asupra ta, a continuat Kai, cu voce joasă. Cu tine a fost altfel decât cu altele. Controlul e o iluzie. De obicei, durează doar câteva minute.

Ochii lui îi sfredeleau pe ai mei.

— Dar cu tine am simțit că te-aș putea controla pe veci. Am simțit că puteam cuprinde în palmă tot ce reprezinți tu. Ca să te doresc, n-a fost nevoie să spui sau să faci multe.

Am făcut un pas în spate, dar m-am lovit de perete. Ce voia de la mine? Îi plăcea să se culce cu fete de condiție mai joasă decât a lui? Nu mă consideram dezgustătoare, nici hidoasă, dar știam cum arăt în hainele ponosite ale lui Damon. Purtam haine lălâi tocmai ca să nu atrag atenția. Însă Kai se purta ca și cum nu observa hainele mele, părul meu ciufulit și unghiile murdare.

Se purta ca acum șase ani. Ca și cum eram doar o adolescentă.

Dar nu una oarecare. Eram specială. Dorită. Râvnită.

S-a aplecat la urechea mea. Șoapta lui mi-a stârnit o fluturare în piept.

— Dă-ți jos geaca și descheie-ți bluza!

Am avut pornirea de a-l îmbrânci, dar am rămas nemișcată. Chiar voiam să fac ce îmi cerea. Voiam să-i simt din nou mâinile pe pielea mea.

Am clătinat din cap, în semn de refuz.

Brusc, a întins mâna și mi-a scos șapca. Părul mi s-a revărsat pe umeri. A apucat o șuviță, răsucind-o între degete. Senzația pe care mi-a stârnit-o mi-a făcut pleoapele să fluture.

Pe urmă mi-a strâns în pumn părul de la ceafă. Am icnit de durere.

— Hai să fim chit! a mârâit Kai, silindu-mă să-l privesc în ochi. Ai stat cu ochii pe mine. M-ai urmărit. Ai numărat de câte ori pe zi fac duș. Te-ai uitat și când eram sub duș? Ia zi!

Am strâns din dinți. Fierbințeala respirației lui mi-a învăluit buzele.

Și-a coborât privirea spre gura mea.

— M-ai privit în timp ce mi-o trăgeam cu altele? Descheie-ți bluza, micuțo! Hai să vedem dacă-mi convine ce primesc în schimb, drept răsplată fiindcă m-am trezit cu tine pe capul meu.

Buzele lui așteptau deasupra mea. Dorința din trupul meu s-a dezlănțuit.

Mi-am proptit palmele în pieptul lui.

— Nu! Tu să-ți scoți cămașa!

Kai mă privea plin de curiozitate, la numai câțiva centimetri distanță de fața mea. Pielea îmi luase foc. Atingerea hainelor mă irita. Era o senzație aproape dureroasă. Voiam să mă dezbrac. Voiam să-l simt lipit de mine.

I-am atins fața, trecându-mi degetele peste maxilarul lui și pe gât, în jos. Era cald și neted. Îmi doream mai mult.

Ochii lui au coborât iar spre gura mea. A întredeschis buzele, dar n-a zis nimic ca să mă oprească. Strânsoarea din părul meu a slăbit.

Am început să-i deschei cămașa. Degetele îmi tremurau în așa hal, încât, până la urmă, am înșfăcat țesătura și am smucit-o. Nasturii au zburat care încotro.

Kai a mârâit. M-a apucat mai tare de păr și fruntea lui a coborât spre a mea.

L-am împins. Kai a pășit în spate.

— Nu mă atinge!

Am înaintat spre el, silindu-l să păşească în spate până când s-a lipit de peretele opus.

Pe chipul lui a apărut un amestec de uluire şi furie. Nu i-am lăsat răgaz să reacţioneze. M-am repezit la el. I-am ţintuit încheieturile de perete, în lături. M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am lipit faţa de gâtul lui.

Buzele mele l-au atins.

Uşor, în sus şi în jos, peste carotida care-i pulsa pe gât şi peste scobitura tulburătoare ce se prelungea spre claviculă.

S-a cutremurat.

Doamne! Avea o piele atât de catifelată şi de caldă! Furnicăturile mi-au cuprins buzele, răspândindu-se pe faţă şi în jos, prin tot trupul. Am deschis gura, trecându-mi buzele peste tot ce întâlneam în cale. Eram foarte tentată să-l sărut măcar o dată. Să-mi lipesc buzele de pielea lui şi să o gust. Mi-am trecut nasul pe sub urechea lui Kai, adulmecându-i parfumul. Am răsuflat prelung. S-a lipit de perete. A lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Mă invita să continui.

A încercat să-mi îndepărteze mâinile, dar l-am strâns cât am putut de tare, într-un avertisment tăcut.

M-am sprijinit pe tălpi şi i-am eliberat încheieturile.

— Ţine-ţi mâinile acolo!

Desfăcându-i sacoul şi cămaşa, mi-am mutat gura şi mâinile pe pieptul lui. Degetele mele au coborât pe piele, atingând muşchii încordaţi. Cu degetul mijlociu, am schiţat câteva cercuri în jurul unui sfârc. Apoi l-am atins cu buzele. Mi-am încleştat coapsele.

Nu voiam să se termine niciodată. Îmi doream să mă cuprindă în braţe, să mă învăluie în parfumul lui sexy, ameţitor.

Dar ar fi fost o greşeală.

Kai mă privea, respirând anevoie.

Mi-am lăsat mâinile să cadă pe lângă corp și am pășit în spate.

— Nu sunt „micuța" ta. Oricum, ai dreptate în privința controlului. Chiar este o iluzie. Uită-te la tine! Nu ai deținut controlul niciodată.

Am rânjit și m-am aplecat să-mi ridic șapca.

Deodată, Kai m-a înșfăcat și m-a tras spre el.

— Nici tu n-ai deținut controlul, mi-a șoptit la ureche. Ai atât control cât te las eu să ai.

L-am ironizat:

— Vai de mine! Ai câștigat. Mușchii sunt mai tari decât mintea, nu? Dar uiți un lucru. Pot să spun „nu" oricând vreau, iar ce se întâmplă acum ia sfârșit. Sau poate vrei să ajungi iar în închisoare?

A rămas nemișcat, tăcut.

Știa că am dreptate. Firește, și el ar fi putut spune „nu", dar mi se părea puțin probabil.

Respirația lui îmi înfiora firele de păr. Și-a slăbit strânsoarea pe brațele mele.

Mi-a vorbit calm:

— Așa este. Poți să spui „nu" oricând.

A început să-și treacă buzele peste gâtul meu, exact cum îi făcusem eu cu câteva secunde mai devreme.

— Oricând vrei tu.

Genele mele au fluturat. Kai mi-a cuprins fața în palmă și a răsucit-o spre el. Nasurile noastre s-au atins, buzele s-au apropiat atât de mult, că-i puteam simți gustul. Dar nu ne-am sărutat.

Zvâcnetul dintre picioare mă înnebunea. Gândul mi-a zburat la casa aia dărăpănată și la patul din camera de sus. În clipa asta îmi doream să fiu acolo. Nicăieri altundeva.

De fapt, cine controla pe cine? Amândoi eram varză.

Mâna lui mi-a atins talia, apoi a coborât mai mult. I-am cuprins degetele exact când Kai m-a apucat de locul dintre coapse. Am scâncit:

— O, Doamne!

Voiam să-i îndepărtez mâna, dar era atât de bine!

Fir-ar să fie! Nu mai aveam aer. Deodată, am încremenit. Mi-am adus aminte de feșele pe care le purtam în jurul pieptului.

Nu reușeam să trag aer în piept.

— Stai! am strigat, îndepărtându-i mâinile. Stai, stai, stai! Nu pot să respir.

M-am sprijinit de perete, ca să nu mă prăbușesc. *Isuse! Ce-o mai fi și asta?* Coastele și plămânii mă dureau.

Trebuia să ies de aici.

— Bună, Kai! a rostit o voce de femeie.

Două fete se apropiau de noi, pe hol. Nu le cunoșteam.

M-au cântărit din ochi. Nu mi-a scăpat privirea pe care au schimbat-o între ele. Au trecut pe lângă mine. Nici măcar n-au așteptat ca ușa toaletei să se închidă în urma lor înainte de a izbucni în râs.

Am privit în pământ.

— Pot să plec de aici?

Kai se uita la mine. Cămașa descheiată îi lăsa la vedere pielea măslinie.

— Nu-ți bate capul cu ele! S-au îmbătat.

Mi-am pus șapca, fără să mă obosesc să-mi îndes părul sub ea. Nu mai aveam răbdare.

— De parcă-ți pasă! m-am răstit la el. Vrei să mă simt aiurea. De-aia m-ai pus să vin aici, cu toți oamenii ăștia în jur: ca să-mi amintești care mi-este locul.

— Eu nu...

L-am privit furioasă.

— Nu vreau s-aud vrăjeala ta! Crezi că nu sunt obișnuită să fiu tratată urât de oamenii cu un anumit statut? Bărbații au impresia că, dacă-mi zic să mă aranjez un pic, îmi fac o favoare. Iar femeile râd de mine. Toată viața mea a fost așa. Mă doare-n cot de ce văd ei atunci când se uită la mine! Lumea ta e goală și nu mă poate învăța nimic.

Mă dezamăgisem pe mine însămi. Din nou, mă lăsasem purtată de val, alături de Kai. Dar, din fericire, lucrurile nu ajunseseră prea departe. Mă consolam cu gândul că pusesem capăt acestui moment de intimitate.

Mi-am ridicat bărbia.

— Îl am pe Damon. Doar pe el îl vreau.

Și-a îngustat ochii. Îi auzeam răsuflarea îngreunată. Era adevărat. Fratele meu era singurul bărbat care voia să fiu puternică. Singurul bărbat care nu m-ar fi rănit niciodată.

Am făcut stânga-mprejur și am coborât repede treptele. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Kai. Venea în urma mea, dar nu se grăbea. Mi-am dat seama că, de fapt, nu voia să mă ajungă din urmă.

În două minute aveam să ies din Delcour și să plec de aici.

Însă, când am ajuns la parter, am văzut că în living lumea se încăierase. *Ce mama naibii?*

Lev stătea deoparte, cu degetele împreunate la ceafă, și rânjea. David și Michael se proțăpiseră unul în fața celuilalt. Ilia stătea cu brațele încrucișate la piept. Rika, Will și mulți alții așteptau pe margine, urmărind scena.

— Ce s-a-ntâmplat? a strigat Kai, trecând în grabă pe lângă mine.

Recepționerul părea zguduit.

— Îmi pare rău, domnule. Domnul Crist a zis că oricine poate urca la petrecere, dar domnii aceștia mi-au părut puțin altfel. Când am vrut să-l sun pe domnul Crist, ca să verific, au urcat cu liftul, fără să aștepte confirmarea. Îmi cer scuze!

Privea îngrijorat când la Michael, când la Kai. Nu prea știam de ce-și cerea iertare de la Kai. Doar nu era apartamentul lui.

— Nu-i nicio problemă, i-a zis Michael, apoi s-a răsucit spre amicii mei. Cine sunteți?

Mi-am făcut loc printre oameni și am intervenit:

— Ei lucrează pentru Gabriel. David, ce-i cu voi aici?

Îi văzusem în Thunder Bay cu câteva ore în urmă, când mersesem acasă la Gabriel, ca să iau contractul. Băieții ar fi trebuit să rămână acolo peste noapte. Nu mă așteptam să-i întâlnesc în oraș, la o oră așa de târzie.

David m-a întrebat:

— Vrei să mergi acasă?

— Tocmai plecam.

Dar Kai a făcut un pas în față, aruncându-mi o privire.

— Stai jos! mi-a ordonat.

Furioasă, l-am săgetat cu privirea. *Poftim?*

Nici gând! Să-i ia dracu' și pe Kai, și aerele lui de șef! Mă săturasem de el.

— Nu ești pregătit să te încaieri cu tipii ăștia, i-am spus cu aroganță.

Îmi venea ușor să vorbesc așa, când îi aveam pe băieți alături. Da, chiar eram o mică nesuferită.

Kai i-a vorbit lui David:

— Gabriel a fost de acord cu schimbul ăsta. Acum ea lucrează pentru mine. Cărați-vă!

David a păşit în faţă. S-a apropiat de Kai.

— Nu Gabriel ne-a trimis. O să plecăm dacă ne-o cere *ea*, nu tu.

Kai şi-a întors privirea spre mine şi m-a provocat:

— Du-te cu el! Ai curaj?

Inima mi-a tresărit un pic. Cât de mult îmi amintea Kai de Damon în clipa asta!

Dar contractul tot nu era semnat. Odată semnat, puteam s-o şterg. Pe urmă nu mă interesa dacă el voia să vină după mine sau nu. Însă, dacă rupeam înţelegerea acum, Gabriel avea să dea vina pe mine.

Cei din jurul nostru păstrau tăcerea. Încă auzeam muzica de la petrecere şi sporovăiala invitaţilor.

— Cui îi aparţii? m-a întrebat Kai, cu voce scăzută.

— Lui Kai, a bombănit cineva.

— Gura, Rika! s-a răţoit el, fără să mă scape din ochi. Cui îi aparţii?

Simţeam ochii tuturor pe mine. Îmi venea să-mi scot briceagul din buzunar şi să-l înjunghii. *Să-l ia dracu'!* Ani şi ani la rând mă luptasem să mă ridic deasupra unor nenorociţi asemenea lui, ca să dobândesc şi eu un anumit statut. Iar acum Kai mă apuca de glezne şi mă trăgea înapoi în groapă. Toţi cei de faţă aveau să vadă cât de neputincioasă eram.

I-am susţinut privirea. Ura ardea în ochii mei. Mi-am încleştat fălcile atât de tare, că dinţii au început să mă doară.

Am păşit alături de Kai. M-am întors cu faţa la David, Lev şi Ilia.

I-am răspuns aproape şoptit:

— Îţi aparţin ţie.

Și o să te omor pentru că mi-ai făcut asta! Un nod mi s-a înțepenit în gât. M-a cuprins greața.

Kai s-a așezat pe un scaun negru, capitonat.

— Bun..., a spus el. Puteți s-o duceți acasă.

N-am așteptat ca băieții să facă vreo mișcare. M-am repezit printre gură-cască. Am trecut valvârtej pe lângă amicii mei, care s-au întors să mă urmeze. O mână mi-a atins ușor spatele.

— Poate să meargă și singură! s-a răstit Kai. N-o atinge!

Mâna — probabil a lui David — s-a retras numaidecât.

Am urcat cu toții în lift, iar Ilia a apăsat pe buton. Cum s-au închis ușile, am izbucnit. Am izbit cu pumnul în peretele liftului, din nou și din nou. Mi-am luat avânt și am lovit cu picioarele, urlând:

— Fir-ai tu al dracului să fii!

Tot brațul drept, de la degete până la umăr, mă durea. Loveam iar și iar peretele, cu pumnii și cu picioarele.

Din fericire, băieții știau că trebuie să-și țină gura și să se ferească din calea mea.

Pășeam de colo-colo, gâfâind. Kai mă umilise. Am lovit din nou peretele cu palma. Durerea mi-a săgetat brațul drept. *Mă umilise...*

— Ce vrei să facem? m-a întrebat David.

Nu l-am privit și nici nu i-am răspuns.

Știam ce aveam de făcut. Kai trebuia să semneze contractul ăla afurisit. Odată ce semna, totul avea să fie OK. Fratelui meu i se va permite să se întoarcă acasă în siguranță, iar tata nu ne va mai sta în cale, pentru că ar fi primit ce-și dorea. Pe urmă puteam trăi așa cum voiam.

Dar aveam o bănuială că afurisitul de Kai nu avea deloc de gând să semneze contractul. Asta era problema. Avea să tărăgăneze totul, iar asta mă afecta direct.

N-ar fi trebuit să-l las să mă atingă niciodată.

Mi-am amintit ceva ce fratele meu îmi spusese odată: *Băieții vor doar sex. I-o tragem oricărei fete care se arată dornică. Niciun tip n-o să te iubească pe bune. O să te abureasca și o să obțină ce-și dorește, iar după aceea o să caute o altă tipă, mai sexy. Promite-mi că n-o să lași pe nimeni să te folosească așa! Nu fi o târfă! Fii tare!*

Fratele meu mă învățase că bărbații se vor folosi de mine. Din câte văzusem până acum, avea dreptate.

Kai se excita, la fel ca oricare bărbat, însă dorința pe care o simțea pentru mine n-ar fi putut să eclipseze niciodată cruzimea de care îl știam capabil. Știam cât de urât se purtase cu Erika, anul trecut. Iar azi îmi dovedise personal cât de crud este.

Deținea un control total asupra mea. O știa și tocmai o dovedise.

Trebuia să nu mai reacționez față de el. Indiferent dacă simțeam dorință, mânie sau teamă, trebuia să mă închid total în fața lui. Să-l fac să se plictisească de mine.

În caz contrar, urma să ne dezlănțuim amândoi.

Și ăsta ar fi fost începutul războiului.

CAPITOLUL 11
KAI

În prezent

Trântind ușa vestiarului, mi-am îndesat hainele în geanta de sport și am tras fermoarul. Se făcuse târziu, iar sala era goală. Deși sperasem să mă epuizez făcând sport, nu mă simțeam obosit.

Era zece și jumătate noaptea. După încă un antrenament și încă un duș, tot eram mult prea treaz.

Mi-am luat telefonul din birou și am încuiat ușa. Toată lumea plecase. Locul era tăcut și întunecat.

Deodată, telefonul meu a bâzâit.

Am privit ecranul. Mă suna mama.

M-am dezumflat, deși știam că avea să sune. În seara asta nu venisem acasă la ai mei, pentru cină.

Îmi iubeam părinții, dar uneori invidiam abordarea părinților lui Michael, care-l lăsau pe el să aleagă când îi vizita.

Am ridicat telefonul la ureche.

— Încă nu te-ai culcat?

— Încerc să nu adorm, a ciripit ea. Se pare că, pentru fiul meu, metoda asta funcționează.

Am râs. Am făcut un tur prin încăpere, să verific dacă toate computerele din sală erau închise.

— M-ai sunat ca să-mi faci morală? am întrebat-o.

— Posibil.

M-am îndreptat spre ușa din față.

— Îți cer iertare! Ar fi trebuit să fiu cu voi în seara asta.

Mergeam acasă la ai mei în fiecare duminică. Luam împreună micul-dejun și apoi mă antrenam cu tata, deci nu se putea spune că-i ignoram. Însă îmi era greu să merg la ei mai des de-atât, fiindcă de fiecare dată simțeam că tata e dezamăgit de mine.

— Tata e supărat?

— Nu. E doar...

— Dezamăgit. Știu.

Mama a tăcut. Până și ea știa că am dreptate. Ne învârteam în jurul cozii. Rareori se întâmpla ca tata să țipe la mine, dar tăcerea lui era și mai greu de suportat decât țipetele.

— Am pus la marinat două fripturi în plus, mi-a zis mama. Te așteaptă, dacă vrei să vii acasă mâine.

— Poate c-o să vin.

În traducere liberă: urma să ne vedem duminică, la fel ca de obicei.

— Te descurci foarte bine, mi-a spus ea. Și el își dă seama de asta. Te iubește, Kai.

— Da, știu.

Teoretic, mă iubea.

Dacă aș fi murit, m-ar fi jelit. Însă mă îndoiam că orice altceva în afară de propria-mi moarte ne-ar fi putut scoate din impasul emoțional în care ne găseam cu toții de când fusesem arestat, cu ani în urmă.

— Ne vedem curând, bine?

Am tastat codul de siguranță pentru ușa din față, încuind-o.

— Te iubesc! a spus mama.

În aceste două cuvinte se ascundeau atât de multe lucruri nerostite!

Uram să știu că plângea din cauza mea.

— Și eu te iubesc! i-am răspuns și am închis.

Lăsând telefonul să alunece în buzunar, m-am întors și m-am zgâit la *Papa*. Dacă nu-l găseam pe Damon, urmau să apară iar belele mari și probabil că niciodată nu aveam să pot privi în ochii tatei.

Am pășit spre aleea de după colț. Banks se sprijinea de zidul din cărămidă, cu mâinile în buzunare.

— Ce-i cu tine aici?

O lăsasem să plece cu o oră în urmă.

— Aștept să mă ia cineva.

— N-ai mașină? am întrebat-o.

— M-ai văzut la volan vreodată?

Păi, nu prea. Idioții ăia o duceau oriunde trebuia să ajungă.

Că tot vorbeam de lup...

Deodată, bine cunoscutul SUV negru a oprit lângă trotuar. David și puștiul celălalt — îi uitasem numele — stăteau pe locurile din față.

Ori de câte ori îi chema, veneau într-un suflet.

I-am zis:

— Te duc eu acasă. Urcă!

— Ți-am mai spus; mă iau ei cu mașina. În plus, merg în Thunder Bay. Trebuie să mă ocup de niște chestii.

— Ca să vezi! Tot acolo merg și eu.

M-am apropiat de mașina mea.

Nu avusesem de gând să merg în Thunder Bay, dar acum îmi schimbasem planul.

Nu-i vorba că eram gelos. Pur și simplu nu-mi plăcea faptul că tipii ăia apăreau mereu, purtându-se ca și cum ea încă era a lor.

Nu le aparținea. Trebuia să le reamintesc asta.

Am deschis portiera. I-am aruncat o privire pe deasupra capotei.

— Banks!

A rămas nemișcată pentru un moment. S-a uitat iute la amicii ei. Părea stânjenită. Ar fi vrut, probabil, să riposteze, dar a sfârșit prin a se supune. A urcat în mașina mea și a trântit portiera, fără să se obosească să-și pună centura.

Tipii ăia m-au privit încruntați. M-a bufnit râsul.

Ieșind în marșarier din parcare, am făcut un viraj și am trecut în viteză pe lângă ei.

Banks nu spunea nimic. Și eu tăceam. În ultimul timp, o hărțuisem cam mult. Nu voiam ca tot ce era între noi să se reducă la asta. Îmi plăcea să vorbesc cu ea.

După petrecerea pe care o dăduse Michael, cu câteva zile în urmă, nu-i mai ieșisem în cale și o lăsasem să-și vadă de ale ei. Din cauză că eram mai degrabă confuz, nu furios.

Ar fi trebuit să-l caut pe Damon. Mă avea la mână și trebuia să rezolv problema.

Dar în noaptea aceea, în holul întunecat al clădirii Delcour, mi-am adus aminte cât de ușor era să interacționez cu ea, să-i vorbesc și cât de mult îmi plăceau acele rare momente de vulnerabilitate când Banks aproape că avea nevoie de mine. Când mă dorea.

Fata era o mare enigmă. În momentul ăsta, nu mă puteam gândi decât la ce s-ar petrece dac-am fi împreună, în pat. Cum m-ar privi? Ce cuvinte ar șopti? Unde m-ar atinge?

Dar Banks era loială familiei Torrance. Cum să fac ceea ce aveam de făcut, și totuși să n-o pierd?

Mașina înainta prin noapte, gonind pe pod și afundându-se în întunericul de pe autostrada ce ducea spre Thunder Bay. Am inspirat adânc. Dintr-odată, aerul din mașină părea greu ca plumbul.

Pielea mă furnica pentru că o simțeam lângă mine.

Am întors capul spre ea. Privea pe geam, cu spatele drept și cu mâinile în poală. Încet, a început să-și netezească jeanșii pe coapse.

Am surprins ocheada pe care mi-a aruncat-o. A strâns din buze.

Am revenit cu privirea la drum, reținându-mi zâmbetul.

— Chiar știi să te controlezi, nu-i așa, puștoaico? Vrei să-mi vorbești? Simt că te apasă ceva. Hai, dă-i drumul!

Dar, așa cum mă așteptam, a rămas tăcută. Mi-am sprijinit cotul de portieră și mi-am trecut degetele peste buze. Cum să te porți cu cineva care nu vrea să intre-n jocul tău?

Mi-a venit o idee.

— Ia zi, cum e tipa? am întrebat.

A ridicat din sprâncene.

— Cine?

— Vanessa.

Și-a întors iar privirea spre geam, oftând iritată.

— Cred c-o să arate de milioane în noaptea nunții, când o să te călărească.

Am strâns volanul între degete. Ce pușlama!

— Deci n-ai vorbit niciodată cu ea? am insistat.

Voiam să-i stârnesc gelozia.

— Ba da. De vreo două ori. Odată, la o petrecere, i-a dat bani unui băiat ca să-mi pipăie sânii... Aveam cincisprezece ani. Drept răsplată, Damon l-a legat pe băiat de un copac și i l-a băgat pe

Volos — șarpele lui — în chiloți. Puștiul urla ca din gură de... șarpe.

Am pufnit în râs.

Însă apoi m-am urât fiindcă, pentru o clipă, mi s-a făcut dor de Damon. Nu-mi plăcea să aud că Banks fusese agresată, dar eram bucuros că el o răzbunase. Nu prea îi stătea în fire să facă asemenea gesturi.

De ce era Damon atât de atașat de ea?

Dar, pe de altă parte, și eu mă atașasem foarte repede de ea, din motive pe care nu mi le puteam explica.

— Azi am vorbit cu Michael, i-am zis, schimbând subiectul. Mi-a spus că l-ai amenințat în *Papa*. După ce te-a înhățat și te-a pironit de un perete, ca să te amenințe el *pe tine*.

Era imposibil să nu mă amuz când îmi imaginam scena.

I-am zâmbit.

— I-ai spus că suntem vulnerabili și că nu ne concentrăm, nu? Michael chiar începe să-și facă griji că s-ar putea să ai dreptate.

Încruntarea ei s-a adâncit. În mod clar, nu ceda la încercările mele de a înfiripa o conversație.

— Știi, ultima oară când te-am văzut, acum șase ani, erai sfioasă și naivă. O fată care ar fi tresărit la orice adiere.

Am inspirat profund. Oare fata aceea mai exista pe undeva, în sufletul ei?

— Iar acum lași impresia că-ți calculezi până și fiecare sorbitură de apă. Plus următoarele nouăsprezece mutări.

Simțeam cât de tensionată era.

— La doi ani după acea Noapte a Diavolului, Rika ne-a însoțit, tot de Noaptea Diavolului. Atunci, Rika mi-a amintit foarte mult de tine. Fie și numai prin faptul că am aflat ce anume

o însufleţea. Am ajutat-o să păşească dincolo de limita pe care râvnea s-o depăşească. Tu şi Rika semănaţi foarte mult.

În noaptea aceea, Rika îmi amintise de Banks. De o fată de care aş putea fi atras. Cineva care m-ar fi însoţit, indiferent cât de departe mi-aş fi dorit să ajung. Aveam prieteni, ce-i drept, dar nu era acelaşi lucru.

— Semănaţi, însă mai puţin în privinţa autocontrolului. Rika se lasă dusă de instincte, am adăugat, lingându-mi buzele. Ia singură ce-şi doreşte să aibă.

Banks se uita iar pe geam, purtându-se ca şi cum nu eram lângă ea.

— În adolescenţa ei, şi Rika era foarte diferită. Când creştem, suntem aşa cum suntem de nevoie. Suntem cine am fost învăţaţi să fim. Când dobândim libertate, orizonturile noastre devin mai largi. Atunci nu mai suntem nevoiţi să răspundem decât în faţa propriei persoane. Tu încă nu te bucuri de acea libertate, nu-i aşa? De ce? Eşti pedepsită dacă depăşeşti vreo limită? Te pedepseşte Gabriel dacă nu-l asculţi sau dacă vorbeşte gura fără tine? Damon ţi-a făcut vreun rău?

Continuam s-o descos, în speranţa că aveam s-o epuizez.

Banks şi-a dres glasul.

— Ar fi bine ca tu şi Michael să puneţi frâu proastelor obiceiuri ale lui Will. A luat-o razna de când a plecat Damon, a adăugat ea, fără să ia în seamă întrebările mele. Will e deprimat. Daţi-i ceva de făcut! De fapt, daţi-i mai multe sarcini, ca să nu mai aibă timp să gândească. Trebuie să-i daţi un scop.

Am ridicat din sprâncene. Nu mă deranja că schimbase subiectul, întorcându-se la discuţia despre Michael. Mă bucuram că, în sfârşit, Banks vorbea.

M-am gândit la ce-mi spusese. Will era treaz rareori, iar asta îl transforma într-o țintă ușoară. Era slab. Poate că Banks avea dreptate. La urma urmei, eu funcționam mai bine decât Will. Poate că asta se datora faptului că eram foarte ocupat și nu mai aveam timp să mă întorc cu gândul în trecut.

În mașină s-a lăsat din nou tăcerea. Banks și-a frecat iar palmele de coapse. Am întins mâna și am dat drumul la căldură, pentru eventualitatea în care îi era frig.

Luminile de bord îi conturau maxilarului, nasul și o porțiune de piele de pe gât. Am strâns iarăși volanul în palme. Eram plin de energie. Prea multă energie înăbușită.

Trecuse ceva timp de când făcusem sex.

Poate c-ar trebui să mă vânezi și pe mine.

Mă străduiam să stăpânesc fierbințeala care gonea prin mine. Fata asta îmi ocupa gândurile prea mult, iar eu aveam nevoie să fiu concentrat. Aveam alte femei cu care puteam să mă joc. Alex îmi dăduse cartea ei de vizită de vreo cincisprezece ori. Dacă hotăram că o vreau, tipa era gata să treacă la treabă.

Tăcerea a fost întreruptă de un sunet. Lui Banks îi chiorăiau mațele. Am privit ceasul din bord. Trecuse de ora unsprezece.

— Când ai mâncat ultima oară?

Nu mi-a răspuns.

— Niciodată nu te-am văzut mâncând.

— Oricine te știe ar putea spune același lucru și despre tine, mi-a trântit-o Banks.

Așa era. Aveam un program ciudat. Făceam lucrurile în ritmul meu.

Dar și mie îmi era foame. După ședințele de azi, fusesem ocupat cu contabilitatea și cu telefoanele. Uitasem să mănânc.

— Ai dreptate, i-am spus. Mor de foame. Ce-ai vrea să mănânci?

— Aș vrea să merg acasă.

Da, cum să nu! Sunt sigur că asta vrei.

— Nicio problemă, i-am răspuns.

***

— Am vrut să spun *la mine acasă*, s-a răstit Banks, supărată, o jumătate de oră mai târziu.

Am chicotit. Parcă prinsese rădăcini lângă un perete, în livingul părinților mei.

În loc s-o duc acasă la Gabriel, o adusesem la mine acasă. Mă rog... În casa părinților mei. La ora asta, ai mei dormeau. Locuiau tot în Thunder Bay, la fel ca părinții lui Michael și ai lui Will. Și, firește, la fel ca tatăl lui Damon.

Am pus farfuriile pe masa lungă, sub lumina blândă a unui candelabru din fier forjat. În ciuda dorinței tatălui meu de a decora încăperile în stil japonez tradițional, mama câștigase „lupta" și decorase casa cu mult mobilier din lemn, covoare, picturi și multe culori.

Dar îi făcuse și lui pe plac. Proprietatea noastră avea priveliști minunate, iar în casă pătrundea foarte multă lumină naturală.

Am pus pe masă două farfurii și tacâmuri învelite în șervete.

— Aici e cel mai bun „restaurant" din oraș, i-am spus, întinzându-i o sticlă cu apă. Ia loc!

Banks a luat sticla, apoi și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat în altă parte.

— Pot să plec?

Mi-am tras un scaun.

— Știu că ți-e foame.

Ochii ei s-au oprit asupra farfuriei, dar, numaidecât, și-a ferit privirea.

M-am așezat și am început să tai friptura.

În continuare, stătea lipită de perete. Simțeam că-mi pierd răbdarea.

— Stai jos!

A mai zăbovit trei secunde, probabil ca să mă calce pe nervi, după care și-a tras și ea un scaun și s-a așezat.

A lăsat sticla pe masă și și-a încrucișat iarăși brațele la piept.

— Nu-mi place friptura.

Am hotărât să nu-mi mai bat capul cu ea.

Însă știam că minte. Inventase un pretext fiindcă nu voia să se poarte frumos și să mâncăm împreună.

Cui nu-i place friptura? Sau poate că fata asta era vegetariană. Însă mie mi se părea că Banks mâncase dintotdeauna ce i se dădea. Și primise mai degrabă fast-food sau resturi de la masa altora, nu mâncare „organică", precum broccoli și lapte de migdale.

Mi-am coborât ochii în farfuria plină: cartofi, fasole verde și o felie groasă de friptură fragedă.

Dintr-odată, am căzut pe gânduri. Probabil că noi doi semănam mai mult decât își închipuia.

Am lăsat jos furculița și cuțitul. Am simțit mirosul cărnii, iar stomacul meu a chiorăit.

M-am sprijinit de spătarul scaunului.

— Când eram mic, locuiam în oraș, într-un apartament mizerabil, cu două dormitoare.

Am plonjat în trecut, încercând să-mi amintesc fiecare amănunt.

— Găurile din pereții dormitorului meu erau așa adânci, că puteai mirosi iarba pe care o fumau vecinii noștri și curryul pe care-l gătea femeia care locuia deasupra noastră.

Am privit fața de masă. Îmi aminteam că în fiecare zi urcam scările acelea, iar biata mama mă căra în spate.

— Dar mama s-a străduit cât a putut să avem o casă primitoare.

Mă gândeam la mâzgălelile mele, cu care ea decorase pereții.

— Drămuia foarte bine banii și făcea minuni din nimic.

Banks a rămas tăcută.

Am continuat:

— Tata își termina studiile și totodată muncea din greu, așa că venea foarte târziu acasă. Am mâncat atât de des macaroane cu brânză, că n-am mai cerut niciodată să-mi gătească așa ceva. Nu că n-ar fi bune. Ba chiar sunt minunate.

Am zâmbit pieziș.

— Mama se făcea luntre și punte ca mâncarea noastră să fie gustoasă și să arate frumos. Toate sendvișurile noastre erau decorate cu pătrunjel.

Chiar că nu mai mâncasem macaroane cu brânză după ce plecasem din apartamentul ăla.

— Îmi amintesc de o seară, când aveam vreo cinci ani. Tata a venit acasă. Iar eu mâncasem deja. Macaroane cu brânză, firește. Mă uitam la televizor. Mama i-a pus tatei în față o friptură. Încă o mai aud sfârâind în farfurie. Îmi amintesc felul în care mirosea untul cu care o gătise.

Tata s-a înfuriat. Se uita la ea cu un amestec de mânie și nedumerire. Tata fusese obișnuit să se descurce cum putea. Crescuse într-o familie săracă. Dar nu și mama. Ea provenea dintr-o familie bogată. Refuzase un logodnic bogat, ca să se mărite cu tata. Fusese dezmoștenită. Bunicii mei nu m-au cunoscut niciodată.

— „De ce risipești banii"? am repetat cuvintele tatei, pe un ton aspru. „Dacă familia mea nu mănâncă friptură, atunci nici eu nu mănânc friptură." Dar mama i-a spus că bărbații importanți

se hrănesc cu friptură și nu voia ca tata să uite că e un bărbat important.

Am ridicat ochii spre Banks și m-am silit să zâmbesc.

— Pe urmă tata chiar a devenit o persoană importantă. Acum putem pune oricând friptură pe masă.

Am coborât ochii în podea. Dând farfuria laoparte, am adăugat în șoaptă:

— Nici măcar nu-i nevoie să fiu important ca să mănânc așa ceva.

Nu eram important.

Nu încă.

Tata muncise pe brânci ca s-o răsplătească pe mama pentru toate sacrificiile făcute fiindcă îl alesese pe el. Iar eu ce făceam? Pierdeam vremea, conduceam mașini plătite de el și mâncam tot ce pofteam, indiferent cât costa. Însă nu-mi câștigasem dreptul de a mânca orice.

Eram un nimic, pe lângă tot ce realizase el.

Anul trecut, după ce ieșisem din închisoare, îmi primisem fondul fiduciar. Investisem mare parte din bani, încercând să fac ceva cu viața mea. Dar eram un infractor și norul acesta negru stăruia deasupra mea. Îl puteam întrezări tot timpul în ochii tatei. Niciodată nu voi avea puterea să șterg rușinea asta.

Ochii mă usturau. Am clipit, ferindu-mi privirea. Nu meritam să stau la masa lor, darămite să mănânc friptura asta, care era a tatei.

Brusc, Banks s-a mișcat. Și-a desfăcut șervetul, dând la iveală tacâmurile. S-a apucat să taie carnea. A desprins o bucățică și a dus-o, timid, la gură.

A mestecat încet. Dintr-odată, a închis ochii și a dus o mână la buze.

Un val de căldură mi s-a răspândit prin trup.

— E bună?

A deschis iar ochii și a dat aprobator din cap. A scos un mic geamăt de mulțumire.

Umerii mi s-au relaxat. A continuat să mănânce, acum ceva mai hotărâtă. Am zâmbit.

Friptura marinată a mamei era fantastică, dar și eu mă pricep destul de bine la gătit.

Mi-am tras din nou farfuria în față, am apucat furculița și cuțitul.

— Mă bucur că ți-ai schimbat atitudinea față de friptură, am spus, tăind o bucată.

— *De fapt*, n-am mâncat friptură niciodată.

Am înghițit carnea fragedă. Papilele mele gustative erau în al nouălea cer.

— Niciodată?

Banks a ridicat dintr-un umăr. Și-a mestecat îmbucătura.

— Ție ce-ți place să mănânci?

S-a grăbit să-și mai taie o bucată. Probabil că era hămesită.

— Ouă, pâine prăjită..., mi-a spus ea. Chestii de-astea.

— Nu prea poți să te saturi cu ele.

Și-a ferit privirea, fără să ia în seamă încercarea mea de a obține mai multe informații. M-am uitat la mâinile ei. Sub unghii avea un strat subțire de mizerie, iar geaca pe care o purta era roasă la mâneci. Ouă și pâine prăjită? Aveam vaga bănuială că doar atât își permitea să mănânce. Cu cât o plătea Gabriel?

Acum, sarcina de-a o plăti cădea în grija mea. Mi-am pus în gând să-i dau bani chiar a doua zi.

— Înainte nu purtai mănușile astea, am comentat, arătând către mănușile ei de piele, fără degete. Ai vreun motiv să le porți acum?

— Ca să nu-mi zdrelesc încheieturile când îți dau una peste mutră.

A băgat în gură o altă o bucată de carne.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Poate că aș fi lăsat-o să-mi dea un pumn, însă tot n-ar fi câștigat lupta.

A terminat de mâncat friptura, fasolea verde și mare parte din cartofi. Abia acum a desfăcut sticla de apă. A sorbit prelung din ea.

Părea... mulțumită.

Îmi plăcea s-o hrănesc. Nu era genul de persoană care le permite celorlalți să facă diverse lucruri pentru ea, așa că asta nu avea să se repete prea curând. Am decis să savurez momentul.

A sorbit iar din sticlă și a pus dopul la loc, ștergându-se la gură cu mâneca.

Mi-am terminat și eu friptura, în vreme ce ea aștepta tăcută.

Mi-a spus:

— Nu știu unde-i el.

Mi-a aruncat o privire plină de hotărâre.

— Și, chiar dacă aș ști, nu ți-aș spune.

Nu încerca s-o facă pe dificila. Era doar sinceră și directă. I-am cântărit vorbele.

Am ridicat șervetul și m-am șters la gură, privind-o la rândul meu.

— Înțeleg. Dar tot nu te las să pleci.

CAPITOLUL 12
BANKS

În prezent

A doua zi, de dimineață, un țârâit supărător m-a smuls din somn. Am sărit din pat, pipăind noptiera, în căutarea telefonului meu. L-am înhățat, l-am scos din încărcător. Clipeam des, ca să îndepărtez rămășițele de somn. Pe ecran a apărut numele lui Gabriel. I-am răspuns numaidecât.

— Sunt Banks.

— Un mesager va aduce contractul la *dojo*-ul lui, în dimineața asta, m-a anunțat tata. Asigură-te că-l semnează!

Mi-am frecat fața, încercând să mă trezesc de-a binelea. Aseară n-ar fi trebuit să mă îndop cu carne. Aveam mai multă energie când mâncam mai puțin.

— Ți-am mai spus: cred că nu are nici cea mai mică intenție să-l semneze. Vrea să aibă acces în *Papa* deoarece crede că Damon se ascunde acolo. Ne duce de nas.

— Ce-mi pasă mie ce plan are el? s-a răstit tatăl meu. A intrat în horă. Acum trebuie să joace.

Kai nu avea să semneze contractul. Nu eram sigură ce intenții avea în privința mea — probabil că nici măcar el nu știa —, dar înțelesesem cât se poate de bine că lui Kai nu-i plăcea să facă

lucrurile aiurea. Din câte auzisem ieri-seară, nu voia să se însoare cu o femeie pe care nu o cunoștea și să-i zică tatălui său că se legase, pur și simplu, de Gabriel Torrance. Tatăl meu și tatăl lui Kai nu se intersectau des. În ciuda faptului că fiii lor fuseseră odată buni prieteni, Katsu și Gabriel se urau.

— Damon nu se află în *Papa*, așa-i? m-a întrebat Gabriel.

M-am ridicat din pat și m-am apropiat de fereastră. Am ridicat storul jerpelit. Afară ploua.

— Așa cum ți-am mai spus, cred că la un moment dat a fost acolo. Dar se pare că a plecat.

Eram sigură că frate-miu avea mai multe ascunzători în oraș. Dacă ar fi fost în *Papa*, ne-ar fi văzut venind și ar fi șters-o în altă parte.

— O să-mi spui dacă te sună sau dacă-l vezi, da? a insistat, pe un ton amenințător.

Damon era o bombă cu ceas, iar Gabriel simțea că-i scapă printre degete.

— Îmi dau seama că-i ești loială lui Damon, dar eu sunt cel care te plătește. Tu, fetițo, ești protejată doar atât timp cât ești în grațiile mele. Să nu uiți asta!

Am lăsat storul să cadă. Mă simțeam din ce în ce mai iritată.

— Iar tu să nu uiți că doar datorită mie îl strunești pe Damon! i-am strigat.

Am închis ochii. Regretam că mă luase gura pe dinainte. *Rahat!*

Tata a tăcut. Îi mai vorbisem obraznic o dată. Fusese de-ajuns încât să nu repet faza niciodată.

Am tras adânc aer în piept, ca să mă calmez.

— Suntem în aceeași barcă. Nu-ți face griji! Ai încredere că voi alege cel mai bun mod de a-mi face treaba! Îl cunosc pe Damon mai bine decât oricine. O să-l aduc acasă.

Un timp, nu a spus nimic, dar auzeam voci în fundal. Slavă Domnului că în clipa asta nu eram în fața lui! Altfel, m-ar fi pedepsit pentru obrăznicia mea.

Spre surprinderea mea, tata a oftat și a spus:

— Bine. Ar fi trebuit să te naști băiat. Tu ești fiul care ar fi trebuit să fie Damon.

O povară grea îmi apăsa umerii. Într-un fel, îmi plăcea la nebunie să aud că tata voia ca fratele meu să-mi semene mai mult, și nu invers. Îmi umplea inima de mândrie.

Dar nu eram băiat. Și *niciodată* nu aveam să fiu. Totul se reducea la ce aveam între picioare.

Indiferent ce-aș fi făcut sau cât de mult aș fi trudit, nu aveam cum să schimb acest lucru.

— Uite că femeile nu sunt totuși complet inutile. Kai te place, așa că folosește-te de ce ți-a dat Dumnezeu și convinge-l să semneze contractul! Să nu te-ntorci aici fără hârtia aia semnată!

Mi-a închis.

Am aruncat telefonul între așternuturi. Am strâns din dinți, încercând să-mi recapăt concentrarea.

Eram atât de obosită!

Aseară ar fi trebuit să mă întorc acasă. Nu ar fi trebuit să urc în mașina lui, să-i mănânc mâncarea și să-l las să-mi depene povești care-mi stârneau emoții pe care n-ar fi trebuit să le simt.

Ce-mi păsa mie că îi plac macaroanele cu brânză, pentru numele lui Dumnezeu?!

Mi-am trecut mâna prin păr, netezind firele care scăpaseră din cozile împletite.

Drace! Am închis ochii, am gemut și mi-am înfipt unghiile în pielea capului. Dintr-odată, îmi simțeam părul atât de strâns legat, că-mi venea să rup benzile de cauciuc și să-mi las părul liber.

Mă durea capul. Pielea mă ardea, iar stomacul mi se încleșta de foame. Tânjea să-l umplu iarăși, cum făcusem aseară.

Unde ești, Damon? Nu-i nevoie să trăim în felul ăsta. De ce m-ai părăsit?

Știam răspunsul. Plecase pentru că știa că o să-l aștept. Mereu îl așteptasem.

Dar, cu cât Kai îmi ocupa mai mult timpul, cu atât mai confuză eram. Aseară fusese atât de deschis când îmi povestise despre apartamentul lui din copilărie! Apoi se întristase, amintindu-și cum reușise tatăl lui să devină un om important. Lăsase multe lucruri nespuse. Multe pe care nu avea nevoie cu adevărat să le spună, probabil.

Se considera o dezamăgire pentru tatăl lui.

M-am uitat în jur, prin mica mea garsonieră a cărei podea vibra ori de câte ori cineva trecea pe holul din fața ușii.

Geamul murdar era acoperit de un stor îngălbenit. Chiuveta era goală. Pe raftul de lângă ea stăteau aranjate singura mea farfurie, singurul meu castron, singurul meu pahar și un set de tacâmuri. Mai exista și o canapea luată de la un magazin secondhand și câțiva bolțari cu un placaj deasupra, care slujeau drept măsuță de cafea.

Kai Mori n-avea habar cât de norocos este. El măcar avea pe cine să se bazeze, era educat, se bucura de oportunități.

Eu nici măcar o diplomă de bacalaureat nu aveam.

Și nici bani. Dar nu aveam de gând să las de izbeliște singura persoană la care țineam.

Kai putea oricând să avanseze în viață. Mă săturasem să-i stau în preajmă și să mi se amintească de faptul că eu nu aveam șansa asta.

Aveam să trăiesc mereu ca acum.

***

Am urcat în grabă scara îngustă. Am ajuns la etajul doi. Pe podeaua din lemn scorojit stăteau împrăștiate mucuri de țigări strivite sub talpă. Respiram pe gură, fiindcă duhoarea care se răspândise în clădirea asta îmi stârnea greață. Să locuiesc cu Damon și cu Gabriel nu era o plăcere, dar îi eram foarte recunoscătoare fratelui meu pentru că mă luase de aici, în urmă cu unsprezece ani.

Am bătut în ușa apartamentului mamei mele. Cifra 3 lipsea din numărul locuinței — 232 —, lipit deasupra vizorului. Se mai vedea doar urma întunecată a lipiciului.

— Mamă! am strigat, bătând iar cu pumnul în ușă. Mamă, eu sunt!

Locuiserăm amândouă în cartierul ăsta dărăpănat din Meridian City. Îmi luase doar zece minute să ajung aici, pe jos.

Când venisem să locuiesc în oraș, după ce Damon intrase în închisoare, aș fi putut să mă mut iar aici, cu ea — ca să ne ajutăm reciproc —, dar nu dorisem asta și, din fericire, nici ea nu-mi ceruse să vin. Încă avea un stil de viață foarte dubios.

Însă trebuia să vorbesc cu ea. Aveam nevoie să punem la punct o poveste comună, în cazul în care cineva — de pildă, Kai — ar fi venit aici, ca să întrebe de mine. Numele lui Gabriel nu era trecut pe certificatul meu de naștere. Toți cei care știau că sunt fiica lui lucrau pentru el, așa că mama era singura verigă slabă. Voiam să mă asigur c-o să-și țină gura. Kai nu trebuia să știe că se poate folosi de maică-mea ca să mă șantajeze.

Am așteptat un minut. Nimeni nu a răspuns și niciun sunet nu răzbătea dinăuntru. Am vârât în broască cheia pe care o șterpelisem. Am descuiat ușa, am intrat și am privit rapid în jur. În living era dezastru.

— Ce naiba?! am icnit, îngreţoşată de miros.

Un bărbat dormea pe canapea. Am închis uşa fără să mă obosesc să nu fac zgomot. Era limpede că nu mă auzise nici când bătusem la uşă.

Am cercetat camera întunecată şi sordidă. Lumină firavă se strecura printr-o spărtură din storuri şi printre draperiile de prost gust, din catifea albastră. M-am apropiat de măsuţa de cafea: cutii cu mâncare chinezească veche de o zi, ţigări şi sticle de bere răsturnate. Am pus mâna pe o pipă. Sticla era înnegrită de la resturile substanţelor care arseseră în ea. Trupul mi s-a încordat instantaneu.

Am lăsat pipa la loc pe măsuţă. M-am uitat la tipul care dormea pe canapea, cu jeanşii descheiaţi şi cureaua desfăcută. O cameră video stătea pe braţul canapelei. Una high-tech, cu microfon.

S-o ia dracu'!

M-am repezit la masa din bucătărie, am răsturnat un scaun şi am apăsat cu putere pe el. Un picior s-a desprins. Cu el în mână, am pornit pe hol, către dormitor. Am deschis uşa cu piciorul.

Am găsit-o pe maică-mea. Un alt tip — unul mai tânăr — zăcea în pat, alături de ea. Cearşaful li se încurcase între picioare, pe podea căzuse o veioză, iar ploaia udase pervazul, acolo unde fereastra era întredeschisă. Peste tot fuseseră aruncate haine. Duhoarea de ţigări m-a lovit precum un val. M-am silit să nu tuşesc.

La dreapta am văzut trepiedul camerei video.

Ticălosul! Am izbit noptiera cu piciorul de lemn.

— Afară! am urlat. Ieşi dracului afară!

Am lovit din nou, dărâmând sticluţele de parfum de pe noptieră.

— Ce naiba se-ntâmplă? a îngăimat bărbatul, ridicându-se în capul oaselor și frecându-se la ochi.

— Scoală-te, cretinule!

Am izbit patul cu talpa.

— Ieși imediat de-aici!

Mama s-a ridicat în capul oaselor și s-a acoperit cu cearșaful. O șuviță de păr negru îi atârna peste ochi.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Gura! am mârâit, ridicând lemnul deasupra capului.

Tipul — cred că era cu doar câțiva ani mai mare decât mine — era pe jumătate îngrozit, pe jumătate nedumerit.

OK. Hai să mă exprim și mai clar!

I-am urlat în față:

— Ieși! Acum!

Aveam fața încinsă. Am izbit de câteva ori cu piciorul de lemn în perete, deasupra capului său.

— Pleacă naibii odată! Afară, afară, afară!

— Ce dracu'! s-a răstit el, coborând din pat și adunându-și hainele. Care-i problema ta?

— Nik, ce faci? a întrebat mama.

M-am prefăcut că n-o aud.

Gâfâiam. Camera video, bărbații ăștia, drogurile... Maică-mea era o târfă afurisită. Simțeam gust de fiere.

Tipul și-a pus jeanșii în grabă, și-a înhățat pantofii și tricoul de pe un scaun. A ieșit din cameră, însă nu înainte să-mi arunce o privire încruntată.

Mama și-a pus la repezeală cămașa de noapte și halatul. M-am luat după tip, ca să mă asigur că-și lua și prietenul cu el.

Țopăia într-un picior, căznindu-se să se încalțe.

— Omule, trezește-te! i-a zis tipul mai tânăr amicului său.

Celălalt s-a urnit de pe canapea. Am luat camera video.

— Hei, e a noastră! a strigat tânărul. Am plătit-o pe tipă! Înregistrarea ne aparține!

Strângeam în pumn piciorul de scaun, privindu-i amenințător.

— Gabriel, am rostit rar. Gabriel Torrance.

Cei doi au schimbat o privire. Pur și simplu le-a picat fața. La nevoie, numele de familie al lui taică-miu îmi era de folos.

Tipii nu știau că, de fapt, tata nu dădea doi bani pe ce făcea maică-mea.

— Afară! am repetat o ultimă oară.

Au ieșit în silă. Și-au luat hainele, drogurile și au plecat. Cel mai tânăr mi-a mai aruncat o privire încruntată înainte să iasă din apartament.

— Oricum, tipa nu e bună la pat, mi-a zis cu răutate.

Cum au ieșit, am trântit ușa în urma lor.

Am aruncat piciorul de scaun pe canapea.

Am auzit pași în spatele meu.

Mama a intrat în living. Halatul ei de mătase roșie îi ajungea până la jumătatea coapsei, acoperindu-i parțial cămașa roz de noapte. Își rodea unghia de la degetul mare. Bărbia îi tremura.

— La ce folosește camera video? am întrebat-o.

— Aveam nevoie de bani.

— Bani îți dau eu!

— Nu-mi ajung nici măcar pentru chirie!

Avea lacrimi în ochi. Furioasă, m-am repezit la canapea și am aruncat cât colo pernuțele noi. Le cumpărase recent.

— Și prostiile astea ce sunt? am spus acuzator.

Pășeam prin living. Am izbit o tapiserie agățată de un perete și am măturat cu palma un bol de cristal de pe masă.

M-am uitat la ea: unghii false, cu manichiură franțuzească. Bronz artificial. Gabriel mă plătea prost. Aveam un „salariu de femeie", în comparație cu câți bani primeau David, Lev și Ilia. După ce-mi achitam chiria și utilitățile, restul salariului meu ajungea la ea. Reușeam — nu știu cum — să mă descurc cu foarte puțin. De ce nu putea și ea să facă la fel? Îmi venea s-o strâng de gât.

— În lume sunt milioane de oameni care se descurcă cu bani puțini! i-am strigat în față.

Totul se ducea de râpă. Mă simțeam ca închisă în cușcă. Îmi uram viața. Îi uram pe Damon, pe tata, pe Kai și pe toți ceilalți. Voiam doar să dorm încontinuu, un an întreg. Oare când aveau să se schimbe lucrurile?

Acum, când mă uitam la ea, mă vedeam doar pe mine.

— Tata are dreptate, am mârâit. Ești o târfă drogată! Ce-o să faci când nimeni n-o să mai vrea să plătească pentru găoaza ta uzată și bătrână? Sânii deja îți atârnă până la genunchi!

M-a plesnit peste obraz.

Mi-am ținut respirația.

Usturimea de pe pielea mea pătrundea tot mai adânc. Am închis ochii.

Isuse! Mama îmi mai dăduse câte o palmă, în copilărie, dar nu-mi aminteam să mă fi plesnit vreodată peste față.

Se zgâia la mine. În ochii ei injectați am văzut un ocean de suferință. A dus o mână la gură. Nu-mi dădeam seama dacă era șocată de propriul gest sau tristă pentru că ajunseserăm într-o asemenea situație.

Am băgat mâna în buzunar. O lacrimă mi s-a prelins pe obraz. Am scos cei șaizeci și patru de dolari pe care-i aveam. I-am lăsat pe măsuța de cafea și m-am îndepărtat.

— Ăștia-s toți banii mei.

Mi-am jurat în sinea mea că era ultima oară când mai primea vreun sfanț de la mine.

Cu toate acestea, știam că mâine aveam să-i dau alți bani, ca să poată trăi câteva zile din ei.

Iar săptămâna viitoare urma să-i aduc și mai mulți bani.

Mereu mă întorceam la ea. Ce puteam să fac? Nu voiam ca mama să ajungă în stradă. Încă o iubeam.

Mama plângea înăbușit, cu capul în mâini. Am dat să plec.

— Ai bani de mâncare? a spus.

Am râs scurt.

— Mai ia o doză, i-am spus, arătând spre pipa de sticlă. După aia, n-o să-ți mai pese dacă am sau nu ce să mănânc.

Am trântit ușa în urmă și am expirat prelung. Am închis ochii. Tot trupul îmi tremura.

— Sunt importantă, mi-am șoptit.

Lacrimile mi s-au prelins pe obraji, iar eu m-am silit să îndepărtez orice îndoială, să îndepărtez bănuiala că eram folosită. *Nu.* Tata avea nevoie de mine tot mai mult, pe zi ce trece. Nici Damon nu mă folosea. Voia să fiu fericită. Știam că asta era dorința lui. Și aveam să fiu fericită, în cele din urmă.

Dacă eu nu aveam grijă de mama, cine ar fi avut?

Lumea avea nevoie de mine. Eram valoroasă.

Refuzam să mă las azvârlită deoparte, ca ea. Ei n-aveau să-mi facă așa ceva. Cine altcineva ar mai făcut ceea ce făceam eu pentru ei?

Camera video a trosnit în pumnul meu. Am izbucnit în suspine. Nici măcar eu nu mai puteam crede în cuvintele mele.

O, Doamne! Am rupt-o la fugă. Lumea din fața mea se încețoșase și lacrimile îmi scăldau fața. Aveam să ajung ca mama.

Lunile se prefăceau în ani. Oamenii ca mine nu răzbeau la lumină.

Mama avea să moară în apartamentul ei. Și eu urma să mă sting în orașul ăsta, la fel de ignorantă, de needucată și de săracă precum eram acum.

Am coborât în fugă scările și am dat buzna afară.

Ploaia rece îmi izbea fața, aidoma unor țurțuri. Senzația alina fierbințeala care mi se scurgea pe sub piele, asemenea lavei.

Alergam pe trotuar, ocolind trecătorii aflați în drum spre serviciu. Habar nu aveam încotro mă îndreptam. Pur și simplu simțeam nevoia să evadez.

Să fug cât de departe și de repede eram în stare.

Ploaia răpăia în jurul meu. Cu ochii în pământ, nu vedeam decât picioarele trecătorilor. Se auzeau claxoane, dar n-am ridicat capul, să văd dacă pe mine mă claxonau.

Ploaia pătrunsese prin bocancii mei. Nu legasem șireturile. În curând, șapca mi s-a lipit de cap, îmbibată de apă.

Călcam prin bălțoace. Încet-încet, fiecare bucățică de material mi se lipea de piele. Mi-am șters apa de pe față, dar ploaia continua să cadă și abia dacă vedeam la doi metri în fața mea.

Însă nu m-am oprit. Alergam fără să-mi pese dacă urma să mă izbesc de vreo mașină.

Era numai vina lor. Fratele lui Michael îl băgase pe Damon în închisoare. Slavă Domnului că murise deja, fiindcă altfel l-aș fi ucis cu mâna mea! Dacă nu ar fi stat după gratii, Damon ar fi absolvit facultatea și am fi plecat împreună.

Iar idioții ăia... Fratele meu ar fi încasat un glonț pentru ei, dar ei o aleseseră pe Erika Fane, fără cea mai mică ezitare. Ani la rând, Damon le apărase pielea, iar ei se descotorosiseră de el ca și cum ar fi fost un nimic. Nici măcar nu se luptaseră pentru el.

Un sunet ascuțit a sfâșiat aerul. Am ridicat ochii. Ajunsesem pe trotuarul care străbătea podul. Mi-am întors ochii istoviți spre apă. Un remorcher împingea o barjă de-a lungul râului. Sirena lui stârnea ecouri în furtună.

Am aruncat în râu camera video pe care o strângeam în mână și am urmărit-o dispărând în apa neagră.

Mi-am lăsat privirea în pământ și am clătinat din cap. Îl înțelegeam pe Damon, pentru că știam cât de mult suferea. Știam cum gândește.

La noi acasă, nimeni nu-l iubea. Tatăl nostru era un tiran, iar mama lui Damon îl teroriza. Aducându-mi aminte toate lucrurile pe care fratele meu nu dorise să le văd atunci, în turn, stomacul mi s-a întors pe dos.

Ea nu știuse că eram acolo și că văzusem totul.

Din toate aceste motive, Damon a devenit foarte posesiv față de cei câțiva oameni buni din viața lui.

Față de mine, de prietenii lui...

Oricine ne amenința devenea, în mod automat, dușmanul lui.

De aceea o ura frate-miu pe Erika — sau Rika, așa cum îi spuneau toți. Damon nu avea dreptate în privința asta, dar îl înțelegeam.

Intrase la închisoare pentru că se încurcase cu Winter, o fată pe care Damon știa foarte bine că nu-i era îngăduit s-o atingă.

Și apoi, anul trecut, împinsese lucrurile prea departe și fusese nevoit să se ascundă.

Dacă Damon ar fi vrut cu adevărat să fim doar noi doi, pe cont propriu, m-ar fi luat cu el. Și-ar fi dat uitării prietenii. Ar fi dat-o uitării pe Rika. Pur și simplu ar fi plecat și m-ar fi luat și pe mine, ca să fim, în sfârșit, liberi.

Dar nu se întâmplase așa. Acum înțelegeam că nici nu avea să se întâmple vreodată.

Mi-am mușcat buza de jos, încercând să nu mai plâng. Niciodată nu aveam să plecăm de aici. Și fratele meu se folosea de mine.

Încrucișându-mi brațele la piept, am continuat să merg. Încercam să nu mă gândesc la nimic, dar în zadar. Am mers și am tot mers. Am traversat podul, am trecut pe lângă piața în aer liber de pe State Street. Și apoi pe străduțele părăginite și pustii din Whitehall. Lacrimile continuau să curgă. Strângeam din dinți, cuprinsă de un tremur.

Ploaia îmi udase hainele, capul mi-era apăsat de șapca îmbibată și aveam pielea rece ca gheața. Frigul mi se răspândea prin corp.

În cele din urmă, m-am oprit și am ridicat privirea.

Sensou strălucea roșiatic — o emblemă care avea lângă ea un labirint cuprins într-un alt labirint, cu caractere japoneze în centru. Probabil că picioarele mele știau mai bine decât mintea mea unde trebuia să fiu.

Eram ca o mașinărie.

Cu mâini tremurânde, mi-am suflecat manșeta gecii și m-am uitat la ceas. Era opt dimineața. Aseară, Kai îmi spusese să fiu aici la nouă.

Trebuia să-l sun pe David și să-l anunț că nu mai e nevoie să mă aducă aici cu mașina.

Am tras de ușa din fața a *dojo*-ului, dar nu s-a clintit. Era încuiată.

Am dat ocol clădirii și am pătruns pe aleea întunecată. Toate clădirile din jur erau din cărămizi și fuseseră vopsite în negru — până și scara de incendiu.

Am alergat spre ușa din spate, m-am adăpostit sub streașină și am tras de clanță.

Nici ușa asta nu a cedat.

M-am cuprins cu brațele și m-am sprijinit de zid.

Frigul îmi intrase în oase. Mi-am sprijinit bărbia în piept. Am închis ochii.

La ora asta, mama fie fuma droguri cumpărate cu banii pe care i-i dădusem, fie își cumpăra vreo haină nouă.

Nu-i așa că i-ar fi plăcut la nebunie să mă vadă făcând orice, numai să-i aduc și mai mulți bani? La drept vorbind, ce crezuse c-o să se întâmple cu mine după ce Damon mă cumpărase, cu ani în urmă? Îl întrebase de ce mă voia atât de mult. Iar el îi răspunsese scurt: „Contează?"

Nu conta. Într-o lume perfectă, mama ar fi vrut să-și permită să mă întrețină. Mama pur și simplu habar n-avea ce plănuia Damon să-mi facă, însă faptul că nu știuse nu fusese de-ajuns ca s-o împiedice să mă vândă.

Eram ceea ce spusese Kai că sunt: o unealtă. Ceva de care alții se foloseau.

Ochii mi s-au înlăcrimat din nou. Mi-am șters obrazul cu mâneca.

— 'Neața!

Am privit iute în dreapta.

Pantalonii negri ai lui Kai erau stropiți de ploaie. S-a apropiat. Ducea atârnată pe umăr o geantă de sport și ținea un ziar deasupra capului. Mi-am întors fața de la el, conștientă că era înroșită de plâns și plină de pete. Nu voiam să mă vadă așa... La urma urmei, trebuia să-mi păstrez reputația de fată dură.

— Ce...?

S-a oprit lângă mine, sub streașină.

— Ești udă leoarcă. Ce s-a-ntâm...

— Te rog, nu-mi pune nicio întrebare! M-a prins ploaia și... o să-mi treacă.

Mi-am încleștat pumnii, încercând să-mi încălzesc degetele. Nu reușeam să-mi stăpânesc tremurul.

Nu îi privisem deloc fața. Pentru un timp, nu s-a mișcat.

Într-un târziu, am auzit ușa deschizându-se.

— Intră! Haide!

Ținea ușa deschisă. Am trecut pe sub brațul lui și am intrat în bucătăria *dojo*-ului. Îl puteam suna pe David, ca să-mi aducă haine uscate. Sau poate găseam pe-aici vreo bluză în plus, dintre cele purtate de angajații Sensou. Deocamdată mai puteam răbda puțin în jeanșii mei uzi.

A intrat și Kai. A lăsat jos geanta și a aprins luminile. Eu îmi mușcam buzele, tremurând. Am ridicat ochii și am văzut că purta o cămașă albă. Pieptul i se reliefa prin țesătura umedă. Am rămas cu privirea la el. Părul îi era ud și puțin ciufulit. Arăta incredibil de bine. Pentru scurt timp am uitat de frig.

Mi-a întins un prosop și m-a luat de mână. Încerca să mă ducă undeva.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

Nu aveam nevoie de grija nimănui.

— Crede-mă că nu vrei să te lupți cu mine în momentul ăsta! m-a avertizat. Fă ce ți se spune! Te pricepi la asta.

M-a luat din nou de mână, trăgându-mă după el. L-am urmat prin bucătărie, în holul de la intrare și apoi spre capătul lui. Locul era pustiu și întunecat. Singura lumină venea de la micile spoturi aflate la baza pereților.

A deschis ușa care se deschidea spre vestiarul femeilor și mi-a făcut loc să trec pe lângă dulăpioare, spre dușuri.

A deschis ușa unei cabine și a rotit robinetul. Imediat, din capul dușului s-a revărsat un șuvoi cald. Odată cu el, aburul a început să se răspândească prin încăpere.

Doamne, cât de îmbietoare era ideea de-a face duș!

— Tremuri, a observat el, întorcându-se spre mine. Dă-ți jos hainele!

A întins mâna spre nasturii gecii mele. I-am plesnit degetele.

— Nu.

Mi-am încrucișat brațele la piept, cuprinsă de jenă.

— Nu mă atinge!

— Nu aveam de gând să te ating, mi-a zis Kai, cu o voce dintr-odată mai blândă. Voiam doar să-ți scot geaca.

Am clătinat din cap, în semn de refuz.

— Uite ce-i: nu e musai să-ți scoți hainele — mi-a explicat el, ridicând iar tonul —, dar trebuie să te încălzești.

Mi-am privit încheieturile degetelor, acum albite de frig.

— O să mi se usuce hainele.

A oftat. Brusc, m-a luat în brațe, m-a ridicat de la podea și m-a băgat sub duș.

Încercam să-l îmbrâncesc. A închis ușa cabinei și ne-am îngrămădit amândoi înăuntru.

— Nu!

Supărat, m-a țistuit și m-a lăsat jos, însă nu mi-a dat drumul din brațe. Mă strângea la pieptul lui.

Dobitocule!

Mi-am proptit palmele în pieptul lui și am mârâit nemulțumită, dar în curând fierbințeala apei mi-a pătruns prin haine și mi s-a prelins pe piele.

Ah...

Pielea mi s-a umplut de furnicături delicioase. Sângele mi se încălzea și fiecare celulă revenea la viață, odată cu fierbințeala.

Mă simțeam așa de bine, că-mi venea să zâmbesc.

Pleoapele mi s-au îngreunat. Apa caldă îmi învăluia spatele, revărsându-se în jos, pe picioare, răspândindu-se pe capul și gâtul meu.

Caldă. Eram așa de caldă. Voiam doar să...

Am gemut. Mi s-au înmuiat genunchii.

Trupul mi-era din cale-afară de istovit. Kai m-a strâns mai tare, îndemnându-mă să mă sprijin de el și să mă relaxez. Exact asta am făcut. Nu m-am mai împotrivit.

Mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Mi-a scos cu grijă șapca. Acum apa mi se prelingea pe păr, iar restul lumii părea departe.

Am închis ochii și am savurat senzația.

O să mai stau doar un minut, mi-am spus în sinea mea.

M-am cuibărit la pieptul lui și m-am abandonat pentru un minut. El m-a cuprins toată cu brațele lui — o mână zăbovea pe mijlocul meu, iar cealaltă, pe un braț. Fierbințeala apei se amesteca plăcut cu fierbințeala pielii lui, pe care o simțeam prin cămașa udă. Aveam o stare de pace pe care n-o mai trăisem vreodată. Nici măcar alături de Damon.

Nici nu-mi mai aminteam când fusesem atât de aproape, fizic, de cineva.

Apa se revărsa peste noi, înăbușind zgomotul furtunii de afară, respirațiile noastre, chiar și gândurile mele. Nu mai voiam să gândesc. Măcar pentru cinci minute, nu voiam să vorbesc, să-mi fac griji, să mă opun sau să mă lupt, să fiu înfricoșată sau furioasă ori să urăsc totul. Nici măcar nu voiam să stau în picioare.

— Chestia asta nu înseamnă nimic, am murmurat, ghemuită la pieptul lui.

S-a cutremurat de râs.

— Absolut nimic, mi-a zis Kai. Îți promit.

Ceva mi-a atins fruntea. Degetele lui mi-au dat laoparte părul care mi se lipise de față. Mâna lui mi-a petrecut o șuviță de păr după ureche și un alt val de plăcere m-a străbătut până în degetele de la picioare. Dintr-odată, am devenit conștientă de șoldurile mele ude, care se lipiseră de ale lui.

Era ca în rai.

M-a mângâiat pe păr, mai încet și mai blând, după care m-a cuprins din nou în brațe, strângându-mă cu putere.

— Îmi plac cozile tale.

Vocea lui profundă suna dogit.

— Părul tău are o culoare frumoasă. Ca a lemnului de mahon. De ce-l ascunzi?

Am deschis gura, gata să-i dau o replică usturătoare, dar am tăcut. Încă nu voiam să se termine momentul ăsta.

Probabil că era normal să se mire, dar treaba asta nu-l privea.

— Îți ascunzi părul, porți haine bărbătești. Cine ești tu, puștoaico?

Părea să fie o întrebare retorică, de parcă gândea cu voce tare. Într-un fel, voiam să-i răspund.

Am zâmbit pieziș.

— Sunt un nimeni.

— Nu e adevărat. Niciodată nu l-am văzut pe Damon să fie posesiv cu o femeie, dar în noaptea aceea a fost posesiv cu tine.

Mi-a ridicat bărbia, silindu-mă să-l privesc.

— Ce însemni tu pentru el?

Am deschis gura și, din nou, n-am știut ce să spun. Am clătinat din cap.

— Ți-a făcut vreun rău?

Ochii negri ai lui Kai mă străpungeau. Vocea lui a devenit o șoaptă:

— Nu e nimeni aici, în afară de noi doi. Te-a rănit? De ce îi ești așa de loială?

Ochii începeau să mă usture iar. În mine se dădea o luptă între iubirea pentru fratele meu și dorința jalnică de a mă agăța de cineva.

Apa cădea peste părul lui negru, i se scurgea pe gât, apoi dispărea sub gulerul cămășii. Mi-am lăsat privirea să rătăcească peste maxilarul lui ferm și peste gura lui. Avea buze pline, iar cea de jos avea un locșor plat, ca și cum cineva și-ar fi apăsat degetul acolo, lăsând o adâncitură. Dintr-odată, am simțit din nou gustul cărnii cu care mă hrănise aseară și am retrăit senzația de a mușca din friptură.

Eram zăpăcită. Kai nu era dușmanul meu.

Voia răspunsuri. Iar eu îl voiam înapoi pe fratele meu.

— Cum a fost în închisoare? l-am întrebat. Noi am plătit niște indivizi ca să-l protejeze pe Damon. Tu și Will cum v-ați descurcat? A fost nasol?

Pe neașteptate, în ochi i-am citit durerea. Mi-a aruncat o privire goală.

Mi-a răspuns:

— Și Michael a plătit pe cineva care să ne protejeze, dar...

S-a oprit, iar eu am așteptat. La fel ca în confesional, cu atâția ani în urmă, Kai trebuia să-și adune curajul ca să poată vorbi.

A înghițit în sec.

— I-am spus odată Rikăi că nu vreau să mă întorc acolo. Că nu știam că oamenii pot fi atât de hidoși.

Mi-a întâlnit privirea și a adăugat:

— Dar vorbeam despre mine.

M-a mângâiat pe păr. Părea tulburat.

— Nu a fost așa de simplu cum crezuse Michael. Nu e de-ajuns să plătești pe cineva. Eram bogați, tineri, veneam dintr-un mediu privilegiat și ispășeam jumătate din sentința pe care alții o primiseră pentru aceleași infracțiuni. Amenințările, privirile... Noaptea, din alte celule ajungeau până la noi tot felul de aluzii oribile la adresa noastră... Nu voiam decât să plec acasă.

Un nod dureros mi s-a înțepenit în gât. Îmi părea rău și pentru el, și pentru fratele meu.

Kai a vorbit mai departe:

— Tata m-a învățat să mă bat. M-a învățat cum să ucid, dacă aș fi nevoit s-o fac. Dar m-a mai învățat și cum să fac lumea mai bună.

A tăcut puțin, gânditor, după care și-a continuat povestea:

— La închisoare, un truc de supraviețuire este ca în prima zi să intri cu capul sus, să-i privești pe toți în ochi și să găsești pe cineva pe care să-l pocnești. Să-ți etalezi forța în văzul tuturor.

Îl ascultam. Mai auzisem același lucru undeva.

— Am așteptat până a treia zi de la sosirea noastră. L-am ales pe cel mai mătăhălos tip din închisoare. Îl văzusem profitând de dimensiunea lui. Îl amenințase pe Will încă din prima zi. M-am dus ață la el și l-am pocnit.

Aproape că vedeam scena în mintea mea.

— Spre surprinderea mea, nu l-am învins imediat, a continuat Kai, zâmbind slab. Până la urmă, m-am ales cu nasul spart, cu trei coaste rupte și cu o buză umflată.

Am chicotit. Nu se întâmplă des ca un Călăreț s-o ia pe coajă.

Expresia lui a devenit gravă.

— Dar el s-a ales cu șira spinării ruptă.

Dumnezeule!

Încă părea supărat pe el însuși.

— Eu eram antrenat. Ar fi trebuit să știu ce efect au loviturile mele.

— S-a vindecat?

A dat aprobator din cap.

— Da, dar a durat două luni, iar o parte dintre nervii lui au fost afectați definitiv. Nu-și mai simțea trei degete de la mâna dreaptă.

Tipul ăla ar fi putut s-o pățească mai rău. Mult mai rău.

— În ziua următoare — a continuat el —, masa mea era cea mai încărcată din tot blocul de celule.

— Deci le-ai câștigat respectul.

— Da, purtându-mă ca un animal, a subliniat Kai. Lucrul ăsta m-a cam speriat, pentru că nu era prima oară când alesesem să reacționez violent atunci când n-ar fi fost cazul. M-am întrebat dacă avea să devină un obicei. Pierdeam legătura cu viața pe care voiam s-o trăiesc și cu persoana care voiam să fiu, pentru că mă purtam ca un cretin.

Și-a plecat privirea.

— Nu vreau să-mi distrug viața.

Nu-mi puteam lua ochii de la el, însă Kai mi-a evitat privirea. Mi-am dat seama că se simțea la fel de inutil și de stingher cum mă simțisem eu dintotdeauna.

Voiam să-l ajut să se simtă mai bine.

— Hei...

L-am apucat de bărbie.

A ridicat ochii.

I-am zâmbit ușor.

— Uneori, când totul și toți cei din jurul meu sunt greu de înfruntat, privesc în sus.

A ridicat din sprâncene. Mi-am lăsat capul pe spate și mi-am pironit ochii în tavan.

Încet, m-a imitat.

Aburul plutea deasupra capetelor noastre, lăsând să se întrevadă tavanul din granit alb al băii. Micile cristale sclipeau în lumina slabă și, pentru o clipă, mintea mea a început să plutească prin pâcla aceea. Ușoară ca o pană, avântându-se spre cer.

— Îți schimbă perspectiva. Ajută, așa-i?

A zâmbit, iar umerii i s-au relaxat.

— Ar trebui să încercăm asta afară, când e noapte.

Să încercăm? Noi?

Dintr-odată, și-a dres glasul și mi-a dat drumul.

— O să-ți aduc niște haine, mi-a spus el. Așază-te! Mai bucură-te puțin de apa caldă.

Am încuviințat din cap, făcând un pas în spate fără tragere de inimă. Kai a ieșit de sub duș. Era stânjenit? Nu voiam să plece, dar părea foarte grăbit s-o facă. Poate regreta că-mi spusese toate astea. Eu, pe de altă parte, eram bucuroasă.

Kai a arătat spre podeaua dușului.

— Rămâi aici, bine?

A închis ușa de la baie, apoi a strigat:

— Alex!

Am rămas pe loc. Frigul mă părăsise. Picioarele mi se îngreunaseră. M-am sprijinit de perete ca să-mi susțin greutatea.

Kai nu mă atinsese într-un fel necuviincios. Doar mă ținuse în brațe, fără să se lăcomească sau să încerce să obțină mai mult. Nici măcar Damon nu se arătase atât de răbdător cu mine.

În rarele ocazii când fratele meu simțea nevoia să fie afectuos, nicio îmbrățișare nu dura mai mult de câteva secunde. Mama era,

probabil, ultima persoană care mă îmbrățișase așa cum o făcuse Kai.

M-am lăsat să alunec în jos, de-a lungul peretelui. Mi-am îndoit genunchii. Am închis ochii. Sângele mi se încălzise, iar respirația mi s-a calmat.

Eram toropită. Brațele și picioarele mele păreau să cântărească zece tone. Habar nu am cât timp am picotit așa. Putea să fi trecut o oră sau un minut.

O voce blândă m-a strigat:

— Banks!

M-am mișcat, gemând.

— Banks, a repetat vocea, de data asta mai aproape.

Am deschis încet ochii.

Alex, fata cu care vorbisem la petrecerea lui Michael, se lăsase pe vine, aproape de mine. Purta un șort de sport roz-aprins și o bustieră albă. Se ținea departe de stropii dușului.

— Kai mi-a spus să-ți aduc niște haine, m-a lămurit ea. Te-am așteptat afară. Voiam să știi că ți-am adus ceva de îmbrăcat. Dar poți sta aici cât vrei.

Mi-am tras nasul și m-am ridicat de la podea.

— Mi-a ajuns.

Alex s-a ridicat odată cu mine. A făcut un gest spre cuierul din perete.

— Bine. Prosoapele sunt aici. Ai și o sacoșă pentru hainele tale ude. Pe bancheta de afară o să găsești haine uscate.

Am dat din cap. Apreciam mult faptul că Alex se gândise la toate. Nu-i sunasem pe niciunul dintre bodyguarzii tatei, așa că nu aveam haine uscate. Trebuia să port ceva cât timp se uscau hainele mele. Știam că aici au mașini de spălat și uscătoare pentru prosoapele folosite la sală.

Alex s-a făcut nevăzută, iar eu am închis robinetul. Am luat un prosop din cuier, mi-am șters părul strâns în cozi. M-am dezbrăcat la repezeală. Am aruncat pe jos geaca udă. Cămașa mea din flanel, bocancii, șosetele, jeanșii și lenjeria au aterizat pe podea. Să-mi scot fețele cu care îmi înfășurasem pieptul era o ușurare nemaipomenită. În sfârșit, sânii mei au fost eliberați din strânsoare.

Am închis ochii și am gemut de plăcere. M-am înfășurat într-un prosop și am îndesat repede hainele ude în sacoșa albă pe care mi-o adusese Alex. *Dojo*-ul vindea astfel de sacoșe la biroul de recepție. Mi-am desfăcut cozile și mi-am frecționat pielea capului cu celălalt prosop.

Am deschis ușa și am luat micul teanc de haine lăsat de Alex. Câteva femei stăteau de vorbă în vestiar. Probabil că sala se deschisese deja pentru clienți.

După ce am închis iar ușa, am cercetat hainele primite.

— Ce?! am izbucnit.

O pereche de colanți negri, mulați și o bustieră gri, de sport, cu logoul Nike în centru. Unde erau celelalte haine? Nu puteam purta rahaturile astea!

Mi-am pus colanții. Mi-ar fi plăcut să am măcar un hanorac.

Materialul moale al colanților mi se mula pe coapse și pe fund. Senzația era neplăcută. Mi se părea ciudat să port ceva elastic pe piele. Dar când mi-am scos prosopul și m-am întins să-l pun în cuier, am observat cât de plăcut era să mă mișc în colanții ăștia. Erau mult mai ușori decât jeanșii mei.

Am tras bustiera pe mine, potrivindu-mi repede sânii în ea.

O, Doamne! Mă simțeam goală. Mi-am lăsat părul să atârne pe piept. Încercam să-mi acopăr sânii, care păreau că mai au puțin și se revarsă din bustieră.

Am întredeschis ușa. Am aruncat o privire afară. Nu voiam să ies îmbrăcată așa.

Dar nu era cazul să-mi fac griji. Toate femeile de-aici erau îmbrăcate ca mine. Nu aveam să ies în evidență. Din cauza lui Damon, îmi era rușine de corpul meu. El mă făcuse să cred că, dacă îmi lăsam o gleznă la vedere, toți bărbații s-ar fi aruncat asupra mea, ca o haită de lupi.

Mi-am șters bine tălpile și am ieșit. Am luat cu mine sacoșa cu haine ude și am pus prosoapele în coșul de lângă cabina de duș.

Am pătruns în vestiar. Câteva femei se pregăteau să-și înceapă antrenamentul.

— Arăți bine.

Am ridicat capul. Alex stătea cu mâinile în șolduri. A dat aprobator din cap. Ochii ei mă cântăreau cu atenție.

M-am încordat.

S-a apropiat și m-a luat de mână.

— Avem cam aceeași măsură la haine, mi-a zis Alex. Nu mi-am dat seama, văzându-te în hainele tale obișnuite.

Mi-a luat sacoșa din mână și i-a întins-o unei angajate — o femeie tânără, îmbrăcată într-o bluză cu logoul sălii Sensou —, care a dispărut, cu tot cu hainele mele ude.

— Nu port haine chiar așa de largi, am mormăit.

M-a pus să mă așez la măsuța de toaletă și m-a apăsat pe umeri. Picioarele mele istovite au cedat imediat. M-am așezat pe un scaun. Imediat, a început să mă pieptene.

— Pot să mă pieptăn și singură, am mârâit, întinzând mâna spre perie.

Dar ea și-a retras mâna.

— Ba nu poți, m-a contrazis. Trebuie să mănânci.

A luat de pe masă un obiect învelit în folie de aluminiu și mi l-a aruncat în poală.

L-am ridicat. Era moale și cald.

— Ce-i asta?

— Kai a comandat câțiva *burritos*.

Am lăsat ruloul să-mi cadă în poală.

— Nu-mi trebuie.

— Kai mi-a spus că o să zici asta.

Mi-a prins în pumn câteva șuvițe. Le-a periat capetele.

— Mi-a mai zis câteva lucruri: că ești îndeajuns de isteață încât știi să-ți alegi bătăliile și că o persoană așa de pragmatică precum ești tu nu va despica firul în patru pentru un amărât de *burrito*.

Mi-a scăpat un zâmbet. Kai avea dreptate.

Mirosul delicios al lipiei mi-a pătruns în nări și, dintr-odată, stomacul mi-a chiorăit. Nu mâncasem nimic azi-dimineață.

Alex a reușit să-mi descâlcească părul, iar eu am desfăcut ambalajul *burrito*-ului și am mușcat o dată. Ouă moi, cârnat condimentat, ceapă, ardei gras și ardei iute cu puțină brânză. N-am mai rezistat. Am mușcat iar, deși nu terminasem de mestecat prima îmbucătură.

— Bravo!

Alex mi-a făcut cu ochiul și a pornit uscătorul de păr.

Deodată, pe lume eram doar eu și *burrito*-ul meu. De obicei rareori îmi acordam răgaz de-a lungul zilei, așa încât să-mi dau seama dacă mi-e foame sau nu. Adesea, trecea chiar o zi întreagă în care mâncam doar un ou și o felie de pâine prăjită. Marina avea mai mereu mâncare pe foc, așa că mai înhățam câteva resturi de la ea sau îmi turnam într-un bol supă din oala de pe plită. Însă de obicei ori mâncam ceva la repezeală, ori plecam de acasă fără să mănânc nimic.

Alex trecea peria prin părul meu. Șuvițele lungi îmi gâdilau pielea goală de pe brațe și de pe spate. Am simțit furnicături și

mi-am lăsat capul pe spate, ca să-i ușurez munca. Am respirat prelung și am continuat să mestec *burrito*-ul. Dinții periei îmi masau pielea capului.

Am terminat repede de mâncat și m-am afundat în scaun, savurând senzațiile stârnite de perie. Uscătorul de păr nu mai bâzâia. Am deschis ochii. Alex se uita la mine lung, în oglindă. Își strânsese părul într-o coadă, în creștet, iar fața îi era încadrată de două șuvițe.

Părul meu lung de aproape jumătate de metru mi se revărsa pe spate. De un car de ani nu mai avusesem părul desfăcut, spălat și uscat cu föhnul.

— Când ai fost atinsă ultima oară? m-a întrebat Alex. Adică atinsă pe bune.

Mi-am proptit bărbia în piept, evitându-i privirea. Oare mă lăsasem prea mult purtată pe aripile plăcerii?

S-a așezat lângă mine și m-a privit în ochi.

— Cu toții avem nevoie de atingeri, să știi, mi-a spus încet. Stă în firea fiecărui om. Dar, dacă nu primești atingeri din partea altcuiva, nu e greșit nici să te... atingi singură. Îmi pari foarte încordată. Cred că asta te-ar ajuta. Eu mă ating de cel puțin două ori pe zi.

M-am încruntat la ea. Nu-mi plăceau oamenii care împărtășesc prea multe despre propria persoană.

Tipa a râs. Zâmbetul ei larg și luminos îi împrumuta o dulceață ca de copil. Asta contrasta mult cu trupul ei de femeie. Știam că jumătate dintre bărbații aflați la petrecerea aceea avuseseră acest trup în patul lor. Oare și Kai se culcase cu ea?

Alex m-a înghiontit. M-am smuls din visare.

— Vorbesc serios. Să fii atins e o nevoie profund omenească. Închide ochii!

Ce?

— E un experiment, m-a lămurit ea, văzându-mi expresia zăpăcită. N-o să te ating în niciun loc intim.

Nu. M-am tras deoparte.

Dar ea s-a apropiat de mine.

— Închide ochii și imaginează-ți că eu sunt *el*!

— Cine?

— Bărbatul din fantezia ta.

Fantezia mea? Ce naiba?

— Fă-mi pe plac două minute, mi-a șoptit Alex, aplecându-se spre mine. Dacă o faci, îți dau hanoracul meu.

Am pufnit.

Și totuși... mi-ar fi plăcut să am un hanorac.

Bine. Am închis ochii.

O simțeam mișcându-se lângă mine. Mâna ei mi-a atins talia, făcându-mă să tresar.

— Îl vezi în mintea ta, mi-a șoptit. Imaginează-ți-l pe bărbatul din fantezia ta: ce poartă, cum arată camera în care sunteți, felul în care se apropie de tine.

Pleoapele mele au fluturat. Imaginea mi-a apărut în minte.

— Nu..., am murmurat fără să vreau.

Degetele ei mi-au mângâiat pielea, stârnindu-mi fiori de plăcere pe brațe.

— Ba da, mi-a șoptit Alex la ureche. Îl vezi, nu-i așa? Te atinge chiar în clipa asta. Mâna lui e pe mijlocul tău. Trupul lui e lângă trupul tău. Vocea lui îți murmură la ureche. Îl vezi?

M-am cutremurat. Respiram tot mai anevoie. Dintr-odată, m-am pomenit înapoi în mormântul acela gol.

În fața mea era pieptul dezgolit al lui Kai. Voiam să-i cuprind mijlocul și să-mi îngrop nasul în gâtul lui. Mă împresurau parfumul vag al săpunului pe care-l folosea și mirosul de pământ

umed. Mai era și un alt miros: cel al lui Kai. Stăruia în părul lui, în gura lui, pe pielea lui.

— Te vreau, mi-a șoptit el.

I-am simțit respirația fierbinte în ureche.

— Te vreau în gura mea.

Mâna lui mi-a alunecat pe ceafă și m-a apucat ușor de păr. Am scâncit, simțind cum mi se întăresc sfârcurile.

Și-a lipit gura de gâtul meu. Am inspirat scurt, printre dinți. Buzele lui mă sărutau și îmi sugeau pielea. Dumnezeule! Mi-am înclinat capul într-o parte, oferindu-mă lui.

— O să te mănânc toată, a spus el.

Atingerea lui posesivă a coborât spre interiorul coapsei mele.

În fantezia mea, ne aflam împreună, pe un pat. Capul lui era între picioarele mele. Deși simțeam că mă înroșisem toată de rușine, îl voiam acolo.

— Mă simți? m-a întrebat el. Simți cât de mult te vreau? O să-mi implânt limba în tine și o să te ling până o să țipi și-o să mă implori să te las să-ți dai drumul. Ești a mea.

Pieptul mi s-a cutremurat. Gâfâiam. Mâinile lui din ce în ce mai lacome mă făceau să transpir.

— Pune mâna pe mâinile mele, scumpo! mi-a șoptit. Arată-mi cum vrei să te ating!

Mi-am lins buzele uscate. N-am ezitat nicio clipă. Am apucat mâna de pe coapsa mea, însă m-am oprit. Era o mână moale, catifelată, care nu părea să fie a unui bărbat.

Am deschis ochii. Lângă mine stătea Alex.

— Dumnezeule!

Am dus o mână la gură. Eram copleșită de rușine. Ea făcuse toate astea. Sfinte! I-am dat drumul la mână. S-a retras fără tragere de inimă și a oftat:

— Oricine-ar fi tipul ăla, e norocos.

Am clătinat din cap, uimită de ceea ce tocmai se întâmplase. Stomacul meu încă făcea tumbe.

Alex s-a aplecat spre mine.

— La noapte, să-ți amintești fantezia asta și s-o duci până la capăt, chiar dacă ești singură în patul tău.

Nu-i de mirare că Will o ținea pe statul lui de plată.

— Sau, dacă vrei — a adăugat, ispitindu-mă cu o voce unduitoare —, sună-mă și o să te ajut să-ți dai drumul.

Zvâcnetul dintre picioarele mele s-a întețit.

Ce nebunie! mi-am zis în sinea mea. Puteam să-i fac față unui tip de o sută douăzeci de kilograme, dar o prostituată de lux mă făcea să mă rușinez.

Am dat să mă ridic. Kai a strigat în vestiar:

— Banks a terminat?

Alex s-a ridicat de pe banchetă, a luat peria și mi-a dat părul pe spate.

— A terminat. E uscată și îmbrăcată!

— Atunci, adu-o aici!

M-am ridicat iute și m-am repezit la dulapul lui Alex, de unde am înșfăcat hanoracul ei gri. Era lung. Speram să fie îndeajuns de lung și de larg încât să-mi acopere formele.

M-am apropiat de ușa întredeschisă și am întrezărit silueta lui Kai prin sticla semimată. Mi-am pus hanoracul.

— Sunt aici! am zis, deschizând ușa de tot. Ai nevoie de ceva?

El a făcut numaidecât stânga-mprejur și s-a îndepărtat fără să se uite la mine. Era sigur că aveam să-l urmez.

— Vreau să stai la recepție pentru o oră. Fata din schimbul unu e blocată în trafic.

Am vrut să trag fermoarul, dar dintr-odată hanoracul a fost smuls de pe mine. Când m-am răsucit în loc, am văzut-o pe Alex. Zâmbea larg, ținând hanoracul în mână. M-a împins pe ușă.

Ce naiba?!

A trântit ușa de la intrarea în vestiar. M-am căznit s-o deschid, dar Alex ținea clanța, pe partea cealaltă, ca să nu mă lase să intru.

Am strâns pumnii și am mârâit.

S-o ia dracu' pe Alex!

— Când plouă, traficul o ia razna, a continuat Kai, care mergea mai departe pe hol. Ai zice că n-au mai văzut ploaie până acum. O să scanezi cardurile clienților, o să le dai prosoape, dacă cer, și vei răspunde la telefon. N-ar trebui să dureze mult.

Mi-am trecut o șuviță de păr după ureche și l-am urmat, fără chef. Nu știam ce să fac cu mâinile: mai întâi le lăsam să coboare, ca să-mi acopăr mijlocul dezgolit, apoi le ridicam ca să-mi ascund decolteul.

— O să-ți arăt cum să folosești interfonul. Poți să mă chemi, dacă e nevoie, m-a instruit el.

M-am oprit în dreptul biroului. S-a aplecat peste el. A luat niște chei și un walkie-talkie.

Ceva a căzut pe podea, în holul de la intrare, iar eu și Kai ne-am uitat într-acolo. Michael rămăsese înlemnit, cu sprâncenele ridicate incredibil de mult. Se holba la mine.

Mi-am dat ochii peste cap și am strâns din dinți. *N-ai decât să râzi, cretinule!*

Iritat, Kai a ridicat brațele. Michael și Rika încremeniseră în hol. Michael scăpase pe jos sticla lui cu suc, iar acum lichidul se împrăștia pe podea.

— Ce-i cu voi? a izbucnit Kai.

Când s-a răsucit pe călcâie, a dat cu ochii de mine.

S-a încruntat instantaneu și s-a îndreptat de spate.

Privirea lui a coborât spre tălpile mele goale, pe urmă a urcat încetișor pe colanții primiți de la Alex, pe mijlocul meu dezgolit, pe bustiera de sport și pe părul meu lung, lăsat liber.

În cele din urmă, ochii lui Kai i-au întâlnit pe ai mei. Mi s-a pus un nod în stomac. Cunoșteam privirea asta. Era aceeași pe care-o avusese în Noaptea Diavolului, chiar înainte să mă vâneze.

Și-a arcuit o sprânceană și s-a întors spre prietenii săi.

— La ce te holbezi? a mârâit Kai către Michael. Vestiarele sunt într-acolo!

Michael căuta să-și ascundă rânjetul. Rika îl străpungea cu privirea.

— Nu uita să respiri, nesimțitule! a spus ea înțepat, mergând cu pas apăsat spre capătul holului.

El a urmat-o.

— Scumpo, pur și simplu sunt puțin șocat. E o schimbare uriașă!

— Gura!

— Rika, nu fi...

N-am auzit restul discuției.

Rămăsesem pe loc, cu capul ridicat, dar cu privirea în podea.

— O să mă schimb imediat ce mi se usucă hainele, i-am spus lui Kai. De unde pot să fac rost de o bluză cum are cealaltă recepționeră?

A rămas tăcut pentru o clipă și m-a măsurat iar din priviri.

Pe urmă a trecut pe lângă mine și s-a apropiat de hol.

— Nu mai avem bluze de-astea.

CAPITOLUL 13
BANKS

Cu șase ani în urmă

După ce am aruncat cheile pe birou, am închis ușa și m-am dus să trag draperiile. Mi-am scos hanoracul, mi-am aruncat pantofii cât colo și am deschis sertarul de sus al comodei lui Damon, de unde am scos o pereche de boxeri și un tricou. Căscând, am intrat în baie. Simțeam sub tălpi răcoarea podelei de marmură albă.

Fratele meu n-avea să se întoarcă acasă cel puțin până-n zori. Oare Kai încă avea de gând să meargă la *Papa* în noaptea asta? Probabil luase cheia hotelului după discuția noastră de azi-dimineață, când nu știuse că avea să mă vadă din nou.

Uram gândul că se duce acolo fără mine.

Am aruncat hainele purtate în coșul pentru rufe murdare, mi-am pus tricoul și boxerii, m-am spălat pe față, pe dinți și mi-am periat părul. Am ieșit din baie, stingând lumina.

M-am băgat în pat. Am luat perna în brațe și am stins veioza de la capătul patului. În cameră s-a făcut întuneric. Zumzetul aparatului de aer condiționat se prelingea prin casă, inducându-mi o stare de calm. Respirația mi-a încetinit.

Kai era, cel mai probabil, foarte supărat pe mine. Nu avea motive să nu-l creadă pe Damon. Îmi închipuiam că se simțea trădat, mințit și foarte enervat.

Îndeajuns de enervat încât să considere că ar fi trebuit să păstreze vrabia din mână și să n-o dea la schimb pentru cioara de pe gard. Poate că în noaptea asta urma să împartă cu Chloe camera aia de hotel.

Dintr-un motiv necunoscut, mă bucuram că gândul ăsta îmi provoca suferință. Era mai simplu să simt furie. Mai că-mi doream ca el să alerge în brațele lui Chloe. Asta ar fi însemnat că era la fel ca toți bărbații pe care-i cunoșteam: oportunist, mincinos și lacom.

Dacă mă dezamăgea, puteam să revin la starea de dinainte, când nu mă afectase gândul că băiatul ăsta nu era al meu. La urma urmei, îl aveam pe Damon. Iar aici eu eram regina. Frate-miu nu aducea niciodată fete în camera lui. Niciodată nu mă obligase să plec ca să aibă parte de intimitate. Ăsta era spațiul nostru. În viața lui de acasă, nicio femeie nu era mai importantă decât mine.

Trebuia pur și simplu să mă bucur de lucrurile pe care le aveam.

Am căscat din nou. Pleoapele mi se îngreunaseră. Am închis ochii.

Dar apoi ușa camerei s-a deschis și podeaua a scârțâit.

Am privit peste umăr și am înlemnit când am văzut o siluetă înaltă, întunecată, care se apropia de pat. S-a oprit chiar lângă mine. Și-a scos tricoul.

— Te-ai întors așa de repede? l-am întrebat.

— Sssst!

Nu am mai insistat. Am întors capul și am rămas cu ochii deschiși în întuneric.

Nu a aprins lumina. Mi-am zis că e un semn bun și că, prin urmare, Damon nu avea de gând să urle la mine.

Am simțit o apăsare pe saltea, în spatele meu. Damon s-a așezat pe pat, făcându-l să scârțâie sub greutatea lui.

Habar nu aveam de ce voia să fiu aici în seara asta. Într-adevăr, dormeam alături de el deseori. Știam că acum e supărat și că în seara asta ar fi fost înțelept să-l evit.

S-a răsucit cu fața spre mine. Brațul lui mi-a încolăcit talia.

Plămânii mei parcă se micșoraseră. Am încercat să trag mai mult aer în piept. Venele de pe gâtul meu pulsau tot mai tare.

Ce voia să facă?

Respirația lui mi-a atins ceafa. Brusc, mi-a sărutat pielea. Și-a strecurat o mână pe sub trico și mi-a strâns cu lăcomie sânii în palmă.

— Ce faci...?

Strigătul mi-a înțepenit în gât.

Și-a coborât mâna între picioarele mele. M-a înșfăcat de zona aceea sensibilă și și-a împins șoldurile în fundul meu.

— Damon, nu! am strigat, luptându-mă să-i îndepărtez mâinile și să cobor din pat.

Dar mă ținea cu toată puterea. M-a împins pe spate și s-a urcat pe mine. Mi-a pironit brațele deasupra capului. Și-a apăsat gura pe a mea.

Am încercat să țip. Plângeam. *Nu, nu, nu, te rog! N-o face!* Am strâns din pleoape, am încercat să-mi feresc capul. Greața mi-a inundat stomacul, asemenea unei avalanșe. Nu, nu, nu...

Când și-a băgat limba în gura mea, am încetat să mă zbat. Ceva nu era în regulă. Am tras adânc aer în piept.

Nu simțeam miros de țigări Davidoff. Nici urmă de fum de țigară pe pielea lui, în respirația lui, în părul lui...

M-am zbătut. Am reușit să-mi eliberez brațele și l-am plesnit peste față.

— Nu ești Damon? am urlat.

M-a apucat iar de încheieturi și mi le-a ridicat deasupra capului. Respirația lui fierbinte mi-a învăluit fața. Gâfâiam. Era prea greu și se apăsa pe mine.

— Iar tu nu ți-o tragi cu Damon, așa cum a zis el. Am dreptate?

Michael?! Ce naiba căuta aici?

— Cine ești?

— Dă-te jos de pe mine! am mârâit, zbătându-mă. Ce faci?

Ar fi fost aiurea să intre chiar în clipa asta unul dintre bodyguarzii noștri. Ar fi fost și mai rău să intre chiar fratele meu. Ar fi spus că toate astea sunt din vina mea.

Michael mi-a dat drumul la o mână. S-a aplecat spre stânga și a aprins veioza. L-am văzut pe Michael Crist zgâindu-se la mine.

Mi-a eliberat și cealaltă mână. S-a sprijinit într-un cot. Ochii lui îmi cercetau corpul. Mi-am tras iute tricoul în jos.

A rânjit.

— Nu-i de mirare că Damon te ține ascunsă.

S-a lăsat pe spate și s-a întins lângă mine, punându-și un braț sub cap.

— Uneori, și eu sunt posesiv cu Rika Fane, a spus, întorcându-și ochii spre mine. Dar *ea* nu mi-e soră.

M-am încruntat. Deodată, mi-a picat fisa. Cum de știa adevărul?

Sau poate că doar bănuia, iar eu îi confirmasem suspiciunea pentru că mica lui farsă mă speriase.

Michael a zâmbit pieziș, probabil încântat de zăpăceala mea.

— Semeni mult cu Damon. Nu știu cum de Kai nu și-a dat seama.

— Nu sunt sora lui și...

— E treaba lui Damon ce vrea să facă, dar tu, puștoaico, îi strici noaptea lui Kai.

S-a ridicat din pat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Acum nu vă mai stau în cale. Tu și prietenul tău cel mai bun vă puteți face de cap.

A râs.

— Am o idee mai bună, a spus, plesnindu-mă peste coapsă. Hai să mergem în oraș!

M-a apucat de glezne și m-a tras spre capătul patului.

Am căzut pe spate.

— Ce?! Nu!

Parcă vorbeam de una singură. M-a săltat pe un umăr. Lumea s-a întors cu susul în jos. Mi s-a făcut inima cât un purice.

— Hei, nu! Nici măcar nu sunt îmbrăcată!

M-am zbătut, iar Michael s-a poticnit și s-a lovit de noptieră. M-am sprijinit cu mâinile de perete, ca să nu cădem grămadă.

— Știi ce? M-am săturat să fiu nevoită să le tot spun cretinilor să-mi dea drumul! i-am zis.

— Atunci, taci! Știu că vrei să mergi în oraș.

Am simțit ceva pe spate — mâneca hanoracului său. Îl ridicase de jos.

S-a îndreptat spre ușă. Mă îndepărtam tot mai mult de pat, de noptieră, de dormitor.

Umărul lui îmi apăsa stomacul.

Am scâncit:

— Haide, frate! Lui Damon n-o să-i placă.

— N-o să afle.

Ba da! Fratele meu avea să fie acolo unde erau și ceilalți Călăreți. Cum să nu mă vadă?

Michael mi-a strâns coapsele cu un braț. Acum cobora scara. Nu m-am mai zbătut. Nu aveam chef să mă scape.

S-a oprit brusc. Am simțit o adiere pe picioare. Deschisese ușa de la parter.

— Vorbesc serios! Damon o să mă omoare dacă mă găsește iar cu Kai.

Nu m-a luat în seamă.

— Hei! am strigat, lovindu-l în spate cu picioarele și cu pumnii. Nu fi cretin! Nu mai vreau să-l văd pe Kai. N-a ridicat nici măcar un deget ca să mă oprească atunci când am plecat. Și nici măcar nu e îndeajuns de bărbat încât să vină personal după mine!

M-a plesnit peste fund. Arsura mi s-a răspândit pe piele, făcându-mă să tresar.

Ușa de la dormitorul tatălui meu s-a deschis și o rază de lumină s-a strecurat în holul întunecat.

— Ce naiba se petrece aici?

Tata a ieșit din dormitor. Privirile noastre s-au întâlnit.

— Gabriel! am gâfâit. Michael a dat buzna în camera lui Damon. Nu vreau să merg cu el!

Tatăl meu și-a arcuit o sprânceană. Michael s-a întors cu fața la Gabriel.

S-a așternut tăcerea. Am rămas nemișcată, așteptând ca Michael să-mi dea drumul.

Dar n-a făcut-o.

— Aici, porțile se închid peste noapte, i-a zis tata lui Michael. Dacă scoți fata din casă, n-o mai poți aduce înapoi decât în zori.

Am strâns din pleoape. De frustrare, sângele îmi fierbea în vene. Nu mă miram. La urma urmei, ce mă aşteptam să spună Gabriel când un tip pe jumătate dezbrăcat se strecoară la el în casă şi-i răpeşte fiica?

Absolut nimic.

Uşa s-a închis la loc, iar Michael a făcut stânga-mprejur. În timp ce cobora treptele, se scutura de râs.

Mi-a strâns şi mai tare coapsele sub braţ.

— Ai un tată-model. Eşti în siguranţă mai degrabă cu mine decât cu el.

Odată ajuns la parter, a ieşit pe uşa din faţă.

— Ascultă, Michael! Nu pot să merg cu tine. Deja l-am enervat pe Damon.

— Ţi-am mai zis: n-o să afle.

M-a lăsat jos. În sfârşit, tălpile mele au atins pământul.

Încă eram ameţită. A deschis portiera din spate a Mercedesul său Clasa G şi, dintr-odată, din maşină s-au revărsat râsete şi muzică. Înăuntru era plin-ochi. N-am recunoscut pe nimeni.

— Fă loc! a cerut Michael.

Mi-a făcut vânt în maşină şi a adăugat:

— Ty, ocupă-te de faţa ei!

Portiera s-a închis în urma mea.

Am privit în jur. Bancheta din spate era plină până la refuz. Fetele stăteau în poala băieţilor. Doi puşti împărţeau locul din dreapta şoferului. Michael a urcat la volan. Cei din maşină m-au privit, pe urmă şi-au continuat conversaţiile.

Probabil că erau deja beţi.

Michael şi-a azvârlit tricoul şi hanoracul în direcţia celor din dreapta lui şi a pornit motorul.

Brusc, o fată mi s-a aşezat în poală.

Pentru o clipă, am uitat să respir. Purta pantaloni scurți și o geacă de piele, bocanci și o eșarfă. Avea fața vopsită așa încât să semene cu o *calavera*[1]. Ochii ei fuseseră conturați cu dermatograf negru, iar pe tâmple avea desenate niște flori superbe.

Ce naiba voia să facă?

A înmuiat un burete de machiaj într-o cutiuță cu fard alb și l-a apropiat de fața mea.

M-am dat înapoi.

— Ce faci? am strigat, ca să acopăr melodia *Save Yourself*, ce răsuna în mașină.

— Te deghizează, a răspuns Michael. Las-o să-și facă treaba!

Fata a zâmbit. Buzele rujate în nuanța vinului roșu s-au întredeschis. Dinți ei albi ca perlele au sclipit. S-a aplecat și a început să mă machieze.

— Se apropie miezul nopții, a șoptit fata, cu entuziasm. *Dia de Muertos.*

Știam că sărbătoarea Zilei Morților dura de la Halloween până după Ziua Tuturor Sfinților, pe întâi noiembrie. Dar de ce...

Aha, machiajul! Acum am înțeles de ce avea toată fața machiată și ce anume voia să facă.

Așa se explica și prezența lumânărilor în cimitir.

Nu știam multe despre această sărbătoare. Îmi aduceam aminte doar că o dată, în copilărie, asistasem la o paradă de Ziua Morților, în Meridian City.

— Ți-e frig? m-a întrebat Michael.

Un hanorac a aterizat pe bancheta din spate.

---

[1] În original, *sugar skull*. În contextul sărbătorii Zilei Morților, de origine mexicană, este vorba despre reprezentarea unui craniu uman împodobit cu diverse culori. Conform tradiției, astfel de cranii sunt confecționate din zahăr și sunt folosite drept ofrande sau daruri. (N. red.)

L-am înșfăcat. *Super!* Nu aveam pe mine decât o pereche de boxeri și un tricou.

Deodată, m-am trezit cu adidașii mei Vans în brațe. Michael îi luase de la mine de acasă. M-am îmbrăcat la repezeală cu hanoracul. Începeam să mă încălzesc.

— Unde mergem? am cerut să știu.

Mi-am dat părul pe după urechi, ca să-i fac lui Ty munca mai ușoară.

Ochii ei au strălucit.

— Mergem să ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

***

Michael a deschis ușa dublă de la intrarea în hotelul *Papa.* Instantaneu, urechile mi-au fost asaltate de răcnete și ovații.

Durase mai puțin de trei sferturi de oră să ajungem în Meridian City. Străzile care duceau din orășelul nostru de coastă spre metropolă erau cufundate în întuneric și liniștite.

În holul de la intrare erau pe puțin treizeci de persoane. Am privit în jur și mi-am tras gluga pe frunte. Mă temeam că vopseaua albă nu-mi ascundea îndeajuns trăsăturile. Grupuri de adolescenți se răzlețiseră printre coloanele negre, care se ridicau către tavanul întunecat și înalt, decorat cu lambriuri de lemn și candelabre de cristal. Câțiva pușți se așezaseră pe canapele și pe scaune tapițate. Alții stăteau lângă ferestrele mari, împodobite cu frumoase draperii albe, cu plante și pomișori în ghivece înalte.

Nu mai fusesem aici până acum. Tata nu prea avea motive să ne ducă în oraș. Știam că hotelul ăsta era în pericol de a fi închis. Stadionul care ar fi trebuit construit cu ani în urmă rămăsese doar un plan pe hârtie, iar afacerile aveau de suferit. Ce păcat că hotelul ăsta era pustiu și că nimeni nu-i admira măreția!

Michael și-a petrecut un braț pe după gâtul meu. Era tot fără tricou.

— Ai picioare frumoase, a spus, aruncând o privire prin hol. Deocamdată ești ferită de Damon, dar să nu crezi că ești la adăpost și de noi, ceilalți!

S-a uitat provocator la mine.

— Iar tu să nu crezi că nu știu să-mi port singură de grijă! i-am întors-o eu. Nu mă deranjează să lovesc o fată.

Michael a chicotit. Nu era genul de om care își manifestă emoțiile cu ușurință. Prin urmare, am simțit un fior de mândrie la gândul că mă considera amuzantă.

S-au răspândit cu toții care-ncotro. Fata care mă machiase m-a luat de mână și m-a tras spre lifturi. Michael și alți câțiva ne-au urmat.

Fata a început să-mi explice:

— Jocul ăsta e o combinație între „de-a v-ați ascunselea" și „șapte minute în paradis".

Șapte minute în paradis? Îl jucasem deja în seara asta.

— Te ascunzi și, dacă ești găsită, tu și tipul respectiv petreceți câteva minute între patru ochi.

— Și dacă nu vreau să particip?

Michael a apăsat butonul pe care fusese înscris numărul 13. Ușile au început să gliseze.

— De ce să nu vrei? a întrebat. E distractiv.

Da, cum să nu! Distractiv! Adică fratele meu juca așa ceva sperând să aibă ocazia de-a pipăi o fată, într-un dulap întunecat? Ori mințeau, ori îndulceau situația, ca să nu mă sperie. Oricum, nu eram deloc interesată de jocul lor.

Mi-am întors ochii către fată, ignorându-l pe Michael.

— Câți „căutători" sunt?

A ridicat din umeri.

— Câte unul pentru fiecare dintre noi. Uneori, mai mulți.

Mai mulți?

Liftul urca. Stomacul meu parcă îmi coborâse în călcâie. Simțeam fiori pe pielea picioarelor, iar gura mi se uscase.

Michael s-a aplecat la urechea mea. A șoptit:

— Doar nu vrei ca amicul tău, Kai, să găsească altă fată, nu?

Buzele mi s-au strâmbat într-un rânjet.

— N-am garanții c-o să mă găsească *pe mine*.

— Atunci, asigură-te c-o să te găsească!

Mi-am lins buzele și am simțit aroma artificială, de cireșe negre, a rujului cu care mă dăduse fata. Când ușile liftului s-au deschis, tipa mi-a dat drumul. Am rămas locului, în vreme ce toți treceau pe lângă mine, grăbindu-se să iasă pe palier.

Eu însă nu mă grăbeam.

Coridorul era întunecat și plin de zarvă. Zgomotul discuțiilor era acoperit de o melodie a celor de la Fear Factory. Am încleștat pumnii. Dintr-odată, m-a cuprins neliniștea. Nu voiam să intru într-o situație din care n-aș fi putut ieși. M-aș fi simțit ceva mai bine dacă ar fi fost și David aici.

Gândul ăsta mi se părea de-a dreptul ironic. M-a pufnit râsul.

Am mers în urma celorlalți, pe coridorul plin de lume. Ușile camerelor de hotel erau deschise, ca și cum totul ar fi fost un spațiu comun uriaș.

Aplicele de pe pereți răspândeau în jur o lumină palidă, iar candelabrele care atârnau din tavan erau stinse. Etajul avea o atmosferă tulburătoare, ca de peșteră. Am pășit prin dreptul ușilor larg deschise. Din fiecare cameră se revărsa muzică. Ai fi putut crede că ești într-un cămin studențesc, nu într-un hotel. Probabil că închiriaseră tot etajul.

Din camerele întunecate, luminate doar de lumânări ieșeau și intrau adolescenți mascați. Când am aruncat o privire într-una dintre camere, am văzut câteva perechi dansând lasciv. Două fete se sărutau și se pipăiau. O alta încălecase un băiat așezat pe un scaun.

Dacă fratele meu mă găsea în hotel, plănuiam să dau vina pe Michael. Din cauza lui ajunsesem aici.

— Hei, oameni buni! a strigat Will.

Se cocoțase pe o ladă frigorifică și își plimba privirea peste mulțimea din coridor.

În jurul lui s-au adunat vreo douăsprezece persoane. Eu îmi țineam gluga trasă pe frunte și capul plecat. Încă nu-l zărisem pe Kai. Michael rămăsese lângă mine, așa că nu mă simțeam în pericol. Din camera din dreapta mea se răspândea miros de mâncare. Am simțit un junghi de foame. Nu mai mâncasem de nu știu când.

— Ca să meargă treaba, o să ne limităm la douăsprezece camere: de la 1312 până la 1322, ne-a explicat Will. Doamnelor, cunoașteți regulile jocului. Căutați-vă o ascunzătoare bună într-una dintre camere! Puteți să vă schimbați ascunzătoarea, dar, dacă sunteți prinse în timp ce vă schimbați locul, v-ați ars.

Will a zâmbit atotștiutor. I-a privit pe băieții din jurul lui și i-a avertizat:

— Iar dacă fetele vă cer să vă țineți mâinile acasă, așa să faceți!

Au răsunat câteva chicote. Am făcut imediat un pas în spate. Unde era Kai? Dacă el nu juca, atunci nu voiam să joc. Dumnezeule! Dacă mă găsea frate-miu?!

Oare ce să fac? Să găsesc un loc sigur unde să rămân până se termina prostia asta sau să intru în joc și să caut cea mai bună ascunzătoare?

O siluetă întunecată a ieșit dintr-o cameră, în spatele lui Will, și s-a apropiat încet. O aplică i-a luminat masca. Speram să fie cea argintie.

Era neagră. În gât mi s-a pus un nod. Era masca fratelui meu. Mi-am plecat din nou ochii.

— Aveți un minut la dispoziție ca să vă ascundeți, a zis Will. Băieți, dacă ajungeți la iubita prietenului vostru înaintea lui, aveți cincisprezece minute la dispoziție împreună cu fata, într-o debara.

Au izbucnit fluierături și râsete.

Will a ridicat o goarnă la vedere.

— Când auziți goarna asta, înseamnă că timpul s-a scurs și că puteți începe căutarea.

I-a întins goarna unui puști de lângă el. Will a coborât de pe lada frigorifică. Și-a pus masca. Deci intra și el în joc.

Am început să mă retrag, pas cu pas. Nu voiam să mai stau pe-aici, ca nu cumva să dea Damon peste mine, dar nici nu aveam de gând să fiu găsită. Știam o ascunzătoare perfectă.

— Pe locuri..., a spus Will. Fiți gata...

În dreapta mea era camera 1332.

— Start! a urlat Will.

N-am mai stat pe gânduri. Făcând stânga-mprejur, am alergat spre capătul coridorului. În spatele meu au izbucnit chicote și mici țipete de entuziasm. Am deschis ușa camerei 1312, privind repede de jur împrejur, să văd dacă mai era cineva înăuntru.

Era pustie. *Bun!*

Celelalte fete alergau pe coridor. M-am repezit la pat și am urcat cu grijă pe saltea, apoi m-am strecurat în spatele celor trei rânduri de perne moi și răcoroase, sprijinite de tăblie. M-am

întins de-a lungul tăbliei. M-am asigurat că pernele au rămas la locul lor, fără să-mi trădeze prezența.

Inima mi-o luase la galop și aveam senzația că plămânii mei se micșoraseră. De frică, abia mai răsuflam. Deși, dacă mă gândeam mai bine, nu era vorba de frică. Mai degrabă simțeam euforia vânătorii.

Știam că-mi găsisem o ascunzătoare bună. Era chiar la vedere, sub nasul tuturor.

Într-o dimineață, cu mulți ani în urmă, când m-am trezit, Damon era ca scos din minți. Nu știu cum, în timpul nopții mă îngropasem printre perne. Aveam vreo treisprezece ani și eram micuță, foarte slabă. Patul nostru era chiar mare. Frate-miu se trezise în dimineața aceea și nu mă văzuse în pat. Crezuse că mă trezisem mai devreme. Mă căutase prin toată casa, dar și afară, strigându-mă pe nume.

Mă trezisem din cauza zarvei și mă ridicasem dintre perne. Când și-a dat seama că fusesem chiar sub nasul lui, nu a fost deloc bucuros.

Cred că în ziua aceea se cam speriase. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, ținea la mine.

Deodată, ușa s-a lovit de perete. S-au auzit chicote. M-am încordat, ținându-mi respirația.

— După draperii! a șoptit o fată. Să văd dacă încap în dulăpior.

Au urmat foșnete, scârțâit de balamale și un bufnet. Muzica răzbătea prin pereți, asemenea unui ecou subteran. Am strâns lângă mine perna din dreptul meu, încercând să-mi stăpânesc tremurul.

În depărtare am auzit urlete înăbușite.

Deodată, băieții au început să gonească pe coridor.

Am închis ochii. *Cinci camere.* Dacă nu le întorceau pe toate cu susul în jos, nu aveau cum să mă găsească.

Se auzeau uși trântite de pereți și voci masculine, dar nu puteam distinge cuvintele.

Ușa camerei în care eram s-a deschis brusc. Clanța s-a lovit de perete, iar eu am tresărit înfricoșată. Sângele îmi gonea năvalnic prin vene. Am înlemnit.

— Cine nu-i gata îl iau cu lopata, a șoptit jucăuș o voce.

Cineva a chicotit.

Bravo! Condu-l la tine! Tot ce aveam de făcut era să rămân aici, până când le găseau pe celelalte și începeau să se... joace.

O fată a țipat în altă cameră. Fusese descoperită.

— Caută în dulap! a sugerat o voce masculină.

Intraseră doi tipi.

Stăteam nemișcată. Am auzit un foșnet și am ciulit urechile.

— Nu!

O fată a izbucnit în râs. Cineva a tras draperiile în lături și am știut că unul dintre băieți o găsise pe fata care se ascundea acolo.

— Șterge-o! s-a răstit ea. Nu-mi fac de cap cu puștani de-a noua.

— Ce noroc pe capul tău! a răspuns el. Mie îmi plac femeile mai în vârstă.

Tipa a pufnit disprețuitor, iar băiatul a chicotit.

— E o fată în dulăpior. Ia-o pe ea! i-a propus ea.

— Cretino! s-a răstit a doua fată, care se ascunsese în dulap.

— Mersi de pont! a spus celălalt băiat.

S-au auzit foșnete și proteste, o ușă trântită (să fi fost cea de la baie?) și apoi pași.

După câteva secunde de tăcere, fata care se ascunsese după draperie a vorbit:

— Să nu sufli nicio vorbă despre chestia asta!

Salteaua s-a lăsat sub mine. Speriată, am făcut ochii mari.

— Nu-ți face griji! i-a spus el. O să vrei chiar tu să se afle.

Cei doi s-au foit pe pat.

Am tras pernele mai aproape de mine, ca să mă asigur că nu mă dau de gol. Respirații precipitate, mișcări neîncetate, săruturi. Fata a gemut, apoi tăblia s-a lovit pe neașteptate de perete.

Isuse! Deși tipa declarase că nu face sex cu băieți mai mici decât ea, era clar că-i plăcea cam mult ceea ce se întâmpla.

Din cauza mișcărilor neîncetate, mă clătinam pe pat. Capul îmi zvâcnea involuntar când într-o parte, când în cealaltă. Nu puteam să rămân aici cât timp și-o trăgeau ei.

M-am întors pe burtă, mi-am înfipt coatele în saltea, apoi m-am tras într-o parte, alunecând pe podea. M-am ghemuit pe covor. Am rămas nemișcată pentru o clipă, trăgând cu urechea la gemetele și săruturile lor zgomotoase.

Cei doi nu mă observaseră.

M-am târât pe lângă pat și m-am îndreptat spre ușă. Voiam să mă asigur că holul era gol. Bănuiam că toate fetele fuseseră descoperite.

Exact în clipa asta, ușa camerei s-a deschis din nou. Un puști cu masca ridicată pe creștet m-a văzut imediat.

— Ia te uită!

La dracu', nu!

Am țâșnit în picioare și am alergat pe lângă el, pe hol.

Și am nimerit în brațele altcuiva.

Am țipat, am tras brațul drept în spate, ca să-mi iau avânt, și l-am pocnit direct în față.

S-a poticnit.

— Rahat!

Și-a scos masca, a lăsat-o să cadă la podea și și-a acoperit nasul cu palmele.

Era Will Grayson.

M-am dat înapoi, mărind distanța. În același timp, situația mă și amuza. Tipii ăștia mă hărțuiseră toată seara. Era doar o chestiune de timp până aveau să pună mâna pe mine.

Pe hol s-au auzit hohote de râs. Will și-a privit mâinile, să vadă dacă sângera.

— Omule, nu poți să-i faci față? i-a strigat cineva.

Câțiva au râs. Nu-l scăpam din ochi pe Will. Eram pregătită de luptă. Nu aveam de gând să mă las prinsă.

Will s-a răstit la amicii lui:

— Și ce-ați vrea să fac? Doar nu pot să lovesc o fată!

— Chiar așa! Nu poți! l-am zgândărit eu.

Toată lumea se strica de râs.

Will a mârâit:

— Tâmpită mică!

Am zâmbit, chiar dacă mâinile îmi tremurau. Mă simțeam ceva mai în largul meu. Eram obișnuită să mă încaier cu băieții.

A pășit spre mine, amenințător.

— Fiindcă ai făcut chestia asta, o să te închid într-un dulap.

— Dacă poți să mă prinzi.

Am tras aer în piept și am făcut un pas în față. Mi-am repezit pumnul drept spre fața lui, dar a parat lovitura. Palma mea stângă l-a izbit în falcă, de jos în sus. Capul lui Will a zvâcnit în spate.

Trucul a funcționat!

S-a poticnit și a mârâit. Brusc, m-a înșfăcat de hanorac, m-a smucit spre el și m-a săltat pe un umăr. Nu din nou!

— Doar așa poți să câștigi lupta, nu? m-am răstit la el.

Mă zbăteam. Spectatorii ovaționau.

— Și pe tipii cu care te bați îi iei pe umăr? Sau îți place să stea aplecați, cu fundul la tine?

Holul răsuna de râsete. Deodată, m-am trezit că zbor prin aer. Cu un icnet, am aterizat pe podea. Ce naiba?!

Nu mai aveam aer. Am început să tușesc, încercând să-mi recapăt suflul.

Will s-a aruncat pe mine. M-a pironit la podea, cu fața în sus, și m-a apucat de încheieturile mâinilor. Mă zbăteam ca să scap din strânsoare, dar, în cele din urmă, a reușit să mi le ridice deasupra capului, țintuindu-le acolo. Nu aveam destulă putere. *Ticălosul!*

M-am zvârcolit sub greutatea lui. Ceilalți zbierau în jurul nostru.

Will a icnit de efort. Se străduia să mă țină nemișcată. Simțeam duhoarea de bere stătută în respirația lui.

— Așa-i că asta voiai, prăpădito?

— Să ți-o trag!

M-am zbătut sub el. Will se amuza.

Râdeau cu toții. Fratele meu avea dreptate. În privința femeilor, la asta se reduce totul, mereu. Stăteam întinsă pe spate. Fără îndoială, idiotul de deasupra mea era convins că aici îmi era locul.

Cu un mârâit, mi-am adunat puterile și l-am azvârlit cât colo. Am apucat să-l pocnesc în nas. Imediat, m-a împins cu putere. Ne-am ridicat amândoi — el ținându-se de nas și strâmbându-se de durere.

M-am repezit din nou la el.

Dar cineva din spatele meu m-a înșfăcat de hanorac. Un braț mi-a cuprins mijlocul și m-a ridicat de la pământ.

— Potolește-te!

Pieptul lat de care stătea lipit spatele meu s-a cutremurat. Posesorul lui se prăpădea de râs.

Gâfâind, mi-am răsucit capul, ca să-l văd.

Și am dat nas în nas cu o mască argintie. Gluga hanoracului era trasă pe frunte, însă i-am remarcat părul negru.

Era Kai.

S-a uitat la Will și l-a întrebat:

— Ce naiba crezi că faci?

Will își lăsase capul pe spate și acum încerca să stăvilească hemoragia cu degetele. Un fir de sânge i se prelingea pe buza de sus.

— O iau pe coajă, asta fac! a mormăit el, spre hazul celorlalți. Fata știe să se bată.

— Te-am lovit pentru că m-ai lăsat să te lovesc! m-am rățoit la el. Hai să ne răfuim! De data asta, ne batem pe bune.

Will și-a dat ochii peste cap.

Kai m-a lăsat la podea și a pășit în fața mea, ca să mă privească în ochi.

— Nimeni nu vrea să-ți facă rău, scumpo. Ești teafără?

Mi-am dat părul pe după ureche. Deodată, mi-am dat seama că gluga îmi alunecase de pe frunte. M-am uitat în jur. *Numai să nu mă vadă Damon aici!*

Mi-am tras gluga pe ochi și m-am făcut mică.

— Ești de la altă școală? m-a întrebat Kai. Asta-i o petrecere pentru cei din Thunder Bay. Ar trebui să fii aici?

Nu mă recunoscuse.

Apoi mi-am amintit că eram deghizată.

Pe deasupra, purtam hainele mele de noapte și un hanorac. Eram altfel îmbrăcată decât fusesem la cimitir.

Am pășit în spate.

Cu cât rămâneam mai mult aici, cu atât creștea riscul să fiu descoperită. Venise vremea s-o șterg.

— Stai puțin! mi-a cerut Kai, făcând un pas spre mine. Asta-i o petrecere particulară. Cine ești?

Mi-am furișat privirea spre puștii aflați în hol. Se uitau la noi, plini de curiozitate.

— Aș putea să-ți comand un taxi, a propus Kai.

Pe măsură ce băteam în retragere, el se apropia încet de mine.

— Ai mașină? Câți ani ai?

— Kai, las-o să plece! Hai încoace! a strigat Will, luând-o spre altă cameră.

Am mai făcut un pas. Eu și Kai ne priveam ochi în ochi. Inima mea a luat-o la galop.

I-am răspuns la întrebare:

— Sunt destul de mare încât să fi văzut și să fi auzit lucruri mai urâte.

Kai a încremenit.

Emoția mă sugruma. Picioarele mele voiau s-o rupă la fugă.

Se uita pătrunzător la mine. Recunoscuse replica mea. Își amintise. Mă temusem că nu avea să-și aducă aminte. Poate că doar visasem cele petrecute azi-dimineață, în confesional. Poate că nu se întâmplase deloc.

Kai și-a înclinat capul într-o parte.

Rahat!

Am mai făcut un pas în spate, am trecut de mulțimea de gură-cască și am continuat să mă îndepărtez.

— Michael m-a adus, i-am zis.

Am înghițit în sec. Aveam gura uscată.

— N-are nicio legătură cu tine, am adăugat. Nici măcar nu vreau să fiu aici.

M-am împiedicat de un obiect aflat pe podea. M-am uitat în jos, apoi, temătoare, m-am uitat iar la el. Însă Kai rămăsese înlemnit, cu ochii la mine.

Nu avea de gând să spună nimic?

Am continuat să mă retrag de-a-ndărătelea. Mă temeam să-i întorc spatele.

Kai a făcut un pas.

— Ce faci?

Încă un pas.

— Îți las un avans, a zis Kai.

Am simțit o strângere de inimă.

— Dar nu... Nu vreau să joc!

— A, dar te-ai jucat cu mine toată seara, a zis Kai, cu voce dogită. Fugi! Ai grijă! Atunci când nu se uită nimeni, mă transform în cineva cu totul diferit.

Cu răsuflarea tăiată, m-am rotit pe călcâie și am zbughit-o. Mai mult ca sigur, în lobby erau oameni. Și recepționeri. Am alergat spre capătul holului fără să privesc înapoi și am dat buzna pe ușa deasupra căreia scria *Exit*. Voiam să cobor pe scări.

Lumina strălucitoare m-a orbit. M-am sprijinit de balustradă și am gonit pe trepte, în jos. Am auzit ușa care dădea spre palier închizându-se cu un bufnet. Imediat, s-a deschis din nou.

Am tras aer în piept și am sărit câteva trepte. Nu mă puteam abține să mă uit în spate. Am privit peste umăr. Mă așteptam să-i văd pantofii sau o urmă de mișcare, dar nu am văzut nimic. Pe scări nu se auzea niciun alt pas, în afară de ai mei.

Brusc, Kai a aterizat pe palierul pe care mă aflam. Sărise de la etajul de sus, peste balustradă.

S-a ridicat cât era de lung și ochii lui negri m-au străpuns prin masca înfiorătoare. Inima mi-a sărit în gât. Am țipat. Am luat mai multă viteză. Kai îmi sufla în ceafă.

Mușchii picioarelor ardeau, fruntea mi-era acoperită de sudoare, dar, Dumnezeule, cât de aţâţată eram!

Voiam să mă prindă.

De data asta, n-am privit înapoi. Nu voiam să-l văd venind. Voiam doar să-i simt apropierea. Să-i simt brațele în jurul meu. Să simt pericolul și să fiu nevoită să-l înfrunt.

Gâfâiam. Fiecare bucățică din pielea mea dorea cu disperare să fi atinsă, pipăită, sărutată, mușcată și suptă. Doamne! Ce făcea din mine băiatul ăsta?

Am deschis cu putere ușa care dădea spre lobby. Cu coada ochiului, am zărit o străfulgerare de negru și am zâmbit. Eram aproape euforică la gândul că el era atât de aproape de mine.

Am dat buzna în lobby și am privit în jur. Câțiva oameni pierdeau vremea pe aici, în încăperea slab luminată. La birou nu era niciun recepționer. N-am văzut niciun paznic, niciun îngrijitor. Niciun angajat. Nu că aș fi avut de gând să cer ajutor, dar, ținând cont că nu eram singuri, Kai probabil că avea să se stăpânească.

M-am răsucit pe călcâie și m-am împleticit în spate, cu ochii ațintiți asupra ușii. Peretele alb, care se vedea dincolo de micile gemulețe pătrate ale ușii, s-a înnegrit, acoperit de silueta lui.

Simțeam o fierbințeală în pântec. Când a deschis ușa și a intrat, fixându-mă cu privirea, am rămas fără suflare.

Părea mult mai mare. Eram speriată, iar frica mea îl făcea să pară uriaș. Probabil că ar fi putut să-și înfășoare de două ori brațele în jurul meu.

L-am provocat din ochi: *Fă-o!* Fusese o zi al naibii de lungă, iar eu eram foarte obosită. Cu toate acestea, prin vene îmi curgeau văpăi. Mă simțeam mai vie ca niciodată. Voiam să văd cum liniștitul, cumpătatul și rezervatul Kai Mori își dă arama pe față. *Hai, vino după mine!*

Cu vârful limbii, mi-am lins buza de sus și am simțit gust de sudoare.

Kai a țâșnit spre mine.

Am scos un icnet, făcând stânga-mprejur și gonind spre prima ușă care mi-a apărut în față. Nu mai conta că atrăsesem atenția celor din hol. Am țâșnit pe ușă.

Am alergat prin sala de bal. M-am ascuns în spatele unor draperii negre, exact în clipa în care ușa s-a deschis din nou.

Mi-am acoperit gura. Respiram prea zgomotos. Ușa s-a închis la loc. Auzeam doar bătăile nebunești ale inimii mele. Intrase și el aici?

Oare se dăduse bătut?

Voiam să mă găsească. Deși iureșul vânătorii îmi dăduse sângele în clocot, eram și îngrozită.

— O simți, nu? a strigat el.

Am închis ochii, tremurând din tot corpul.

— Deja sunt în tine.

Clitorisul meu pulsa dureros și nu m-am putut stăpâni să duc o mână între picioare. *O, Doamne!*

— Știu că ești aici. Văd că draperiile se mișcă.

M-am lăsat să cad pe bancheta de lângă geam. Mă holbam la draperiile negre.

— Vreau ceva ce nu e al meu, a mârâit Kai, iar eu am știut că era foarte aproape. Dar noi doi nu suntem aici, corect?

Poftim?

A adăugat:

— Noi doi nu existăm și toate astea nu se întâmplă cu adevărat în clipa asta.

Mi-am mușcat buzele, ca să nu zâmbesc. Damon nu avea să afle niciodată. Și, dacă nu știa, nu aveam să sufăr.

— Noi nu suntem aici, am șoptit.

Apoi draperiile s-au dat laoparte, brutal. Kai s-a apropiat de mine. Își scosese masca. M-a apucat de ceafă și m-a tras spre el.

Am scâncit. Mi-a strivit gura cu buzele lui și, dintr-odată, Kai era pretutindeni. Cu o mână îmi strângea ceafa, cu cealaltă mă apucase de fund. I-am înlănțuit gâtul cu brațele. Mijlocul lui mă apăsa dureros de tare între coapse, iar eu mă luptam să mă lipesc și mai mult de el. Voiam să-l simt peste tot. Ne sărutam lacom și frenetic, devorându-ne unul pe celălalt. Kai avea gustul a tot ce-mi dorisem vreodată.

I-am mușcat buza de jos, în vreme ce-mi făceam de lucru cu catarama curelei lui.

— Te vreau doar pe tine, am șoptit, cu gura lipită de a lui. Cu el nu e așa. Doar ție îți vorbesc.

M-a împins pe spate, mi-a scos la iuțeală hanoracul și tricoul, apoi a început să-mi sugă un sân. S-a cuibărit între picioarele mele. Se freca de mine, înnebunit.

Am închis ochii și am gemut. Sfârcurile mi-au luat foc, iar flacăra aceea mi s-a răspândit pe toată pielea mea. *Doamne!*

— Dar acum gata cu vorba! a zis el printre dinți, trecând la celălalt sân.

Avea o limbă așa de fierbinte, încât o arsură plăcută a înmugurit între coapsele mele.

Și-a descheiat jeanșii și s-a frecat de mine, iar eu mi-am săltat șoldurile, ieșindu-i în întâmpinare. Umflătura groasă de sub boxerii lui se freca fără contenire de clitorisul meu.

Ne-o trăgeam fără să ne scoatem hainele. Am scos un strigăt, iar Kai mi-a pus o mână pe gură. S-a aplecat și m-a mușcat ușor de ureche.

— O simt, mi-a șoptit el, apucându-mă de șolduri. Mă vrei, nu? Vrei toate astea?

Am dat aprobator din cap. Eram lac de sudoare. Gemeam și mă frecam mai tare de el, încercând să ating orgasmul care îmi dădea târcoale.

— O să-ți desfac picioarele și o să ți-o trag din toate pozițiile.

Am gemut din nou. Am întors capul și l-am sărutat lacom. Isuse! Cuvintele lui mă scoteau din minți.

Am murmurat:

— Trage-mi-o! Vânează-mă, fură-mă și trage-mi-o! Ascunde-mă!

Mi-a cuprins ceafa în palmă, m-a tras la pieptul lui și s-a frecat mai apăsat de mine. Amândoi am gâfâit, am icnit și ne-am sărutat până când ne-am dat drumul. Un curent electric a izbucnit între coapsele mele, prelingându-mi-se în jos, pe picioare. M-am umezit.

— Ești a mea, a gemut el.

Mi-am strecurat mâinile pe sub hanoracul lui. Avea spatele ud de sudoare. Mi-am îngropat fața la pieptul lui, în vreme ce orgasmul se stingea încet. Pulsul îmi zvâcnea în urechi.

Am rămas așa, nemișcați și încinși, incapabili să facem vreo mișcare. Mi-am încolăcit picioarele pe după mijlocul lui. Secundele se scurgeau, transformându-se în minute, iar minutele acelea se tot prelungeau...

Și-a răsfirat degetele prin părul meu. Mi-a tras capul pe spate, silindu-mă să ridic ochii. M-a sărutat cu tandrețe. Un sărut profund, lung și domol. M-aș fi lăsat sărutată așa întreaga viață.

— Hai să ne vedem mâine, la Turnul cu Ceas!

Am clătinat din cap.

— Nu pot să vin așa de repede.

— Nu mai vreau să aștept.

M-a sărutat pe gât și i-am simțit mâna între picioare, frecându-mă.

— Ori găsești o cale să ieși din casă, ori găsesc eu una să intru la tine. Nu mă deranjează s-o facem iar în spatele altor draperii, dacă e nevoie.

Apoi și-a băgat mâna în boxerii mei și și-a strecurat vârful degetelor în mine.

— Ah!

M-am foit în loc. Mă durea.

Dar mă și excitasem. Aveam așa de multe de simțit, de experimentat!

— Îmi place să te vânez, a spus el, zâmbind pieziș. Îmi place preludiul nostru.

Am dat din cap.

— Și mie-mi place.

— Atunci, vrei să te ascunzi cu mine?

Să mă ascund de fratele meu? Să mă ascund de David, de Lev și de Ilia și să mă furișez cu Kai?

Din nou, am încuviințat din cap.

— Perfect!

M-a sărutat. Deși știam că nu eram deloc realiști — fiindcă să ne întâlnim pe furiș n-avea să țină mult —, promisiunea altor clipe furate mă încânta. Voiam doar să fiu cu el. Voiam să-l simt.

Fiindcă mă pierdusem în săruturile lui, la început nu am observat muzica. Mi s-a părut că aud stropi căzând în jurul nostru. Aproape c-am privit pe fereastră, să văd dacă ploua, apoi am distins melodia și notele cristaline, ca de xilofon. Un cântec de leagăn obsedant răsuna în liniștea sălii de bal.

Am rămas nemișcați, privind în sus și în jurul nostru.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Deodată, o femeie frumoasă a apărut din culise și a păşit pe ringul de dans. Şireturile balerinilor negri fuseseră înnodate pe picioarele ei de un alb fantomatic, iar părul negru ca abanosul se unduia. Se mişca şi făcea piruete pe melodia stranie. Tutu-ul ei negru era ponosit, dar se vedea limpede că altădată fusese elegant şi scump. Era împodobit cu pene şi paiete. Femeia părea o ființă de vis.

— Vezi și tu ce văd eu? mi-a şoptit Kai.

— Da, i-am răspuns, incapabilă să-mi iau ochii de la ea. E dansatoarea!

CAPITOLUL 14
KAI

În prezent

— Hei, puștoaico! i-am strigat lui Banks, care tocmai trecea prin dreptul biroului meu. Intră să stăm de vorbă un minut!

A șovăit puțin, apoi a intrat. Am cântărit-o din ochi. Purta iar hainele ei vechi, care o acopereau din cap până-n picioare. Abia așteptase să se îmbrace iar cu ele.

M-am ridicat de la birou și i-am azvârlit un set de chei.

Le-a prins în mână.

— Ce-s astea?

— Cheile pentru ușa din față a *dojo*-ului, în caz că am nevoie să iei ceva de acolo ori să lași ceva aici... Ai acces liber la dușuri, la spălătorie, la cămară, ai mâncare în bucătăria angajaților...

Am făcut o pauză cât timp am pus niște chitanțe în dosarul dintr-un sertar.

Apoi am adăugat:

— Poți veni și pleca din *dojo* oricând vrei.

— Am deja un duș, un pat și un loc unde să-mi spăl rufele.

I-am întâlnit privirea încăpățânată. Era foarte isteață. Îi picase fisa. Mda. Probabil că nu fusesem tocmai subtil.

— N-am spus că nu ai toate astea. Pur și simplu ai nevoie de chei ca să-ți faci treaba. Atâta tot.

— De unde știi că n-o să te jefuiesc?

Am închis sertarul și am zâmbit.

— Pentru că mă pricep să citesc oamenii. Și nu-mi pare că e stilul tău să furi.

Era adevărat că Banks avea nevoie de chei, în eventualitatea în care ar fi trebuit să intre în *dojo* atunci când era închis; dar, pe de altă parte, intuise corect. Gabriel o lăsa să trăiască în sărăcie, iar acest lucru se vedea clar, judecând după cum se îmbrăca Banks. În plus, nici acum nu știam unde locuiește și în ce condiții. Banks spusese că trăiește în oraș, dar mă îndoiam că locuința ei era cât de cât sigură sau confortabilă. Voiam să mă asigur că avea unde să se ducă, în caz că decidea să se mute. *Dojo*-ul era un loc sigur, curat, iar Banks ar fi avut la dispoziție orice dorea.

Cu excepția unei mașini. Ar fi fost o idee bună să-i fac rost de una, ca să nu mai meargă prin ploaie, așa cum se întâmplase în dimineața asta.

Și-a pus cheile în buzunar și a dat să plece.

— Văd că ți s-au uscat hainele.

Mi-am plimbat ochii pe picioarele ei. Le văzusem dezgolite o singură dată.

— Am mai adăugat câteva clauze în contract. Vreau să i-l duci înapoi lui Gabriel, i-am spus, dregându-mi vocea. Hârtiile sunt pe masă.

Banks s-a apropiat și a luat plicul.

— Mai e și altceva? m-a întrebat.

Nu mai aveam altceva de zis.

Dar nici nu voiam s-o las să plece.

Am pus pixul în suport și am privit-o.

— Da. Indiferent cât de mult te acoperi, tot nu e de-ajuns. Ești frumoasă.

S-a încruntat, după care a făcut stânga-mprejur și a ieșit repede din birou.

Am clătinat din cap, zâmbind. Era cea mai încăpățânată femeie pe care o cunoscusem vreodată.

Alex a trecut pe hol, prin dreptul ușii deschise.

— Alex!

A intrat în birou. Avea pe umeri un prosop alb. Pieptul îi lucea de transpirație.

Am căutat în portofelul meu și am scos un card bancar negru.

— În următoarele zile, ia-o pe Banks la cumpărături! i-am spus, întinzându-i cardul. Se apropie petrecerea lui Will, iar Banks o să aibă nevoie de haine.

Expresia ei încordată s-a destins. Cât ai clipi, mi-a luat cardul, încântată.

— Deci acum sunt *shopper* personal? a întrebat pe un ton poznaș. Ura!

— O să te plătesc pentru osteneală.

— Ei, nu-i nevoie! a făcut ea, ridicând din umeri. O să-mi cumpăr și eu ceva. Așa, o să fim chit.

S-a întors să plece.

— Alex, să-i iei și niște haine de toată ziua!

— Și dacă zice că nu vrea?

Am stins lampa de pe birou și m-am apropiat de ușă.

— Atunci, cumpără-i ce vrei tu. O să aibă câteva opțiuni la dispoziție când o să lase ifosele deoparte.

Am ieșit amândoi din birou.

— Câți bani am voie să cheltuiesc? m-a întrebat.

— O să te anunț atunci când mesajele trimise de bancă o să mă sperie.

***

Am legat toate plicurile cu un elastic și mi-am luat geanta de sport. Era trecut de șase. Deși fluxul de clienți nu scăzuse, mă săturasem.

Will nu mă ajuta deloc, Rika era ocupată fie cu cursul de scrimă pe care îl ținea în *dojo*, fie cu orele de la facultate, iar Michael era aproape mereu plecat. Eram singurul care seara nu mai avea nimic de făcut.

Nu mă deranja. Îmi plăcea ce făceam aici și cum evoluau celelalte afaceri imobiliare ale noastre. Voiam să ajung și la *Papa*. De data asta, de unul singur.

I-am dat lui Caroline teancul de cecuri, ca să le împartă angajaților, mi-am luat la revedere de la ea și am ieșit pe ușa din față.

Nori negri se rostogoleau peste orașul întunecat, asemenea valurilor unui ocean. Era neobișnuit de cald. Simțeam miros de asfalt încins.

Mi-a sunat telefonul. După ce am descuiat portiera mașinii, l-am scos din buzunarul jeanșilor și am răspuns.

— Alo!

Am aruncat geanta de sport pe bancheta din spate și am luat telefonul cu cealaltă mână.

Nu auzeam nimic.

— Alo!

— I-ai tras-o deja?

Instantaneu, am încremenit.

Damon.

Vocea lui mă tulbura. Habar n-aveam de ce. De fapt, glasul lui avusese acest efect asupra mea de la bun început, dar abia acum

îmi dădeam seama, după ce trecuse foarte mult timp de când n-o mai auzisem.

O voce glacială. Așa era. Îți stârnea senzația că vârful unui cuțit îți înțepa pielea.

— E drăguță când doarme, a continuat el. În nenumărate nopți m-am uitat cum dormea lângă mine. Aș vrea să pot dormi și eu așa.

Mâna mea strângea portiera atât de tare, că mă durea. Mi-am relaxat degetele.

— Se apropie Noaptea Diavolului. Mai sunt câteva zile, a subliniat Damon, ca și cum nu aș fi știut. Ce planuri ai anul ăsta?

Tăceam. M-am uitat în jur, să verific dacă era prin preajmă.

Dacă i-am tras-o deja? Probabil se referea la Banks. Deci Damon aflase că acum Banks lucra pentru mine.

— Știi că nu sunt prost. Chiar crezi că o să mă găsești în *Papa*? Crezi că locul ăla nu are camere de supraveghere și că nu te-aș fi văzut venind? Ai impresia că Banks te-ar fi lăsat să intri acolo dacă ar fi crezut că există cea mai mică posibilitate să mă ascund în hotel? Va fi mereu a mea.

Pe lângă mine treceau mașini, iar briza fierbinte se insinua pe aleea unde parcasem mașina.

Da, într-un fel, speram ca Banks să mă conducă la Damon.

— Ești plictisit, nu-i așa? mi-a zis batjocoritor. Ești foarte plictisit pentru că, atunci când erai în preajma mea, aveai un pretext să fii pervers, așa cum ai fost dintotdeauna. Pe atunci puteai să te vezi mai limpede și să-ți dai seama că ești un monstru. În spatele ușilor închise, nu te porți deloc nobil, Kai.

— Unde ești?

— Pe-aproape.

M-am strâmbat auzindu-i răspunsul evaziv.

— Rika stă singură prea mult, a continuat Damon. Michael e plecat mai tot timpul. N-ar fi trebuit să te muți atât de departe de ea, pe celălalt mal al râului.

Am închis ochii.

— Azi-noapte a purtat cei mai ispititori chiloți de mătase.

Tonul lui căpătase o notă confesivă. Am strâns mai tare telefonul în pumn.

— A fost aproape de nesuportat să văd că un corp atât de sexy stă de unul singur în patul ăla rece. Dumnezeule! Cât de mult voiam să i-o trag! În camera întunecată, fiind pe jumătate adormită... poate că nici n-ar fi simțit diferența față de corpul lui Michael.

Mințea. Se juca cu mintea mea. Nu avea cum să intre în apartament. Da, uneori Michael mai lipsea de-acasă, dar își luase precauții serioase. Sporise măsurile de siguranță, schimbase toate codurile de acces, angajase mai mulți agenți de pază... Ba chiar pusese telefonul și mașina Rikăi sub urmărire. Ar fi trebuit să mă simt vinovat. La urma urmei, Rika era și prietena mea și ar fi trebuit să-i zic despre ce făcuse iubitul ei, dar știam că s-ar fi opus dacă ar fi știut că e urmărită. Michael avea dreptate. Măsurile astea erau necesare.

Eram surprins că Michael nu-i montase dispozitive de urmărire și pe bijuterii. Damon era îndeajuns de isteț încât să nu o răpească folosindu-se chiar de mașina ei. Cu siguranță, s-ar fi descotorosit repede de telefonul ei.

— Dar trebuie să am răbdare, a spus el, cu regret în glas. Am așteptat atât de mult, așa că n-o să mă grăbesc tocmai acum.

Să se grăbească să facă ce anume?

— Te-ai legat la cap degeaba cumpărând hotelul *Papa*, a continuat el. N-o să mă găsești.

Mi-am mutat privirea pe hotelul de vizavi. I-am zis:

— N-aș spune „degeaba". Micuța ta sălbatică e mult mai încântătoare decât am crezut.

Era purul adevăr. L-am lăsat să tragă singur concluzii din replica mea.

Am continuat să-l întărât:

— Acum înțeleg de ce o placi așa de mult. Pricep de ce ți se pare ademenitoare, deși umblă în haine largi, deși nu poartă machiaj și nu își aranjează părul...

Îmi plăcea mai mult această latură a jocului, când eu eram în ofensivă.

— Banks e tare inhibată. E fascinant s-o vezi când se dezlănțuie, să-ți dai seama că-i place să fie privită ca femeie.

Apoi am rostit tărăgănat:

— Și să-ți dai seama că-i place să facă chestii de femeie.

Damon tăcea.

L-am ironizat:

— Ai amuțit așa, dintr-odată?

— Nik e a mea, a rostit cu voce încordată. Tu nu vei fi niciodată atât de importat cum sunt eu pentru ea.

Nik? Ăsta era prenumele ei?

— Și o să te ucid în fața ei, m-a amenințat Damon.

— Păi, atunci, ieși la lumină! De ce să așteptăm până la Noaptea Diavolului? Hai să încheiem cu asta!

Am trântit portiera. Am pășit pe stradă, prin ploaia rară. Nu știam dacă Damon era sau nu în clădirea asta, dar mă uitam la ea ca și cum m-aș fi uitat la el.

— Sau poți să fugi iar. Ori una, ori cealaltă.

— Dar nu asta vrei, a spus el cu viclenie. Ți-am mai zis că nu sunt prost. Știu ce cauți. Nu vrei răfuială sau răzbunare. Nici măcar despre Banks nu e vorba.

Mă uitam la o fereastră de deasupra, dorindu-mi ca Damon să apară la geam.

— Haide! m-a provocat el. Pune-mi întrebarea aceea despre lucrul de care amândoi știm că nu vrei ca Will, Michael și Rika să afle!

Răsuflam anevoie.

— Întreabă-mă unde am îngropat cadavrul atunci când am făcut curățenie în urma ta, acum șase ani!

Am închis ochii și stomacul mi s-a strâns ghem.

Nu uitase. Nu avea să uite niciodată.

Faptul că ispășisem trei ani de închisoare pentru că atacasem un polițist nu era cel mai nasol lucru pe care-l făcusem vreodată. Nici măcar nu începusem să plătesc pentru fărădelegile mele.

— Nu-mi spune unde ai îngropat-o! am zis cu glas sugrumat.

Eram descurajat, dar mă străduiam să mă țin tare.

— Dacă-mi spui, o să te îngrop alături de ea. Și sunt convins că nu ți-ar conveni să împărțiți același mormânt.

Am încheiat apelul. Stăteam la capătul aleii, privind în continuare hotelul. În amintirea mea a revenit noaptea aceea de coșmar.

Ne distraserăm, dar apoi totul o luase razna. Zăpăcit și furios, fusesem incapabil să mă stăpânesc. Mânia mă mistuise. Îmi dorisem să-i fac rău. Deși nu o cunoșteam foarte bine, o uram.

Mi-am adus aminte că, pe vremuri, îl iubisem pe Damon. Știam că Gabriel Torrance se înșală. Aș fi făcut orice pentru fiul lui. *Făcusem* totul pentru fiul lui.

Ucisesem pentru el, dar apoi, cu un an în urmă, Damon mi se întorsese împotrivă și fusese cât pe ce să mă omoare.

Am privit din nou hotelul. Oare Damon avea dreptate? Îmi irosisem timpul? Poate că ar fi trebuit s-o urmăresc pe iubita lui.

În ciuda nenumăratelor întrebări, aveam două certitudini: Damon era aici, în oraș, și încă o voia pe Rika. Îi intuisem corect intențiile.

Am hotărât că mâine îl voi suna pe Gabriel, ca să-l anunț că vreau să renunț la hotel. Nu semnasem contractul, deci nu încheiaserăm nicio înțelegere la modul oficial.

Ploaia se întețea. M-am întors să plec, dar m-am oprit dintr-odată. Pe aleea de vizavi am văzut-o pe Banks. A coborât dintr-un SUV. A privit în jurul ei, fără să mă observe, și a dat fuga spre ușa din spate, aceeași pe care intraserăm cu doar câteva zile în urmă.

Ce căuta aici?

Un tunet a bubuit deasupra. Am traversat strada în fugă. Farurile unei mașini au luminat pâcla pentru câteva clipe.

Ajuns în spatele hotelului, am scos legătura mea cu zeci de chei. Mi-am amintit că-i dădusem lui Banks cheile hotelului. Însă memorasem codul de acces. Am tastat codul și am deschis ușa, strecurându-mă iute înăuntru.

Nu-i spusesem că azi are ceva de făcut la hotel. Prin urmare, nu pentru mine venise aici.

Am activat aplicația-lanternă a telefonului. Am pășit prin bucătărie, prin salon, pe urmă am ajuns în lobby. Mă uitam după ea în toate părțile. Unde dispăruse?

Am distins un zumzet surd; un zgomot care părea să răzbată din pereți sau de sub podea. Am zărit cum numerele de deasupra ușii liftului se aprindeau pe rând.

Liftul urca tot mai mult.

Deci ascensoarele din hotel funcționau?

Am întins mâna, vrând să apăs butonul care chema liftul la parter, dar m-am oprit și m-am tras înapoi. La ce etaj voia să ajungă ea?

Numerele se aprindeau... Opt, nouă și zece... Și mai departe: unsprezece, doisprezece...

Apoi s-au oprit.

Etajul doisprezece.

Am apăsat cu înverșunare butonul liftului. Sângele îmi clocotea în vene.

Glumești! Nu se poate! Deci liftul *chiar ajungea* la etajul doisprezece.

Am așteptat să coboare. Aveam telefonul pregătit, în caz că aș fi avut nevoie de lumină.

Cum naiba reușise Banks să pună lifturile în funcțiune?

Îndată ce ușile s-au deschis, am intrat, am apăsat grăbit butonul pentru etajul doisprezece și mi-am trântit palma pe butonul de închidere a ușilor.

Banks știuse de la bun început că Damon e aici. Se întâlnise cu el, văzuse cum ne dădeam cu toții de ceasul morții ca să-l găsim și trăsese cu urechea la conversațiile noastre. Iar eu eram conștient că Banks nu e de partea noastră. Nu se sfiise să ne spună cui îi este loială. Și atunci de ce îmi venea s-o strâng de gât mai mult pe ea decât pe Damon?

Mi-am încleștat fălcile. Dacă îi plăceau așa de mult bărbații neînduplecați, aveam să-i arăt cât de neînduplecat puteam fi.

Am apăsat din nou butonul. Eram așa de furios, încât abia acum am observat că luminița nu se aprindea.

Și nici liftul nu o luase din loc.

Ce naiba? Doar urcase acum un minut. Acum de ce nu se urnea?

Am mai apăsat butonul de câteva ori, întrebându-mă dacă liftul primise comanda să coboare. Absolut nicio mișcare.

Interiorul liftului era scăldat într-o lumină rece. Am căutat alte butoane pe care aș fi putut apăsa. Am căutat ceva — orice — care să-mi dea de înțeles cum să ajung acolo unde voiam.

Liftul urcase la etajul doisprezece. Deci acel etaj exista. Acum eram convins.

Am apăsat pe butonul pentru etajul unsprezece, ca să mă asigur că funcționează.

Bingo! Butonul s-a aprins deodată. Cablurile au început să tragă liftul în sus. Ușile s-au deschis la etajul unsprezece. Am privit îndelung holul întunecat care mi se deschidea în față, după care am apăsat pe butonul cu numărul treisprezece. Ușile s-au închis numaidecât și cabina a urcat din nou, aducându-mă la etajul treisprezece.

Cum reușise Banks să oprească liftul la etajul doisprezece?

Să fi existat o scară de acces pe care o puteam găsi la unul dintre etajele astea? Trebuia să existe una care ajungea la etajul doisprezece. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi izbucnit un incendiu sau dacă s-ar fi defectat ascensoarele?

Am întins mâna și am încercat singurul lucru care mi-a trecut prin cap. Am apăsat simultan pe butoanele unsprezece și treisprezece.

Spre uimirea mea, s-au aprins amândouă.

Dar liftul tot nu s-a mișcat.

În schimb, în spatele meu a răsunat un bâzâit scurt. M-am rotit pe călcâie. Un mic panou argintiu montat în perete se ridicase, dând la iveală o tastatură.

Inima mi-a tresărit. Deci asta era! Așa ajunsese ea la etajul doisprezece.

Dar când fuseserăm aici împreună, Banks nu scosese nicio vorbă despre tastatura ascunsă.

M-am apropiat. Butoanele transparente erau marcate cu cifre negre. Alături, am văzut un mic ecran luminat în verde.

Am tastat singurul cod de acces pe care-l cunoșteam: cel pentru ușa de la intrarea în clădire.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am încercat din nou, apăsând la sfârșit pe simbolul #.

Tot nimic.

Îmi trebuia un alt cod. Unul pe care nu-l știam.

Deodată, mi-am amintit ceva ce Banks îmi spusese cu mult timp în urmă.

Etajul le este inaccesibil oaspeților cazați în hotel. Liftul nu ajunge până acolo. S-a descoperit că nu e posibil. Etajul e zidit tot.

Însă nu era adevărat. Ea se oprise la etajul acela.

M-am aplecat spre peretele din spate și mi-am lipit capul de panoul de oțel. Am pipăit marginea. Am observat un mic spațiu acolo unde peretele se unea cu panoul.

Un spațiu.

Acesta nu era un perete, ci o ușă, iar liftul se deschidea atât în față, *cât și* în spate.

Isuse!

Deodată, ușa din fața mea a început să se deschidă. M-am tras în spate. Peretele argintiu — cu tot cu ușa secretă — a continuat să gliseze. În fața mea a apărut Banks. A căscat ochii când m-a văzut.

Un spațiu întunecat și uriaș se deschidea în spatele ei. Nu existau uși numerotate, nici coridoare, nici vreo mochetă ponosită...

Era un penthouse.

M-am uitat acuzator la ea.

— Ai știut de la bun început!

Banks nu s-a clintit.

Am păşit în penthouse, silind-o să dea înapoi.

— Du-mă la el!

— Nu e aici.

I-am aruncat o privire amenințătoare.

— Nu-i aici! a mârâit Banks.

— Minți!

— Am crezut că e aici. M-am întors ca să mă asigur.

Am trecut pe lângă ea. M-am uitat în jur.

Încăperile erau întunecate. Livingul se prelungea după colț, deschizându-se într-o bibliotecă şi într-un salon cu mai multe culoare care duceau, probabil, spre niște dormitoare. Peste tot erau canapele, veioze, mese şi covoare.

Am observat balconul aflat dincolo de uşile franțuzești, cele la care încercaserăm să ajungem data trecută.

Apartamentul părea să ocupe întregul etaj. Probabil că avea mai multe balcoane, de jur împrejurul clădirii.

— Cum ai făcut liftul să funcționeze fără curent? am întrebat-o.

Şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Lifturile au un disjunctor.

— Şi ştiai despre asta când am fost cu toții aici?

Şi-a ferit privirea.

Evident că ştiuse.

La nările mele a ajuns o aromă de cuişoare. Am recunoscut-o de îndată.

De obicei, Damon fuma țigări Davidoff, dar când și când se răsfăța cu țigări Djarum Black. Mirosul era înțepător și greu de uitat.

— Sigur ți-ai dat seama că n-aș renunța niciodată la Damon pentru tine, a spus Banks, cu voce solemnă. Știu de ce sunteți în stare tu și prietenii tăi.

M-am repezit la ea, cu fața schimonosită de furie.

— De ce sunt *eu* capabil? Vrei să zici că Damon e victima?

Mă săturasem de atitudinea ei și de faptul că, pentru ea, totul era ori alb, ori negru.

— Am fost prietenul lui. Mereu i-am stat alături, iar el a încercat să ne facă rău. Damon e o amenințare.

Am pășit mai departe în penthouse. Am înaintat pe un hol scurt și am aruncat o privire în dormitoare. Mult praf, câteva așternuturi șifonate și miros rânced. Era clar că spațiul stătuse închis mult timp.

Am intrat într-o cameră. Dincolo de niște uși duble de sticlă se zărea balconul. Am remarcat imediat o scrumieră pe o comodă și m-am apropiat s-o cercetez.

Am luat între degete un chiștoc negru — era de la o țigară Djarum Black de-a lui Damon — pierdut într-o mulțime de chiștoace albe și l-am dus la nas. Mirosul de pământ și de cuișoare avea aceeași dulceață copleșitoare bine cunoscută.

L-am lăsat să cadă înapoi în scrumieră. Apoi am remarcat și chiștoacele albe, de țigări Davidoff. Pe lângă Djarum Black, Davidoff era marca lui preferată.

Privind prin dormitor, am băgat de seamă cearșafurile mototolite, pernele de la capul patului, sticlele de Corona din coșul de gunoi și podeaua presărată cu foliile din pachetele lui de țigări. Cu o meticulozitate demnă de un criminal în serie, Damon avea

obiceiul de a le împături la maximum, până când nu mai rămânea nimic de împăturit.

— Poate că Damon nu mai e aici în clipa asta, dar a fost, i-am zis lui Banks.

Mi-a susținut privirea, în tăcere.

— Unde-i? am întrebat, apropiindu-mă de ea.

— Habar n-am.

— Unde este?

— Nu știu.

Am pironit-o de perete, scormonind-o cu privirea.

— E posesiv din cale-afară cu tine, așa-i?

Banks a strâns din buze. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelegeam. De ce era Damon atât de atașat de ea? De ce îi era ea atât de loială? Plus că nu aveam nici cea mai vagă idee cine era fata asta cu adevărat. Însă de un lucru eram sigur: puteam să-mi bat joc de Gabriel, puteam încerca să-l ademenesc folosindu-mă de Rika, dar fata din fața mea era singura persoană care-l scotea din minți pe Damon.

Ea era slăbiciunea lui.

— La urma urmei, poate că nici nu e nevoie să-l caut, am adăugat. Te am pe tine. Damon sigur o să vină la mine, dacă-i ofer un motiv îndeajuns de bun.

Ochii ei m-au fulgerat. Am surprins în ei o scânteie de îngrijorare.

Scânteia asta a fost ca o revelație. Surprinsesem o fisură în carapacea ei dură și rece.

Și, pentru o clipă, am uitat total de Damon Torrance.

— Roagă-mă să nu-i fac rău lui Damon! i-am cerut, cu voce spartă.

S-a zgâit la mine.

M-am apropiat cu un pas. Îi simțeam căldura corpului.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că tot ce ai de făcut e să ceri?

Aveam nevoie de Damon ca să aflu unde se găsea cadavrul ăla blestemat, înainte ca fostul meu prieten să se folosească de informația asta împotriva mea. Dar nu era musai să-l rănesc. Doar de el depindea. Și, poate, și de ea.

Ochii ei nu se clinteau dintr-ai mei. Abisul lor verde s-a umplut de lacrimi. Bărbia îi tremura. A clătinat încet din cap. Se lupta cu ea însăși.

— Așa-i că nu poți s-o faci? N-o să mă rogi nimic.

Și-a plecat ochii în podea. Umerii i s-au încovoiat.

— Îl iubești?

— Da.

Vorbise în șoaptă, cu capul în pământ, dar am auzit-o.

— Da, a repetat, dând aprobator din cap. Îl iubesc tare mult. Mai mult decât voi iubi pe oricine vreodată.

Și-a ridicat ochii înlăcrimați spre mine.

— Dacă l-aș găsi, aș putea să-l țin în frâu. Dă-mi o șansă!

Da.

Îl iubesc tare mult.

Mai mult decât voi iubi pe oricine vreodată.

Deci Banks își deschidea totuși inima, dar numai pentru el.

Mi-am îndreptat spinarea. Simțeam că înghețasem pe dinăuntru.

— Plângi? Pentru el?

Nu a rostit niciun cuvânt, nu mi-a cerut nimic, dar în ochii ei citeam limpede că era a lui. Fusese a lui dintotdeauna.

— Bine, am spus, răsucind cuțitul în rană. Plângi pentru el, apoi imploră-mă! Roagă-mă să-l las în pace, și o voi face.

A strâns din dinți. O străfulgerare de mânie i-a străbătut chipul.

— Ai șansa să-i salvezi viața, Banks! Tot ce ai de făcut e să mă rogi. Hai! Vreau să văd cât de departe ești dispusă să mergi pentru el!

Fierbeam.

— Roagă-mă!

Ea a țipat. Mâna ei înmănușată a țâșnit spre fața mea.

Când m-a plesnit, capul mi-a zvâcnit într-o parte și arsura loviturii mi s-a răspândit pe buze.

Inima mea a tresărit.

— Fir-ar să fie! Cât de jalnică ești!

Am zâmbit cu aroganță. Mi-am întors iar fața spre ea.

— Ești cățelușul lui Damon. Dacă te porți frumos, îți oferă privilegiul de a-i linge scula, după ce i-a tras-o unei femei adevărate?

Banks a urlat.

M-a plesnit peste același obraz.

De data asta, gâtul mă durea din pricina loviturii neașteptate. Am inspirat adânc, suportând durerea. Tipa avea putere în braț.

Mi-am dus limba la colțul buzelor. Acolo unde dinții mei crestaseră pielea am simțit gust de sânge.

M-am repezit la ea, proptindu-mi palmele pe peretele din spatele ei. Stăteam nas în nas.

— Niciodată n-o să fii mai mult decât ești acum: doar un lucru de care bărbații se folosesc. Asta ești, nimic mai mult! Iar peste cincizeci de ani o să sfârșești singură, fără să știi cum e să simți asta.

Mi-am șters cu degetul mare picătura de sânge din colțul gurii, apoi i-am mânjit obrazul.

M-a lovit peste mână. Mă simțeam euforic, ca drogat. Nu îmi dădeam seama dacă eram furios, excitat sau disperat din cauza

acestei înfruntări. M-am dezlănțuit. Trupul meu a preluat controlul.

Cu o mână am apucat-o de ceafă și cu cealaltă, de fund. I-am lipit trupul de al meu.

— N-o să știi cum e să simți *asta*, am mormăit cu buzele lipite de buzele ei.

Mi-am apăsat scula — deja în erecție — pe pântecul ei. Îmi doream cu disperare să o simt.

A scâncit. Deși trupul ei s-a încordat ca și cum ar fi fost înspăimântată, mi s-a agățat de umeri. Îi simțeam unghiile înfipte în pielea mea.

— N-o să știi nici cum e să simți *asta*, am șoptit.

Mi-am lăsat mâna să alunece în jeanșii ei. I-am strâns tare fundul moale și catifelat.

A gemut și a închis ochii, însă nu mi-a scăpat modul în care și-a depărtat piciorul, desfăcând un pic mai mult coapsele și arcuindu-și spatele.

Nu știam dacă o făcuse dinadins sau dacă pur și simplu se lăsase dusă de val, la fel cum se întâmpla cu mine.

— N-o să te rog nimic, a spus Banks.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

Am proptit-o cu spatele de perete, apoi am săltat-o și mi-am apăsat scula între coapsele ei.

— Dă-l naibii pe Damon! Acum suntem doar noi doi.

A început să gâfâie. M-a încolăcit cu picioarele. Obrazul ei, pe care îl mânjisem cu sânge, lucea de sudoare. O atingeam neîncetat pentru că, dacă i-aș fi acordat cel mai mic răgaz de gândire, s-ar fi smuls din brațele mele.

— Te plac, i-am șoptit. Încă-mi amintesc cât de bine m-am simțit cu tine, în clipele acelea furate.

Dintre toate femeile pe care le cunoșteam, mintea mea se întorcea mereu numai la ea.

Nu mai aveam răbdare. Am sărutat-o, reducând la tăcere toate cuvintele, grijile și trecutul nostru încărcat. Mi-am vârât limba în gura ei și am gustat-o ca și cum ar fi fost o îmbucătură delicioasă.

De ce eram obsedat de fata asta rece, atât de dură? De ce mă simțeam gelos pentru că, probabil, le oferise trupul ei multor bărbați din casa lui taică-său, dar mie abia dacă se îndura să-mi arunce o vorbă?

Dă-o dracului! Mă dorea. Nu-mi păsa de minciunile care-i ieșeau pe gură. Nu mai eram doi adolescenți, iar eu nu eram băiatul cel bun. Avea să facă pentru mine ceea ce făcuse pentru Damon, pentru David și pentru oricare altul care intrase și ieșise din casa lui Torrance. Urma să afle că și eu eram la fel de nemilos. Mă subestimase, dar acum voiam să-i demonstrez că o bucată din ea era a mea, așa cum era și în cazul celorlalți tipi.

I-am descheiat geaca și i-am tras-o în jos, pe brațe.

— Scoate-ți cămașa!

Am lăsat-o să stea pe picioarele ei. Șapca i-a alunecat de pe creștet, iar părul i s-a revărsat liber. Mi-am tras puloverul și tricoul peste cap, lăsându-le să cadă la podea.

Șovăia. A ridicat brațele, acoperindu-și trupul încă îmbrăcat.

— Eu...

Am luat-o în brațe și am redus-o la tăcere cu un sărut. A scos un geamăt. Cu un gest brutal, i-am rupt cămașa cadrilată, făcând nasturii să se împrăștie peste tot. M-am tras în spate. Am rămas descumpănit pentru o clipă când am văzut fețele lungi care-i cuprindeau pieptul.

Ce naiba?!

Aveam s-o întreb despre ciudățenia asta mai târziu, când mi se limpezea mintea.

Pe birou era un cuțitaș pentru scrisori. Am strecurat tăișul din alamă rece pe sub fețe și am tras tare. Materialul s-a sfâșiat, iar sânii ei frumoși au ieșit la iveală. Gâfâiam. I-am scos cămașa grăbit, apoi am tras-o spre mine, lipindu-mi pieptul de sânii ei.

— N-o să afli nici cum e să simți asta, i-am murmurat la ureche, buimăcit.

Mă amețea senzația stârnită de sfârcurile ei tari care-mi împungeau pieptul.

Am cuprins-o în brațe. Pielea nespus de moale a spatelui ei și modul în care părul ei mă mângâia mă înnebuneau.

S-a agățat de mine, respirând anevoie, tulburată.

— Sunt a lui. Îi aparțin lui Damon.

Am îmbrâncit-o spre pat.

— Mai spune-o o dată!

Mi-am lipit buzele de gâtul ei și am mușcat.

— Îi aparțin lui, a repetat Banks, lăsându-și capul pe spate. Nu voi fi niciodată a ta. Te urăsc!

— Dar mă și vrei.

Am împins-o. Banks a căzut pe saltea.

Privind în ochii ei, mi-am desfăcut cureaua și fermoarul jeanșilor. M-am descotorosit cât ai clipi de restul hainelor.

Ea respira tot mai accelerat. Se uita la scula mea. Era tare și țeapănă, așa cum fusese încă de când mă plesnise.

Acum aveam nevoie de pasiune. Și, atât timp cât era mistuitoare, nu conta dacă pasiunea asta era furie.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. I-am privit sânii. Erau îndeajuns de mari încât să-mi umple palmele. Muream de nerăbdare să posed fiecare bucățică din corpul ei.

M-am apropiat de pat.

— Vrei să mă opresc? Îți acord o șansă. Roagă-mă să mă opresc și o să te ascult!

Tăcea. Dar apoi și-a încordat falca și a mârâit:

— Mda, știam că numai gura e de tine. Hai, oprește-te, lașule!

Am zâmbit.

I-am apucat betelia jeanșilor și chiloții și i-am tras în jos. Hainele ei erau prea largi, așa că au alunecat imediat. A scos un țipăt și a închis ochii. Dar știam că reacționa așa doar din orgoliu.

Banks stătuse lângă tipi mai duri decât mine, însă nu avea să uite curând clipele astea. Micuța târfă Torrance era numai a mea, atât timp cât catadicsea să-și țină picioarele desfăcute.

M-am lăsat peste ea, cu un geamăt. Corpul ei fierbinte s-a lipit de al meu.

I-am săltat un genunchi și am sărutat-o, în timp ce mă strecuram între picioarele ei. Dumnezeule! Locul acela atât de cald și de umed... Trupul a început să-mi tremure.

I-am acoperit gura cu a mea. Scâncetele și icnetele ei vibrau sub buzele mele.

Am coborât o mână între noi, mi-am potrivit penisul între coapsele ei și am început să împing.

Banks a icnit, încordată toată.

— Mi-e teamă.

— Nu te teme! Nu-i musai ca Damon să afle că-ți place mai mult când ți-o trag eu decât când ți-o trage el.

Cu un mârâit, m-am opintit tare și adânc, cufundându-mă în vaginul ei strâmt. Am simțit o senzație ciudată: un fel de obstacol a cedat sub scula mea.

Banks a țipat, cu capul pe spate și cu chipul schimonosit de durere.

— Au! Doamne!

Ce mama dracului?! M-am oprit.

Trupul ei se cutremura. Unghiile ei săpau în pielea umerilor mei și respirația i se înteți se. O durea. Nu simțea plăcere.

Mi s-a curmat răsuflarea.

Nu, nu, nu... Cum?! Nu!

Stăteam neclintit, privind-o fix, în vreme ce penisul meu pulsa în trupul ei.

Era virgină?

Mă simțeam zăpăcit.

Deci chiar era virgină?!

Banks încerca să-și recapete suflul. Treptat, s-a liniștit. Șocul inițial s-a risipit. Amândoi am rămas nemișcați. Trăsăturile ei începeau să se relaxeze.

A deschis ochii, privindu-mi fața buimacă.

O, Dumnezeule! Ce-am făcut?

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet slab.

— Nici măcar n-ai bănuit, așa-i?

CAPITOLUL 15
BANKS

În prezent

— Ce naiba se petrece?

Mă privea cu ochi îndureraţi. Toată aroganţa şi duritatea de mai înainte dispăruseră complet.

Ştiam de ce era tulburat. Nu i-am răspuns. Am clipit printre lacrimi.

Mă durea. Damon îmi spusese c-o să doară.

Voiam să mă desprind de el, dar, dacă mă îndepărtam, Kai ar fi ştiut că nu puteam suporta ceea ce se întâmpla. Cu toate acestea, nu m-am putut stăpâni să mă zvârcolesc sub corpul lui. Încercam să îndur durerea.

Simţeam un fel de arsură. Senzaţia era foarte neplăcută. Lacrimile mă sugrumau.

Firește, știam că o să doară când o făceam prima oară. Şi eram hotărâtă să îndur suferinţa asta o singură dată. Am strâns din dinţi, ca să nu-mi tremure bărbia. Nu voiam să vadă ruşinea care mă cuprinsese. Mi-am zis că n-o să mai fac niciodată chestia asta. Nu era o senzaţie plăcută.

— Dă-te jos de pe mine! am gemut.

Îmi era frig, mă durea trupul și-i simțeam penisul ca pe ceva străin. Ceva ce nu ar fi trebuit să fie în mine.

— Nu-i nimic, a șoptit el, dându-mi părul laoparte din ochi cu un gest blând. E-n regulă.

— Ai luat ce ai vrut. Dă-te de pe mine!

Am izbucnit în lacrimi. Mi se scurgeau pe tâmple și în păr. Acum eram pângărită. Damon avea să mă urască.

Kai clătina încet din cap, privindu-mă buimac.

— Nu am știut... Am crezut...

Și-a plimbat degetele peste fața mea și apoi în jos, pe braț.

— Ce naiba se petrece?

Și-a apăsat fruntea pe fruntea mea, iar eu am dat să-l împing de pe mine, dar apoi am șovăit. De ce îi păsa? Nu asta își dorise? Indiferent că pentru mine era prima sau a suta oară, Kai mă folosea ca pe o jucărie. Doar atât eram pentru el. Ce mai conta?

— Ce însemni tu pentru Damon? m-a întrebat.

— Nu contează. Tot pe el l-aș alege. Niciodată nu mi-a făcut rău, așa cum m-ai rănit tu acum.

A tresărit. Cuvintele mele îl răniseră. Kai încerca să fie intimidant, dar, de fapt, era un om bun. Nu s-ar fi schimbat niciodată.

Nu-i plăcuse să mă rănească.

S-a mișcat puțin. Și-a scos penisul din mine. Când mi-am apropiat puțin picioarele, am tresărit de durere.

Dar nu s-a ridicat de pe mine. A rămas cuibărit între coapsele mele.

— Privește-mă în ochi! mi-a cerut.

L-am ascultat. Kai mi-a atins fața.

— Dacă aș fi știut că pentru tine e prima oară, aș fi fost mai grijuliu.

Am scuturat din cap.

— Nu contează. Nu-mi pasă.

Mi-am proptit palmele în pieptul lui, l-am împins și am țâșnit din pat.

M-a prins din spate. Strecurând un braț pe după talia mea, m-a tras înapoi. Ne-am rostogolit pe pat. Stăteam deasupra, cu spatele lipit de pieptul lui.

Și-a răsfirat degetele prin părul meu. Mi-a tras gura către buzele lui.

M-am zbătut și m-am smucit, în încercarea de a scăpa, dar nu mi-a dat drumul. Gura lui, puternică și stăruitoare, a plutit peste maxilarul meu, peste obraz și peste ureche, sugând și mușcând. Mârâiam. Am reușit să-l plesnesc.

— Lovește-mă! Fă ce vrei cu mine! mi-a șoptit la ureche. O merit.

Și-a vârât picioarele între ale mele. A îndoit genunchii și mi-a desfăcut ușor coapsele.

Mâna lui a ajuns între picioarele mele. Am țipat, dintr-odată înfricoșată. Însă pur și simplu a rămas așa, ținându-mi sexul în palmă.

— Kai! am strigat.

Buzele i s-au oprit pe obrazul meu. Respira anevoie.

— Nu în seara asta.

Ce?

— În seara asta eu nu sunt Kai, iar tu nu ești Banks.

Vocea lui suna implorator, iar asta m-a făcut să mă liniștesc.

— Thunder Bay nu există, iar noi nu suntem în *Papa*, a continuat el. Suntem cu șase ani în urmă, când eram fericit și entuziasmat, tu erai curioasă, dorind să afli de toate, iar cuvintele mele erau de-ajuns ca să te emoționeze.

Trupul mi s-a potolit ca prin minune. Deodată, ochii mi s-au înceţoşat din cauza lacrimilor. Kai continua să-mi şoptească:

— Tu eşti fata pe care nu o cunoşteam. În confesionalul acela puteam fi oricine. Totul dispăruse în jurul nostru. Puteam să ne ascundem în cămăruţa aceea şi să nu mai luăm în seamă lumea. Eram numai noi doi.

Am închis ochii, copleşită de epuizare.

Cu atâţia ani în urmă fusesem o cu totul altă Banks, nu-i aşa?

Trupul mi s-a înmuiat. Nu mai aveam putere să mă împotrivesc.

Aproape că-mi aminteam cum era să fiu acea Banks. Pe atunci, încă sperasem că aveam opţiuni. Crezusem că pot să-l am pe Kai şi lucrurile drăguţe de care se bucură fetele obişnuite. Atunci râvnisem la săruturile acelea furate şi tânjisem să mă privească. Atunci îmi imaginasem că-şi doreşte de la mine lucruri pe care un bărbat le vrea de la o femeie. Lucruri pe care îmi doream să le fac.

Plămânii îmi ardeau. Am tras adânc aer în piept. Uitasem să mai respir. Doamne! Dorinţa pe care o simţisem cu mulţi ani în urmă a revenit cu putere, inundându-mă şi înfierbântându-mi pielea. Atât de mult timp mă ţinusem departe de hrana după care tânjeam! Acum mă simţeam atât de slăbită, încât mă clătinam pe picioare. Eram înfometată.

Mi-am răsucit capul spre spate. Ochii lui erau la doi centimetri de ai mei. Degetele i s-au relaxat în părul meu. Priveam în lacurile acelea întunecate, iar mintea îmi era prea înceţoşată ca să gândesc limpede.

— Nu-ţi feri privirea! mi-a spus încet. Uită-te în ochii mei!

L-am ascultat. Am plonjat în ei, m-am predat şi m-am prăbuşit.

Confesionalul.

Eram iarăși în confesional. Mult mai tineri, doar noi doi. Ascunși acolo, în siguranță.

Eu eram în siguranță.

Mâna pe care o ținea între picioarele mele a început să se miște încet, cu blândețe.

— Nimeni nu ne vede, a murmurat Kai. Suntem doar tu și cu mine. Suntem invizibili. Nu existăm.

Pleoapele mi se îngreunau, copleșite de senzația pe care mi-o provocau mângâierile lui. *Dumnezeule!*

— Uită-te la mine, scumpo!

Am clipit de câteva ori, concentrându-mi din nou privirea. Mâna lui mi-a urcat pe burtă. Atingerea asta îmi stârnea fiori pe brațe. Am gemut, iar când degetele lui mi-au atins sânii, am făcut un efort să nu-mi desprind ochii dintr-ai lui. Mi-a cuprins un sân în palmă și l-a frământat încet, ațâțător.

Privirea lui a fugit scurt spre sânii mei. Gura lui Kai era întredeschisă. Avea ochii plini de dorință.

Mi-am umezit buzele. Kai a trecut la celălalt sân. Mi-a dezmierdat sfârcul până când și acesta s-a întărit ca piatra. O fluturare mi-a răscolit pântecul. Clitorisul meu zvâcnea. Îmi doream să-i simt din nou mâna acolo.

Degetele lui au coborât la loc pe pielea mea, întorcându-se spre burtă. De data asta, m-a strâns mai tare de locul dintre coapse. Fiecare celulă din corpul meu a luat foc.

Am închis ochii și mi-am arcuit spatele. I-am simțit penisul pulsând sub mine.

— Kai...

Fiecare atingere, fiecare respirație îmi sporea senzația de imponderabilitate. Pluteam, încăperea se rotea. Nu voiam să se termine vreodată.

Mi-am răsucit capul și i-am căutat gura.

Mi-a prins buza de jos între dinți. A tras de ea, ispititor.

— Așa ar fi trebuit să fie, mi-a spus. Nu te-ar fi durut atât de tare dacă te-aș fi pregătit mai întâi. Îmi pare rău. Ar fi trebuit s-o iau cu încetul.

Instinctul îmi spunea să fug, să mă închid iar în carapacea mea și să rămân în întuneric.

Dar în seara asta nu eram Banks, el nu era Kai, iar noi nu ne aflam aici. Nimic din toate astea nu se petrecea.

— Atunci, ia-o cu încetul, i-am șoptit.

A șovăit doar o clipă, după care s-a tras de sub mine și m-a ajutat să mă întind pe spate. Imediat, mi-am acoperit cu brațele trupul gol. Inima mea bătea nebunește.

Îl doream, dar mi-era și rușine. Nimeni nu mă mai văzuse goală.

În ultimele zece minute, viața devenise al naibii de complicată.

Mă privea în ochi. Kai era deasupra mea.

— Te doresc.

Mi-a dat brațele laoparte.

Ochii lui mă străpungeau. Palma lui a urcat spre gât, printre sânii mei. S-a aplecat și mi-a cuprins un sfârc între buze. Mi-am lăsat capul pe spate, gemând.

I-am șoptit din nou numele.

Mi-am pus mâinile pe brațele lui. Kai și-a proptit o palmă pe saltea, iar cu cealaltă mi-a cuprins sânul pe care-l săruta. Gura lui fierbinte îmi sugea pielea. Dădea drumul sfârcului și îl sugea din nou, schițând cercuri din ce în ce mai largi.

M-a scuturat un fior.

— Ce bine e!

A trecut la celălalt sân.

Apoi gura lui a coborât spre pântecul meu. Mi-am înfipt degetele în părul lui.

— Desfă picioarele! mi-a cerut cu voce răguşită.

Când am ridicat capul, privirea mea s-a oprit imediat între coapsele lui, pe scula lui tare şi umflată.

Am scâncit:

— Nu!

Fără să ridice ochii, s-a lăsat şi mai jos şi mi-a săltat piciorul, apucându-mă de partea din spate a genunchiului.

— Mai întâi trebuie să te pregătesc, scumpo.

Şi-a aplecat capul între picioarele mele, îngropându-şi gura acolo. Am încercat să-l dau deoparte.

— Nu, nu face asta...

Dar la prima atingere a limbii lui, mi-am simţit dintr-odată pleoapele foarte grele.

Gura lui s-a plimbat uşor în jurul clitorisului. Kai s-a cuibărit între coapsele mele.

La început, asaltul lui a fost blând. Inima îmi palpita. De-a lungul picioarelor mi se prelingeau şuvoaie de furnicături. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi legănat undeva sus, la douăzeci de etaje înălţime, cu părul fluturând în aer.

Voiam mai mult. Îl voiam mai adânc în mine.

A început să sugă. Mi-a supt fiecare bucăţică de piele nespus de sensibilă, continuând să-mi frământe un sân. Mi-am săltat puţin capul, ca să-l privesc.

— Eşti atât de strâmtă! a gâfâit Kai. Dar muşchii tăi o să se mai relaxeze. Îţi promit.

Ochii lui s-au ridicat spre ai mei. Mi-am muşcat buzele.

— Îţi place când îţi fac asta? m-a întrebat, apoi m-a lins încetişor, în sus şi-n jos.

M-am îmbujorat. Un zâmbet mic i-a luminat fața.

— Dar asta?

Se uita la mine. Și-a rotit limba în jurul clitorisului meu, iarăși și iarăși.

Am rămas fără suflu. Pleoapele îmi fluturau.

M-a tachinat:

— Sau poate că asta-ți place mai mult?

Mi-a cuprins clitorisul cu buzele și a supt tare. Fierbințeala gurii lui era o tortură care mă făcea să mă arcuiesc și să gem.

— Ah!

— Ce frumoasă ești, a murmurat. Te simți pregătită, puștoaico?

Tremuram de nerăbdare. Nici măcar nu mă mai deranja că-mi spusese din nou „puștoaico". De data asta sunase ca un cuvânt de alint.

Am dat din cap și mi-am strecurat iar degetele în părul lui. Nu eram sigură pentru ce anume eram pregătită. Tot ce știam era că voiam și mai mult.

Și-a ridicat corpul. M-a sărutat iar. Limba lui mi s-a strecurat printre buze. Am scos un sunet de aţâţare şi trupul meu a preluat controlul. L-am apucat de șolduri și mi-am desfăcut picioarele. Ridicând genunchii, l-am lăsat să mă pătrundă.

Sfârcurile mi se frecau de pieptul lui. Mi-am săltat capul. L-am sărutat lacom, la rândul meu. Mirosul lui, pielea lui, gustul lui... În momentul ăsta, eram ca nouă.

A îngenuncheat între coapsele mele, și-a potrivit penisul chiar la intrare. Vârful a pătruns în mine. Senzația de arsură m-a făcut să încremenesc din nou.

— Doare.

Eram încordată toată. Mi-era teamă să mă mișc.

— Uită-te la mine!

Mi-am ridicat temător ochii și am văzut acea mică porțiune plată a buzei lui de jos.

— Îndoaie genunchii!

L-am ascultat, înfigându-mi unghiile în șoldurile lui.

— Acum relaxează-ți coapsele, m-a instruit el. Desfă-le cât poți de mult, până când ating patul, bine? Deschide-te pentru mine. Pur și simplu deschide-te!

Am făcut întocmai.

S-a împins ceva mai mult în mine, iar eu am inspirat abrupt, însă nu am încercat să-l opresc. S-a aplecat. Cu gura lipită de buzele mele, a murmurat:

— Mă torturezi. Vreau așa de mult să mă cufund în tine!

— Încă n-ai intrat?

A râs.

— Nu de tot. Încă te doare?

Eram pe cale să spun că da. Categoric, nu era o senzație plăcută, dar nici nu mă durea.

— Nu mă doare.

Privindu-mă în ochi, a pătruns mai adânc. Simțeam că mă lărgesc și mă umplu. O senzație ciudată.

— Dar acum e OK?

— Nu... Eu nu..., am bâiguit. Nu știu.

Kai m-a penetrat complet. Capul penisului m-a atins undeva, atât de adânc, încât m-a făcut să-mi dau ochii peste cap. Doamne!

— Kai...

— Banks... Isuse Hristoase!

M-a sărutat.

— Îmi place la nebunie cum te simt acum.

Degetele mele i-au cuprins șoldurile. M-a mușcat jucăuș de buze, de gât, de ureche și, cât ai clipi, senzația aceea neplăcută a dispărut cu totul.

— Pune o mână pe umărul meu, a spus Kai, aplecându-se ca să mă privească. Vreau să mă simți când mă mișc în tine.

L-am ascultat. A ieșit lent din mine. Am simțit pentru o clipă ceva umed, dar apoi și-a împins șoldurile, adâncindu-se din nou în mine.

— O, Doamne! am gemut.

Nu mă mai durea deloc.

M-am agățat de el și l-am privit cum se mișca, în vreme ce aerul se umplea de gâfâielile și gemetele noastre. Aluneca în afară și înăuntru, tot mai repede.

— Cum mă simți? m-a întrebat.

L-am tras spre mine. Tânjeam după mai mult, mereu mai mult.

— Ca niște degete în părul meu, am șoptit. E neted și tare... Vreau mai mult. Iar când mă apeși... Ah... Da, acolo!

Am icnit și am închis ochii. Eram aproape de culme.

Mă masturbasem înainte, dar acum era altceva. Era ca și cum un mușchi se încorda tot mai tare înăuntrul meu. Îmi doream eliberarea adusă de orgasm.

M-am săltat puțin, i-am apucat ceafa în palmă și l-am sărutat apăsat, lacom. Părul îi era umed de transpirație. I-am șoptit la ureche:

— Fă-mă să-mi dau drumul, Kai.

Am zâmbit.

— Fă-mă să-mi dau drumul, iar eu o să te las să vezi ce fac sub duș, când mă gândesc la tine. Îți place să te uiți, nu?

Un mârâit i s-a desprins din gâtlej. Mi-a pironit încheieturile deasupra capului. Am râs, luată prin surprindere, tulburată și excitată la culme.

— Și eu care voiam să fiu de treabă și să te iau cu binișorul!

M-a strâns de fund, apăsându-se în mine.

Am gemut.

— Da!

Se opintea tot mai iute și mai adânc, tot mai înfierbântat, până când doar un fir de ață mă mai despărțea de orgasm. Mă simțeam ca o jucărie meșterită anume ca el să-și dea drumul. Acum gândul ăsta nu mă deranja absolut deloc.

Îmi plăcea la nebunie că mă vedea așa. Îmi plăcea că-și dorea lucrul ăsta de la mine.

S-a împins în mine iarăși și iarăși, iar genunchii mei se înălțau tot mai mult. Fierbințeala îmi cuprinsese tot trupul. Văpăi de plăcere au izbucnit înăuntrul meu și mi s-au prelins pe picioare. Am țipat și am încremenit. Pluteam pe creasta orgasmului.

Kai a gemut, s-a mai împins o dată și, în cele din urmă, a rămas nemișcat, cu capul pe spate.

— Dumnezeule, scumpo! Fir-ar!

S-a lăsat să cadă peste mine. Trupurile și transpirația noastră se contopeau în arșiță și euforie. *Isuse!*

În sfârșit, aflasem cum e să faci sex. Nu mai eram în stare să mă opun.

Nu eram sigură că aveam să mai fiu vreodată în stare să mă opun.

Respirația mi s-a liniștit treptat, însă nu m-am retras de lângă el. Voiam să-i simt în continuare buzele pe gâtul meu. Aveam să revenim destul de repede la realitate, așa că mă bucuram de clipele acestea.

Zăceam nemișcați, împreună. Îmi plăceau căldura și apropierea lui.

Îmi plăcea să simt toate astea.

— De ce te-ai epilat? m-a întrebat pe neașteptate.

Poftim?

Voia să știe de ce mă epilasem acolo, jos.

Nasul lui mi-a dezmierdat obrazul, apoi Kai s-a lăsat pe spate, roșu la față. M-a privit cu ochi obosiți.

— Nu că m-aș plânge, m-a asigurat el, zâmbind. Doar că nu mă așteptam. Mai ales... pentru că erai o virgină care nu se aștepta să aibă parte de „acțiune".

Mi-am dat ochii peste cap, fără să-i dau vreo replică.

Dar apoi, pe măsură ce mă gândeam cum să-i răspund, amuzamentul meu s-a stins. Ca și cum chestia asta îl privea pe el!

Mă epilam de ani de zile. La început a fost dureros, dar, cu timpul, durerea pe care o simțeam a devenit tot mai suportabilă.

Când mi-au apărut primele fire de păr pubian, în anii preadolescenței, încercasem să folosesc un aparat de ras, dar părul creștea la loc prea repede și devenea mai aspru. Nu după multă vreme, procedasem la fel cu părul de pe picioare și cu cel de la subsuoară. Mă îmbrăcam ca un băiat, îmi acoperam părul, îmi striveam sânii sub fețe... Făceam tot ce-mi stătea în putință ca să nu fiu femeie.

— Pentru că nu voiam să mă schimb, i-am spus încet. Nu voiam să cresc.

CAPITOLUL 16
BANKS

Noaptea Diavolului.
Cu șase ani în urmă

— Ai avut dreptate, a zis Kai.

Nu-mi venea să cred. O priveam amândoi pe femeia care dansa pe podea, aproape ca un fluture, dar și ca un copil. Atât de inocentă și de diafană. Era frumoasă.

Îmi părea cunoscută.

Părul îi flutura în jurul trupului. Am reușit să-i disting chipul. Dintr-odată, inima îmi era prinsă ca într-o menghină. Plămânii mi s-au golit de aer.

Dumnezeule, nu!

Night Mist. Mai auzisem melodia asta.

M-am făcut mică în spatele draperiilor.

Imposibil să fie ea!

— Am crezut că e doar o legendă, a șoptit Kai.

Femeia își mișca brațele și picioarele cu o grație aproape nepământeană. Zbura. Plutea ca și cum în realitatea ei forța de gravitație nu exista. Era superbă.

— Știi cine este?

Kai mă privea fix, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

Am încuviințat din cap. Eram prea îngrozită ca să încerc să mint.

— E Natalia Torrance. Mama lui Damon.

Și-a întors fața spre ea, nedumerit.

— Mama lui? Dar...

Ea dispăruse cu trei ani în urmă. Într-un final, Damon suferise prea mult. Își făcuse rău singur, mă obligase să-l rănesc și se retrăsese în sine. Într-o noapte, Natalia împinsese totul prea departe.

Părul i se învolbura în jur, în valuri. Nu o cunoșteam bine, dar trăiserăm în aceeași casă cam doi ani, înainte ca Natalia să fugă din calea furiei lui Damon.

De atunci, nu mai apăruse.

Dar tot frumoasă era. Avea doar treizeci și patru de ani. Gabriel o văzuse pentru prima oară într-un spectacol de balet, la Sankt Petersburg, când ea avea treisprezece ani. Și o dorise de îndată. Când Natalia a împlinit șaisprezece ani, era deja soția lui și-l născuse pe Damon. Ca vârstă, era mai apropiată de propriul fiu decât de soțul ei.

Mă îndoiesc că mama lui Damon se obosise să se intereseze despre mine. Pentru ea, eram o non-entitate. Știa cine sunt și ce anume însemn pentru Gabriel, dar niciodată nu păruse să-i pese. Nu mă băga deloc în seamă. Trăia într-o lume a ei.

După ce a privit-o mai atent, Kai a recunoscut-o.

— Da, ea e. A plecat acum câțiva ani, nu? Ce caută aici?

Habar n-aveam ce să-i răspund. Nu știam ce se va întâmpla când Damon avea să dea cu ochii de ea. Femeia asta n-ar fi trebuit să se afle în preajma lui.

Pe de altă parte, acesta era hotelul soțului ei — probabil că ea și Gabriel încă erau căsătoriți. Dar Damon îi poruncise să plece. O amenințase c-o va ucide dacă o revedea vreodată.

Trebuia să-l scot pe frate-miu de aici, înainte să o vadă.

— Să-i spunem și lui Damon? m-a întrebat Kai.

— Nu! am strigat imediat, luându-l de mână. Nu vrea s-o vadă.

Sau, mai bine zis, nu era bine s-o vadă. Trebuia să ajung la el și să găsesc un motiv să-l scot din *Papa*. Tata putea scăpa de Natalia fără ca Damon să afle vreodată.

Eu și Kai am ieșit de după draperii și, strecurându-ne pe lângă pereți, ne-am apropiat în tăcere de ușă.

— Ah! a exclamat Natalia.

Am înlemnit. *Rahat!*

— Nu știam că mai e cineva aici, a spus ea. Ce faceți, copii?

Am întors încet capul spre ea. Stătea acolo, parcă oprită în toiul unei piruete, cu brațele ușor depărtate de trup.

— N-ar trebui să fii nici în Thunder Bay, nici în Meridian City, i-am spus, făcând un pas în față.

M-a privit o clipă, străduindu-se probabil să-și dea seama cine se ascunde sub fardurile de pe fața mea.

— Tu ești! a strigat Natalia.

Își amintea de mine.

S-a răsucit spre ușă. Ochii i s-au luminat.

— Fiul meu e aici? A trecut atât de mult timp...

— Stai departe de el! am prevenit-o. Vorbesc serios.

M-a privit iar, cu un zâmbet. Își făcea de lucru cu tutu-ul ei.

— Îți place? m-a întrebat. Vechile mele costume încă îmi vin bine. Încă sunt drăguță, nu?

Drăguță? Poftim? Tipa era nebună de legat.

— Ce se întâmplă? a întrebat Kai, de lângă mine.

Ea abia dacă i-a aruncat o privire, după care s-a uitat iar la ușă.

Voia să-l caute pe Damon.

— De-acum e bărbat, a spus cu nostalgie. Tânăr și puternic.

L-am împins pe Kai spre ușă.

— Tipa e o piază rea. Trebuie să plecăm.

L-am luat de mână și m-am grăbit să-l trag după mine, spre ușă.

— Să-i spui că mami îl iubește! mi-a strigat ea. Sunt singura care-l iubește.

M-am răsucit spre ea și am mârâit:

— Asta nu-i iubire.

În gât mi s-a pus un nod. Mă simțeam furioasă și totodată neputincioasă. Natalia nu avea să-l rănească din nou pe fratele meu. Damon nu-i va mai permite maică-sii să-i facă rău.

Natalia parcă nu mă auzise. Părea încântată.

— Am auzit că fiul meu e o bestie, a rostit Natalia, pe un ton glumeț. Nicio fată din oraș nu mai e în siguranță. Băiatul mamei s-a făcut mare.

— Isuse Hristoase! a exclamat Kai. Ce naiba i-a făcut lui Damon?

— Pe tine te-a atins? m-a întrebat Natalia.

Știam că vorbește despre Damon.

Am strâns din dinți.

— O s-o facă, să știi, m-a prevenit ea. E un prădător. La fel ca tăticul lui.

Nu avea să se întâmple! Fratele meu nu mi-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Natalia s-a uitat în ochii mei. Următoarele cuvinte i s-au desprins încet de pe buze și s-au adâncit în mine:

— Vreau să te posede cu forța. La urma urmei, dormi la el în cameră. Damon nu va rezista parfumului prețioasei sale fetițe.

A întins mâna și și-a trecut cu tandrețe încheieturile degetelor peste maxilarul meu.

— Micuța lui comoară...

— Hei, hei!

Kai i-a dat mâna laoparte și m-a tras departe de ea.

Abia acum și-a întors Natalia privirea spre el.

— Îmi amintesc de tine. Ești prietenul fiului meu. Deci e și el aici, nu?

Respirația mi s-a oprit în gât.

Brusc, ușile din spatele nostru s-au deschis. Am ridicat capul și am privit peste umăr. Fratele meu a năvălit în încăpere. Trăsăturile îi erau schimonosite de încordare. Ochii îi ardeau de furie.

— Știam că ești aici, mi-a spus el, fierbând. Ce dracu' se petrece? Cum ai ajuns aici?

Am încercat s-o ascund pe Natalia cu trupul meu. Speram ca Damon să n-o vadă.

În zadar.

Vocea ei a răsunat din spatele meu:

— Damon!

Am închis ochii și am strâns pumnii.

— Te rog, Nik, m-a implorat el, cu buze tremurătoare.

Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Stăteam aplecată deasupra fratelui meu. Se așezase pe marginea patului. Ea plecase. Luase de la el ceea ce-și dorea.

Încă simțeam parfumul ei pe pielea lui Damon. Imediat după „vizitele" maică-sii, Damon se ducea întotdeauna să facă duș. De ce n-o făcuse și acum?

— Simt că putrezesc.

Șoapta apăsătoare i s-a desprins de buze. Și-a înclinat capul, cu ochii în podea.

M-am uitat la tăieturile abia vindecate de pe coapsa lui — într-un loc unde majoritatea oamenilor nu le puteau vedea. Se tăiase cu două zile în urmă. După cea mai recentă „vizită" a Nataliei.

În ultimul timp, ea venea mult mai des în camera lui. Anul trecut, fratele meu crescuse foarte repede, devenise mai înalt și se împlinise la trup. Pometii și bărbia lui își pierduseră moliciunea. Acum arătau precum ale unui bărbat. Umerii i se lățiseră, iar antrenamentul de baschet de peste vară îi dezvoltase mușchii.

Cu ani în urmă, când mă mutasem aici, am aflat ce se petrecea. Fratele meu refuzase să le spună altora. Nici mie nu îmi permitea să spun nimănui. În cele din urmă, m-am consolat cu speranța că, atunci când Damon urma să devină adult, ea avea să-și piardă interesul pentru el.

Dar nu a fost așa. Mi-am dat seama că Natalia nu era o pedofilă în sensul strict al cuvântului. Nu o atrăgeau, pur și simplu, trupul sau tinerețea lui. Era obsedată de el. O psihopată.

Și, pe deasupra, geloasă. De-acum, Damon era la liceu. Fetele îi distrăgeau atenția lui Damon, îndepărtându-l de ea. Iar ei nu-i plăcea asta.

M-am apropiat și am întins o mână tremurătoare spre umărul lui gol. Era încă dezbrăcat. Își acoperise mijlocul cu cearșaful negru.

Am încercat să-i surprind privirea.

— Mai degrabă mi-aș face rău mie. Te rog! Nu mă pune s-o fac din nou!

Și-a lipit fruntea de a mea. Respira anevoie, ca și cum încerca să-și înăbușe suspinele.

— Până la urmă, unul din noi tot o să cedeze, a șoptit el. Trebuie! Vrei să fiu eu cel care cedează?

M-a apucat de bărbie.

— Semia. *Am nevoie de tine. Fă-o!*

Semia.

„Familie", în ruseşte.

Nu vorbeam bine rusa — spre deosebire de Damon, nu crescusem într-o casă unde se vorbea această limbă —, dar învăţasem destul cât să înţeleg dacă o auzeam.

Am clătinat din cap, în semn că nu voiam s-o fac. Situaţia se înrăutăţea. Când avea să se oprească Damon? Mereu avea nevoie de mai mult. Mai dur, mai tare, mai multă durere...

— *Te rog! l-am implorat, cu lacrimi în ochi.*

Damon a mârâit, a luat cureaua de pe pat şi a ridicat braţul, pregătit să se lovească peste spate.

— *Nu!*

I-am smuls cureaua din mână. Când o făcea singur, lovea din răsputeri. La antrenamente, băieţii ar fi văzut vânătăile şi i-ar fi pus întrebări.

M-am ridicat, am aruncat cureaua pe podea şi am oftat. L-am apucat de păr. Nimeni nu-i punea întrebări dacă avea tăieturi sau vânătăi pe faţă. Damon se bătea foarte des. Era un pretext ca să ascundă originea propriilor răni.

M-am silit să-mi preschimb groaza şi suferinţa în furie. L-am lovit cu toată puterea peste obraz.

L-am lovit din nou. Iarăşi şi iarăşi. Trebuia să merg până la capăt. Suspinam, iar lacrimile mi se prelingeau pe obraji.

Unul din noi tot o să cedeze, *spusese el.*

Avea dreptate. Alcoolul nu mai era de-ajuns. Nici ţigările, nici fetele de la şcoală, de care se folosea şi pe care le trata ca pe gunoaie, şi nici durerea. În cele din urmă, mereu avea nevoie de mai mult.

Cineva tot avea să cedeze. Câtă durere putea suporta Damon înainte să capituleze? Cât avea să mai dureze până când nimic nu mai era de ajuns ca să-l liniștească?

M-am repezit la Damon și l-am apucat de braț.

— Pleacă! i-am spus. Hai să mergem! Vino!

L-am tras după mine, însă fratele meu parcă prinsese rădăcini în podea.

O pironea pe Natalia cu o privire grea și pătrunzătoare.

— Scumpule! a gângurit ea, apropiindu-se. Ce frumos ești! Mi-a fost tare dor de tine.

Am tras de el, ca să-i distrag atenția de la ea. Dar fratele meu încremenise.

— Știu că te-ai înfuriat, dar e-n regulă, i-a spus ea duios. Nu-i nimic. Te iubesc oricum. Și-ți promit că de data asta va fi mai bine. O să am grijă de tine.

— Damon! am strigat, încercând să rup vraja.

Nu-și putea lua ochii de la ea. Natalia se apropia tot mai mult de el.

— Mi-ai lipsit, a continuat Natalia. Am nevoie de tine. Sunt atât de singură! Sunt atât de rătăcită, scumpule! Eu...

Damon s-a repezit la ea și a prins-o de gât, cuprinzându-l tot în palmă.

— Damon...

Mă uitam când la unul, când la celălalt. Habar n-aveam ce să fac.

Natalia a icnit și a rămas nemișcată. Vârfurile degetelor de la picioare i se sprijineau de podea. Damon își încleștase maxilarele. Simțeam că un foc lichid îmi gonea prin vene.

— Băiatul meu puternic, a șoptit ea. Ce puternic te-ai făcut!

— Damon, uită-te la mine! i-am strigat.

A rămas cu mâna încremenită pe gâtul ei, ca în transă.

— Te-am așteptat să vii după mine, a spus Natalia, cu răsuflarea tăiată. Să preiei controlul. Acum ești bărbat. Sunt gata să-i dau fiului meu orice are nevoie.

Am închis ochii.

— E nebună, a murmurat Kai, lângă mine.

— Damon! am răcnit. Uită-te. La. Mine!

Îl subjugase complet.

— Ia-o pe fata asta și spal-o! l-a îndemnat Natalia. Așa cum te spăla mami pe tine.

Am cedat nervos. Agonia pe care o simțisem cu ani în urmă s-a revărsat iar asupra mea. Îl priveam pe fratele meu printre lacrimi.

— Tu ești cel mai important, i-a zis ea. Totul îți aparține. Totul.

Am clătinat din cap, neputincioasă.

— Dacă o iubești, te poate răni, i-a spus Natalia. Dar, dacă o rănești tu, niciodată nu-ți va scăpa din mână. Va fi mereu proprietatea ta. Este a ta. Tu nu ceri și nu-ți pasă. Ia ce-i al tău! Ia-o!

Într-un târziu, fratele meu s-a răsucit, întâlnindu-mi privirea.

Nu!

Îl rugam în tăcere, cu lacrimi în ochi. Ne avuseserăm doar unul pe celălalt. Eram în siguranță doar împreună. Nu i-aș fi făcut niciodată vreun rău. Doar știa asta!

Natalia voia ca Damon să facă așa încât să se aleagă praful de noi doi. Voia ca fiul ei să distrugă tot ce mai rămăsese bun în el. Damon era viitorul familiei Torrance. Iar monștrii trebuie să fie puternici.

Era posibil ca Damon să ajungă un bărbat mult mai diabolic decât fusese vreodată tata.

— Ia fata! l-a aţâţat ea, mângâindu-i pieptul. Te va hrăni. Ia-o. Arată-i cine eşti!

I-am susţinut privirea.

Rămâi cu mine! Ştiu cine eşti. Mă protejezi, mă duci la cumpărături de ziua mea şi mă laşi să-mi cumpăr orice-mi doresc. Mă trezeşti aducându-mi la pat milkshake-ul meu preferat, în miez de noapte, când te întorci acasă. Ştiu cine eşti.

— Soarbe-o toată! i-a şoptit Natalia. Du-o acasă şi revendic-o!

Urma de teamă din ochii lui a pierit. Dintr-odată, fratele meu mă privea ca şi cum ar fi fost o maşinărie. Ca şi cum nu era cu adevărat aici.

Ca şi cum el nu mai era Damon.

Parcă paralizasem.

Dar apoi Kai şi-a făcut simţită prezenţa. A făcut un pas în faţă, m-a dat laoparte şi l-a apucat pe Damon de încheietura mâinii.

— Las-o să plece! i-a cerut Kai. Las-o naibii să plece, Damon!

— Noi toţi suntem ai tăi, i-a murmurat Natalia lui Damon, ignorându-l pe Kai. O să am grijă de tine, scumpule. O să mă asigur că păsărica ei dulce va fi a ta.

— Gura, scorpie nebună! a răcnit Kai.

S-a întors spre Damon, care încă mă fixa cu privirea.

— Uită-te la mine, omule! Nu la ea!

N-ar face-o. Nu. Damon nu mi-ar face niciodată asta. Niciodată.

— Pune stăpânire pe ea! l-a îndemnat iar Natalia.

Am urlat:

— Damon!

Trezeşte-te!

— Nu te uita la ea! a răcnit Kai.

— Fata asta e o parte din tine, a continuat Natalia. Datorită ei, vei fi puternic. Stăpânește-o!

— Taci!

Kai s-a pierdut cu firea. A plesnit-o peste față.

Priveam scena cu răsuflarea tăiată. Trupul ei s-a răsucit în aer și Natalia a aterizat cu fața în jos, peste o masă rotundă. Paharele s-au răsturnat cu zgomot, o vază a căzut și s-a spart, iar farfuriile și tacâmurile au alunecat pe podea.

Mi-am luat ochii de la Natalia. Fratele meu se aplecase peste spătarul unui scaun. Icnea din nou și din nou, cu capul plecat. Natalia tușea.

M-am repezit la el, suspinând. L-am luat în brațe.

— Nu-i nimic. E-n regulă. E-n regulă. Sunt aici. Ascultă-mi vocea!

Damon se lupta să respire. L-am strâns și mai tare în brațe.

Multor oameni care au fost abuzați sexual în copilărie nu le place să fie atinși, dar atunci când Damon avea o criză, nu știa cum să se lipească mai tare de mine. Parcă ar fi vrut să se strecoare în mintea mea, acolo unde știa că ar fi fost în siguranță.

I-am zis:

— Ea nu are deloc control asupra ta. Suntem liberi. Suntem doar noi doi.

— Încă o simt în mine, a spus Damon, cu glas sugrumat. Mă doare.

Am strâns din pleoape.

— Ține-te de mine!

Știam ce își dorea, lucrul de care avea nevoie. Iar în seara asta nu i-l puteam refuza.

L-am mușcat în locul unde gâtul se îmbină cu umărul. L-am cuprins în brațe. M-a strâns și el. Dacă ne privea în clipa asta, probabil că lui Kai i se părea că ne îmbrățișăm.

Dar Kai era atent la Natalia.

Încă o simt în mine. Nu știam dacă se referea la maică-sa, la sentimentul de groază ori la altceva. Mă simțeam din cale-afară de neputincioasă.

Pe obraji îmi curgeau lacrimi. Mi se agățau de genele ude.

— Mai tare! mi-a cerut.

L-am mușcat mai tare. Simțeam gustul sudorii lui. Mirosul bine cunoscut al țigărilor sale mă înconjura. Damon nu mi-ar fi făcut rău. Avea nevoie de mine.

Damon mă iubea.

Am simțit gust de sânge. Fratele meu a răsuflat prelung și s-a retras.

Calmul lui obișnuit revenise.

— Mulțumesc! mi-a spus. Ești bine?

Am dat din cap, în semn că da.

— Dar tu?

A schițat un gest ostenit, întorcându-se și aranjându-și hanoracul în așa fel încât să acopere urma lăsată de dinții mei.

Și, în sfârșit, mi-am îndreptat ochii spre Kai.

Se uita la Natalia, care încă zăcea prăvălită pe jos. Nu reușeam să-i deslușesc expresia. Părea să se schimbe de la o secundă la alta.

Oare se temea? Dar Kai nu făcuse nimic rău. Dacă nu i-ar fi închis gura, ea...

Nici măcar nu puteam duce gândul ăsta până la capăt. Adineauri, fratele meu pur și simplu paralizase, iar eu nu înțelegeam ce se petrecuse cu el. Avea să se repete?

Kai o plesnise pe Natalia, iar asta mă bucura.

Damon a păşit lângă prietenul lui. Amândoi se uitau la Natalia. Zăcea pe podea, lângă piciorul unui scaun. Probabil că se rănise. Avea ochii închişi. Se ţinea de coaste.

Kai s-a răsucit spre Damon.

— Te simţi bine? Omule, îmi pare rău. Nu ştiam că...

— Taci dracului! s-a răstit Damon. Maică-mea a zis tâmpeniii. Las-o baltă! Pricepi?

Fratele meu s-a uitat urât la Kai. Vorbele lui ascundeau o ameninţare.

Kai nu i-a răspuns. Ştia că Damon minţise.

Sângele se prelingea printre degetele Nataliei. Aruncând o privire spre masă, am văzut piciorul spart al unui pahar de vin. Era mânjit de sânge.

— E rănită, a zis Kai. Trebuie să chemăm o ambulanţă. Cred că s-a lovit şi la cap.

— Mă ocup eu de toate. Ai făcut destule.

Fratele meu m-a privit peste umăr. A adăugat:

— Ai pus-o în pericol. N-ar trebui să fie aici.

— Da, dar nici nu te-am văzut sărind în apărarea ei, i-a întors-o Kai.

Am făcut un pas în faţă.

— Destul!

Nu era timp de ceartă. Aveam probleme mai mari. Sănătatea mintală a Nataliei se deteriorase mult de când dispăruse, cu trei ani în urmă. Cuvintele pe care le rostise adineauri, chiar de faţă cu Kai... Imposibil de spus cât de imprevizibilă devenise. Lui Gabriel nu-i plăcea să fie făcut de râs. Ce să facem cu ea?

— Pleacă! i-a cerut Damon lui Kai. O să-l chem pe tata.

Kai l-a privit cu nedumerire.

— Nu! Din vina mea e rănită. Vreau să mă asigur că ajunge la un medic.

— Și când o să le spună celor de la spital că tu ai lovit-o? i-a zis Damon. Mda, asta o să facă minuni când o să trimiți dosare de înscriere la facultate. Cară-te de aici! Familia mea va avea grijă ca maică-mea să fie îngrijită și să-și țină gura. Nu-ți face griji! Nimeni nu vrea să asiste la scene jenante.

Kai a șovăit, probabil nu prea convins că Natalia urma să fie îngrijită. Însă, în mod vădit, familia Torrance avea probleme foarte serioase. Trebuia să înțeleagă: Damon voia ca tatăl lui să se ocupe de Natalia. Fără spitale. Fără poliție. Era în interesul nostru ca femeia asta să tacă.

Kai m-a luat de mână.

— Vino!

Dar Damon m-a înșfăcat și m-a tras spre el.

— E a mea!

— Ba pe dracu'! i-a trântit-o Kai, încruntat. Am văzut-o limpede pe fața ta, frate: ești varză. Erai gata să-i faci rău lui Banks.

Damon a clătinat din cap, vrând să-l contrazică, însă nu s-a mai obosit să se apere. Iată un lucru pe care-l admiram la fratele meu. Îmi doream să-mi înfrânez și eu pornirea de a mă justifica, la fel ca el. Oamenii vor crede mereu doar ceea ce vor să creadă; nu deoarece știu că au dreptate, ci pentru că e în firea lor să susțină că au. Dacă încerci să te aperi, le hrănești pofta de scandal. Dacă nu te aperi, ai pus punct discuției.

Și totuși mă întrebam dacă nu cumva Kai avea dreptate. Ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi intervenit?

Damon s-a răsucit spre mine.

— Mergi cu el! Du-te!

Ce?

— E-n regulă, mi-a spus el. Du-te, dacă vrei!

— Damon...

— Știu că vrei să pleci cu el. N-am nevoie de tine. Niciodată n-am avut.

Respirația mi s-a oprit în piept. De ce făcea asta de fiecare dată?

Kai m-a tras de mână.

— Haide!

M-am smuls din strânsoarea lui. Eram incapabilă să-l privesc.

— Pleacă! Întoarce-te la petrecere!

— Banks!

— N-o să-l părăsesc niciodată! m-am răstit la Kai.

M-am apropiat de fratele meu și l-am luat de mână. Îmi doream să-l văd pe Kai plecat.

În seara asta, îl alesesem de două ori la rând pe Damon. Kai nu știa că eu și Damon suntem înrudiți și poate că ar fi înțeles mai multe dacă ar fi aflat, însă informația asta tot n-ar fi schimbat nimic. Pentru mine, Damon era mereu pe primul loc.

Fratele meu m-a strâns de mână — un gest subtil, care-mi transmitea că mă iertase.

— Așa-s fetele, frate! Ce să le faci? i-a spus lui Kai, pe un ton amuzat.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Simțeam privirea lui Kai. Era un băiat de treabă, dar nu avea să accepte să fie alungat a treia oară. Am rămas cu ochii la Natalia. Fiecare secundă în care Kai încă era de față mi se părea cât o eternitate.

— Mda, așa-i, a aprobat Kai. Ce seară nebună! Ne vedem luni, la școală.

Cu coada ochiului, l-am văzut îndepărtându-se.

A plecat. Mă durea inima. Nu s-a răsucit ca să mă vadă încă o dată. Mai târziu, când aveam să rămân singură, pierdută în gândurile mele, aveam să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă l-aș fi urmat, dacă aș fi mers cu el și ne-am fi ascuns împreună, pentru tot restul nopții.

Damon m-a tras spre el. M-a sărutat pe frunte.

— Ce fată bună ești! Niciodată nu m-ai dezamăgit.

Natalia a gemut și a deschis ochii. Sângele îi năclăise o mână. Deși părea a fi o tăietură adâncă — sau chiar mai multe —, hemoragia nu era gravă. Însă trebuia să ajungă la doctor. Avea nevoie de copci.

Damon mi-a întins telefonul lui și s-a lăsat pe vine, cu ochii la maică-sa.

— Sună-l pe David! mi-a cerut. Spune-i să-și miște fundul încoace, ca să te ia, iar tu așteaptă-l în hol!

— De ce nu mă duci tu acasă? Hai să mergem și...

Mi-a răspuns fără să o slăbească din ochi:

— O să vin mai târziu acasă. Trebuie să fac curat aici.

CAPITOLUL 17
BANKS

În prezent

Am iuțit pasul pe strada aglomerată, strecurându-mă printre trecători. Aveam o mână în buzunarul gecii, iar în cealaltă țineam un plic mare, în care se găsea contractul revizuit, pentru Kai. Ar fi trebuit să-l găsesc la *dojo*, dar, după ce îmi terminasem treburile de dimineață, îmi trimisese un mesaj, cerându-mi să ne întâlnim la clubul lui. Afurisitul ăla știa că nu am mașină!

Încă nu eram pregătită să dau ochii cu el.

Noaptea trecută, amândoi, în hotelul acela, ascunși la etajul secret, într-o cameră fără telefoane, fără televizor... Părea ceva de neimaginat. Ca și cum mă trezisem dintr-un vis, iar acum tot încercam să adorm la loc, ca să mă pot întoarce acolo. Chiar se petrecuseră toate doar cu câteva ore în urmă?

Azi-noapte încercase să mă tragă de limbă, dar nu insistase prea mult. Când ridicasem din nou garda, Kai hotărâse că nu vrea să strice atmosfera, după tot ce se petrecuse între noi. Trebuie să recunosc: se pricepea să interpreteze semnalele pe care le transmiteam.

Dorise să mă ducă acasă, dar plecasem singură. Ieșisem în noaptea ploioasă. Toate lucrurile frumoase pe care le trăisem au

pierit subit, iar eu nu știam cum să le retrăiesc. Vina și rușinea, senzația că Damon mă privea și mă judeca... De ce nu puteam să trec peste asta?

Mi-am tras-o cu un tip și mi-a plăcut. Ei, și? Cui îi pasă?

Dar acum era din nou ziuă. Deși ceva mai lent, consecințele începeau să apară. Abilitățile mele erau limitate; nu-mi permiteau să jonglez cu dorința față de un bărbat și, totodată, cu exigențele altuia.

Urcând în grabă scările clădirii Hunter-Bailey, am deschis ușile duble și am intrat. Numaidecât, am fost înconjurată de mirosul de lămâie al soluției de curățat mobila. Lemnul strălucea peste tot, iar în stânga mea, pe hol, ticăia un ceas cu pendulă.

M-am apropiat de micul birou de la recepție.

— Vreau să discut cu Kai Mori, vă rog!

Tânărul brunet, îmbrăcat într-un costum simplu, cu o cravată subțire, a dat aprobator din cap, ca și cum mă așteptase.

— Domnul Mori este în salon. Cum intrați în sala de mese, o luați la dreapta.

Recepționerul m-a condus spre o altă pereche de uși duble.

Hm... În mod obișnuit, femeile nu aveau acces în clubul ăsta. Eram surprinsă că mă lăsase să intru. Bănuiam că aici era mâna lui Kai.

A deschis ușile. S-a dat laoparte ca să-mi facă loc, iar eu am străbătut sala de mese. Angajații pregăteau mesele, pentru prânz.

Când am pășit în salon, am privit în jur, cuprinsă de sentimentul plăcut emanat de încăperea mare. Pielea maronie a canapelelor strălucea în lumina lampadarelor. Draperii de un verde-deschis acopereau ferestrele franțuzești. Candelabre aurii, capete de cerbi, de elani, ba chiar și unul de leu stăteau etalate pe pereți. Pe scaune și canapele fuseseră puse perne ecosez. În partea

din spate a salonului am văzut un bar. Pe pereți erau rafturi încărcate de cărți, iar deasupra șemineului trona o tapiserie care înfățișa o scenă de război.

Dumnezeule! Dacă naziștii ar fi câștigat Al Doilea Război Mondial, probabil că așa ar fi decorat salonul.

L-am zărit imediat pe Kai, lângă o fereastră. Își scosese sacoul și își suflecase mânecile cămășii. Dintr-odată, mi s-a uscat gura. Era aproape dureros să-l văd aici, aplecat peste o masă plină de hârtii.

Azi-noapte, mâinile acelea mă atinseseră peste tot. Ultima oară când îi admirasem chipul frumos și serios — care în clipa asta părea aproape iritat—, trăsăturile lui oglindiseră o plăcere pură.

Cu toate că bărbatul acesta era capabil de atâta autocontrol și era atât de rezervat, putea fi și dur, dezlănțuit.

Michael și Will îl flancau — unul cu telefonul la ureche, iar celălalt tolănit într-un fotoliu. Will își ținea lipit de frunte paharul în care pluteau cuburi de gheață. Stătea cu ochii închiși. M-am apropiat, fără să iau în seamă privirile pe care mi le aruncau ceilalți bărbați din încăpere.

Kai a ridicat ochii spre mine.

— Ai întârziat.

Vorbise pe un ton tăios, dar ridicase ușor colțurile gurii, ca și cum își aducea aminte de ce azi-noapte nu prea apucasem să dorm.

M-am justificat:

— Azi-dimineață a trebuit să merg în Thunder Bay.

— De ce?

— Gabriel vrea să știe de ce n-ai semnat contractul.

Kai s-a oprit din ce făcea și m-a privit din nou. Michael a lăsat telefonul deoparte.

— Și ce i-ai zis? m-a întrebat Kai.

Am aruncat plicul pe masa din fața lui. Câteva dintre hârtiile răsfirate au zburat.

— Că tragi de timp. Același lucru pe care i-l tot zic de la o vreme încoace.

— Ce...

Telefonul lui a prins viață. Kai și-a curmat vorba.

Supărat, s-a răstit:

— Da!

A ascultat, din ce în ce mai nedumerit.

— Instalatori de la firma A&J? N-am cerut să...

M-am aplecat peste birou și i-am luat telefonul. Știam că sunase un angajat, de la *dojo*.

— I-am lăsat cheile într-un plic, sub birou, i-am spus. Și am dezactivat sistemul de alarmă al casei. Spune-i să înceapă de sus, de la băi! Am nevoie de o estimare de preț cât de repede posibil.

— Ăăă..., da, doamnă, s-a bâlbâit el.

Am încheiat apelul.

Pe drumul de întoarcere din Thunder Bay telefonasem ca să chem instalatori, electricieni și contractori. Crezusem că voi fi la *dojo* și că-l voi întâlni pe Kai acolo.

I-am înapoiat telefonul.

— Instalatorul a venit acasă la mine? m-a întrebat Kai. Ce ți-am spus eu?

M-am îndreptat de spate, cu mâinile în buzunare.

— Vanessa vine peste trei zile.

Încruntarea lui s-a risipit încet. Cu coada ochiului, am văzut că Will a pus paharul deoparte și a ridicat ușor capul.

Kai tăcea.

— Gabriel mi-a dat vestea în dimineața asta, l-am lămurit eu.

Și acum simțeam un nod în stomac, la fel ca atunci când Gabriel mă anunțase despre sosirea Vanessei.

Am comentat:

— Incredibil, nu? În ce te-ai băgat?

Stăteau cu toții nemișcați. Greu de zis dacă erau uluiți sau furioși. În mod clar, bucuroși nu erau.

— Sunt convinsă că ai impresia că pui la cale cine știe ce mare schemă, dar înțelegerea pe care ai făcut-o rămâne valabilă, indiferent dacă ești sau nu pregătit. Mireasa ta va apărea curând aici. I-am rezervat un apartament la hotelul *Mandarin*, până renovăm casa.

Kai a înhățat plicul, a scos hârtiile și a început să le răsfoiască.

— Gabriel n-a ținut cont de modificările mele, a comentat el.

— Și nici nu va ține cont. Accepți sau nu?

Kai era strâns cu ușa. Dar care era problema lui? Acum știa cum să ajungă la etajul doisprezece. Nu avea nevoie de hotel și nu-și dorea să se lege, prin alianță, de familia Torrance. De ce nu renunța, pur și simplu? Și de ce acceptase, de la bun început, să încheie o înțelegere?

— Dacă nu semnez, Damon va fi vânat, m-a avertizat Kai. Eu, Michael, Will și Rika... vom trece la treabă. Ne vom ocupa de Damon așa cum știm.

Am dat din cap, în semn de aprobare. Înțelegeam situația. Dacă nu semna, lui Damon nu i se garanta că avea să fie binevenit în oraș. Dacă fratele meu se întorcea acasă, ei aveau să-l hăituiască.

— Dar, dacă nu semnez — a adăugat cu voce scăzută —, tu vei pleca.

De-aia se agăța de înțelegerea asta tâmpită?

A înghițit în sec.

Nu voia să plec.

Și nici eu nu mai eram convinsă că-mi doream să plec de lângă el. Dar contractul nu mă putea obliga să rămân. Kai sigur știa asta. Eram aici doar pentru că Gabriel mi-o poruncise.

— Pot să plec oricând vreau, i-am reamintit eu.

— Te-ai întoarce la el, nu-i așa?

Mi-am ferit ochii. Nu voiam să port discuția asta cu el, și mai ales nu de față cu prietenii săi.

Vocea lui Kai era ciudat de calmă.

— Tu vrei să semnez contractul?

— Da, am spus fără tragere de inimă. Vreau ca Damon să se întoarcă acasă.

Mi-a aruncat o privire dură. Băieții ascultau în tăcere.

— Azi-noapte, când m-am trezit, te doream iarăși, a spus el.

Pulsul mi s-a accelerat. M-am îmbujorat de jenă.

Kai s-a lăsat pe spate, în fotoliu. A inspirat profund.

— Am dat-o în bară, băieți, le-a zis prietenilor săi.

Michael s-a uitat la el și a comentat:

— Nu ne putem împotrivi propriilor dorințe, corect?

Deci găsirea lui Damon nu era singurul scop în afacerea asta. La un moment dat, intrasem și eu în joc. Gabriel mă silise să lucrez pentru Kai, iar eu mă supusesem. Dacă nu se semna contractul, Kai n-o primea pe Banks.

Kai a vorbit mai departe:

— Porți hainele lui Damon. Abia dacă mănânci. El te controlează: ce și cât mănânci, dacă îți faci sau nu prieteni, de câtă libertate te bucuri. Tu ce vrei, puștoaico? Dacă ai fi bărbat, ce ți-ai dori? Pe ce-ai pune mâna?

M-am repezit spre Kai, ocolind fotoliul în care stătea Will. Am înșfăcat contractul de pe masă și un pix. Am găsit ultima

pagină. Am mâzgălit iute numele *Kai Mori*, imitând aproape la perfecție semnătura lui. O văzusem pe alte documente, în *dojo*.

Am împăturit contractul, l-am pus înapoi în plic și i l-am întins.

Îl provocam să-și ducă intențiile până la capăt. *Hai să terminăm odată cu asta! Fie anulezi înțelegerea asta cretină și mă lași să plec, fie îi dai lui Gabriel contractul și îi permiți fratelui meu să se întoarcă acasă!*

— Acum ai o sclavă până la nunta ta, am zis sfidător. Ce-o să-mi faci, durule? O să mă dezbraci pe loc și o să mi-o tragi aici, pe masă?

Kai a luat plicul și a zâmbit cu amărăciune.

— Nu. Ce descrii tu e drăguț, dulce. Asta o să-i fac viitoarei mele neveste, m-a luat el peste picior. De jucăriile mele mă folosesc ceva mai brutal.

În stânga mea, Will a pufnit.

Michael și-a frecat fața. Părea exasperat. Kai mă străpungea cu privirea. S-a ridicat, și-a luat sacoul de pe fotoliu și și-a tras în jos mânecile cămășii.

— Du-te la *dojo*! mi-a poruncit. Ne așteaptă o zi lungă.

***

Câteva ore mai târziu, eram lac de sudoare. Kai mă muncea ca pe hoții de cai.

După ce discutasem cu instalatorul și cu doi contractori, care îmi spuseseră că un an ar fi un termen rezonabil pentru renovarea șandramalei jalnice în care locuia Kai, m-am întors la *dojo*. Restul zilei a fost aglomerat. A trebuit să mă ocup de o mulțime de tâmpenii. O mașină de spălat explodase, un coechipier idiot de-al lui Michael își scăpase telefonul în vasul de toaletă, iar o

tipă care venise aici pentru a patra ședință de aikido din săptămâna asta vomitase în hol. De ce naiba trebuia să mă ocup eu de rahaturile astea?

Kai era nervos, iar eu încercam să mă conving să nu plec de la *dojo*. Nimeni nu mă putea reține și nu eram legată de niciun contract. Îmi tot repetam că făceam toate astea pentru fratele meu. Nu-mi rămânea decât să rabd până se termina tărășenia.

Mi-am zis că nu-l voi lăsa pe Kai să câștige. Încerca să mă scoată din sărite. Era în joc mândria mea.

Mi-am mai spus și că aveam o datorie. Îmi luasem un angajament față de Gabriel și n-aveam de gând să dau înapoi.

Dar adevărul e că nu aveam unde să mă duc. Azi îmi primisem salariul — o sumă mai mare decât salariul pe care mi-l dădea tata pentru o lună de muncă. Dacă plecam acum, fără să am vreun plan, urma să rămân pe cont propriu. Gabriel nu m-ar fi primit înapoi, dacă anulam înțelegerea. M-aș fi trezit pe dinafară. N-aș mai fi fost ochii și urechile lui Damon.

Aveam toate motivele să rămân aici.

Dispoziția mea nu s-a înseninat deloc când au apărut Rika și Alex, în vreme ce eu dădeam cu mopul, ca să curăț voma de pe podea. Părul lor se revărsa în valuri, purtau parfumuri de sute de dolari și niște șorturi drăguțe, deși afară erau doar 20 de grade. Asta îmi sporea amărăciunea.

Și, mai ales, gelozia.

Corpul lui Kai, care mă atinsese azi-noapte, o atinsese odată și pe Rika.

Tipa asta nu-mi plăcuse niciodată. Iar resentimentele mele au crescut când am auzit ce făcuse împreună cu Michael și Kai, în sauna din Hunter-Bailey. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Atașamentul meu față de Kai crescuse. În fiecare clipă când ne aflam

amândoi în aceeași încăpere, fără ca el să mă atingă, îl doream și mai mult.

Uram faptul că Rika și Kai se intersectau în fiecare zi. În vreme ce priveam cum Rika se îndreaptă spre vestiare, abia puteam să-mi stăpânesc ura.

Am pus prosoapele folosite în mașina de spălat și am ieșit din spălătorie, trântind așa de tare ușa, încât s-a izbit de perete.

Venise timpul să plec acasă. Aveam nevoie de o pauză și de o plimbare lungă, departe de locul ăsta.

Am intrat în birou, ca să-l anunț pe Kai, dar nu era acolo. Tocmai mă pregăteam să plec în căutarea lui, când telefonul fix de pe birou a început să sune. Am ridicat imediat receptorul.

— Bună ziua! Ați sunat la Sensou.

— Cine-i acolo? a întrebat un tip.

— Cine întreabă? i-am întors-o eu.

— A, Banks! Tu ești! a exclamat, recunoscându-mi vocea. Sunt Michael. Unde-i Kai?

Am ieșit în hol, cu tot cu receptorul fără fir. M-am uitat la stânga, apoi la dreapta.

— Cred că a plecat pentru câteva minute. Să-i transmiț un mesaj?

— Nu. Ai uitat că n-am încredere în tine?

Am chicotit. M-am îndreptat spre capătul holului.

— Foarte bine faci, Michael! Ți-ai învățat lecția.

Deodată, m-am oprit. Kai și Rika stăteau de vorbă în lobby. Am rămas pe loc, privindu-i. Asprimea din ochii lui se îmblânzise.

Deodată, aerul îmi părea greu de respirat.

Stătea prea aproape de ea. Îi zâmbea prea dulce și mâna lui zăbovea prea mult timp pe brațul ei.

— Dar în Kai ai încredere, când stă în preajma comorilor tale? l-am întrebat pe Michael.

— Ce vrei să spui?

Kai a plecat spre Sala Mare, iar Rika se apropia de mine.

Când a trecut prin dreptul meu, m-am lipit de un perete și mi-am lăsat ochii în jos. A intrat într-una dintre sălile de antrenament.

Mi-am dres glasul și i-am răspuns:

— Nimic. Ai vreun mesaj de transmis sau nu?

Michael tăcea.

— OK. O să-i spun că ai sunat.

— Stai!

— Da?

A oftat, însă n-a adăugat nimic. Am așteptat să vorbească mai departe.

— Alo! Ești acolo?

— Te crezi deșteaptă, nu? Dacă ai fi în locul meu, în situația mea, ce-ai face ca să-ți duci toate planurile la bun sfârșit? Ziceai că noi trei, Călăreții, suntem slabi. De ce? În ce privință?

Îmi venea să râd. Vorbea serios?

Deodată, eram intrigată.

— Îmi ceri sfatul?

— Îți cer să-mi arăți că nu te dai mare degeaba, pușlama mică! s-a răstit Michael. Să zicem că tu ești la conducerea echipei mele. Ce ai face?

— De ce crezi că te-aș ajuta?

— Deoarece am impresia că mori de nerăbdare să-ți pui abilitățile la treabă.

Avea dreptate. Kai nu mă folosea la întregul meu potențial, iar mie îmi plăcea să am un cuvânt de spus. Aș fi dat orice ca

să-i zic ce părere am despre el și despre „operațiunea" lui de doi bani.

M-am oprit în ușa sălii și am privit cum Rika lovea manechinul de antrenament. Avea o strategie: lovea repede, dar metodic. Se oprea când și când, ca să-și corecteze poziția.

Și, dintr-odată, mi-a picat fisa.

Michael voia să-mi gâdile orgoliul.

În japoneză, *sensou* înseamnă „război". Locul ăsta, numele pe care i-l pusese Kai, ce făceau ei aici... Totul avea un scop mai complicat.

Poate că Rika nu era dură, dar se antrena. Poate că Michael era nepăsător, dar era vigilent. Poate că Will era slab, dar îl avea alături pe Kai.

Iar Kai se pregătea.

Oamenii ăștia erau dușmanii mei.

— Dacă aș fi în locul tău — i-am răspuns calm —, primul lucru pe care l-aș face ar fi să mă concediez pe mine. Nu-ți sunt prietenă.

I-am închis telefonul în nas.

Voiam să se termine odată totul.

Mă săturasem de jocuri și de așteptare. Știam că fratele meu era parțial de vină pentru prostiile în care se băgase anul trecut, însă avea motive întemeiate să nu-i sufere pe tipii ăștia. Nu luptaseră pentru el. Renunțaseră la Damon atât de ușor.

Iar eu aveam toate motivele s-o urăsc *pe ea*.

Am pășit în prag. I-am urmărit antrenamentul.

Chiar dacă Damon avea să se întoarcă acasă, chiar dacă se împăca, printr-o minune, cu prietenii lui, iar resentimentele se domoleau, Kai tot n-ar fi însemnat pentru mine mai mult decât însemna în clipa asta. Cu atât mai puțin când era și Rika prin

preajmă. Se culcase cu ea pentru că o dorise. Deși dorința asta se atenuase odată cu timpul, nu avea să dispară niciodată. Uită-te la ea! Le avea pe toate: isteață, bogată, frumoasă. Unde mai pui că o considerau cu toții o dulceață de fată!

Mi-am trosnit degetele.

Mda, era mai bine să fiu furioasă. Azi-noapte mă pierdusem pentru un timp, cufundată în plăcerea de a fi strânsă în brațe, atinsă, sărutată... Dar așa ceva aduce doar confuzie.

Furia e directă. Are o țintă.

— Ai nevoie de ceva?

Am clipit și am ridicat ochii. Rika mă privea peste umăr și gâfâia. Nu-mi dădusem seama că mă observase.

Fără să-mi ascund amuzamentul, am intrat încet în sală.

Am gesticulat spre manechin.

— Te-ai bătut vreodată pe bune?

Și-a îndreptat umerii.

— Da. De ce întrebi?

Am dat ocol manechinului de lemn, cântărind-o din ochi.

— Te concentrezi mult asupra poziției tale și asupra modului corect de a executa mișcările, i-am explicat. Dar când oamenii se bat, de obicei luptă pentru supraviețuire. Nu există reguli. Nu există fair-play. Și nici nu ți se va acorda timp să-ți pregătești loviturile potrivite. O să se aleagă praful de toate planurile tale.

— Nu-ți face griji! Știu să trag de păr, să zgârii și să lovesc cu picioarele, dacă e nevoie.

S-a răsucit iar spre manechin.

— Și să muști, am adăugat. Când Damon o să te lege iar fedeleș, arată-i cât de bătăușă ești! O să se amuze.

S-a întors fulgerător spre mine. Furia îi clocotea în ochi.

Am zâmbit. Da, știam totul despre ce se petrecuse cu un an în urmă pe *Pithom*, iahtul familiei lui Michael. Știam cât de tare o speriase Damon. Pe atunci nu fusesem de acord cu asta, dar acum... Dumnezeule! Speram că frate-miu avea să se străduiască să-i facă necazuri Rikăi.

— Știu că anul trecut i-ai împiedicat pe băieți să-l vâneze pe Damon. Știu că ții morțiș să stai singură, în penthouse, fără gărzi de corp, atunci când Michael e plecat din oraș.

Am pășit în față, fără să clipesc.

— Și mai știu ceva: îți place să fii atinsă de un bărbat, iar bărbatul respectiv nu-i musai să fie logodnicul tău. Nu-i așa? Prin urmare, atunci când Damon va veni la tine, prefă-te că i te împotrivești! Așa, Michael te va crede când îi vei spune că nu ți-a plăcut sub nicio formă ce ți-a făcut frate-miu.

Fața i s-a schimonosit de furie. Rika a mârâit. Pumnul ei m-a pocnit în falcă. M-am împleticit într-o parte, cu răsuflarea tăiată. Am închis ochii, din reflex.

Un val de adrenalină mi-a inundat pieptul. *Da! Așa!*

Mi-am revenit repede, silindu-mă s-o înfrunt. Durerea îmi pătrunsese până la os și pielea mă ardea. Mi-am dus mâna la buze. Când m-am uitat, am văzut sânge pe degete.

Am lovit-o din toate puterile. Mi-am luat avânt și mi-am repezit dosul palmei peste fața ei. S-a prăvălit la podea. S-a echilibrat imediat, sprijinindu-se în patru labe. Gâfâia. A lovit deodată cu pumnii în podea. A urlat de furie. Cât ai clipi, s-a năpustit la mine și m-a îmbrâncit în piept. Ne-am răsturnat amândouă pe saltea.

— Care-i problema ta, tâmpito? a răcnit Rika.

A căzut peste mine.

Dar m-am rostogolit, trimițând-o la podea și încălecând-o. Am apucat-o de păr și m-am aplecat deasupra ei.

— Pur și simplu te ajut să vezi lucrurile mai clar, Erika Fane! Nu toată lumea îți cade la picioare!

Am dat să-i trag un pumn în față, dar s-a împins în mine. Părul Rikăi mi-a scăpat din strânsoare. Am înșfăcat-o de gât și am plesnit-o de două ori.

M-a lovit peste cap. Șapca mi-a zburat cât colo, iar ea m-a apucat de păr. M-a tras în jos. Durerea mi-a săgetat prin pielea capului. M-am strâmbat.

La dracu'!

De multă vreme ar fi trebuit să mă tund scurt. Părul era singura parte din mine care încă îi aparținea lui Nik, nu lui Banks. Habar n-am de ce, nu mă lăsa inima să-l tai.

Strânsoarea mea a slăbit, ceea ce i-a dat timp să mă împingă. S-a ridicat iute. M-a lovit cu piciorul în burtă.

Nu puteam să respir. Gâtul mi se încleștase. Am tușit. Oare stomacul mi se lipise de șira spinării?

— Ai terminat? a urlat Rika.

Un firicel de sânge i se prelingea din nas.

În ciuda durerii, am simțit o fărâmă de satisfacție. La urma urmei, și ea mă făcuse să sângerez. Eram chit.

I-am răspuns:

— Încă nu.

M-am aruncat asupra ei. Am apucat-o de gât și am strâns așa de tare, că unghiile mi s-au afundat în pielea ei.

Rika a icnit. A făcut ochii mari și degetele ei s-au încleștat pe încheieturile mele.

Două mâini m-au prins din spate și m-au tras departe de ea.

— Ce mama naibii?! a mârâit Kai.

I-am aruncat o căutătură urâtă.

Purta pantaloni de trening. Sudoarea îi picura din păr și pieptul îi lucea.

— Nu! Dă-i drumul! a spumegat Rika, împingându-l pe Kai. Hai să ne luptăm până la capăt!

Am râs când am văzut cele patru semiluni stacojii de pe pielea ei, în dreptul unei cicatrici mai vechi. Mi-am privit unghiile. Urme de sânge se amestecaseră cu mizeria de sub ele.

M-am aruncat din nou spre ea, dar Kai m-a prins și m-a tras înapoi.

— Destul! a strigat, așezându-se între noi. Se uită lumea la voi. Ce naiba s-a întâmplat?

Câțiva oameni stăteau în prag, asistând la încăierare. Mi-am rotit trupul spre Rika, am supt sângele din obraz, acolo unde dinții mei îl crestaseră, și l-am scuipat la picioarele ei.

A dat să se repeadă la mine.

— Fir-ar al dracului!

Kai m-a înșfăcat de guler, trăgându-mă înapoi. A îndreptat spre mine un deget, în chip de avertizare. M-a privit amenințător.

Apoi s-a întors spre Rika și i-a ridicat bărbia, ca să se uite la nasul ei însângerat.

— Te simți bine?

O întreba *pe ea* dacă se simte bine? Mica ta prințesă a lovit prima, idiotule!

— Da.

Rika și-a smuls bărbia din mâna lui. Mi-a zis sfidător:

— Pot să mă măsor cu tine.

— Sunt convinsă. Poți multe, după cum am auzit. De pildă, s-o iei la ambele capete!

Rika se pregătea să se repeadă din nou la mine, însă Kai a ținut-o la distanță. M-a întrebat:

— Ce dracu' ai?

— Nu-mi place tipa asta și nu lucrez pentru ea, așa că fac ce vreau! am rostit printre dinți.

— Ba faci ce vreau eu! mi-a zis Kai. Și cu asta basta!

S-a uitat peste umărul meu și i-a îndemnat pe gură-cască:

— Vedeți-vă de treabă, oameni buni! Spectacolul s-a terminat.

S-a întors spre Rika.

— Lasă-ne singuri, te rog!

O clipă, a rămas nemișcată, străpungându-mă cu privirea. Se înroșise de efort, iar părul ei strâns în coadă arăta jalnic. În cele din urmă, a trecut pe lângă noi și a ieșit din încăpere.

Oamenii s-au împrăștiat care încotro. Sunetul vocilor s-a stins treptat.

— Ce ai împotriva Rikăi? m-a întrebat Kai. N-ai vorbit nici măcar o dată cu ea și abia dacă îi arunci o privire. Care-i treaba?

Mi-am șters sângele de la gură, fără să-i răspund.

— Ești geloasă?

I-am aruncat o privire care-i spunea foarte limpede să se ducă dracului. Mi-am pironit ochii în oglinda din spatele lui.

Kai mă privea. Mă simțeam ca prinsă în cușcă.

— Ce-ai vrut să spui cu „o iei la ambele capete"?

— Știi foarte bine!

Mica lor partidă de sex în trei, în saună. Kai o posedase din față. Michael, din spate. Oare de câte ori repetaseră experiența asta?

M-a întrebat șoptit:

— Ai auzit ce-am făcut cu Rika, în saună?

Cine nu auzise? Fuseseră văzuți, iar vestea se împrăștiase prin tot clubul. În plus, ce simțea Kai pentru ea nu era un secret. Se vedea limpede, ori de câte ori o privea.

— Eu...

L-am întrerupt fără menajamente:

— Nu! M-am săturat de balivernele tale și nici că-mi pasă...

— Sssst!

A dus un deget la buzele mele.

— Hai să nu facem o scenă aici, bine? Trebuie să discutăm despre subiectul ăsta, dar undeva putem vorbi *cu adevărat.*

Privirea i s-a întunecat. Cuvintele lui aveau un sens care-mi scăpa.

Să vorbim cu adevărat? Unde?

M-a ocolit și a ieșit din sală.

— Ce vrei să spui cu asta? m-am răstit.

— O să afli.

S-a făcut nevăzut.

CAPITOLUL 18
BANKS

În prezent

O oră mai târziu, eram la fel de tensionată. Înainte de încăierarea din *dojo* fusesem obosită, dar acum eram încordată, plină de adrenalină și supărată pe mine însămi. Fără să vreau, mă dădusem de gol.

Rika aflase c-o uram, așa că nu aveam cum să mă mai apropii de ea, dacă aș fi avut nevoie, iar Kai probabil că se delecta cu spectacolul dezgustător al geloziei mele. Ce-mi tot repetase Damon? Întotdeauna, cel mai bine e să spui cât mai puține. Cu cât ești mai misterios, cu atât mai puțin te pot controla ceilalți.

Iar eu nesocotisem regula asta.

Am străbătut strada pustie și am pătruns în Halston Park, cartierul comercial din Meridian City. Abia trecuse de ora nouă. Când am ridicat privirea spre cer, am zărit câteva stele. În oricare altă parte din orașul ăsta, luminile erau prea strălucitoare ca să poți vedea stelele.

Ce voia Alex? Îmi trimisese un mesaj ca să mă anunțe că primise o sarcină de la Kai: să ne întâlnim la *McGivern and Bourne*. Nu mai fusesem niciodată acolo, dar știam că e un magazin de lux.

Mi-am dat laoparte o șuviță de păr ce-mi căzuse în ochi și, ascunzând-o sub șapcă, m-am apropiat de ușile de sticlă ale magazinului.

Am vrut să bat la ușă, dar m-am răzgândit. Înăuntru era întuneric. Doar câteva lumini de urgență licăreau în spate. Magazinul era închis. De ce mi-a zis să vin aici?

Fir-ar al naibii! Mi-am lăsat brațul să coboare și am dat să plec.

— Să nu îndrăznești!

Alex a ieșit din magazin. Purta o bluză albă, vaporoasă și sexy, care-i atârna pe un umăr, avea colanți negri și cizme din piele maro, până la genunchi. Mi-am dat seama că până acum — cu excepția petrecerii date de Michael — nu o văzusem decât în echipament de sport.

S-a apropiat, m-a luat de mână și a încercat să mă tragă după ea.

Nu m-am clintit.

— Care-i treaba? Magazinul ăsta nu e închis?

— Nu și pentru noi. Vino!

A deschis ușile și m-a tras înăuntru.

— Ce faci?

— Ceea ce Kai m-a rugat să fac. Ține-ți gura și vino după mine!

În spatele nostru a apărut un paznic în uniformă și a încuiat ușa.

— Distracție plăcută, fetelor!

— Mersi, Pip! a zis Alex.

— Phillipe, a corectat-o el.

— Da, cum zici tu.

Am mijit ochii la ea.

— Îl cunoști?

— Nu. Am făcut cunoștință adineauri. Dar deja i s-au aprins călcâiele după mine.

Mi-am dat ochii peste cap. Ce se petrecea aici? În mod clar, magazinul era închis. Dar nu și pentru noi. De ce?

Bocancii mei scârțâiau pe podeaua de marmură. Am privit în sus. Imediat, mi s-a tăiat răsuflarea și am uitat să mă împotrivesc.

Frate! Deasupra noastră se înălțau cel puțin cinci etaje. Ne aflam în rotonda de jos. Mă uitam peste tot. O scară șerpuia în sus, tocmai până la lucarna din vârful clădirii.

Sus de tot atârna un candelabru uriaș. Totul scânteia în alb și auriu. La nări mi-au ajuns miros de piele și o urmă de parfum.

Am trecut pe lângă vitrine de sticlă în care se lăfăiau bijuterii, parfumuri și poșete. Pretutindeni vedeai imagini care înfățișau oameni frumoși, pe iahturi și în cabane luxoase, etalându-și ceasurile de zece mii de dolari sau cizmele de piele întoarsă, pe care le puteai cumpăra imediat, chiar de aici. Pe urmă și tu te-ai fi trezit, ca prin magie, pe un iaht plutind pe Marea Mediterană, într-o cabană din Aspen sau într-un club exclusivist din Scoția.

Când eram mică, îmi doream ca eu și mama să mergem la cumpărături într-un loc ca ăsta.

Îmi spuneam că într-o bună zi, când urma să fim bogate și toate necazurile aveau să dispară, urma să cumpărăm lucruri frumoase, eu aveam să devin populară și *adevărata* mea viață ar fi început.

O parte din mine încă visa la toate astea. Mereu în așteptare, mereu răbdătoare.

— Ai mai fost pe-aici? m-a întrebat Alex, ducându-mă spre un lift.

— Nu.

— E frumos, așa-i?

A apăsat butonul pentru etajul patru și ușile liftului s-au închis. Am început să urcăm.

— Ai văzut cumva *Manechinul*? a întrebat Alex. E un film vechi, din anii '80.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am clătinat din cap, în semn că nu.

— În film e vorba despre un decorator care lucra noaptea, într-un magazin ca ăsta, și părea că se distrează de minune. Tot spațiul era numai al lui, proba haine, scotocea peste tot și încerca o mulțime de lucruri.

Liftul s-a oprit. Ușile s-au deschis și Alex a ieșit imediat, fără să aștepte s-o urmez.

Pășeam după ea, printr-un labirint de rafturi.

— Uite ce: e trecut de nouă. Mai am de făcut câteva lucruri în seara asta. De ce a trebuit să vin aici?

Cu delicatețe, Alex a luat în mână un maiou de mătase — să fi fost lenjerie intimă? — și o pereche de chiloți asortați.

— Ești aici ca să probăm haine, să explorăm și să ne distrăm, mi-a răspuns, uitându-se cu luare-aminte la cele două bucăți de material vaporos.

A întins maioul acela spre mine, dar m-am tras înapoi. Bretele foarte subțiri, dantelă... Lipsea bucata care ar fi trebuit să acopere burta. *Isuse!* Astea nu erau haine. Erau niște resturi de material.

Și-a țuguiat buzele. M-a măsurat din priviri.

— Hm... Ai păr castaniu-închis și piele măslinie. Griul-ardezie o să te prindă de minune.

M-am încordat.

— Pentru ce? Nu port chestii de-astea.

Și-a lăsat brațele să coboare, cu un gest agasat. A suspinat:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vrei să bei ceva? Cred că ai nevoie să bei câteva pahare.

Am făcut stânga-mprejur. Voiam să plec. Nu-mi trebuia așa ceva azi!

Dar, pe neașteptate, cineva mi-a aținut calea. Am tresărit și am pășit în spate.

Will Grayson se holba la mine, rânjind. Nu se clătina pe picioare și ochii nu-i erau tulburi, ea de obicei.

— Ce-i cu tine aici? am izbucnit. Ești și tu treaz măcar o dată?

A râs și m-a ocolit, pe urmă s-a apucat să răscolească perechile de chiloți de pe o masă. A ales un chilot tanga negru și l-a aruncat în direcția lui Alex, după care a revenit în căutarea altora pe gustul lui.

Pentru binele lui, speram că voia să caute lenjerie intimă pentru Alex.

— Știți ce? Trebuie să plec.

Le-am întors spatele și am pornit către lifturi.

— Ușile sunt blocate! mi-a strigat el.

— Nicio grijă! i-am zis, privindu-l peste umăr. Asta n-o să mă oprească.

Will i-a aruncat lui Alex altă pereche de chiloți și i-a cerut:

— Du-te și mai alege câteva chestii!

Fata a dat aprobator din cap și a șters-o, iar el s-a apropiat de mine.

— Uite care-i treaba...

A oftat. Mă privea de parcă aș fi fost copil.

— Nu pari să ai mulți prieteni... Da, știu! E de-a dreptul șocant! Dar se pare că Alex te place, iar eu o plac pe ea, așa că încerc să-ți fiu prieten.

— Probabil c-ai avut de plătit, nu glumă, ca să fii prietenul ei.

A ridicat dintr-o sprânceană. Remarca mea nu îi plăcea.

— Alex a făcut aranjamente ca să ni se permită să intrăm aici după ora de închidere, fiindcă nu voia să te jenezi din cauza atâtor... Care-i cuvântul?

Și-a ciocănit bărbia cu degetul, prefăcându-se dus pe gânduri.

— Din cauza oamenilor.

Într-adevăr, nu-mi plăceau oamenii; dar să-i evit era o alegere conștientă, nu un neajuns.

Eram capabilă să le fac față, dacă voiam să am de-a face cu ei.

— Kai vrea să cumperi haine, a adăugat el. Nu-i obligatoriu să fie sexy și feminine și nici la fel de „stilate" ca fantasticii tăi jeanși bărbătești de căpătat. Buzunarul din spate încă păstrează conturul pachetului de țigări pe care Damon obișnuia să-l țină acolo. Însă hainele noi trebuie să fie decente, pe măsura ta și trebuie să fie *ale tale*. Eu mă aflu aici ca să mă asigur că toate astea se întâmplă.

— Mai degrabă mi-aș tăia o mână și aș mânca-o decât să-l las pe Kai Mori să plătească pentru hainele mele, am spus în silă.

— Nu el plătește, ci firma Graymor Cristane.

S-a înghesuit în mine, silindu-mă să mă dau înapoi.

— Ești angajata noastră și ne reprezinți. Avem un cont bancar doar pentru haine. Nu e nimic personal. E vorba de afaceri. Iar tu arăți tot timpul ca un căcat, așa că iată-ne aici!

A desfăcut brațele, gesticulând spre uriașul magazin pustiu, slab luminat, în care ne aflam acum, la nouă și jumătate seara.

Deci organizaseră totul așa încât să nu mă simt stânjenită de aglomerație.

— Acum ia loc! mi-a poruncit Will. Trebuie să găsesc un sutien care să se asorteze cu noii tăi chiloți.

***

După vreo oră și ceva, eram cu toții în mașina lui Will și goneam prin oraș, cu portbagajul plin de sacoșe. Will era la volan. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase și cât de repede se petrecuse totul. Alex era precum o tornadă, iar ea și Will turuiau, fără să-mi lase timp să gândesc sau să mă împotrivesc. La început, aleseseră pentru mine haine care nu-mi plăceau deloc. Pe urmă am dat deoparte îmbrăcămintea care nu-mi plăcea, păstrând-o pe cea pe care credeam că *aș fi tolerat* s-o port. Iar după alte câteva minute, jocul începuse să-mi placă și devenisem mai maleabilă.

Stăteam pe bancheta din spate, încă uluită de experiența pe care tocmai o trăisem.

Probabil că aveam să mă descotorosesc de majoritatea noilor haine. Plănuiam să le donez în preajma Crăciunului, ca să fac pe cineva fericit de sărbători.

Mama ar fi fost încântată să le aibă. De ce să nu i le dau?

Nu-mi plăcea ca altcineva să plătească pentru lucrurile mele. Mă făcea să mă simt îndatorată.

Dar, pe de altă parte, era distractiv să mă prefac că toate astea erau ale mele. Că, pentru scurt timp, aveam nenumărate sacoșe cu mici comori, că aveam lucruri noi-nouțe, pentru care orice femeie din oraș m-ar fi invidiat.

Ba chiar îmi plăcuse senzația stârnită pe pielea mea de lenjeria gri-ardezie pe care Alex m-a pus s-o încerc în cabina de probă. Mi-am imaginat ce față ar fi făcut Kai dacă m-ar fi văzut îmbrăcată așa.

— Mulțumesc pentru haine! i-am spus lui Alex, care stătea lângă mine. Și pentru că mă duci acasă!

Fata mi-a zâmbit sincer.

— Cu plăcere! Ai fi putut să porți una dintre noile tale ținute, să știi.

S-a uitat la hainele mele ponosite.

Am ridicat din umeri.

— Oricum o să mă culc în curând. Ziua s-a încheiat. N-are sens să murdăresc lucrurile astea noi.

M-am uitat la Will, care fuma. Alex a început să-și butoneze telefonul. Ei doi aveau o relație ciudată. Erau prieteni cu beneficii, dar se culcau și cu alții.

Însă cine eram eu să-i judec? Nu avusesem nici măcar o singură relație sănătoasă în viața mea. Măcar ei se bucurau unul de celălalt.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar.

— Alo! am răspuns.

— Bună, belea mică!

Vocea asta catifelată și profundă picura plăcut în urechea mea. O singură persoană era capabilă să facă așa încât cuvintele astea să sune ca o amenințare.

Respirația mi s-a accelerat, iar inima mi-a pornit în galop.

Dumnezeule! Nu-i mai auzisem vocea de atâta timp. Am privit-o iute pe Alex, apoi pe Will, ca să mă asigur că nu le atrăsesem atenția. Will era cu ochii la șosea, iar Alex privea pe geam.

— Bună! Ăăă...

Am inspirat profund. Mi-am lins buzele uscate.

— Nu prea pot să vorbesc acum. Pot să te sun mai târziu?

— Te-ai distrat în seara asta?

În seara asta? Cum de știa?

Doamne! Kai avea dreptate. Damon era cu ochii pe mine. Sau poate pusese pe cineva să mă urmărească. Oare aflase despre ce se petrecuse azi-noapte?

— Ei o să-ți facă rău. Iar el te va azvârli ca pe un gunoi, pentru că asta sunt târfele. Gunoaie.

Bărbia a început să-mi tremure.

— Dacă aș fi avut de gând s-o las pe soră-mea să-și ofere păsărica prietenilor mei, te-aș fi dat lui Will prima oară. El mi-a fost cel mai loial.

M-am uitat la Will. Conducea liniștit. Habar nu avea cu cine vorbeam.

— Trebuie să închid, i-am spus fratelui meu.

— O să moară! s-a răstit.

Cine? Kai?

— Și nu pentru că m-a trădat, ci pentru că m-ai trădat tu. Va muri numai și numai din vina ta.

Inima îmi bătea așa de tare, că mi se făcuse rău. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că Damon urma s-o facă. Nu avea nimic de pierdut.

În mintea lui exista o delimitare foarte clară între ce considera el că e bine și ce considera că e rău. Trădarea era de neiertat pentru Damon.

Mi-am dres vocea și m-am străduit să mă exprim cât mai vag:

— O să mă ocup eu de asta.

— Deja ți-am luat-o înainte. E miercuri seară. De obicei, la ora asta Kai poate fi găsit la catedrală, nu?

Am închis ochii.

— Te rog, nu! am șoptit.

Mi-a închis.

— Alo?

La naiba! Kai lucra până târziu în serile de miercuri. Pe urmă făcea duș, mânca și mergea în Thunder Bay, la catedrala Sfântul Rafael. Uneori intra în confesional, alteori se plimba și admira lucrările de artă. Câteodată stătea acolo mai puțin de zece minute; alteori, mai mult de o oră.

Oricum, în fiecare seară de miercuri era acolo. Singur.

La urma urmei, era expert în autoapărare. Să-ți schimbi constant rutina zilnică nu ar trebui să fie o măsură de siguranță? Și atunci, de ce se ducea acolo în fiecare miercuri?

Mi-am pus telefonul în buzunar.

— Mă poți duce la Sfântul Rafael? l-am întrebat pe Will.

— În Thunder Bay? De ce?

— Trebuie să ajung acolo.

— Și hainele?

— Mă doare-n cot de ele! am izbucnit. Măcar împrumută-mi mașina... Te rog!

— Bine, bine. Te duc.

A oftat. A rotit volanul spre stânga și a accelerat pe strada îngustă care ducea către autostradă.

Mi-am pus centura.

— Bagă viteză!

CAPITOLUL 19
KAI

În prezent

— Kai?

M-am întors să văd de unde venea vocea.

Catedrala era complet pustie, cu excepția mea și a doi îngrijitori care-și vedeau de treabă, dar ușile rămăseseră neîncuiate. Nu așteptam pe nimeni. Cu brațele încrucișate la piept, am trecut pe lângă tabloul *Drumul Crucii*. Am aruncat o privire pe după pilonii masivi din marmură.

În partea din spate a bisericii stătea Banks, lângă un vas cu apă sfințită. Mă căuta din ochi.

De unde știa că sunt aici?

De fapt, bănuiam: făcuse cercetări temeinice.

Nu fusese la cumpărături? Văzusem pe aplicație toate sumele retrase din cont, și totuși acum purta aceleași haine uzate, aceeași șapcă. Două șuvițe îi atârnau de o parte și de alta a feței.

Nostim! Părea să facă tot ce-i stătea în putință ca să distragă atenția de la faptul că e femeie, însă nu-și dădea seama că hainele pe care le purta îi scoteau pur și simplu în evidență fața. Fiindcă rotunjimile ei și pielea netedă nu erau la vedere, tot ce puteai să faci era să privești singura parte vizibilă a trupului ei.

După întâlnirea noastră de azi-noapte, îi văzusem corpul, iar acum știam ce ascundea sub hainele acelea. Eram excitat.

Am ieșit de după coloană și m-am îndreptat spre ea. M-a zărit imediat.

— Ești singur?

Pentru a nu știu câta oară, a cercetat împrejurimile. Părea tulburată.

Mi-am stăpânit zâmbetul. Oare ce punea la cale?

Am răspuns jucăuș:

— Acum nu mai sunt singur.

— Păi, eu... Ăăă... Mă gândeam că ar fi o ocazie potrivită să discutăm despre nuntă. Asta-i o biserică frumoasă. Să fac o programare pentru cununie?

Am chicotit.

— Bineînțeles. De ce nu?

Evident că nu aveam de gând să mă însor. Nu mai aveam nevoie nici de acces în hotel, dar îmi plăcea la nebunie să am acces la ea. Îmi plăcea fata.

Îmi plăcea mult.

Unde mai pui că era singura mea legătură cu Damon. Încă nu eram pregătit să renunț la ea. După ce îi spuneam lui Gabriel că nu aveam să încheiem nicio înțelegere, Banks urma să dispară instantaneu.

— Te-ai confesat deja? m-a întrebat.

— Nu. N-am mai fost la confesiune de când...

Mi-am coborât tonul.

— De când noi doi am fost aici, împreună.

— Pe bune? Dar vii aici în fiecare săptămână.

— Zău? am luat-o în zeflemea. Cum de ai aflat?

Știam că mă urmărise. Era ca un satelit plasat pe orbita mea, de cine știe cât timp.

Am înaintat pe culoar către ea, lăsându-mi ochii să rătăcească prin sala uriașă. Peste tot scânteia lemnul întunecat: de la arcadele împodobite, care se înălțau 30 de metri deasupra noastră, până la confesionalele din spate și la rândurile de bănci din jurul nostru. Nu mai fusesem la liturghie de ani întregi. Mirosul dulceag de tămâie și de flori încă stăruia.

— Știai că dintre Michael, Will și Damon, Damon a fost primul pe care l-am cunoscut? i-am spus. Prieteni adevărați am devenit abia în liceu, dar pe Damon îl cunoscusem cu mult timp în urmă. Când aveam zece ani, amândoi am primit confirmarea[1] aici.

Am privit din nou în sus și împrejur, după care mi-am coborât ochii spre ea.

— Miercurea, aveam oră de religie în catedrală.

— Și de ce vii în biserica asta?

— Pentru că, deși nu știu pe unde umblă Damon acum, știu pe unde a fost. E posibil să revină aici.

A mijit ochii, nedumerită.

— Ce motiv ar avea să revină la catedrală?

Chiar nu știa? Hm...

Bănuiam că nici Michael și nici Will habar n-aveau. Nu mi se părea ciudat că Damon păstra multe doar pentru el. În fine, cel puțin unele informații.

Informații care, odată aflate, l-ar fi făcut să fie vulnerabil.

Veneam la Sfântul Rafael în fiecare miercuri — aceeași zi din săptămână când, la vârsta de zece ani, veneam aici cu Damon.

[1] În confesiunile romano-catolice și protestante, Taina Confirmării are loc, pentru credincioși, la câțiva ani după botez. Pentru catolici, această ceremonie este însoțită și de prima împărtășanie a credinciosului. (N. red.)

Iar acum reveneam în catedrală din mai multe motive. Catedrala Sfântul Rafael era importantă pentru Damon.

Nu aveam de gând să-i explic toate astea lui Banks. Îmi plăcea să fiu cu un pas înaintea ei și, din moment ce încă nu trecuse de partea mea, nu voiam să-i dau nicio informație.

— Arăți tare drăguț, am complimentat-o.

Observasem că purta ruj purpuriu, care se potrivea cu nuanța roz-închis a buzelor ei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce-mi ascunzi?

— Toate lucrurile de care te-ai putea folosi împotriva mea.

Iritată, a privit în altă parte. Era conștientă că, de-ar fi fost în locul meu, ar fi procedat la fel. Nu eram parteneri... încă.

— Bine! E corect așa. Scuze că te-am deranjat!

Mi-a întors spatele și s-a îndreptat spre ieșire. Am strigat după ea:

— Am văzut cheltuielile de pe cardul de credit al companiei. De ce nu porți hainele noi?

— Ba le port.

S-a răsucit din nou spre mine. Și-a ridicat bluza, dând la iveală o bucățică de lenjerie din dantelă gri-închis, care-i scotea în evidență burta plată, sânii perfecți și pielea minunată. Partea de jos îi încingea mijlocul chiar deasupra buricului. Să văd fiecare rotunjime — de la conturul sânilor până la forma șoldurilor — mi-a stârnit senzația că nu mai am aer.

— Drace!

M-am năpustit spre ea.

Banks a țipat. A țâșnit printre bănci și s-a îndepărtat cât ai clipi. Am izbucnit în râs.

S-a uitat în ochii mei. Un torent de văpăi circula între noi. Mi-am sprijinit palmele pe spătarul băncii din faţa mea. Încordată, Banks aştepta.

— Ai gusturi bune în materie de lenjerie intimă. Sunt surprins.

— Will a ales-o.

Zâmbetul mi-a dispărut instantaneu.

— Will te-a văzut purtând lenjeria asta?

A încuviinţat din cap. Lăsa impresia că era foarte satisfăcută de chestia asta.

— Ba chiar mi-a nimerit măsura la chiloţi. Deşi nu cred că un chilot tanga are destul material încât să-l poţi numi „chilot".

Ticălosul naibii! Am sărit peste bancă, iar ea a zbughit-o înapoi pe culoar. Am alergat după ea. Şapca i-a căzut de pe creştet. Părul i s-a revărsat pe umeri.

Am prins-o de geacă. Am împins-o într-un perete de confesional. Mi-am apăsat trupul pe al ei. Doamne! Acum o simţeam pe deplin. Feşele cu care îşi înfăşurase sânii dispăruseră. Fiecare bucăţică din corpul ei era moale.

Mi-am petrecut degetele în părul ei şi am tras uşor, silind-o să-şi ridice bărbia şi să mă privească în ochi.

— Eşti o mare pacoste! Ţi-aş trage câteva palme la fund, dacă n-aş şti că o să-mi ceri s-o fac iar, doar ca să mă scoţi din pepeni.

— N-o să mă supun ţie niciodată.

— Ei, nu mai spune!

S-a tras aproape de mine. Mi-a şoptit aproape de buze:

— Fără masca ta nu eşti înspăimântător, Kai Mori.

Am tras-o mai tare de păr, iar ea a gemut şi s-a ridicat pe vârfuri, ca să-şi mai domolească durerea.

Nu eram înspăimântător? Voia să spună că n-o intimidam câtuși de puțin.

Fir-ar ea a naibii! Chiar că era o pacoste. Mă întărâta încontinuu. Mândria ei afurisită n-o lăsa să cedeze deloc.

Mi-am dezgolit dinții.

— După ce că ai intrat în necaz fiindcă te-ai încăierat, mai ai și gura mare!

Banks a înghițit în sec.

— N-am chef să vorbesc despre Rika.'

— Cred că ai nevoie să vorbești despre ea.

M-am tras în spate și am privit-o. Furia îi adâncise cuta dintre sprâncene. Îmi dădeam seama că nu se mai prefăcea.

Am înșfăcat-o iar de geacă și am tras-o după mine.

— Ce vrei să...?

— Trebuie să mergem undeva unde putem vorbi, i-am răspuns, silind-o să intre în confesional.

Piciorul meu s-a izbit de băncuța pentru îngenunchiere. Lângă ea se afla și un scăunel de lemn. După ce am închis ușa, m-am așezat și am tras-o pe Banks în poala mea.

— Dă-mi drumul!

— Nu.

— Nu? s-a zburlit ea.

În cămăruță era beznă și abia dacă-i distingeam conturul trupului. Prin panoul de răchită răzbea o lumină firavă. La fel și prin crăpăturile din ușă. În rest, eram complet ascunși de ochii lumii.

Din nou.

— N-o să te ating, i-am făgăduit. O să-mi iau mâinile de pe tine chiar acum, pentru că...

Mi-am sprijinit fruntea de umărul ei.

— Pentru că ceea ce s-a petrecut între noi aici, în urmă cu șase ani, a fost sincer. Hai să păstrăm măcar sinceritatea aceea! Ascultă-mă!

Ultima oară când fuseserăm amândoi în confesional, auzise totul. Tot ce nu voiam să audă ceilalți. Voiam să existe măcar o persoană care mă cunoaște. Nu-mi doream ca relația dintre noi să fie întinată fiindcă mă temeam de ce ar fi putut crede ea despre mine. Voiam ca Banks să mă înțeleagă.

Respira anevoie, însă a rămas tăcută. N-a încercat să fugă.

Mi-am lăsat mâinile să se odihnească pe mijlocul ei.

— Când eram copil, tata îmi spunea povești despre războinici japonezi care, dacă erau învinși în bătălii, își făceau seppuku. Ritualul sinuciderii.

Prin mintea mea se perindau ilustrațiile pe care le văzusem în cărți: bărbați și femei în genunchi, ținând în mâini un pumnal.

Am continuat:

— Folosind un pumnal mic, îl implântau în propriul corp și-și despicau stomacul. Gestul acesta le reda onoarea pierdută.

Ea asculta. M-am lăsat ușor pe spate, trăgând-o odată cu mine.

— Preferau să se sinucidă decât să trăiască dezonorați tot restul vieții. Și nu doar despre ei era vorba, ci și despre onoarea familiei lor.

Banks s-a relaxat un pic.

— Când am fost arestat, totul s-a schimbat pentru mine: viitorul, familia, speranța mea... Chiar și după ce am ieșit din închisoare, vedeam tristețea din privirea mamei și dezamăgirea din privirea tatei.

Lacrimile îmi înțepau ochii. Am simțit-o lăsându-se ușor pe pieptul meu, atentă la ce-i spuneam.

— În afară de a-mi înfige un afurisit de pumnal în burtă, ce-aș fi putut face așa încât tata să mă privească la fel ca înainte?

I-am cuprins talia cu brațele. În jurul nostru, catedrala scârțâia din încheieturi, măturată de vânt.

— Nu puteam fi cu nicio femeie, Banks. Nu puteam să fac sex. Nu puteam nici să beau, nici să zâmbesc și abia dacă mâncam câte ceva. Nu puteam să fac nimic care-mi plăcea, pentru că simțeam că nu merit.

Am șovăit. Nu voiam ca Banks să sufere, dar trebuia să fiu sincer cu ea.

— Toamna trecută, eu, Will și Michael am dezlănțuit iadul asupra Rikăi. Am acuzat-o, am hărțuit-o, am pus-o în pericol și am înspăimântat-o. Am terorizat-o, Banks. Ea mi-a văzut cele mai urâte laturi, și totuși a continuat să-mi vorbească. Să mă asculte. Să mă ia în brațele ei. Și de aici...

Mi s-a frânt glasul. În ochi mi-au apărut lacrimi.

— Eu, Rika și Michael aveam pur și simplu nevoie de clipele acelea, în saună. Fiecare, din motive diferite. Rika m-a ajutat să simt că nu mai eram singur. M-a făcut să mă simt dorit și puternic. Pentru prima oară după mult timp, asta mi-a adus liniștea.

Trupul ei tremura în brațele mele. Plângea încet.

— Dar tu...

Mi-am lipit nasul de gâtul ei, inspirându-i mirosul îmbătător.

— Tu mă faci să mă simt hotărât. Mă faci să mă simt înfometat, nerăbdător. Cu tine, vreau să încetinesc timpul, nu să-l văd trecând mai repede. Când intru pe ușa *dojo*-ului, dimineața, pe tine te caut, nu pe ea. Pe tine.

A expirat prelung și a întors capul spre mine. Ne-am sărutat. Buzele ei s-au contopit cu ale mele. Limbile noastre s-au regăsit. Am gemut. Penisul mi s-a umflat în pantaloni, dureros de tare.

— Acum poți să mă atingi, mi-a șoptit printre săruturi.

N-am așteptat să-mi spună a doua oară.

I-am pipăit mijlocul, simțind dantela lenjeriei și pielea. Am strâns-o cu putere. Adrenalina gonea prin mine. Mi-am pierdut controlul. Fata asta era atât de dulce!

I-am cuprins un sân în palmă, apoi am tras-o spre mine. Mă îmbătam cu atingerea ei.

Am sărutat-o și am mușcat-o de gât.

— Îmi place maioul tău nou. Îl ador.

— O să-ți plătesc pentru haine.

I-am dat jos geaca și i-am tras bluza peste cap.

— Da, așa să faci.

M-a sărutat iarăși.

— Pentru început, poți să-mi plătești purtându-te frumos, i-am spus.

I-am frământat sânii prin dantela care-i acoperea.

— Sunt o pușlama de pe stradă, Mori. Lupt murdar.

Micile sărutări pe care mi le presăra pe obraji mă excitau al naibii de tare.

— Acum nu mai e nevoie să lupți murdar. E rândul tău.

— Rândul meu? Să fac ce anume?

Am ridicat-o ușor din poala mea și am răsucit-o, aducând-o între picioarele mele. Am apucat-o de șolduri. Banks și-a pus palmele pe umerii mei.

— Să te confesezi, i-am răspuns. A venit timpul să faci curățenie în trecutul tău.

A rămas tăcută și nemișcată, probabil gândindu-se la ce ar trebui să facă, la ce ar trebui să-mi spună. Și la ce nu ar fi bine să-mi spună.

— Dă-i drumul! am îndemnat-o.

— Eu...

Degetele ei mi-au cuprins ceafa. A izbucnit într-un râs agitat.

— Ăăă... Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit! Au trecut...

I-am desfăcut jeanșii, lăsându-i să cadă la podea.

— ... șase ani de la ultima mea confesiune.

Și-a scos picioarele din pantaloni și m-a încălecat.

Am închis ochii și am apucat-o de fund. Iată-mă întors înapoi în timp, când eram fericit. În Turnul cu Ceas, cu multă vreme înainte ca totul să se ducă de râpă.

— Nu știu de unde să încep. Am emoții.

— Ai multe păcate, așa-i?

I-am auzit râsul. Am zâmbit.

— Bine, hai să te ajut! În ultimii șase ani, te-ai gândit mult la mine?

A șoptit:

— Da.

Mi-am apăsat degetele pe trupul ei, simțindu-i pielea netedă și dantela chiloților.

— Unele gânduri au fost bune?

Și-a lipit pieptul de al meu. Buzele ei mi-au atins foarte ușor gura.

— Da.

O fierbințeală aprigă se rotea încet în mine. Puteam simți aproape fiecare centimetru de piele dintre picioarele ei. Scula mea îmi apăsa jeanșii.

— Te-ai masturbat în timp ce te gândeai la mine?

A început să gâfâie. Și-a rotit șoldurile și s-a frecat de mine.

Am plesnit-o peste fund.

Banks a țipat și a tresărit.

— Hei!

Și-a frecat locul dureros. I-am luat mâna și am sprijinit-o din nou pe umărul meu.

— Ai fost cam neastâmpărată. Și ce ai folosit? Un vibrator, o pernă?

— Păi... mâna... mâna mea.

Am plesnit-o din nou peste fund și am sărutat-o apăsat, sorbindu-i țipătul. Am frecat locul lovit. Trupul ei s-a relaxat iar.

— Ți-a plăcut azi-noapte? am întrebat-o.

— Da.

Încă o palmă peste fund.

A tresărit.

— Kai...

— Mă placi?

Răsufla greoi în urechea mea, strângându-mă de umeri.

— Da.

Pleosc!

— Mă placi mult?

— Da!

Pleosc! A gemut. Mâinile ei mi se plimbau pe corp. Buzele ei îmi dezmierdau maxilarul.

— Îți place chestia asta, micuțo?

— Da.

Pleosc!

A început să se frece de scula mea, pe deasupra hainelor.

— M-ai mințit vreodată? am întrebat cu voce răgușită.

A rămas nemișcată. Știam răspunsul. De data asta, am plesnit-o de două ori peste fund.

— Ah! a icnit, apăsându-se iar în mine.

— Și eu pot să joc murdar.

Am săltat-o din poală, am răsucit-o cu spatele la mine și i-am dat jos chiloții. Mi-am scos geaca și mi-am desfăcut cureaua. Când mi-am scos penisul din boxeri, am răsuflat ușurat.

Apoi am tras-o iar deasupra mea.

— Poziția asta se numește *reverse cowgirl*, micuțo, i-am mormăit la ureche. Ține-te bine!

Am împins-o ușor în față. Banks s-a sprijinit de mica lespede de sub paravanul de răchită. Eram pregătit s-o pătrund. Era udă. Mi-am împins șoldurile, trăgându-i fundul spre mine, și m-am cufundat în ea dintr-o singură mișcare.

A inspirat profund. Mi-am lăsat capul pe spate, gemând.

Ce fierbinte și strâmtă e!

Mușchii ei mi-au prins scula ca-n menghină.

— O, Doamne! a gâfâit Banks.

I-am prins părul în pumn și i-am tras capul pe spate, implântându-mă din nou.

— Mai tare! Mai repede! mi-a șoptit.

Am început să i-o trag iute și apăsat, în vreme ce ea se sprijinea de mica lespede din fața ei. Își împingea fundul spre mine.

Asta îmi doream. Asta îmi dorisem mereu, încă din prima clipă în care o văzusem. Îmi doream pe cineva care mă cunoștea și care voia să ne pierdem împreună.

Atâția ani mă simțisem neputincios! Cineva îmi dictase mereu când să mănânc, când să dorm, când să merg și când să vorbesc. Când am ieșit din închisoare, nu mă simțeam ca un om. Mă simțeam mai prejos decât un câine. Mi se luase orice fărâmă de autonomie. Mă temusem de consecințele pe care ar fi trebuit să le suport dacă deveneam furios, violent sau amenințător, așa că îmi înăbușeam orice pornire, pentru că nu voiam cu niciun chip să mă întorc la închisoare. Nu voiam să mai fiu vreodată cel care

fusesem. Atunci când stătusem după gratii ucisesem o parte din mine și-mi întristasem părinții.

Iar când am ieșit din închisoare, tot într-un fel de închisoare eram. Trăiam ca o mașinărie, ca să nu mai fac vreo greșeală. Îmi doream din toată inima să simt ceva. Voiam să mă zbat, și mă lupt, și să fac sex. Să posed din nou lumea asta de rahat.

Am strâns din pleoape, delectându-mă cu senzația asta extraordinară. Mi-am desprins mâna din părul ei și i-am mângâiat fundul. Îmi doream să fi fost mai multă lumină, ca să văd dacă se înroșise acolo unde o plesnisem.

Am apucat-o de șolduri și am rămas nemișcat. Am lăsat-o să preia controlul, să se împingă în mine, alunecând în sus și-n jos.

— Hei, Kai! a strigat cineva. Omule, unde ești?

Era vocea lui Will.

Rahat!

Banks a icnit. I-am acoperit gura și am rămas amândoi nemișcați.

— Sssst! i-am șoptit la ureche.

Proptind-o de perete, i-am desfăcut mai mult picioarele, mi-am scos cămașa și am început s-o pătrund din nou.

Alex a strigat:

— Banks!

Ce naiba?! Am încercat să-i înăbuș gemetele.

— O fi pe-aici? Oare Banks l-a găsit? a întrebat Alex.

— Habar n-am. Mașina lui e în fața catedralei, a zis Will. Kai!

Banks s-a desprins de strânsoarea mea.

— M-au adus aici cu mașina, mi-a șoptit ea. Probabil vor să vadă dacă te-am găsit. Trebuie să ne oprim.

— Nu.

Am sărutat-o pe gât și i-am pipăit sânii. Eram aproape de orgasm.

— Ah! a scâncit ea. Mai tare, te rog!

I-am sărutat buzele și obrajii, urechile și gâtul.

— Da, da! O, Doamne!

I-am acoperit din nou gura. Eram amândoi așa de aproape de orgasm, încât nu dădeam nici măcar o ceapă degerată pe faptul că Will și Alex ne-ar fi putut auzi. Nu-mi păsa decât că Banks avea să se rușineze, dacă prietenii mei ne-ar fi surprins așa.

— N-ai fost făcută pentru ei, i-am murmurat la ureche, în vreme ce-i frecam ușor clitorisul. N-ai fost făcută nici pentru Damon, nici pentru Gabriel, nici pentru oricare altul. Ai fost făcută pentru mine. La noapte te vreau în patul meu.

— N-o să dorm în magherniţa aia.

Am plesnit-o iar peste fund. A întins un braț pe spate, m-a apucat de ceafă și m-a sărutat râzând.

Habar n-aveam dacă Will și Alex plecaseră, dar nu mai auzeam nimic, deci fie o șterseseră, fie auziseră zgomotele care răzbăteau din confesional și hotărâseră să plece.

Îi frecam clitorisul tot mai repede, opintindu-mă cât de tare puteam.

— Haide, scumpo, dă-ți drumul!

— Kai..., a scâncit ea.

Apoi trupul i s-a încordat. A rămas nemișcată, în vreme ce o penetram cu înverșunare.

Banks a țipat și a rămas fără suflare. S-a sprijinit de mine, lăsând orgasmul să-i cutreiere trupul.

Dumnezeule! Cât îmi doream să știu ce era în mintea ei acum!

După câteva secunde am ajuns și eu la orgasm. Cu o ultimă opintire, mi-am dat drumul în ea, înfigându-mi degetele în pielea transpirată a șoldurilor ei.

Se ținea strâns de mica lespede. Aștepta să-și recapete suflul. Deodată, confesionalul devenise înăbușitor.

Plăcerea îmi măturа trupul. Amețit, mi-am sprijinit fruntea de spatele ei.

Era incredibilă.

Sfinte! Mama m-ar fi ucis dacă ar fi aflat ce făcusem și unde. Dar, în realitate, puțin îmi păsa.

S-a auzit un bâzâit. Am rămas nemișcat, întrebându-mă dacă suna telefonul meu sau al ei și dacă ar fi trebuit pur și simplu să nu-l luăm în seamă.

Banks s-a desprins încet de mine și s-a aplecat după jeanșii azvârliți pe podea.

A scos telefonul.

A glisat cu degetul pe ecran și a citit ceva.

— Ce-i? am întrebat-o, văzând că înlemnise.

Și-a lăsat mâna să coboare pe lângă trup.

— Vanessa a sosit mai devreme. E deja aici, în Thunder Bay.

CAPITOLUL 20
BANKS

În prezent

Sunetul slab al soneriei a răzbit până în camera lui Damon. Am închis capacul acvariului în care se afla Kore și m-am apropiat de fereastră. În fața casei oprise limuzina pe care tata o trimisese după Kai.

Am simțit o strângere de inimă. Venise timpul s-o cunoască pe Vanessa, iar eu nu-l voiam alături de ea, în casa asta. Nu voiam s-o știu deloc lângă el. De ce sosise Vanessa aici?

Am deschis ușa dormitorului și am coborât scara interioară. I-aș fi putut spune că vreau să rămân cu el, și atunci totul s-ar fi terminat. I-aș fi putut spune că vreau să fiu cu el, iar el m-ar fi luat de aici.

Dar nu-i puteam garanta că aveam să-i fiu loială.

Am dat ocol balustradei și m-am îndreptat spre celelalte trepte. Hanson a deschis ușa și i-a întâmpinat pe oaspeți.

— Bună seara, domnule Mori! Domnule Grayson, domnișoară Fane, vă rog să intrați!

Venise cu Will și cu Rika? Într-un fel, le eram recunoscătoare. Nu voiau ca prietenul lor să facă vreo prostie. Dacă interveneau

ei, nu ar mai fi fost cazul să mă bag eu la mijloc. Nu ar mai fi fost nevoie să aleg.

Când l-am văzut pe Kai, pașii mei au încetinit. Ochii ni s-au întâlnit. M-am silit să nu-i zâmbesc.

Îmi plăcea la nebunie felul în care mă privea. Și-mi plăcea că era de ajuns să-l văd ca să simt o fluturare în piept.

Și-a plimbat ochii pe trupul meu. A observat că-mi pusesem hainele noi. Nu purtam nimic ieșit din comun, dar cel puțin noii jeanși îmi veneau bine. Chiar îmi plăcea tricoul alb, cu decolteu în V și geaca mea. Ba chiar purtam și puțin rimel. Alex mă obligase să-l cumpăr aseară, în timpul ședinței noastre de cumpărături.

— Kai, ce mai faci? a spus Gabriel, apropiindu-se de el cu mâna întinsă.

Dar avea un ton fals, iar Kai era încordat. Nu se puteau păcăli unul pe celălalt.

Am coborât restul treptelor și m-am oprit în dreptul tatălui meu. Nu eram sigură că acolo ar fi trebuit să stau. Dacă alesesem greșit, ceva mai târziu urma să iau parte la o altă confesiune.

Încă mă ustura fundul, după „confesiunea" de aseară.

Gabriel mi-a aruncat în treacăt o privire și s-a răsucit iar spre Kai.

— Ai convins-o să lepede zdrențele alea, a spus el. Bravo! Banks ne cam lipsește în ultimul timp.

Tata mi-a atins ușor bărbia cu degetele, iar Kai a mijit ochii la el.

— Bună, Will! a zis tata, strângându-i mâna. Mă bucur să te văd din nou.

Will a dat din cap, în chip de salut. El și Damon fuseseră foarte apropiați. Dintre noi toți, probabil că el îl cunoștea cel mai bine pe tata.

— Și Erika Fane!

Gabriel a făcut un pas în față, întinzând o mână spre ea.

— Sunt Gabriel Torrance. Cred că-l cunoști pe fiul meu.

Jenată, Rika și-a ferit privirea, dar a dat mâna cu el. Pe urmă și-a retras iute brațul. Nu-mi venea să cred că Michael o lăsase să vină aici fără el. Uneori putea fi destul de orb, dar nu crezusem că e și neghiob.

— Crist e un bărbat norocos, i-a spus taică-miu Rikăi, după care s-a dat laoparte, făcându-le semn să intre. Hai să mergem în cabinet!

Gabriel a luat-o înainte, pe hol, iar eu l-am urmat. Deodată, cineva m-a apucat de geacă. Am scos un icnet când Kai m-a tras înapoi.

Voia să stau lângă el.

— Unde-i Vanessa? l-a întrebat Kai pe Gabriel.

Fluturarea din pieptul meu, stârnită de apropierea lui, s-a prefăcut într-un nod atunci când a rostit numele ei. Am strâns pumnii.

— E pe-aici, a zis Gabriel, zeflemitor.

A intrat în cabinet. S-a dus la biroul lui și, după ce am intrat cu toții, Hanson a închis ușa. Will s-a așezat pe canapeaua tapițată cu piele. Rika a rămas lângă un perete.

Kai s-a așezat la birou, față în față cu Gabriel.

Tata și-a smucit bărbia spre mine.

— Du-te să vezi dacă e gata cina!

— Banks nu mai lucrează pentru tine, a intervenit Kai. De fapt, lucrează pentru mine. Teoretic, bineînțeles.

Contractul nu fusese semnat încă, deci eu nu îi aparțineam lui Kai.

Dar Kai nu a mușcat momeala. S-a relaxat în scaun.

— Înainte să semnez contractul vreau să fac cunoștință cu mireasa.

Tata a chicotit. A luat trabucul pe care îl lăsase în scrumieră.

— Hanson! Adu-o pe nepoata mea!

Servitorul a schițat un gest de aprobare și a ieșit în tăcere din birou.

Am aruncat o privire pe geamul care dădea spre terasă. Câteva femei tinere stăteau la o masă. Nu le-am distins chipurile, dar părul blond-deschis al Vanessei ieșea în evidență. Stătea cu spatele la mine.

Dacă el avea să se simtă atras de Vanessa?

— Și pe când e nunta? s-a interesat Gabriel.

Pentru o clipă, am crezut că-l întrebase pe Kai.

Rika a răspuns:

— N-am stabilit încă data.

— Dar Michael pe unde este?

Rika s-a uitat scurt la Kai, după care a zis:

— Azi are meci.

Tata a rânjit. După cum o privea, era foarte limpede la ce se gândea.

Kai s-a ridicat și s-a oprit în fața Rikăi, acoperind-o cu trupul lui. Tata i-o trăgea din priviri, iar Kai se prinsese. Cutele de pe fruntea lui îi trădau îngrijorarea. Nu se uita la mine. Oare pe unde-i umbla gândul?

Într-un târziu, tăcerea a fost destrămată de o bătaie în ușă.

Ne-am întors cu toții capetele, ca s-o vedem intrând pe Vanessa Nikova.

Nu știu la ce mă așteptasem. Poate crezusem că va fi jenată și va evita să se uite la Kai. Sau poate mă așteptasem să-l văd pe Kai surprins și vrăjit pe loc de nepoata lui Gabriel.

În schimb, s-au măsurat din priviri preț de un minut. Vanessa a închis încet ușa.

Era mai rău decât mă temusem c-o să fie.

Kai o cântărea din ochi de parcă chiar lua în considerare să se însoare cu ea.

Vanessa purta o rochie elegantă, argintie. În combinație cu părul ei blond și cu ochii mari, albaștri, rochia o făcea să pară diafană. Semăna destul de mult cu Rika, doar că Rika era altfel. Ea era plină de viață, pe când Vanessa arăta ca o păpușă ținută în cutie. Absolut neatinsă.

Pe dinăuntru însă nu era chiar atât de pură.

S-a apropiat de Kai. El și-a îndreptat umerii și s-a încordat. Vanessa i-a întins mâna, zâmbind.

— Bună! a zis cu voce dulce.

Mai să-mi dau ochii peste cap. Tipa asta era vicleană, prefăcută.

— Bună!

Kai i-a luat mâna, a strâns-o și, în cele din urmă, i-a dat drumul. După părerea mea, îi ținuse mâna cam mult într-a lui.

— Vanessa, el e Kai Mori, a zis Gabriel. Ei sunt prietenii lui, William Grayson al treilea și Erika Fane.

Vanessa s-a răsucit. Tocurile ei țăcăneau pe podea. S-a apropiat de Will ca să-i strângă mâna. Dar când s-a întors spre Rika, a șovăit. A cântărit-o din priviri. Rika i-a întins o mână. Zâmbea forțat.

— Rika se va mărita curând cu Michael Crist, a explicat Gabriel. Un alt prieten de-ai lui Kai. Din păcate, n-a putut fi cu noi azi.

Vanessa s-a relaxat. Fisura din carapacea ei a dispărut. A dat mâna cu Rika.

— Mă bucur să te cunosc!

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Câinii lătrau undeva departe. Probabil erau flămânzi. Gabriel îi hrănea pe unii și îi înfometa pe alții. Cei care erau aici de ceva vreme învățaseră că, dacă lătrau, nu făceau decât să înrăutățească lucrurile. Gabriel avea constant alți și alți câini, pe care-i supunea la aceeași tortură.

Vanessa a încercat să detensioneze atmosfera:

— Dacă tăcem așa, o să ne împrietenim repede.

Gabriel a izbucnit în râs, Kai a zâmbit, iar eu m-am încruntat.

De ce zâmbea?

De ce mai era aici? Ce fel de joc juca acum? Nu avea de gând să se însoare cu ea, așa că ce rost avea să încerce să se împrietenească?

— Aș vrea să iau puțin aer, i-a spus Vanessa lui Kai. Vii cu mine?

— De acord.

Ea a zâmbit cu toată gura și a pornit spre ușa care se deschidea către terasă.

— Să nu vii după noi! i-a cerut ea în glumă lui Hanson, care se pregătea s-o urmeze. Vrem puțină intimitate.

Au ieșit amândoi. Proprietatea lui Gabriel era mare. Puteau lipsi chiar și o oră. Îndeajuns de mult timp încât ea să-l farmece.

— Du-te și vezi cum stăm cu cina! mi-a cerut iar taică-miu.

Am întors capul. Gabriel se uita la mine. Deci acum urma să le servesc cina celui cu care mă culcam și miresei lui. Fan-tas-tic!

Am ieșit valvârtej și am trântit ușa, fără să-mi ascund furia. Oricum, lui Gabriel nu-i păsa. Știa că-mi voi face datoria în orice condiții, oricât de mult m-aș fi plâns.

Un câine a scheunat afară. Imediat, un altul a scos un urlet jalnic, ca și cum ar fi cerșit ceva. Am intrat în bucătărie. Îl înțelegeam foarte bine pe bietul animal. Și mie îmi venea să urlu, să țip

și să mă lupt până când fie evadam de-aici, fie cineva punea capăt suferinței mele.

— Uau! a exclamat Marina, care se spăla pe mâini la chiuvetă.

Privea cu încântare hainele mele noi.

— Arăți de nota zece. Când s-a petrecut schimbarea?

N-aveam chef să port o discuție despre hainele mele. Fripturile pregătite pentru cină stăteau înșirate pe blatul de bucătărie. Am pus mâna pe un cuțit mare.

Și am început să le tai.

— Acelea sunt fripturile pentru...

Marina a tăcut brusc. Privea cum tăiam carnea în bucățele.

— Sunt fripturile pentru cină! a spus ea, repezindu-se la mine. Banks, ce faci?

I-am zâmbit. Marina a făcut un pas înapoi, mijind ochii la mine.

Probabil nu-și amintea când îi zâmbisem ultima oară.

Am luat un castron mare de pe bufet, am pus în el toate bucățile de carne și am ieșit pe ușa din spate.

Chestia asta nu avea să se sfârșească bine pentru mine, dar, Dumnezeule! Ce bine mă simțeam!

***

— Unde sunt fripturile? a întrebat Gabriel.

Se uita cu asprime la supa de porumb rămasă de la prânzul băieților și la tăvile cu colțunași umpluți cu carne.

Marina îi pregătise pentru prânzul de mâine.

— Am hrănit câinii cu fripturile alea, i-am spus.

Will a pufnit. Vanessa a scos și ea un sunet ciudat. Mă zgâiam la peretele din fața mea, pregătită să suport urmările deciziei mele.

Îmi dădeam seama că, pentru Kai, era amuzant. Stătea de cealaltă parte a mesei. Eram convinsă că și el se uita la mine.

Gabriel a răsuflat prelung.

— A fost de-ajuns să stea doar două săptămâni cu tine ca să devină obraznică din cale-afară, i-a reproșat lui Kai. Așa cum era în adolescență.

La masă s-a lăsat tăcerea. Will a început să mănânce.

— Dar fata poate fi disciplinată, a adăugat taică-miu.

— Zău? a zis Kai.

Eram iritată. Asta nu era treaba nimănui. *Nu-i momentul potrivit, Gabriel!*

Tata a adăugat:

— Spune-i să-și scoată mănușile!

Nenorocitul!

Mi-am dus imediat mâinile la spate. Încercam să le ascund.

Gabriel nu mă putea disciplina în clipa asta. Prin urmare, încerca să-și apere orgoliul umilindu-mă. Kai nu mă văzuse fără mănuși decât cu șase ani în urmă. Atunci când aveam șaptesprezece ani, înainte ca taică-miu să mă „disciplineze".

— Mda, poate altă dată, a spus Gabriel, părând mulțumit de sine. Oricum, în curând, ea o să fie problema ta.

— Poftim? s-a mirat Vanessa.

— Fata face parte din înțelegere, a lămurit-o Gabriel, sorbind din supă. Kai primește hotelul, pe Banks și pe tine. Pe Banks o s-o aibă până la nuntă.

Vanessa a rămas tăcută. Nu-i puteam vedea fața, dar am ghicit ce gândea.

Sau ce bănuia.

— Banks e foarte muncitoare, a intervenit Kai.

A luat un colțunaș și l-a adulmecat.

— A, ce bine! a comentat Vanessa. Banks, de ce nu te duci să-mi despachetezi valizele? Între timp, o să mâncăm.

I-am zis:

— Ți-am rezervat o cameră de hotel.

Tipa a fluturat din mână.

— M-am răzgândit. O să stau aici.

Eu și Rika ne-am privit. Niciuna dintre noi nu era încântată să se afle aici.

Foarte bine! N-are decât să facă ce vrea. M-ar fi bucurat ca Vanessa să stea la hotel, ca să nu existe posibilitatea să ne intersectăm.

M-am rotit pe călcâie și am pornit spre ușă.

— Și să nu-mi dai hainele la câini! mi-a strigat ea.

Nici prin minte nu mi-ar trece așa ceva.

Am închis ușa după mine și am urcat spre camerele de oaspeți. Sinceră să fiu, nu mă deranja să-i îndeplinesc ordinul, dacă așa mi se îngăduia să plec de acolo.

Am găsit valiza ei Louis Vuitton lângă patul din camera de după colț, aproape de cea a tatălui meu. Am început să scot hainele cu încetinitorul, sperând că Rika, Will și Kai vor fi plecați când aveam să termin. Din păcate, Vanessa nu luase cu ea la fel de multe haine cum mă așteptasem.

Firește, putea oricând să-și cumpere alte haine, așa că avea doar câteva valize. Am pus pe umerașe majoritatea hainelor. Am băgat în sertare puloverele, echipamentul ei de sport și lenjeria intimă. Am aranjat ordonat toate cremele ei hidratante, demachiantele, fardurile pe blatul din baie.

Am împins valizele sub pat, am netezit cuvertura și m-am mai uitat o dată prin cameră, ca să mă asigur că sertarele și ușile dulapurilor erau închise, pe urmă am ieșit în hol.

Trecuse mai bine de o oră. Poate că deja plecaseră.

Dar când m-am apropiat de fereastra palierului, am băgat de seamă că ușa spre etajul al treilea era întredeschisă.

Ar fi trebuit s-o închid.

Am deschis-o și am privit în sus, pe scări. Lumina răzbătea pe sub ușa de la capătul lor.

Am urcat treptele încet, cu toate simțurile în alertă. Nimeni nu venea aici, cu excepția mea și a lui Damon.

— Normal că are șerpi! a comentat Rika.

Pe podeaua din camera fratelui meu au răsunat pași.

Ce naiba căuta aici?

— Ce-i cu tine? a întrebat Kai.

Rika părea îngrijorată.

— Te-aș putea întreba același lucru, Kai. Ți-ai pierdut mințile de tot?

M-am încordat. De ce se furișaseră aici? Era și Will cu ei? M-am oprit în capătul scărilor, trăgând cu urechea prin ușa întredeschisă.

— Ce faci acum e o prostie, s-a răstit Rika la el. Altădată te respectam tocmai fiindcă tu nu faci prostii.

— Cazierul meu te contrazice.

Ea a pufnit iritată. Din nou, au răsunat pași.

— Cu mult timp în urmă, mi-ai spus un lucru important, a continuat ea. Ori de câte ori vrei să faci impresie și crezi că ai întins coarda destul de mult, mai fă un pas! Când se întreabă dacă nu cumva ești puțin sărit de pe fix, oamenii nu se pun cu tine.

— Ei, și?

— Iar tu ai făcut mai mult decât un pas.

Rika părea de-a dreptul supărată. Preocupată, așa cum ar trebui să fie un prieten adevărat, în astfel de împrejurări.

— Îmi place persoana care sunt acum. De bine, de rău, parțial și tu ești responsabil pentru asta, i-a zis ea. Dacă te însori cu ea, îți distrugi viața. Nu așa vrem noi să trăiești.

Nu-i puteam vedea prin ușa întredeschisă. Am dedus că stăteau lângă acvariile din partea opusă a camerei.

— Am un plan, i-a spus încet Kai. Trebuie să ai încredere în mine.

S-a lăsat tăcerea. Mai că-mi doream să aud mai multe. Ea își făcea griji pentru el și părea la fel de nedumerită ca mine. Ce plan avea Kai? Voiam ca Rika să insiste. Era posibil ca el să-i spună Rikăi lucruri pe care nu mi le-ar fi spus mie.

Însă discuția lor se încheiase.

Am deschis ușa. Kai și Rika s-au întors spre mine.

El s-a uitat la mănușile mele. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Aici n-ar trebui să intre nimeni, le-am zis.

Kai s-a apropiat de mine.

— Și totuși iată-te! a spus el, aruncându-mi una dintre șepcile mele.

Am prins-o din zbor.

— Tu de ce ai voie să intri aici? Când te-ai mutat cu familia asta? Știu sigur că nu te-ai culcat cu Damon, pentru că te-am avut virgină. Și atunci, ce făceați voi doi împreună? Cine ești tu, de fapt?

Am zâmbit pieziș.

— Sunt dușmanul tău preferat.

A întins fulgerător un braț și m-a apucat de mâini. Am strâns din dinți. Mi-a scos mănușile, aruncându-le pe podea.

La dracu'!

Mi-a privit atent dosul palmelor. Pe una dintre ele se vedea cicatricea unei arsuri de țigară.

De furie, respirația i s-a accelerat. Dar nu a pus întrebări. Probabil că era îndeajuns de isteț să-și dea seama cum mă disciplina Gabriel.

Din fericire, fusese nevoie de o singură „disciplinare" ca să-mi învăț lecția.

Rika a ridicat puțin capul. S-a străduit să arunce o privire discretă către mâinile mele. Cicatricea rotundă avea diametrul unei monede. Pielea era umflată și roz. În ultimii ani, cicatricea se estompase mult. Am privit cu atenție micul semn de pe gâtul Rikăi. Știam că-l căpătase în urma accidentului de mașină care-i omorâse tatăl, cu ani în urmă.

— Habar n-ai ce-mi faci, a zis Kai cu glas sugrumat.

Mi-am ferit privirea. N-am scos nicio vorbă.

Rika s-a îndepărtat ca să ne lase singuri, dar am oprit-o.

— Nu! Rămâi! Kai are nevoie de prietenii lui.

Kai mi-a cercetat chipul.

— Vrei să mă însor cu Vanessa? m-a întrebat. Așa va fi de-acum încolo între noi doi? Tu vei fi micuța mea amantă, la care mă voi strecura în toiul nopții, ca să i-o trag? Ți-ar plăcea?

— Tu crezi că aș accepta așa ceva? m-am răstit.

Îmi venea să plâng. Bărbia îmi tremura. M-am străduit să nu izbucnesc în plâns.

— Uită-te la mine! mi-a cerut Kai.

Rika rămăsese lângă noi, dar se uita în altă parte.

— Uită-te la mine!

Nu l-am ascultat.

— Îmi placi. Te vreau în casa mea. Vreau să te știu în patul meu. Nu-mi convine să nu te văd în fiecare zi. Fii cu mine în seara asta!

Imposibil. Nu puteam petrece împreună decât clipe furate.

Motivul era foarte simplu.

— Îl urăști pe Damon? l-am întrebat.

Și-a îndreptat spatele. Am simțit că un zid s-a ridicat între noi.

Mi-a răspuns:

— El n-are ce să caute între noi. Nu are loc în viața mea.

— Dar are loc într-a mea. Îl iubesc.

Nu i-am lăsat răgaz să-mi dea replica. Am făcut stânga-mprejur și am plecat, coborând în fugă scările.

Destul! Trebuia să plece. Totul se întorsese cu susul în jos din cauza lui. Voiam ca lucrurile să fie din nou simple. Ca atunci când îi fusesem loială unei singure persoane și crezusem că acesta e singurul meu scop în viață.

Îmi doream să revin la vremea în care nu voiam să-i spun „da" lui Kai.

Când încă nu mă îndrăgostisem.

Am ajuns la capătul de jos al scării. Brusc, m-am izbit de David.

— Salut! Pe tine te căutam, Banks.

Am clipit ca să-mi îndepărtez lacrimile. Mi-am ferit privirea.

— Ce vrei?

În spatele meu a răsunat scârțâit de pași pe podea. Lângă noi au apărut Kai și Rika.

David ne-a privit întrebător. Apoi a continuat:

— Super! Toți la un loc. Perfect!

M-a privit în ochi.

— Gabriel vrea să discute cu tine. Du-i în casa de oaspeți!

David a dat să plece.

Casa de oaspeți. L-am apucat de braț. Nu! Acolo își „rezolva" Gabriel problemele, departe de ochii lumii.

Însă David a râs încetișor și mi-a șoptit la ureche:

— E-n regulă. Îți promit că toată lumea va ieși teafără de-acolo.

***

Trecând pe lângă terasa scăldată în luminile aprinse în cinstea venirii Vanessei, i-am condus pe Kai, pe Will și pe Rika pe lângă iaz, spre casa de oaspeți. Era mult mai mare decât orice apartament în care locuisem vreodată cu mama. Kai și Will mai fuseseră aici. Era locul în care Damon își aducea întotdeauna prietenii, în rarele ocazii când îi invita la el.

Acolo, nimeni nu s-ar fi întâlnit cu maică-sa și nici cu mine. Casa era complet mobilată, dotată cu trei dormitoare, două băi, o bucătărie și un salon. De ce alesese Gabriel să-i cheme aici, și nu în biroul lui?

Fațada casei era împodobită cu uși de sticlă superbe. Înăuntru am văzut câțiva bărbați. Pulsul mi s-a accelerat. Ce se petrecea?

Instinctul îmi striga s-o iau la fugă și să-i scot de aici. Aveam o presimțire rea.

Dar David spusese că va fi în regulă. Nu m-ar fi mințit.

Brusc, ușile de sticlă s-au deschis.

— Kai! a strigat tata. Intră!

Picioarele nu mi s-au clintit. Kai m-a ocolit, urmat de Rika și de Will. În cele din urmă, m-am mișcat și eu. Mi-am băgat mâinile în buzunare și am strâns între degete bricegele pe care le ascundeam acolo.

— Îți place? a întrebat Gabriel, gesticulând spre salonul uriaș. E proaspăt reamenajat! Mă gândeam ca tu și Vanessa să stați aici, când veți veni în vizită. Va fi plăcut să am din nou rude prin preajmă.

Ilia a închis ușa după mine. În spatele tatălui meu așteptau trei bărbați. Se mișcau aproape imperceptibil, ca și cum nu voiau să atragă atenția.

Însă eu eram atentă. Mi-am dat seama că voiau să ne înconjoare. Ilia stătea lângă mine, Lev și David lipseau. Probabil erau plecați cu treburi.

Kai s-a oprit în spatele unui fotoliu, cu ochii la Gabriel.

— Ce vrei? Tocmai plecam.

Tatăl meu s-a apropiat de birou și a pus mâna pe un stilou negru. I l-a întins lui Kai.

— Mai rămâne mica problemă a semnării contractului.

Am răsuflat ușurată. Deci Kai nu era în primejdie. Taică-miu ne chemase aici doar pentru contractul ăla idiot, pe care Kai nu-l mai semna odată. Probabil că nu i-l dăduse pe cel pe care îl semnasem eu, la mânie, ieri-dimineață.

— Trimite-l la *dojo*! i-a spus Kai tatălui meu. Dacă nu mai am modificări de făcut, o să-l semnez.

— O să-l semnezi acum. Vanessa e aici, nunta a fost stabilită. Semnezi acum!

L-a privit pe Kai. Din ochii lui Gabriel dispăruseră răbdarea și veselia de până adineauri.

Kai a făcut un pas.

— De unde să știu că n-ai strecurat în contract o clauză pe care n-am văzut-o? Am nevoie de timp să-l citesc, înainte să accept.

Tata și-a coborât brațul și i-a aruncat o privire lui Ilia. A schițat un gest din cap. Era un semnal.

— Îmi pare rău, puștoaico, a murmurat Ilia.

Cum?

Apoi m-a înhățat.

— Hei! am strigat eu.

M-a târât prin încăpere. Îmi răsuceam capul în toate părțile, încercând să văd ce se întâmplă. Totul s-a petrecut foarte repede. Oamenii tatălui meu i-au înhățat pe Rika, pe Kai și pe Will. Kai și-a izbit atacatorul în față, cu podul palmei. Bărbatul a căzut în genunchi.

Eu am fost dusă cu de-a sila în spatele biroului, alături de tatăl meu. Unul dintre tipi l-a lovit pe Kai din spate. Cu un geamăt, Kai s-a prăbușit. Tremurând tot, s-a ridicat anevoie și s-a uitat la prietenii lui, care fuseseră imobilizați

— Ce căcat mai e și ăsta? a urlat el.

Eu mă zbăteam în brațele lui Ilia.

— Dacă nu există un contract semnat, nu există nici înțelegere, a scrâșnit Gabriel. N-o să primești hotelul, iar Banks rămâne a noastră.

— Nu dau o ceapă degerată pe hotel! a strigat Kai.

Cel care-l lovise a încercat să-l îngenuncheze iar. Kai l-a îmbrâncit și s-a întors spre tata.

— Iar ea nu e obligată să stea nicăieri, dacă nu vrea. Banks nu e proprietatea ta!

Ochii lui aruncau flăcări. Era furios și gata de luptă.

Gabriel mi-a zis:

— Vrei să mergi cu el? Du-te!

L-am implorat din ochi: *Nu! Nu-mi face asta!*

— Du-te! mi-a repetat provocator. O să vezi cât timp o să te vrea el! O să vezi ce-o să se întâmple când o să te întorci aici, în genunchi. Doar știi cum răsplătesc eu lipsa de loialitate. Du-te!

Am strâns tare din pleoape. Simțeam toate privirile ațintite asupra mea. Era de nesuportat. Dacă plecam cu el, plecam cu mâna goală. Aș fi fost complet dependentă de Kai.

Îl doream, dar taică-miu avea dreptate. Chiar voiam să dau vrabia din mână pe cioara de pe gard? Nu mă puteam baza pe ceea ce ar fi putut fi între mine și Kai. El reapăruse de curând în peisaj, însă familia o aveam pe viață.

— Îl vrei? a insistat Gabriel. Du-te cu el!

Tremuram, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile. *Te rog!*

Kai mă aștepta.

Era un chin de nedescris.

Kai a întins o mână. Îi auzeam tremurul din voce.

— Vino, scumpo! Ia-mă de mână!

Degetele mă furnicau de dorința de a-l asculta.

Dar nu m-am clintit. Am clătinat încet din cap, în semn de refuz.

Kai a rămas așa, fixându-mă cu privirea. Avea o expresie încremenită. Umerii lui s-au încovoiat încet. Fierbințeala rușinii mi-a năvălit în obraji. Uram să știu că-l făceam să sufere.

Însă amândoi știam că ceea ce era între noi se terminase chiar înainte să înceapă.

— Nu fi așa de surprins! i-a spus Gabriel, cu o notă de mulțumire în glas. Îl iubește pe Damon. Întotdeauna îl va alege pe el.

Suferința din ochii lui Kai s-a transformat în asprime. Și-a îndreptat spatele, netezindu-și cămașa și sacoul. Nu mă scăpa din ochi.

Tata s-a întors spre mine, brusc înveselit:

— Nu cred că te mai vrea.

Mi-am înghițit nodul din gât.

— Dacă nu vii cu mine, va fi război, m-a prevenit Kai, cu voce plată. Și o să fac așa încât să doară. Pune-mă la încercare!

Tata a chicotit. Kai nu juca la cacealma. Eram convinsă de asta. Și era posibil să nu mai fie vorba despre Damon. Acum Kai era furios pe mine.

Din senin, Kai s-a repezit la masă, a luat stiloul și s-a semnat pe linia punctată.

— Kai, nu! a strigat Rika.

Am icnit de uimire.

Priveam îngrozită contractul semnat.

Dumnezeule!

A aruncat stiloul pe birou și a împins sfidător hârtiile spre Gabriel. Apoi s-a întins, m-a înșfăcat de guler și m-a tras spre el, peste birou. Picioarele mele au spulberat hârtiile de pe birou și au dărâmat o veioză.

— Kai..., am murmurat, apucându-l de mâini.

M-au podidit lacrimile.

Ce grozăvie făcuse!

M-a lăsat pe podea, lângă el, și și-a petrecut un braț pe după gâtul meu.

— Acum ești a mea, mi-a spus amenințător, la ureche. Cel puțin până la nuntă.

— Așa, băiete! a exclamat Gabriel, cu un zâmbet.

A luat contractul și a aranjat foile amestecate.

— Kai, ce-ai făcut? a spus Rika.

Dar Kai nu a scos un cuvânt.

— O să-i dau și miresei tale vestea cea bună, a zis Gabriel.

— Ținem legătura, i-a spus Kai.

Mi-a strâns mâna și m-a târât după el. Am ieșit amândoi din casă. Will și Rika ne-au urmat.

— Kai, ascultă-mă! i-a strigat Rika, încercând să-l facă atent la ea.

Kai nu s-a oprit. A dat ocol casei și a pășit pe alee. M-am poticnit. Mușchii mă dureau din pricina efortului de-a ține pasul cu el.

Ne-am oprit în apropiere de mașina lui Will.

— Kai! a mârâit Rika. Nu poți să faci asta!

— Nu gândești limpede, frate, a intervenit Will. Trebuie să luăm contractul înapoi.

— Contractul ăla e cea mai mică grijă a mea! a izbucnit Kai. Aveam nevoie de un avantaj, iar acum îl am.

— Nu! Dă-o dracului! a urlat Rika. Nu poți să...

Kai i-a curmat vorba:

— Damon mă are cu ceva la mână!

Poftim?

Ne-a privit pe toți.

— Cu ceva foarte urât. Înțelegeți?

Am înghețat toți trei.

Damon îl avea la mână? De ce nu auzisem până acum despre asta?

— Cu ce te are la mână? a întrebat Rika, făcând un pas spre el.

Kai a rămas cu ochii în gol. Șovăia. Ce anume nu voia să ne spună?

— Mama lui Damon a murit din cauza mea, a răspuns Kai.

Șocul m-a izbit în plin. Rika și Will rămăseseră fără replică.

Era moartă? Într-un fel, bănuisem. Nimeni n-o mai văzuse și nu mai auzise de ea încă din noaptea aceea, acum șase ani, dar crezusem că Damon sau Gabriel o omorâseră.

Nu că mi-ar fi păsat vreun pic. Afurisita aia dispăruse de pe fața pământului, așa că eram fericită.

Kai a strâns din dinți.

— S-a întâmplat în Noaptea Diavolului, acum șase ani, în *Papa*, ne-a lămurit el. Ea îi... *făcea rău* lui Damon. Și a încercat să-i facă rău lui Banks. M-am pierdut cu firea și am atacat-o. A căzut și s-a rănit.

Amintirile din acea noapte mi-au năvălit în minte. Groaza, greața care mă cuprinsese, cuvintele dezgustătoare pe care le rostise Natalia, durerea lui Damon și... Kai pierzându-și calmul, lovind-o. Apoi vederea sângelui. Kai ne apărase. Da, femeia aia murise. Cu atât mai bine!

— Și abia acum ne spui toate astea? a bâiguit Rika. După atâta timp?

— N-am știut că am ucis-o. Abia anul trecut am aflat, când eram cu toții pe iaht. Tu, Michael și Will erați în apă, iar eu și Damon ne încăieraserăm. Mi-a zis că eu am ucis-o. Pusese la păstrare amănuntul ăsta, pentru orice eventualitate.

Kai a inspirat profund.

— În noaptea aceea, după ce am plecat de la hotel, ea nu a supraviețuit. Damon s-a descotorosit de cadavru ca să mă protejeze. Iar acum se folosește de chestia asta ca să mă amenințe. De-aia trebuie să-l găsesc. Nu vreau să risc să mă întorc la închisoare.

— Și dacă minte? a zis Will. De unde știi că spune adevărul?

— Tu ai risca, în locul meu? a ripostat Kai. De atunci, maică-sa nu a mai fost văzută. Vreau să-i dau de ales: ori o scoate la iveală pe Natalia, cât se poate de vie, ori îmi arată cadavrul ei, ca să-mi pot vedea de viață și chestia asta să nu mă mai apese. Iar dacă nu se-ntâmplă nici una, nici cealaltă, o să-i închid gura lui Damon pentru totdeauna.

— Deci de asta ţineai morţiş să-l găseşti? l-a întrebat Rika.

Will a adăugat:

— Trebuia să ne fi spus mai demult, frate. Încă de anul trecut.

Kai nu a luat în seamă cuvintele lor. M-a împins către Will.

— Ia-o pe Banks! i-a cerut Kai, scoţându-şi geaca.

Şi-a şters nasul. Pe degetul lui mare sclipea o picătură de sânge. Nu observasem când fusese lovit.

— Du-o pe Darcy Street şi pe urmă pleacă! Trebuie să mă liniştesc înainte să mă ocup de ea.

Nici nu m-a privit. S-a urcat în maşina lui şi a plecat în viteză.

Rika, Will şi eu am rămas pe alee, privind în urma lui.

Will m-a înghiontit.

— Ai dat de belea!

CAPITOLUL 21
BANKS

În prezent

— Kai! a țipat Rika, exasperată. Răspunde la telefon! La dracu'!

Era a treia oară când îl suna de când plecaserăm din Thunder Bay. Will conducea, iar Rika stătea lângă el. Eu eram pe bancheta din spate, strângând în pumni bricegele ascunse în buzunare.

Avantaj. A spus că eu sunt avantajul lui. Oare mama lui Damon chiar murise? Probabil că asta se străduia Kai să afle. Nimic nu e mai urât decât să știi că poți fi acuzat oricând de crimă.

Oare Damon chiar l-ar fi denunțat?

— Trebuie să vorbim cu el, i-a spus Rika lui Will, care tocmai își aprindea o țigară.

Însă el a clătinat din cap și a contrazis-o:

— Ba trebuie să-l lăsăm în pace. Kai știe perfect ce are de făcut.

— Nu se aștepta ca evenimentele să ia turnura asta, cretinule! Totul are legătură cu ea.

Rika a gesticulat spre mine.

— Iar acum Kai e băgat până peste cap în chestia asta. Trebuie să vorbesc cu Michael.

Și-a verificat din nou telefonul, iar eu mi-am îndreptat privirea pe geam. Tocmai traversam podul. Mă uitam cum se reflectă luminile orașului în apa neagră a râului.

Nu eram legată prin acel contract. Sclavia nu mai există. Puteam să fug și aveam s-o fac. Îmi dovedisem utilitatea. Tata obținuse ce-și dorise. De-acum, avea să mă primească înapoi cu brațele deschise.

Iar fratele meu nu se aștepta în niciun caz să onorez înțelegerea încheiată de taică-miu.

— Trebuie să vorbești cu el.

Auzisem cuvintele Rikăi, dar mi-am dat seama că mi se adresase abia când am văzut cu coada ochiului că se uita la mine.

— Poftim?

— Trebuie să vorbești cu el, a repetat Rika. Din cauza ta a ajuns Kai în situația asta. Asumă-ți responsabilitatea!

Am râs. *Isuse!* Nu aveam nici cea mai mică vină. Refuzam să accept că aveam vreo responsabilitate. În situația de față, doar bărbații și prostia lor erau de vină. Iar eu mă săturasem să fiu victimă colaterală.

I-am zis:

— Doar ai auzit ce-a spus Kai. Sunt un avantaj. Așa vrea să mă folosească.

— Și tu chiar îl crezi? Putea să te ia pur și simplu, dacă asta voia. A semnat contractul ăla pentru că era furios. Furios pe tine, a subliniat Rika. O să plece urechea la ce-i spui. Îl cunosc de mult timp și, îndată ce se liniștește...

Am mârâit:

— Eu îl cunosc cu mult înainte să-l cunoști tu. N-am nevoie să-mi spui cum e Kai!

Rika a strâns din buze și a tăcut.

— Iar eu îl cunosc de mult mai mult timp decât voi două! a izbucnit Will. Kai a procedat neobișnuit acum, dar se descurcă de o mie de ori mai bine dacă e lăsat în pace, pricepeți? Dacă e dispus să discute cu cineva, va discuta cu Michael. Mai sună-l o dată, Rika!

A oftat și a pus mâna pe telefon. L-a sunat iar pe logodnicul ei.

— Ascultă-mă! mi-a strigat Will.

Am ridicat privirea. Ochii lui mă iscodeau în oglinda retrovizoare.

— Cu sau fără contract — a continuat el —, o să iasă urât. Știi asta, nu?

Da, știam. Chiar dacă Mori lăsa deoparte furia și chiar dacă Natalia era în viață, Damon tot avea să iasă la iveală.

Și exista o probabilitate foarte mare să nu câștige înfruntarea.

Will a suflat în aer un rotocol de fum. A scuturat scrumul țigării pe geam și a virat pe Darcy Street.

— Dacă îl rogi pe Kai să nu-i facă rău lui Damon, o să te asculte. Tot ce ai de făcut este să-l rogi.

Am apucat mânerul portierei, pregătită s-o zbughesc îndată ce Will debloca portiera.

Dar apoi, gândindu-mă la cuvintele lui, mi-am relaxat încet degetele.

Poate că Will avea dreptate. Kai era capabil să insufle frică. Putea fi înspăimântător și rău — la fel cum și eu puteam fi, uneori —, dar nu era crud. Te puteai înțelege cu el. Era rezonabil.

Mi-am luat mâna de pe mânerul portierei. Mașina a oprit pe pantă.

— Am ajuns, a zis Will.

Am privit pe geam. Casa lui Kai — din cărămidă neagră, cu jaluzele rupte la ferestre și cu lumina aprinsă în verandă — arăta

ca desprinsă din filmele de groază. La ce îi folosea locul ăsta? Kai nu locuia aici.

Unde dormea? Unde-şi pregătea mâncarea, unde făcea duş, unde făcea sex?

— Kai te aşteaptă înăuntru.

Am întâlnit din nou ochii lui Will în oglinda retrovizoare.

— De unde ştii?

— Tocmai mi-a trimis un mesaj, a răspuns Will. Asta-i şansa ta.

Ne despărţiserăm de Kai cu mai puţin de o oră în urmă. Probabil că încă nu se calmase.

— Te rog, vorbeşte cu el! mi-a spus Rika, întorcându-se spre mine.

În niciun caz nu voiam să fac ceva pentru ea. Încordarea mi-a învăluit trupul. Dintr-odată, ardeam de nerăbdare să ies din maşină.

Bine. O să-l rog. Nu pentru că ei voiau asta, ci pentru că era posibil să funcţioneze. Damon s-ar fi putut întoarce acasă, iar eu l-aş fi ţinut departe de ei. Foştii lui prieteni şi-ar vedea de viaţă aici, în oraş, în vreme ce fratele meu şi cu mine urma să ne vedem de a noastră.

Am trântit portiera şi am urcat în grabă treptele către casă.

Apoi privirea mea s-a îndreptat către deal, spre casa cocoţată pe culme. Am văzut o lumină la etajul al doilea. Am încetinit pasul.

Arăta precum un licurici care pluteşte deasupra unui lac negru, în noapte. Dar acolo nu mai exista altceva — nicio altă casă, niciun magazin. Iar luminile oraşului nu răzbeau prin pădurea deasă care înconjura casa. Eram la înălţime, izolaţi: doar casa aceea şi casa lui Kai. Oare ştia cine locuia acolo?

Am simţit fiori pe braţe. Casa era superbă. Fusese construită într-o variantă de stil gotic de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Avea frontoane ascuţite şi poartă neagră.

— Te simți bine? a strigat Will.

Se aplecase pe geamul din dreptul lui.

I-am întors spatele și i-am arătat degetul mijlociu. Mi-am continuat drumul spre casă.

Când am ajuns pe verandă, am apăsat clanța. Ușa nu era încuiată.

Înăuntru nu ardea nicio lumină. Doar razele de lună răzbeau prin ferestre, acolo unde jaluzele nu erau trase. Am intrat în hol. Am auzit motorul mașinii lui Will. A demarat chiar înainte să închid ușa.

S-a auzit un *clic* sonor. Mi s-a făcut părul măciucă. M-am uitat în toate părțile. Unde naiba era Kai?

Casa arăta la fel ca ultima oară. Sărac mobilată, totul acoperit cu cearșafuri. Nu avea lămpi. Când am întins mâna și am apăsat pe comutator, vechea plafonieră nu a reacționat.

Când am pășit pe podea, am observat că în aer pluteau fire de praf. Ca și cum cineva tocmai fusese pe-aici, stârnind praful.

Am privit în jur, cu ochii mari.

— Kai?

Vântul bătea cu putere. Deasupra s-a auzit un râcâit. De parcă o creangă s-ar fi frecat de o fereastră.

— Kai! am strigat din nou, de data asta mai tare. Unde ești?

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos, am glisat cu degetul pe ecran și am citit mesajul.

Sunt aproape.

M-am rotit de jur împrejur, iscodind peste tot și încercând să-l zăresc. Am intrat în sufragerie și apoi în salon. M-am uitat chiar și în spatele ușilor.

— Ce naiba?! am mormăit.

Nu vedeam nimic. Nicio umbră, nicio siluetă. Nu auzeam niciun sunet. Casa era cufundată în tăcere.

— Nu vreau să intru în jocul tău! am strigat către scara ce ducea la etaj.

Telefonul mi-a vibrat din nou.

Deja ai intrat în joc.

Am clătinat din cap, iritată. Ce voia să facă? I se părea amuzant?

Mi-am adus aminte cum se distra Kai. Noaptea Diavolului, cu șase ani în urmă. Hotelul, vânătoarea, sala de bal, draperiile... frica.

Atunci, iureșul acela îmi plăcuse, dar acum nu aveam dispoziția potrivită pentru așa ceva.

— Să știi că plec! am strigat în casa pustie.

Am apăsat clanța.

Dar ușa nu s-a mișcat. Am apăsat mai tare, apoi am tras.

În stânga mea sclipea o luminiță verde. Când am privit spre perete, am zărit o minitastatură. Inima mi s-a făcut cât un purice. Casa avea un sistem de alarmă și încuietori automate.

Am tras iar de ușă, în zadar.

— Vreau să ies! Dacă nu mă lași să plec, o să sparg un geam!

Un alt mesaj.

Spuneai că nu sunt înfricoșător. Acum am reușit să te sperii?

— Sunt iritată, nu speriată.

Mincinoaso!

Ce nesimțit!

Am auzit un scârțâit la etaj. Am ridicat privirea. Vântul vuia printre copaci, iar eu mă simțeam foarte singură.

Kai era undeva prin casa asta.

Dacă îl rogi pe Kai să nu-i facă rău lui Damon, o să te asculte.

Mi-am umezit buzele uscate și m-am silit să vorbesc:

— Trebuie să discut cu tine.

Găsește-mă!

— Unde ești?

Stăteam nemișcată.

Am zăbovit câteva secunde, dar nu mi-a răspuns nimeni. Niciun mesaj. Chiar era aici? Nu puteam fi sigură că mesajele veneau de la Kai. Cineva ar fi putut să-i îndese trupul într-un cuptor, să-i ia telefonul și să se joace cu mine ca în filmul *Saw*, când tipul cel rău te întreabă dacă vrei să joci un joc, dar tu oricum n-ai de ales, așa că îl joci ca să nu fii măcelărit cu un satâr, într-un abator.

Și uite-așa, imaginația mea a luat-o razna.

Am strâns telefonul în pumn.

— Unde ești? am strigat din nou.

La etaj.

Nemernicul!

Bine. Ducă-se dracului! Am început să urc scara.

— Dacă mă pui să te caut, o să se lase cu sânge, l-am amenințat.

Un nou mesaj.

Călduț! Te apropii.

Mi-am rotit privirea, cu toate simțurile treze, și am continuat să urc.

— De ce faci toate astea?

Am primit doar două cuvinte drept răspuns:

Foarte cald!

Fruntea mi s-a acoperit de o sudoare rece. Treptele de lemn scârțâiau sub picioarele mele. Odată ajunsă în capul scării, am privit la dreapta. Ușa dormitorului era larg deschisă. Am zărit capătul patului și draperiile albe fremătând din pricina vântului care pătrundea pe fereastra deschisă. Ultima oară când fusesem aici, fereastra nu era deschisă.

Am luat-o către celălalt dormitor.

Rece.

M-am oprit, respirând anevoie. Deci era în dormitorul principal. Gâtlejul mi se uscase. Nu mai puteam înghiți.

Vino-ți în fire! Se joacă cu tine.

M-am întors în dormitorul cel mare.

Telefonul meu a vibrat. M-am uitat la ecran.

Pot să-ți mai spun ceva?

— Ce? am mârâit.

Răspunsul a sosit numaidecât.

N-o să ieși niciodată din casa asta.

Am rămas cu gura căscată. Nu mai puteam gândi coerent.

M-am răsucit, vrând s-o iau la goană, dar Kai a apărut brusc. A ieșit din baie, îmbrăcat în jeanși și în hanorac negru. Purta masca lui argintie.

Speriată, am pășit în spate.

— Ce faci?

Totul era negru. Silueta lui era mai mult un contur. Hainele negre, giulgiul nopții, negrul irisurilor lui... Doar albul ochilor dădea de înțeles că eram în prezența unui om.

— Kai...

Am întins mâinile spre el. Drace! De ce nu puteam să gândesc limpede?!

Am simțit o furnicătură între picioare și am strâns din coapse.

A păşit încet spre mine, iar eu m-am cutremurat. Mâinile îmi tremurau. Am scos un briceag din buzunar și l-am amenințat cu voce gâtuită:

— Înapoi!

Dar el a continuat să înainteze până când m-am trezit cu spatele la perete, chiar lângă dormitorul principal.

Am mârâit:

— Nu mi-e frică de tine.

Capul lui s-a aplecat într-o parte. Craniul acela argintiu părea să spună: „Ba da, ți-e frică".

Spațiul dintre noi se micșora văzând cu ochii. Mâna în care țineam briceagul a țâșnit spre el. Încercam să-l sperii. M-a prins de mână și mi-a smuls briceagul, apoi l-a aruncat peste balustradă. A căzut cu zgomot undeva, la parter.

Mi-a imobilizat încheieturile, țintuindu-le de-o parte și de alta a capului meu.

Îmi era greu să respir. Trupul lui îmi apăsa pieptul.

A rămas așa.

Cu capul aplecat spre mine.

Nici măcar nu-i puteam auzi respirația.

— Ce vrei de la mine? am îngăimat.

De ce nu spunea nimic?

În jurul nostru casa gemea. Rafalele de vânt o zgâlțâiau din toate încheieturile.

Eram singură. Nici picior de om pe o rază de un kilometru și jumătate. Masca lui plutea amenințător deasupra mea și mă simțeam de parcă aș fi avut un cuțit la gât.

La dracu'! Eram înfricoșată. Dumnezeule!

Sudoarea mi se prelingea pe spate. Un val de fierbințeală s-a prelins în jos, acolo unde trupurile noastre se atingeau. Coapsele noastre se suprapuneau, iar pieptul meu devenea tot mai sensibil la arșița răspândită de pieptul lui. Pântecul lui îl apăsa pe al meu. Presiunea sporea, chiar dacă niciunul dintre noi nu făcea vreo mișcare.

Fir-ar să fie!

Tot nu puteam să respir. Trupul îmi zvâcnea, pulsa și ardea. Voiam să țip, să mușc, să...

Să mă predau.

De ce nu mai voiam să fug?

Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui. Eram obosită și înfometată și voiam să-mi înfig ghearele în ceva.

— Mi-e teamă, am șoptit. Mă sperii chiar și când nu porți mască.

Mă speria fiindcă datorită lui simțeam o mulțime de emoții.

Kai nu a făcut nicio mișcare. Pur și simplu mă țintuia în loc. Strânsoarea de pe încheieturile mele a slăbit puțin.

Mi-am ridicat privirea. Buzele mele i-au atins masca:

— Eu...

Habar n-aveam ce voiam să spun.

Sunt doar un avantaj în jocul ăsta de-a șoarecele și pisica, dintre tine și Damon? Doar o unealtă?

Rika avea dreptate. Dacă să mă ia cu el ar fi fost singura lui dorință, m-ar fi luat. Atunci, în casa de oaspeți, Kai dorise să-l aleg pe el.

Pe mine mă voia.

Iar eu îmi doream să știe că fusesem obligată să fac o alegere imposibilă. Dar în mintea mea, în ungherul unde îmi păstram

tainele, aveam să țin mereu la el. Peste zece-douăzeci de ani, aveam să-l urmăresc de la distanță, să-l văd clădindu-și viața. Și voi fi fericită dacă el va fi fericit.

Voiam să știe că-mi plăcea preludiul nostru.

Voiam să știe că-l iubeam.

I-am spus:

— Aș vrea să te pot păstra, dar oamenii ca mine nu primesc ce-și doresc. Ei trebuie să câștige dreptul de-a avea lucrurile de care au nevoie pentru supraviețuire. Și, chiar dacă n-ar fi existat atât de multe secrete între noi doi, tot nu m-aș potrivi în lumea ta, Kai.

— Lumea mea? Vrei să vezi lumea mea?

S-a îndepărtat de mine. A intrat în dormitorul principal.

Ce voia să spună?

Am tras adânc aer în piept. Simțeam că mă voi prăbuși dacă el nu mă sprijinea, dar m-am silit să-mi revin și să-l urmez.

Am auzit un râcâit însoțit de un bufnet. Când am intrat în dormitor, l-am văzut scoțând un panou din perete.

Ce Dumnezeu se petrecea?

Șemineul — sau falsul șemineu, după cum bănuiam — era prins de o bucată de podea care se rotea spre exterior. A ieșit la iveală o deschizătură în perete.

Un coridor secret.

Fără să se uite în urmă, Kai a dispărut în coridor.

Unde se ducea?

Casa asta începea să-și dezvăluie tainele. Știam eu că o cumpărase având un anumit scop în minte!

Am pășit cu grijă prin intrarea secretă. Am privit cu atenție în jur. O scară ducea în jos, luminată de becuri aliniate pe perete.

Am ciulit urechile, dar nu se auzea nimic. Nici măcar sunetul pașilor lui.

— Kai, unde ești?

Cuvintele mele s-au pierdut în neant. Cât de mult coborau treptele astea?

Mi-am strâns geaca pe mine, ca să mă protejez de aerul rece, și am început să cobor. Pentru orice eventualitate, am lăsat deschisă ușa care lega casa de coridorul secret.

Treptele erau din gresie, iar pereții erau străbătuți de fire care conectau becurile între ele. Am pășit pe scara în spirală, sprijinindu-mă de perete. Cu fiecare pas, aerul devenea tot mai răcoros. Coboram rotindu-mă iar și iar. Am clipit apăsat, ca să nu mă ia amețeala.

La ce slujeau toate astea?

După un timp care mi s-a părut nesfârșit, am ajuns la capătul scării. În față se întindea un tunel. De sus pătrundeau razele lunii. Știam că n-ar trebui să-mi fie frică, și totuși nu mă puteam stăpâni. Dacă el ținuse ascuns lucrul ăsta, câte altele ascundea oare? *Mergi înainte, Banks! Cu cât știi mai puțin, cu atât ți-e mai frică, așa că mergi mai departe!*

Am pornit prin tunel, cu ochii-n patru. Am pășit peste un grătar pe sub care curgea un fir de apă. Ridicând ochii, am zărit un alt grătar prin care se vedea cerul negru, spuzit de stele. Mă aflam într-o conductă pentru apa de ploaie. Cel mai probabil, pereții de piatră și tunelul fuseseră construiți cu zeci de ani în urmă. În dreapta mea se vedeau arcade. Bănuiam că altădată tunelul se ramificase în mai multe coridoare, pentru a oferi acces către alte zone ale orașului, dar coridoarele fuseseră zidite. Exista o singură direcție de urmat: înainte.

— Kai! Kai, ești acolo?

Bineînțeles că nu a răspuns. Poate că nu putea să mă audă.

Am grăbit pasul. Am dat peste altă scară. Am început să urc.

Am înghițit în sec. Mi se uscase gâtul. De ore întregi nu mâncasem și nu băusem nimic.

Bine că măcar urcam!

Pășeam grăbită, privind mereu în urma mea, ca să mă asigur că nu sunt urmărită de vreo arătare. Mă dureau mușchii. Am încetinit puțin. Nu eram obișnuită cu un urcuș atât de abrupt. Oare unde ducea scara?

La capătul ei am zărit o ușă care dădea spre o încăpere asemănătoare cu cea prin care trecusem.

Am împins panoul din perete, ca să văd mai bine. S-a mișcat cu ușurință. Ce naiba mai era și asta?

Am pășit într-o încăpere uriașă, cu tavan boltit și mobilată somptuos. Podelele de lemn sclipeau în lumina focului din șemineu. Sub canapelele tapițate cu piele neagră și sub măsuțele din lemn scump se întindea un covor persan lung. Pereții erau înțesați de tablouri. Am văzut o lampă argintie așezată pe un birou plin de hârtii. Muzica răzbătea de undeva, din afara încăperii.

Inima mea bătea nebunește.

Am urmărit firul muzicii și am pășit într-un foaier mare. Mi-am lăsat capul pe spate. Am privit spațiul gol de deasupra mea, rotindu-mă în cerc.

— Dumnezeule!

Holul dădea într-o altă cameră — un living, după cum bănuiam. În spatele meu se înălța o scară lată, având de o parte și de cealaltă alte două holuri, care duceau spre spatele...

Spre spatele casei!

Asta era adevărata lui casă!

Era așa cum mă așteptam să fie casa Kai, ba chiar mai mult de-atât.

Simțeam miros de vopsea proaspătă. Am admirat ramele bogat împodobite ale tablourilor, frumoasele măsuțe, scaune și canapele răspândite prin birou și prin living. Deasupra mea atârna un candelabru cu ciucuri de cristal care se legănau ușor, în curentul ce bătea dinspre culoar.

Era limpede că această casă fusese decorată de un om atent la detalii. Casa reflecta atât descendența japoneză a lui Kai, cât și cea italiană. Elegantă, echilibrată și aerisită, dar în același timp împodobită, bogată în detalii și la fel de luxoasă ca o vilă europeană.

Am urcat treptele negre. Adrenalina îmi gonea prin corp. Oare prietenii lui știau despre locul ăsta?

Era spațios, dar totodată întunecat și intim. Asemenea unei încăperi ascunse de priviri indiscrete.

Ca și cum și-ar fi creat aici un confesional numai al lui.

Sau... propriul Turn cu Ceas, propriul hotel *Papa*...

Am străbătut holurile, călăuzindu-mă după vocea suavă. Cânta o melodie pe care, în cele din urmă, am recunoscut-o: o versiune a melodiei *Paint It, Black*. Am ajuns în dreptul unui dormitor a cărui ușă era deschisă.

Patul negru, cu baldachin, era aranjat impecabil. Cearșaful, cuvertura și pernele fuseseră netezite la perfecție. Pe perete am văzut un tablou înrămat. Zugrăvea o noapte întunecoasă, un soare roșu, ploaie, cocori în zbor...

Iar în centrul imaginii am văzut din nou caracterul acela japonez. Aidoma celui din logoul *dojo*-ului Sensou.

„Război." Aceasta era semnificația caracterului și a numelui „Sensou".

Cineva a închis robinetul dușului. M-am apropiat de ușa băii.

Kai stătea în fața oglinzii mari și rotunde, cu un prosop legat în jurul mijlocului. Își aranja părul cu degetele. Pe spatele lui sclipeau stropi de apă, iar camera era plină de aburi.

M-a privit în oglindă.

Încet, am pășit înăuntru.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Casa de pe colină.

— E a ta? Casa ta adevărată?

Știam că așa e, fiindcă mirosul lui era pretutindeni. Însă în clipa asta nu mai eram sigură ce anume știam cu adevărat și ce nu. Aveam nevoie s-o aud din gura lui.

A dat din cap, în semn că da. A zâmbit.

— Doar n-ai crezut că locuiesc în cocina aia!

Am pufnit în râs, dar eram și gata să izbucnesc în lacrimi. Mă simțeam istovită.

— Kai, pentru Dumnezeu...

Am încercat să protestez. Voiam să-l întreb ce naiba se întâmplă și de ce ține tăinuit locul ăsta, însă Kai nu m-a lăsat să vorbesc.

— Acordă-mi zece minute, OK?

Arăta la fel de obosit cum mă simțeam eu.

— Acordă-mi zece minute cu tine, după care o să ne ocupăm de chestiunile serioase.

A venit lângă mine, mi-a scos geaca și a pus-o pe o bancă, lângă cada care se umplea cu apă. Șuvoiul ce izvora din robinet stârnea bule. Prima mea pornire a fost să mă opun, dar Kai mi-a luat-o înainte:

— Peste zece minute o să-ți explic totul.

Abia dacă-mi mai țineam ochii deschiși. Nu știam cât era ora. Probabil că se făcuse târziu. L-am lăsat să mă dezbrace.

Mi-a scos toate hainele, fără să încerce să mă pipăie ori să mă sărute. Nu m-ar fi deranjat s-o facă, dacă n-aș fi fost atât de obosită.

— Intră în cadă! mi-a cerut.

L-am ascultat. Apa fierbinte mi-a îmbrățișat pielea. Imediat, fiori de plăcere mi-au cutreierat picioarele.

M-am lungit în cadă. Apa mi-a acoperit pieptul. Mi-am cuprins genunchii cu brațele. Kai și-a scos prosopul. Am crezut că vrea să se bage în apă. În loc de asta, și-a pus niște pantaloni de trening.

La vederea goliciunii lui, am simțit o împunsătură în piept și mi-am mușcat buzele. Mi-am ferit privirea, dar tot i-am întrezărit zâmbetul — o dovadă că mă surprinsese în timp ce-l admiram.

Mi-a pus hainele lângă cadă. S-a așezat pe băncuță. A luat un burete și l-a înmuiat în apă.

Apoi mi-a petrecut părul peste un umăr și a început să mă spele pe spate.

Am întins mâna după burete.

— Pot să mă spăl și singură.

A zis cu blândețe:

— Știu că poți.

Nu-mi plăcea ca alții să facă lucruri pentru mine. Mă simțeam aiurea când cineva avea grijă de mine. Nu eram obișnuită.

A stors buretele și a lăsat apa să mi se scurgă pe spate. Am cedat și am închis ochii.

— Mmm..., am îngânat.

Mi-am lăsat capul să alunece într-o parte, în vreme ce el trecea buretele fierbinte peste umărul meu și peste gât. Parcă eram învelită într-o pătură de care nu voiam să mă desprind. Nu vorbeam, iar el nu-mi spunea ce să fac. S-a apucat să-mi spele

părul. Mă ameţeau senzaţiile stârnite de degetele lui care-mi masau pielea capului, de apa fierbinte curgându-mi pe păr. Mirosul lui şi al şamponului pe care-l folosea mă făceau să mă simt euforică, mai bine ca niciodată.

Eram aproape fericită.

După ce mi-a limpezit părul, a început să-mi spele corpul. A dus buretele între picioarele mele. Deodată, m-am dezmeticit şi am deschis ochii.

— Foloseşte-ţi mâinile! l-am rugat. E mai plăcut aşa.

Buzele lui s-au arcuit într-un surâs. A lăsat buretele deoparte. Şi-a săpunit mâinile.

Le-a lăsat să alunece între coapsele mele. S-a aplecat mai mult spre mine.

Eram pe cale să închid din nou ochii, dar apoi am auzit un sunet de apel.

Kai şi-a lungit gâtul, încercând să se uite la ecranul telefonului. Apoi a oftat şi şi-a retras mâinile. S-a şters cu un prosop.

— Ce este?

Mi-am îndreptat spatele.

Kai a glisat cu degetul pe ecran şi a citit ceva. S-a încruntat. Şi-a pus telefonul în buzunar, pe urmă s-a ridicat.

— Michael e la poartă, mi-a răspuns el, aplecându-se să mă sărute pe frunte. Am ceva de rezolvat cu el. Găseşti de îmbrăcat în dormitor. Alege-ţi hainele în care vrei să dormi! Când mă întorc, o să cumpăr ceva de mâncare, bine?

Am dat aprobator din cap. Fără tragere de inimă, l-am lăsat să plece. Kai a ieşit.

Vasăzică prietenii lui ştiau unde locuieşte.

Însă mă întrebam dacă intraseră vreodată aici. Deși făcusem cercetări, nu aflasem despre ascunzătoarea asta. Nu-i văzusem nici pe el, nici pe prietenii lui venind aici.

Casa era superbă. Și, firește, avusesem dreptate de la bun început — Kai nu avea cum să locuiască în șandramaua aia.

M-am spălat, apoi am scos dopul căzii și m-am ridicat în picioare. Am luat un prosop de pe raftul din apropiere, m-am șters și mi-am înfășurat materialul moale și gros în jurul trupului.

Cuprinsă de curiozitate, i-am mirosit sticluța de parfum. După ce m-am pieptănat, m-am dus în dormitor și am luat un tricou dintr-un sertar. Mereu purtasem hainele fratelui meu, pentru că doar asta îmi dădea să port. Când am tras pe mine tricoul lui Kai, am zâmbit. Voiam să-i simt hainele pe corpul meu, voiam ca mirosul lui să mă învăluie.

Am pus prosopul folosit în coșul din baie și mi-am împăturit hainele lăsate lângă cadă.

— Nu! a strigat cineva.

Am încremenit.

— Cum ai putut s-o duci aproape de rahatul ăla cu ochi? a urlat altcineva.

Michael. Eram surprinsă că vocea lui răzbea până aici.

Am ieșit pe hol și m-am apropiat de capătul de sus al scărilor. Privind peste balustradă, am văzut că foaierul era gol. Purtam doar un tricou. Nu aveam de gând să cobor, dacă era cineva acolo. M-am apropiat de treapta cea mai de sus și m-am oprit. Am auzit zgomote în birou.

— Nu-i nevoie să cer permisiunea ta! E capabilă să facă propriile alegeri! a răcnit Kai.

Ea? Vorbeau despre mine?

— Rika e a mea!

Vocea lui Michael era ceva mai potolită, dar încărcată de aceeași furie aprigă.

— E partenera *mea*, dacă ai idee ce înseamnă asta! Noi doi luăm hotărâri împreună!

— Știi ce? Sunt și eu aici! a țipat Rika. Vorbiți cu mine!

Aha! Discutau despre Rika.

Probabil că Michael aflase despre cina din seara asta. Așa cum intuisem, Kai n-ar fi trebuit s-o lase pe Rika să meargă acasă la Gabriel.

L-am văzut pe Will. Stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate la piept, urmărind scena.

Kai a continuat:

— Tu ai spus că Rika e una dintre noi. Poate să-și poarte singură de grijă. Este egală cu noi, deci...

— Nu este egală! a strigat Michael.

Toată lumea a tăcut.

Drace! Tare mi-ar fi plăcut să le văd fețele în clipa asta.

— Niciodată n-o să fie egală cu noi! a adăugat Michael. Pentru mine, întotdeauna va însemna mai mult decât voi.

Inima mi-a pornit la galop. Îmi închipuiam ce față făcuse Kai. Replica lui Michael atârna în aer. Oare pe Kai îl durea că prietenul lui rostise aceste cuvinte?

Pe de altă parte, dacă aș fi fost în locul Rikăi, oare nu m-aș fi așteptat ca bărbatul cu care urma să mă mărit să mă considere mai importantă decât prietenii lui?

Judecând după tăcerea care se lăsase în încăpere, cu toții își dădeau seama că dinamica socială a micii lor echipe tocmai primise o lovitură grea.

— Băieți, vă iubesc, a spus Michael. Dar nu fiți neghiobi! Sunteți prietenii mei. *Ea* este *totul*. Poate că într-o zi o să înțelegeți despre ce naiba vorbesc!

Deodată, Michael a ieșit în foaier și s-a apropiat cu pas apăsat de ușă, cu Rika de mână. Fata se uita cu tristețe peste umăr, către Kai și Will. M-am tras înapoi, să nu fiu văzută.

Era clar că Rikăi îi părea rău că se ajunsese la ceartă. Michael își făcuse griji pentru ea.

Pe deasupra, cu siguranță nu era singurul bărbat care nu voia ca iubita ori soția lui să stea în preajma tatălui meu.

Rika și Michael au plecat, iar Kai și Will au ieșit și ei în foaier. Păreau extenuați.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat Will.

Kai a rămas cu privirea pe ușa pe care ieșise Michael.

— Înseamnă că avem nevoie de Călăreți noi.

CAPITOLUL 22
BANKS

În prezent

— Bună, bună!

Vocea asta m-a smuls din somn.

Am strâns și mai tare din pleoape. În cele din urmă, am observat că în cameră era lumină. Ce naiba! Mă simțeam grea ca o piatră de moară.

Am căscat, m-am ridicat în capul oaselor și m-am întins. O ușă s-a închis. Niște sacoșe de hârtie au foșnit.

— Te-am trezit?

Am recunoscut vocea lui Alex.

— Mda, am mormăit eu.

Pe bune acum, ce era cu tipa asta? De fiecare dată când o scăpam din ochi, mă pomeneam cu ea lângă mine. Aș fi vrut să nu mă placă atât de mult.

Am clipit și am căscat iar.

— Cât e ceasul?

Fără să mai aștept vreun răspuns, m-am întors spre stânga și spre dreapta. Mă așteptam să văd un ceas pe noptierele din dormitorul lui Kai. Aseară adormisem înainte să se întoarcă. Will și

Kai aveau de vorbit, așa că eu rămăsesem în pat, purtând tricoul lui și așteptând.

— Nu-s ceasuri pe-aici, am constatat cu voce tare.

— Așa-i.

A intrat veselă și s-a lăsat pe pat, lângă mine, pe partea cu așternutul mototolit, unde trebuie că dormise Kai.

M-am încruntat. Eram puțin dezamăgită că împărțiserăm pentru prima oară același pat, iar eu dormisem buștean.

— Din câte se pare, casa asta e într-o altă dimensiune. Una în care timpul nu există.

Și-a încovoiat degetele spre mine și a scos un sunet care se voia a fi sinistru.

Pe urmă s-a uitat la ecranul telefonului.

— E două și jumătate.

— După-amiaza?

A încuviințat cu un gest al capului. Și-a dus un braț pe sub cap.

— Cred că erai obosită.

— Și Kai pur și simplu m-a lăsat aici?

Am dat deoparte cuvertura.

— Bineînțeles că nu. Azi a lucrat de acasă, mi-a răspuns ea. Deci a fost aici tot timpul, dar acum e ocupat cu oamenii de la catering. Eu am sosit adineauri. M-a rugat să te trezesc.

Am privit-o nedumerită.

— Catering?

— Pentru petrecere, m-a lămurit Alex. Petrecerea în pijamale pe care Will ține morțiș s-o organizăm în Noaptea Diavolului.

A, da! Parcă auzisem de petrecere. Nu știam că urma să fie găzduită de Kai.

M-am ridicat din pat. La nările mele a ajuns miros de cafea și de pâine prăjită. O tavă aștepta lângă ușă.

— Noaptea Diavolului nu e peste câteva zile? am întrebat.

— Ba da, dar de-acum ei sunt bărbați. Nu dau petreceri în timpul zilelor de lucru.

A zâmbit dulce. M-am uitat prin cameră, după hainele mele. Mi-am adus aminte că le lăsasem la baie.

— Am foarte multe de făcut, i-am zis lui Alex.

M-am repezit în baie, dar hainele nu erau acolo unde le lăsasem. Nu erau nicăieri. *Rahat!*

Dacă Mori semnase contractul, atunci poate că Damon primise de veste și se putea întoarce acasă oricând. Trebuia să vorbesc cu el. Oare îi spusese lui Kai adevărul despre Natalia?

— Ba nu! mi-a strigat Alex. N-ai nimic pentru care să-ți faci griji și nimic la care să te gândești. Kai se ocupă de șeful tău, nu există nicio știre cum că Damon s-a întors, iar astăzi Kai nu are nicio sarcină pentru tine. Mănâncă liniștită!

M-am întors în dormitor. A pus pe pat tava cu mâncare.

— Nu pot să mănânc, i-am spus. Nu pot să rămân aici. Eu...

M-am dus la comodă. Am deschis câteva sertare. În cele din urmă, în al treilea sertar de jos am găsit o pereche de pantaloni de casă.

— Poți face tot ce vrei, mi-a spus Alex cu seriozitate. Și cred că meritățm cu toții puțină distracție, nu?

Am zâmbit pieziș. *Ce-i chestia despre care vorbești? Distracție? N-am auzit niciodată de așa ceva.*

— Dacă pleci, Kai o să vină pur și simplu după tine. Iar noi toți o să mergem după el. Am impresia că belelele se țin scai de noi. N-o să fie un capăt de lume dacă ne simțim bine pentru o noapte.

Am ezitat. Da, Kai *ar fi venit* după mine. Nu mă îndoiam. Dacă, printr-o minune, îl găseam pe Damon, aveam nevoie să discut doar cu el, între patru ochi.

Alex a zâmbit. S-a dus la sacoşele lăsate pe un scaun. Ochii ei sclipeau triumfător.

— Fiindcă ştiu că eşti timidă, mi-am luat libertatea de-a alege pentru tine nişte pijamale speciale pentru petrecerea de diseară.

***

După câteva ore — şi după câteva băuturi pe care Alex mi le-a turnat pe gât —, am considerat că sunt pregătită să cobor la petrecerea care era deja în toi. Kai plecase de acasă după ce mâncasem prânzul pe care mi-l adusese Alex. De azi-noapte nu-l mai văzusem deloc.

Mă întrebam dacă era neliniştit sau într-o dispoziţie proastă după cearta cu Michael, de aseară. Oare era supărat pe mine? Poate considera că din cauza mea fusese silit să semneze contractul, deşi nu era adevărat. Mai ştiam şi că ne împotmoleam tot mai mult în această situaţie. Iar *asta* era, în parte, din vina mea.

Dacă ar fi ştiut că Damon e fratele meu, poate c-ar fi înţeles de ce am sentimente puternice faţă de Damon şi nu s-ar mai fi aşteptat să fac alegeri imposibile.

Ar fi trebuit să-i spun că sunt sora lui Damon. Aşa, ar fi fost un secret în minus, nu? Dar nu aveam nicio garanţie că ar fi renunţat la răzbunare. Pe deasupra, Kai încă nu mă folosise în avantajul lui, dar putea s-o facă oricând. Nu voiam să ştie cât de mare era avantajul pe care îl avea la dispoziţie.

Era limpede că trebuia să vorbesc cu Kai. Ce avea de gând cu contractul? Dacă Vanessa îşi făcea apariţia aici?

Și de ce ținuse casa asta ascunsă de toată lumea? De ce avea o intrare secretă?

Uf! La urma urmei, poate c-ar fi trebuit să port „pijamaua" pe care mi-o cumpărase Alex. Poate că, dacă mă îmbrăcam așa, libidoul lui Kai ar fi fost stimulat și astfel ar fi devenit mai comunicativ.

A, nu! Nici vorbă să port maioul ăla negru și fusta lungă, transparentă, dedesubtul căreia chiloții erau cât se poate de vizibili. Ce Dumnezeu! Alex încercase să mă convingă să port chiar și pantofi cu tocuri!

Mi-am dat jos toate de pe mine și am cotrobăit în sertarele lui Kai până când am găsit o pereche de boxeri. Mi-am pus o cămașă albă, găsită în dressingul lui. I-am îngăduit lui Alex să mă machieze — dermatograf, rimel și puțin ruj —, dar mi-am lăsat părul neatins, ciufulit ca după somn. I-am spus că prefer să port părul așa, mai dezordonat, dar adevărul e că încă nu mă simțeam pregătită să mă aranjez. Nu că nu mi-ar fi plăcut să fiu îmbrăcată frumos și coafată, dar era mai bine s-o iau pas cu pas. Aveam nevoie să simt măcar o urmă de familiaritate. Se întâmplau prea multe, prea repede.

Cel puțin eu eram ceva mai acoperită decât Alex, care purta chiloți minusculi, de mătase roșie, cu tiv dantelat și un corset cu dungi subțiri. M-aș fi învoit să port și eu așa ceva, dar numai în intimitate, pentru Kai.

M-a tras de mână.

— Haide!

Odată ajunsă în hol, m-am mirat să constat cât de întuneric era. Luminile de mai devreme fuseseră stinse. În schimb, pe măsuțele aliniate de-a lungul coridorului pâlpâiau lumânări în sfeșnice. La parter răsuna muzică. Cineva a sunat la ușă.

Râsete și șușoteli se amestecau cu țăcănit de tocuri și clinchet de pahare.

Ne-am îndreptat spre scară. Când am ajuns pe treapta de sus și i-am văzut pe toți cei adunați aici, m-am blocat. Pe unii dintre ei i-am recunoscut. Erau vechi colegi de clasă de-ai lui Damon, din Thunder Bay, sau baschetbaliști, coechipieri de-ai lui Michael.

Mi-am tras mâna dintr-a lui Alex.

— Nu-mi place! N-am ce căuta aici. Nu-mi place chestia asta. Mă simt...

Nu știam ce să spun. Aveam corpul destul de acoperit și, într-adevăr, cu ceva timp în urmă alergasem prin *Papa* purtând doar tricou și boxeri, dar acum...

Toate femeile de la parter erau îmbrăcate doar în lenjerie. Erau sexy. Bronzate. Frumoase. Refuzasem să mă îmbrac așa, dar nici nu simțeam că locul meu era printre ele. Singura persoană de dragul căreia aș fi vrut să port o lenjerie ca asta era Kai. Dar nu puteam s-o fac. Ăsta era mediul lui, nu al meu.

M-am tras în spate. Ar fi fost mai distractiv să rămân aici, la etaj, și să explorez casa. Avea zeci de camere și un pod. Ca să nu mai spun că, dacă exista un coridor secret în birou, musai existau și altele. Orice altceva ar fi fost mai plăcut decât ce se întâmpla la parter.

Două mâini mi-au cuprins șoldurile, din spate, și Kai mi-a șoptit pe neașteptate la ureche:

— Unde crezi că pleci?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu vreau să mă dau în spectacol pentru plăcerea bărbaților.

Pieptul lui s-a zguduit de râs.

— Super! Mă bucur să aud asta. Sunt singurul bărbat a cărui atenție ar trebui să te străduiești s-o atragi. Oricum, scumpo, ai

reușit să-mi atragi atenția cu ani în urmă, când purtai hainele altui bărbat.

M-a sărutat pe tâmplă. Răsuflarea lui încinsă mi-a stârnit fiori pe șira spinării.

— Prin urmare, îți dai seama cât de frumoasă ești acum, când porți hainele mele.

Inima mi-a tresărit. Deodată, m-am simțit mai curajoasă.

Kai a trecut pe lângă mine și a coborât ca să-și întâmpine oaspeții. I-am privit spatele musculos. Purta pantaloni de pijama, asemenea multora dintre musafirii bărbați. M-am simțit din nou excitată.

Nu mai eram intimidată. Am privit în jos.

La petrecerea asta nu era chiar atât de multă lume cum crezusem. La parterul casei ar fi încăput cu ușurință peste o sută de oameni, însă părea că se strânseseră doar 70-80 de persoane din anturajul lor: prieteni apropiați, baschetbaliști, parteneri de afaceri, vechi prieteni din liceu.

Iar locul era amenajat ca pentru o petrecere în pijamale, respectând tema impusă de Will.

Sufrageria era plină de mese cu diverse gustări, iar dintr-un sistem de difuzoare răsuna melodia *Heavy In Your Arms*.

Câțiva servitori circulau purtând tăvi cu aperitive, inclusiv pahare pentru vin umplute cu lapte, peste care fusese pus câte un fursec cu bomboane M&M. Am zâmbit. Mi-am adus aminte cum e să fii copil. Nu mă gândeam la copilăria *mea*, ci la cum ar trebui să fie copilăria în general. Peste tot zăceau mormane de perne. Femei tinere — unele în cămășuțe de noapte, altele în pijamale în stil bărbătesc, ca a mea — stăteau tolănite pe perne, ronțăind gustări și discutând.

Într-un colț al livingului se afla un cort frumos, făcut din cearșafuri. Înăuntru fuseseră atârnate luminițe albe, de Crăciun.

— Petrecerea asta nu e deloc în stilul lui Kai, a spus Alex.

Am privit în jur. Atmosfera petrecerii le stârnea oaspeților chef de joacă. Un tip înalt de aproape doi metri s-a băgat în cort după iubita lui, care chicotea entuziasmată.

— Chiar deloc, a adăugat ea. Eu am pus toate astea la cale.

Alex a sorbit din paharul ei cu Patrón, pe urmă a strivit între dinți o felie de lămâie.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Will avea nevoie să se relaxeze împreună cu prietenii lui. Kai a zis că-i o idee bună, așa că i-a pus casa lui la dispoziție. În sfârșit!

Mi-a întins un shot, dar am refuzat. Încă eram agitată. În plus, voiam să-mi păstrez mintea limpede.

S-a auzit o voce de bărbat:

— Dacă ar fi fost mai priceput, Kai ar fi găsit o soluție ca să te aibă fără să semneze un contract.

Michael s-a apropiat de mine. Nu părea s-o fi zis în derâdere.

În spatele lui era Kai. Iritat, a clătinat din cap și a mormăit:

— Ține-ți gura!

Michael purta pantaloni negri de pijama și era la bustul gol. M-a cântărit din cap până-n picioare.

— Te-ai aranjat destul de frumos, a zâmbit el, după care a coborât vocea: Arăți chiar mai bine decât ultima oară când te-am văzut în pijama.

Respirația mi s-a oprit în gât. Michael s-a răsucit spre petrecăreți. Aștepta să vadă dacă prietenului său îi pică fisa. Ultima oară, cei doi mă văzuseră în pijama cu șase ani în urmă. Pentru

Kai, replica lui Michael făcea aluzie la noi toți și la ce se petrecuse în noaptea aceea de demult, în hotelul *Papa*. Însă, pentru mine, exprimarea lui Michael insinua că se strecurase în patul lui Damon și mă încălecase înainte de cele petrecute la hotel. Îmi reamintea că descoperise că sunt sora lui Damon.

Deci Michael aflase cine sunt. Ei, și? Michael știa că asta n-ar fi schimbat cu nimic situația, iar Michael nu intervenea dacă nu era necesar. Lui Damon îi plăcea tare mult chestia asta. În timp ce Will avea o gură bogată, iar Kai se străduia să-l țină în frâu pe Damon, Michael avea rareori ceva de comentat despre cum voia să se distreze fratele meu.

— Aseară, a fost cât pe-aci să vă încăierați, le-am spus, schimbând subiectul. Ce s-a întâmplat?

Michael a sorbit din berea lui și a spus:

— Nimic. Spre deosebire de fete, noi, bărbații, ne certăm și pe urmă ne împăcăm.

Mare idiot mai ești!

— Ce naiba poartă? a întrebat Kai, privind spre holul de la intrare.

I-am urmărit privirea. Rika tocmai intrase. După ce s-a dezbrăcat de geacă și i-a dat-o servitorului de la intrare, a rămas într-un șort de pijama, cu imprimeu cu fructe de avocado. Șortul era asortat cu tricoul ei, pe care scria: *Sunt* avocata *căzută-n limbă după tine.*

Michael a chicotit.

— Nu-mi vine să cred că mai are pijamaua! Mama i-a dat-o cadou când Rika avea vreo cincisprezece ani. Atunci, chiar mi-a părut rău de Rika fiindcă o primise.

Michael s-a apropiat de iubita lui. Rika a încercat să-și ascundă zâmbetul jenat. El a luat-o în brațe și au izbucnit amândoi în râs.

— Deci am fi putut purta și pijamale obișnuite? am întrebat-o mustrător pe Alex.

Și-a ferit ochii.

— După cum spuneam, poți să faci orice vrei.

Mda.

Ar fi trebuit să interpretez altfel exprimarea ei.

***

A doua ușă după scară.

Din lumânări rămăseseră doar niște resturi. Kai mi-a cerut să mai aduc câteva din dulapul de pe hol. Câteva uși duceau către subsol sau erau folosite drept debarale. Am găsit-o pe cea potrivită și am deschis-o.

Era o încăpere lungă. Partea din spate și pereții laterali erau plini de rafturi. Ținând în mână sfeșnicul cu lumânarea mea, am intrat și am întins un braț, ca să trag de lănțișorul care aprindea becul.

Lănțișorul a scos un sunet, dar becul nu s-a aprins. Am privit în jur. Totuși vedeam destul de bine.

Oare unde erau lumânările?

Am pus sfeșnicul pe podea. Am cercetat rafturile și am scotocit. Mă întrebam de ce era musai să aduc lumânări, când în fața mea se aflau o mulțime de lanterne și de baterii. Pe de altă parte, bogătașilor le plac petrecerile cu lumânări, așa că nu mi-am mai bătut capul.

În sfârșit, le-am găsit.

Dintr-odată, ușa s-a închis cu zgomot și camera a devenit mai întunecoasă. M-am rotit iute pe călcâie.

— Am auzit că ai bătut-o pe Rika, a spus Michael.

S-a apropiat de mine. Era înalt și mătăhălos. Îmi era imposibil să mă strecor pe lângă el și să ies de-aici.

Inima mi-a luat-o la goană. M-am străduit să mă calmez.

— Nici eu n-am scăpat teafără.

I-am întors spatele și m-am apucat să scot niște lumânări dintr-o cutie.

— Și am auzit că ai făcut și un comentariu cum că „o ia la ambele capete".

Am chicotit. M-am întors din nou spre el.

— Și acum ai venit ca să-i răzbuni onoarea?

— Rika e capabilă să-și ducă propriile bătălii.

Evident, Rika nu avea de ales. Trebuia să lupte singură, pentru că Michael nu era nici gelos, nici posesiv, nici nu-și pierdea cumpătul. Din câte văzusem, nu-și bătea capul cu gesturi eroice.

Am clătinat din cap, uimită.

— Dumnezeule! N-ai niciun pic de mândrie?

M-a îmbrâncit în rafturi. Am scăpat lumânările din mână.

S-a aplecat amenințător spre mine. M-am străduit să respir rar.

— Ai grijă! mi-a zis Michael, fierbând de furie. Rika e cea mai veche amintire a mea. Am iubit-o dintotdeauna. Soarele răsare odată cu ea. Mereu a fost așa. Și facem totul împreună. Totul! Nimeni nu ne judecă. Iar dacă încearcă cineva să ne judece, îl punem la pământ. Ai priceput? Data următoare când vrei să arunci calomnii la adresa Rikăi, uită-te în oglindă! O să vezi doar ură de sine și gelozie. Nu știi mai nimic despre noi.

Ne înfruntam din priviri. Pulsul meu atinsese cote alarmante. Oare mi-ar fi păsat dacă Rika ar fi făcut sex cu Will în sauna aceea?

Nu. Nu eram libertină, ca ea, dar nici nu mi-ar fi păsat. Michael avea dreptate. Eram geloasă.

Iar asta era problema mea, nu a Rikăi.

Debaraua s-a luminat dintr-odată. Am privit peste umărul lui Michael și l-am văzut pe Kai. Probabil mă căuta.

Michael s-a răsucit spre el, dar a rămas pe loc. M-am aplecat și am ridicat lumânările împrăștiate pe podea. Kai ne privea bănuitor. Sunt convinsă că scena peste care nimerise părea dubioasă.

Rika a apărut lângă Kai.

— Ce se-ntâmplă aici?

Super! Toată lumea era prezentă!

— Exact asta mă întrebam și eu, a spus Kai, fără să-l slăbească din ochi pe Michael.

În cele din urmă, Michael s-a dat laoparte și le-a răspuns:

— Pur și simplu am pus-o la punct.

Kai a intrat în debara. Rika a păşit în urma lui și a închis ușa.

— Ești OK? m-a întrebat Kai, apropiindu-se de mine.

— Se simte OK, a răspuns Michael în locul meu.

— Pe ea am întrebat-o!

Kai l-a fulgerat din ochi. Rika a păşit între ei.

— Nu era nevoie să vorbești cu Banks, i-a zis lui Michael. Dacă aș fi în locul ei, și eu m-aș simți aiurea.

Am intervenit:

— Nu mă simt deloc aiurea. Apropo, ce-ți mai face nasul?

Rika a zâmbit cu jumătate de gură și s-a apropiat de mine.

— Nu sunt o amenințare pentru tine, înțelegi? Îl iubesc pe Kai, dar nu sunt rivala ta.

— Nu-mi pasă. Lăsați-mă să ies de-aici!

Am încercat să păşesc pe lângă ei şi să ies din debara.

Michael mi s-a pus în cale, însă fără să mă atingă.

— Eu cred că-ți pasă foarte mult. Într-un fel, chiar te înțeleg. Vrei să fim chit?

L-am privit cu nedumerire.

— Poftim?

Să fim chit? Cum adică?

— Despre ce tot vorbești? l-a întrebat Rika.

Michael i-a aruncat lui Kai o privire, pe urmă i-a răspuns:

— Kai te-a avut. De ce să n-o am şi eu pe Banks, măcar o dată?

— Ești nebun? a izbucnit Kai. N-o împart cu nimeni.

A înaintat până când au ajuns să stea nas în nas. Michael şi-a îndreptat spatele. Cei doi deveniseră două ziduri, înfruntându-se direct.

— Serios? De ce n-o lași pe ea să aleagă? Să vedem ce spune!

Kai nu părea în apele lui. Nu ştia dacă era cazul să râdă sau să se bată.

Am rămas cu gura căscată. Încercam să-mi dau seama dacă Michael glumea.

Dar Rika nu arăta deloc descumpănită. Îl privea neliniştită pe Michael.

Michael s-a răsucit către mine. Privirea i s-a mai îmblânzit.

— Ești foarte frumoasă, mi-a zis. Rika l-a avut pe Kai. Tu mă vrei? Aşa, toți vom fi chit.

Eram stupefiată. Doar nu vorbea serios!

— Michael! a exclamat Rika, făcând un pas în față. Nu-mi place jocul ăsta.

— Ai impresia că mă joc? a întrebat-o el.

S-a încordat toată.

Privirea mea s-a intersectat cu a lui Kai. Poate că aștepta să-mi audă răspunsul. Dacă alegeam greșit, probabil că avea să intervină.

Kai nu mă împărțea cu alții.

Mi-am stăpânit un zâmbet. Nici nu voiam să mă împartă.

I-am văzut pe Rika și pe Michael schimbând o privire. Asprimea din ochii lui s-a stins.

Michael nu vorbise serios. Ea era a lui, el era al ei. Știau foarte bine pe cine doreau.

Dar tot nu-mi plăcea că Michael mă lua peste picior. Puteam și eu să fac asta.

— Dacă m-aș culca cu tine, aș fi pe picior de egalitate cu Rika? i-am spus. Sunt mai ambițioasă de-atât. Eu vreau să fiu la egalitate cu Kai.

Michael s-a încruntat. Nu înțelegea. Când m-am uitat la Rika, ea a zâmbit.

— E isteață, nu?

— Cum adică?

Michael s-a uitat la Rika, apoi la Kai.

— Ce tot spui?

Rika m-a tras ușor spre ea.

— Înseamnă că, dacă m-a avut Kai, atunci și Banks trebuie să mă aibă.

L-a privit pe Michael.

— Așa e corect, nu?

Michael s-a încruntat. Kai era uluit.

Inima mi se zbătea în piept. Nu știam dacă jucasem cu adevărat la cacealma. Nu mă gândisem atât de departe când deschisesem gura, însă știam un lucru. Îmi plăcea că în clipa asta simțeam ochii lui Kai pe spatele meu. Îmi plăcea să mă privească și știam că voiam să fac asta pentru el.

Rika și-a pus palmele pe șoldurile mele, iar eu am dat să protestez.

— Eu nu...

— Ce-ți face el și-ți place? mi-a șoptit, aplecându-se spre mine.

— Ăăă..., am bâiguit. Îmi mușcă buzele.

Rika a gâfâit. Gura ei a acoperit-o pe a mea.

— Da, și mie îmi place când Michael îmi face asta.

Mi-a mușcat buza de jos și a tras cu dinții de ea.

Am scâncit. Respirația mea s-a iuțit. Simțeam un început de excitare.

— Doar că Michael mă mușcă de aici, mi-a șoptit Rika.

Mi-a luat mâna și mi-a dus-o între picioare. Am zâmbit.

M-a sărutat. I-am cuprins mijlocul. Ce naiba făceam?

A închis ochii și mi-a mușcat din nou buza de jos. Limba ei a atins-o pe a mea. Răsuflarea ei fierbinte și cu aromă dulceagă mă pârjolea. Am gemut. Locul acela atât de sensibil dintre picioarele mele a început să pulseze.

— Ar trebui să le vezi fețele, mi-a șoptit ea, mușcându-mă de lobul urechii. Sunt pe cale să-și piardă mințile.

Am chicotit. Mi-am lăsat capul pe spate, lăsând-o să-mi devoreze gâtul. Îmi plăcea ca el să mă vadă așa. Îmi plăcea să mă privească în vreme ce simțeam plăcere.

Mi-am aplecat din nou capul, iar părul mi-a căzut în ochi. M-am lipit de Rika și am preluat conducerea. Am împins-o în spate, peste rafturi. I-am cuprins fața în palme și am sărutat-o. A gemut și a început să se frece de mine.

— Atinge-mă! a gâfâit, cu gura lipită de buzele mele.

— Fir-ar să fie! a icnit Michael.

Cu un zâmbet, m-am repezit să o sărut din nou. Încet, mi-am băgat mâinile sub tricoul ei. Rika a înțeles mesajul și și-a scos tricoul, descoperindu-și sânii goi. Mi-am mușcat buza de jos. Privind în ochii ei, i-am cuprins un sân în palmă.

Rika a scos un geamăt.

— Banks..., a șoptit Kai, aproape fără suflare.

Nu m-am uitat la el.

Rika a început să descheie nasturii cămășii pe care o purtam. Fiecare bucățică din mine tânjea să fie atinsă. Nu aveam răbdare să mai aștept. Puteam să simt limba lui Kai pe spatele meu, chiar dacă nu mă atingea. Îi simțeam dinții și mâinile pe sânii mei.

Cămașa a căzut la podea. Trupurile noastre s-au lipit iar. Sfârcurile noastre se frecau unele de altele. I-am mușcat buzele, dorindu-mi să pot vedea chipul lui Kai. Dar nu eram sigură că era bine să întorc capul spre el. Nu voiam să rup vraja.

Ne-am sărutat, ne-am lins, ne-am mușcat și am gâfâit. Când ea mi-a luat sânul drept în palmă și mi-a lins gâtul, fiecare centimetru din pielea mea s-a umezit de transpirație. Ne frecam una de cealaltă, înnebunite de dorință. Dumnezeule, cât de udă eram!

— Rika, scoate-i boxerii! a cerut Kai cu voce răgușită.

Ea a zâmbit larg. Și-a strecurat degetele pe sub boxerii mei, trăgându-i în jos. Nu m-am împotrivit deloc.

I-am scos șortul de pijama. Aproape toate hainele noastre zăceau pe podea. Continuam să ne sărutăm și să ne pipăim.

În sfârșit, am întors capul. Michael stătea în spatele nostru, dar Kai se mutase în colțul de lângă ușă, ca să aibă o perspectivă mai bună. Ne urmărea, cu trupul dureros de încordat. Scula lui în erecție împungea pantalonii de trening.

Obraz lângă obraz, eu și Rika ne-am uitat la băieți. Rika îmi presăra mici săruturi în colțurile buzelor.

— Vrem să ne-o trageți, le-a spus Rika băieților.

Am dat aprobator din cap. Mi-am adâncit privirea în ochii întunecați ai lui Kai. Mi-am strecurat degetele sub chiloții Rikăi, ispitindu-l.

Kai s-a apropiat imediat de mine, și-a înfipt degetele în părul meu și mi-a tras capul pe spate. M-a sărutat atât de apăsat și de sălbatic, că m-a lăsat fără suflare.

Cât ai clipi, Michael a luat-o pe Rika de lângă mine. Am auzit zgomotul unei țesături sfâșiate, după care șoapta răgușită a lui Michael:

— Ah, Monstrulețule! Te iubesc!

Kai m-a aplecat. Cu chiloții în vine, mi-am sprijinit mâinile de rafturile din fața mea, iar Kai și-a potrivit penisul între coapsele mele. Abia am avut timp să trag aer în piept. Kai m-a pătruns complet, dintr-o singură opintire.

Am țipat. Durerea aceea dulce m-a străbătut până în adâncuri. Am privit într-o parte. Rika stătea cu pieptul lipit de un raft. Michael îi ridicase un picior, ținând-o de genunchi, iar acum o penetra înverșunat. Își lipise fața de gâtul ei. Rika întinsese un braț pe spate și îl ținea de ceafă.

Kai a scos un geamăt. M-a apucat de păr și mi-a tras din nou capul pe spate.

— Cred că ți-a plăcut cam mult ce-ai făcut cu Rika, mi-a murmurat la ureche. Așa e?

Am scâncit și am închis ochii. Abia mai eram în stare să gândesc.

— Pot să spun că de-acum încolo n-o să mai încerc să-i sparg nasul, i-am răspuns.

A râs scurt.

— Foarte bine!

M-a tras mai tare de păr. Mi-am răsucit capul spre el, gustându-i buzele. Debaraua s-a umplut de gemete și gâfâieli.

Nu aveam să-l opresc. Nu l-aș fi oprit niciodată. Nu puteam schimba trecutul. Aveam de gând să fur toate clipele care ne mai rămâseseră de petrecut împreună și apoi, după ce se terminau, urma să tânjesc la ele. Am închis ochii. M-am bucurat de toate senzațiile pe care le simțeam. Voiam să mi le întipăresc în memorie.

Kai m-a apucat de șolduri și mi-a șoptit la ureche:

— Îmi placi, micuțo.

Am zâmbit. Uram porecla asta la fel de mult cum uram atunci când îmi zicea *puștoaico*.

I-am răspuns:

— Și tu îmi placi.

Te iubesc.

***

Când m-am trezit a doua zi, am aruncat o privire în jur. Din nou, Kai nu era lângă mine. Oare când plecase? Ne băgaserăm în pat împreună. Măcar apucase să doarmă? Mereu părea că are ceva de făcut sau ceva la care să se gândească. M-am frecat la ochi și am căscat, apoi m-am uitat la ecranul telefonului. Era trecut de opt. Cam târziu față de ora la care mă trezeam de obicei. Merseserăm la culcare cu doar cu șase ore în urmă.

M-am ridicat și am scotocit iar prin sertarele comodei. Am găsit o altă pereche de boxeri curați. Mi i-am pus și m-am îndreptat spre dressing. Am făcut ochii mari, văzând cât de încăpător era. Cotrobăisem pe-aici chiar ieri, ca să găsesc o cămașă pentru petrecere, dar nu avusesem timp să-i admir dressingul.

Am intrat. Mirosul lui Kai mi-a inundat nările. Mă simțeam puțin amețită.

Dressingul ăsta reflecta perfect personalitatea lui Kai. Între toate articolele de îmbrăcăminte exista o distanță egală. Kai era genul de om care se mândrește cu fiecare aspect din viața lui, indiferent cât de neînsemnat.

Mi-am trecut degetele peste cămășile albe. Am pipăit bumbacul moale și răcoros. Mă miram că mă lăsase să-l ating și să-mi transfer „microbii" pe pielea lui. Am râs încetișor. Kai era o combinație între Christian Grey, Howard Hughes și Patrick Bateman[1].

Am împins toate umerașele într-un capăt, îndesând cămășile unele într-altele și stricându-i mica lume perfectă. Am ales una albastră, cu mâneci lungi. M-am îmbrăcat cu ea, am încheiat nasturii și am ieșit din dressing.

În curând, trebuia să mă duc acasă și să iau haine curate. De două zile le purtam pe ale lui Kai.

Am ieșit în hol și am coborât în living. Angajații firmei de catering făcuseră curat după plecarea oaspeților. Am observat că acel cort din cearșafuri și mormanele de perne rămăseseră la locul lor.

L-am auzit pe Kai:

— Damon nu e în *Papa*. Am verificat și la etajul doisprezece.

Am încetinit pasul.

— Și ești sigur că nu e la alt etaj? a întrebat Michael.

— Da. Nu e acolo.

M-am uitat pe furiș la ei. Kai și prietenii lui — Will, Michael și Rika — stăteau adunați în jurul mesei, mâncând micul-dejun.

[1] Protagonistul controversatului roman *American Psycho*, scris de Bret Easton Ellis și ecranizat în anul 2000. Patrick este un tânăr bancher newyorkez care ascunde, sub o aparență de normalitate, porniri ucigașe și sadice. (N. red.)

Niciunul dintre ei nu se schimbase. Purtau aceleași haine ca aseară.

Rika a ridicat un plic galben, mare. A răsfirat pe masă un morman de cutii micuțe. Să fi fost cutii de chibrituri?

— Nu știm dacă ăsta e de la el, i-a spus Rika lui Kai.

— Și de la cine altcineva ar putea să fie?

— Uită-te la timbru! s-a răstit ea iritată, aruncându-i plicul peste masă. A fost expediat din Ciudad de México. Damon nu e aici.

— Uită-te la cutiile de chibrituri! i-a strigat Kai. Damon ar fi putut să-i ceară cuiva să expedieze plicul dintr-un anumit loc. Și l-a expediat la adresa ta. Ți-a transmis un mesaj. Acum nu mă mai amenință doar pe mine.

Kai a înhățat plicul și i l-a aruncat înapoi.

Chibrituri. În mormanul de mici cutii de pe masă am observat una argintie.

Am recunoscut-o imediat. Purta logoul *Realm*, un club de noapte din Meridian City, pe care îl frecventau și foștii amici ai fratelui meu. De fapt, toate cutiile fuseseră trimise de aceeași persoană? Din cauza asta era îngrijorat Kai?

Michael și-a trecut o mână prin păr și peste față.

— Și ce ai de gând să faci? l-a provocat pe Kai. Să-ți pierzi mințile alergând în cerc, în vreme ce el râde de noi? Damon se joacă. N-o să facă nimic.

— De unde știi?

— Pentru că anul trecut a avut o mulțime de ocazii să mă atace, dar s-a oprit! De fiecare dată!

Rika a subliniat:

— Îi place să se joace cu mințile noastre. Asta-i tot. Las-o baltă!

— De ce spui mereu asta? a cerut Kai să afle.

Rika a șovăit, cu ochii la el.

— Cum adică?

— Ori de câte ori vrem să ne răfuim cu el, ne spui s-o lăsăm baltă. Damon mă are la mână și, în plus, a încercat să-l omoare pe Will. Ce naiba e cu tine? De ce îl protejezi?

Ea a rămas cu gura căscată, iar inima mea a luat-o razna. Rika părea ofensată de acuzația lui Kai.

S-a uitat la Michael, apoi la Will. Amândoi o priveau lung. Rika îl proteja pe Damon? De ce credeau așa ceva?

Nimeni nu rostea niciun cuvânt. Rika a pufnit enervată. Și-a luat farfuria și s-a dus la ușă. Se îndrepta spre mine.

M-am dat laoparte din calea ei. Rika a trecut grăbită pe lângă mine, fără să-mi arunce nici măcar o privire.

Kai m-a observat. Chipul i s-a îndulcit.

— Ți-e foame? m-a întrebat.

Am privit masa plină de bunătăți.

— Da, o să mănânc. Așteaptă un minut!

Am ieșit din încăpere și am intrat în birou tocmai la timp ca s-o văd pe Rika dispărând în grădină, cu tot cu farfurie.

După cele petrecute azi-noapte, nu puteam spune că ne împrieteniserăm, dar eram curioasă: dacă fratele meu îi trimisese Rikăi un plic ca s-o sperie, de ce nu era îngrijorată? Nu numai Kai observase comportamentul ei. Felul în care Michael și Will o priviseră...

Am ieșit în grădină. S-a așezat pe pământ, cu spatele proptit de un copac. Și-a sprijinit capul de trunchiul lui și a pus farfuria alături.

M-am așezat și eu pe pământ.

— Bună!

M-a salutat în tăcere, cu un gest al capului. Era cu mintea aiurea.

— Damon ți-a trimis cutii de chibrituri? De ce?

A ridicat din umeri.

— Le colecționez. Tata îmi aducea și el cutii din călătoriile lui. Am început să le păstrez. Michael a continuat tradiția. Mi-a adus și el câteva.

Deci Damon știa că Rikăi îi plac cutiile de chibrituri.

— Iar Damon ți-a trimis unele din Meridian City, am zis.

Frate-miu voia ca ea să știe că fusese în oraș. Sau că era în oraș chiar în clipa asta.

Pentru o vreme, Rika a păstrat tăcerea. Aș fi vrut s-o întreb mai multe — de pildă, de ce nu era mai îngrijorată —, dar nu eram prietene și știam că nu are încredere în mine. Cu toate acestea, după ce se petrecuse azi-noapte, speram să putem discuta mai deschis.

— Ai crescut alături de Damon? m-a întrebat ea.

— Da, o perioadă.

Rika a dat să spună ceva, dar s-a stăpânit.

— Ai văzut vreodată chestii... ciudate? m-a întrebat, făcându-și de lucru cu degetele.

Deci știa și ea?

— Ți-a spus Damon ceva? am iscodit-o.

A clătinat din cap, în semn că nu.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar fratele lui Michael, Trevor, mi-a zis ceva odată. N-aveam niciun motiv să-l cred, dar, până la urmă, de ce ar fi inventat o poveste ca asta? Mai ales că ce mi-a istorisit pare adevărat, dacă judecăm după ce fel de om este Damon.

În cele din urmă, a ridicat ochii spre mine. Mi s-a făcut frică de ceea ce se pregătea să spună. Damon nu voia să se afle despre

ce se întâmpla în casa noastră. Nu puteam vorbi despre acest subiect.

— Trevor mi-a zis că Natalia Torrance a început să-i facă rău lui Damon încă de când el avea doisprezece ani.

Rika a închis ochii. Și-a coborât vocea.

— Mi-a mai spus și că mama lui Damon îl viola.

Deci știa! Oare îi spusese lui Michael?

— Doamne, îmi vine să vomit numai cât mă gândesc!

A tras adânc aer în piept.

Apoi a ridicat din umeri și a fluturat din mână.

— Nu contează. Chiar dacă e adevărat, asta nu poate justifica purtarea lui. Dar tot cred că, dacă Damon ar fi vrut să facă ceva, ar fi făcut-o demult. Și ar trebui să-l lăsăm în pace. Poate că a suferit. Chiar dacă n-o să-l iert niciodată, să-l lăsăm să-și găsească liniștea! E un om bolnav. Nimic bun nu se întâmplă dacă zădărăști un urs adormit.

Eram de acord cu ea. Fratele meu nu avea nicio scuză. O mulțime de oameni au probleme, și totuși se comportă normal.

Teoretic.

Dar atunci când ești victima unui abuz și trăiești cu coșmarul ăsta în minte zi de zi, e altfel. Nimeni nu trece teafăr peste o asemenea experiență. Poate că unii pur și simplu sunt capabili să se prefacă mai bine. Cum altfel să îndure atrocitățile pe care au fost siliți să le suporte?

— Damon nu a plâns niciodată, i-am spus cu voce liniștită. Niciodată nu l-am văzut cu lacrimi în ochi.

Rika tăcea. Mi-am ridicat ochii către cer.

Îmi simțeam pulsul zvâcnind în timpane.

— Când maică-sa venea la el, Damon mă punea să mă ascund. Mă obliga să stau dulap, cu căști pe urechi. Și după ce se

termina, mă lăsa să ies, iar el se ducea să facă duș. Uneori stătea în baie și câte o oră. Alteori, trei-patru ore.

Am izbucnit în lacrimi.

Câteodată, scârțâitul patului acoperea muzica din căștile mele. Încă îmi aminteam sunetul acela.

— Stătea sub duș atât cât era nevoie ca să-și revină. Uneori avea tăieturi pe brațe și pe piept. Depindea de anotimp și de cât de mult îl acopereau hainele pe care le purta.

Lacrimile mi se prelingeau pe tâmple.

— Când avea cincisprezece ani, Damon a început să se taie pe tălpi, ca să simtă durerea la fiecare pas. Nu pricepeam cum de putea alerga pe terenul de baschet când avea durerile alea. Uneori, venea acasă cu șosetele îmbibate de sânge.

M-am uitat la Rika. Albastrul ochilor ei lucea de lacrimi.

Am vorbit mai departe:

— Mai făcea și alte lucruri. Mă punea să-l rănesc... Într-o noapte, a venit rândul lui s-o rănească pe maică-sa.

Damon o snopise pe Natalia. Amândoi crezuserăm că era ultima oară când o vedeam. De atunci, Damon nu se mai tăiase singur, pentru că văzuse cât de bine se simțea rănindu-i *pe alții*. Nu mai era nevoie să sufere el.

Am continuat:

— Damon se hrănește cu durere. Mereu găsește o modalitate să ia suferința, s-o răsucească și să și-o bage pe gât, ca s-o înghită. El e făcut din durere. Voi toți puteți s-o îndurați până când o depășiți, dar Damon... El vrea să fie în iad.

Acolo se simțea cel mai bine.

M-am uitat la cer.

— Chiar și așa... n-a plâns niciodată.

CAPITOLUL 23
KAI

În prezent

O atingere diafană mi-a mângâiat fața. M-am desprins din somn, dându-mi seama că adormisem. Îmi simțeam capul atât de greu, că nu puteam să-l ridic de pe pernă.

Am văzut că lumina se revărsa în cameră, iar Banks stătea întinsă lângă mine. Am zâmbit larg. Dintotdeauna urâsem să dorm alături de altcineva, în același pat.

Dar îmi plăcea s-o văd lângă mine atunci când mă trezeam.

Mi-am strecurat un braț sub talia ei și am tras-o mai aproape.

Însă trupul lui Banks era țeapăn. Ceva nu era în regulă. Deodată, am observat că era îmbrăcată.

Am deschis larg ochii. Își răsucise capul spre mine și mă privea lung.

Ochii ei păreau triști.

M-am ridicat într-un cot.

— Ce este, scumpo? Ce s-a-ntâmplat? De ce ești îmbrăcată?

Purta aceleași haine pe care le avusese când venise aici, cu două zile în urmă.

Mi-a mângâiat obrazul și a șoptit stins:

— Să nu uiți cum e să simți asta.

— Ce?

M-am ridicat în genunchi. Banks își ținea telefonul în mână. M-a cuprins neliniștea. Ce voia să spună?

I-am luat telefonul din mână. Nu s-a opus.

Privește pe geam!

Nu am recunoscut numărul. Nu fusese înregistrat în agenda mobilului. Expeditorul nu se prezentase în mesaj.

I-am cerut, din ochi, o explicație, dar Banks n-a scos niciun cuvânt.

M-am dat jos din pat. Apropiindu-mă de fereastra dormitorului — cea de la care puteai să vezi orașul în depărtare —, am privit afară și, dintr-odată, am simțit un nod în stomac.

Spre cer se ridica un nor de fum negru. Sursa lui părea să se afle pe malul acesta al râului. Fumul venea dinspre Whitehall. Am deslușit în depărtare vaietul sirenelor pompierilor și huruitul unui elicopter care zbura pe undeva pe-aproape.

— Ce-i asta? Ce se întâmplă?

A înghițit în sec și s-a ridicat în capul oaselor. Nu voia să mă privească în ochi.

— Ce-i asta? am urlat.

Am apucat-o de braț și am smucit-o.

Respirația i s-a iuțit.

— Sensou.

Nu! I-am dat drumul și am ieșit în fugă din cameră. Ușa de la intrare s-a deschis înainte s-apuc să ajung la ea. Michael, Will și Rika au dat buzna înăuntru.

Will m-a prins de braț, împiedicându-mă să ies. Avea o expresie de suferință.

— E prea târziu. A ars.

M-am apucat cu mâinile de cap. Mă holbam la fumul care înnegrea cerul.

Dumnezeule, nu!

Rika plângea încet în foaier. M-am dus cu gândul la tot ce clădisem în locul acela. Toate armele tatei, pe care mi le donase la inaugurarea *dojo*-ului, erau scrum. Toate actele şi contractele de închiriere se risipiseră în fum! Acolo fusese întreaga mea afacere!

Dusă era şi clientela pe care o strânseserăm. Avea să fie nevoie de luni bune ca să refac totul.

Mi-am încleştat maxilarele cât de tare am putut. Durerea pierderii era aproape de nesuportat.

— Vor urma şi alte incendii, mi-a zis Banks.

Cobora încet scara ce ducea la parter.

Amărăciunea mea s-a prefăcut în furie.

Damon îi trimisese mesajul acela.

— Şi o să dea foc şi în Thunder Bay, m-a avertizat ea. Gabriel nu mai are cum să intervină.

Mă lăsase să dorm îndeajuns de mult încât focul să aibă răgaz să mistuie totul?

M-am uitat la telefon, să văd la ce oră fusese trimis mesajul.

Cu şase minute în urmă.

Am apelat numărul necunoscut şi am dus telefonul la ureche.

Un mesaj înregistrat anunţa că abonatul nu poate fi contactat. Damon se folosea de o cartelă preplătită. Am închis şi m-am răsucit pe călcâie. Am aruncat telefonul spre alee, în tufişul de dincolo de poartă.

După o clipă, Michael a zis:

— Pompierii au ajuns deja acolo. Pune ceva pe tine!

În loc să-l bag în seamă, m-am apropiat de Banks. Precaută, s-a dat înapoi.

— N-am știut despre incendiu.

— Dar l-ai fi oprit pe Damon, dacă ai fi știut?

M-a privit cu durere în ochi. Tăcerea ei era foarte elocventă.

Brusc, ceva părea să blocheze lumina soarelui. M-am răsucit și i-am văzut pe oamenii lui Gabriel proțăpiți în prag — aceiași care o luaseră cu ei în noaptea petrecerii date de Michael, cu ani în urmă.

Cel cu capul ras — bănuiam că e David — a privit dincolo de mine și a smucit din bărbie spre ieșire.

— Să mergem! i-a cerut lui Banks.

Am păşit între ei şi Banks.

— Ea nu pleacă nicăieri!

— Vanessa a șters-o, a spus David și apoi a intrat în casă. Cineva a speriat-o. Nu vrea să se amestece în chestia asta.

— Mă doare-n cot! am mârâit și, făcând un gest spre Banks, am repetat: *Ea* nu pleacă nicăieri.

— Nunta se anulează. Înțelegerea a picat, a subliniat el.

Am făcut un pas înainte. David și-a desfăcut geaca, punându-și mâinile în șolduri.

Voia să se asigure că văd pistolul din teaca de la subsuoară. Am dat să mă reped la el, dar Michael a întins o mână spre mine ca să mă oprească.

— Sunt înarmați. Noi n-avem arme. Ai răbdare!

Mușchii mei erau ca niște sfori prea întinse. Strângeam pumnii atât de tare, că mă dureau degetele.

— Nu te-ngrijora! a rânjit David. N-o silim să vină cu noi, dacă vrea să rămână aici.

M-am întors spre Banks, ca să-i întâlnesc privirea. Când s-a uitat în altă parte, am intuit ce hotărâse. Sângele îmi fierbea în vene.

Du-te dracului!

Poate îi alesese fiindcă asta voia sau poate credea că, dacă pleca, îl putea ține pe Damon departe de noi. Oricare ar fi fost adevărul, mă săturasem să mă străduiesc să fiu bărbatul care credeam că ar trebui să fiu. Cel care fusesem în liceu.

N-aveam să mă milogesc. Dacă-i plăceau bărbații care luau pur și simplu ce doreau, și eu puteam să iau.

Banks a trecut pe lângă mine și s-a oprit lângă David.

S-a întors cu fața la mine. Cu ochii în lacrimi, mi-a spus:

— Ar fi fost așa de simplu! Tot ce trebuia să faci era să-mi pronunți numele.

Eram nedumerit. Despre ce tot vorbea? Doar îi știam numele.

Au plecat. Am rămas toți patru holbându-ne la SUV-ul negru, care a ieșit de pe alee.

Fumul incendiului ajunsese până la dealuri și puteam simți mirosul de lemn ars și cel al gudronului de pe acoperișul clădirii. Era doar începutul; aveau să urmeze și alte incendii. Noaptea Diavolului începea abia la miezul nopții.

M-am răsucit spre Rika. Avea ochii roșii, dar uscați.

— Acum pricepi? i-am spus.

Nu trebuia să mai aibă așteptări din partea lui Damon. Sensou era locul nostru. Afacerea noastră. Acolo îmi câștigam traiul.

— Așadar Noaptea Diavolului va veni, indiferent ce-am face noi, a zis Will.

Am încuviințat din cap.

— Și avem un singur avantaj, am spus, întorcându-mă spre Michael. Vrem să-l folosim?

A zâmbit într-un fel ciudat.

— De fapt — a spus el —, mai ai o carte pe care poți s-o joci.

Serios?

S-a aplecat spre mine, cu brațele încrucișate la piept.

— Numele ei este... Nikova, mi-a spus el. Pune-ți mintea la contribuție! O să-ți pice fisa, în cele din urmă.

***

Nik.

Crezusem că, poate, o cheamă Nikki. Sau Nicole.

Dar nu.

Nikova.

Varianta feminină a numelui „Nikov". La început, Gabriel Torrance avusese „Nikov" drept nume de familie. Când ai lui emigraseră în America, adoptaseră numele „Torrance", mult mai „american".

Dar din când în când Gabriel se mai folosea de numele „Nikov".

Nu acceptase ca fiica lui ilegitimă să-i poarte numele de familie, așa că mama lui Banks, ca să-i facă lui Gabriel în ciudă, își botezase fiica folosind drept prenume numele de familie al lui Gabriel.

Isteață treabă! Probabil că asta l-a scos din sărite.

Am intrat în biroul lui Gabriel, însoțit de Michael și de Will.

— Ce-i cu tine aici, băiete?

Doi dintre oamenii lui Gabriel stăteau în spatele nostru, păzind ușa pe care tocmai intraserăm. Ochii mi-au fugit imediat spre Banks, care aștepta lângă tatăl ei. Purta din nou hainele lui Damon.

Acum, după ce aflasem ce anume o lega de Damon, totul căpăta noimă.

Însă nu îmbunătățea absolut deloc situația.

— Am venit după mireasa mea, i-am răspuns lui Gabriel. Hai să terminăm odată tărășenia asta!

N-a scos niciun cuvânt. N-a urlat și nici nu s-a răstit la mine, așa cum crezusem c-o să facă.

În schimb, Gabriel a clătinat din cap, dus pe gânduri.

A răsuflat apăsat, greoi.

— Am crezut că Damon își va înfrânge pornirile și va învăța că a-ți cheltui energia pe nimicuri precum voi e doar o pierdere de vreme.

A tras un fum din trabucul lui.

— Dar are mult mai multă răbdare decât mi-am închipuit și e foarte încăpățânat în ce-i privește pe prietenii lui.

— Nu suntem prietenii lui, i-am zis.

— N-o să se oprească, a adăugat Gabriel.

Chiar părea că regretă atitudinea fiului său.

— Pe deasupra, a alungat-o pe Vanessa, deci contractul este nul. Ar trebui să fii mulțumit.

Mi-am proptit palmele pe biroul lui. Michael și Will s-au apropiat. L-am străpuns pe tatăl lui Banks cu privirea și am așteptat să se uite în ochii mei.

În cele din urmă, Gabriel a ridicat ochii spre mine.

— Să nu crezi că poți să scapi așa de ușor! i-am spus calm, accentuând fiecare cuvânt. N-o să dau bir cu fugiții. Înțelegerea e sfântă, iar tu te-ai ales cu mine.

— Nu mai am altă nepoată pe care să ți-o dau de nevastă.

M-am uitat la Banks, apoi la taică-său.

— Ai o fiică.

Am auzit icnetul de uluire al lui Banks. A fost cât pe ce să rânjesc.

Am adăugat:

— Și nu mă deranjează dacă o să vină la altar în jeanșii jegoși pe care-i poartă acum. Dac-o aduci la biserică, diseară, ai cuvântul meu că n-o să-i fac niciun rău fiului tău. Dar, dacă ea nu va fi acolo...

Am dus mâna la buzunarul de la piept al sacoului și am scos un telefon.

Gabriel a mijit ochii.

— Ce-i cu ăla?

Banks s-a zgâit la telefon.

— Nu cumva e... Nu l-ai distrus?

M-am îndreptat de spate. Am pus mobilul înapoi în buzunar. Telefonul ținea loc de album pentru anii noștri de liceu. Conținea poze și înregistrări video cu toate faptele noastre, bune sau rele; inclusiv înregistrări cu infracțiunile care ne trimiseseră pe mine, pe Damon și pe Will la închisoare.

După ce Damon ieșise din închisoare, anul trecut, ne gândiserăm să distrugem telefonul, dar apoi ne-am zis că nu ne-ar strica să avem un mic avantaj. După ce am șters toate înregistrările care ne-ar fi putut incrimina, am copiat pe câteva stick-uri USB videoclipurile cu isprăvile lui Damon.

Și le-am pus la păstrare.

Păstrasem telefonul doar de efect.

Firește, aș fi putut folosi înregistrările ca să-l amenințe pe Damon — așa cum mă amenința și el pe mine —, dar încă nu aflasem unde era Natalia Torrance. Trebuia să rezolv problema asta.

I-am întors spatele lui Gabriel și m-am îndreptat spre ușă. Prietenii mei m-au urmat.

— Fata e unul dintre numeroșii mei bastarzi! a strigat el. Ce te face să crezi că, dacă te însori cu ea, vei avea putere asupra mea? Știi că nu dau o ceapă degerată pe ea.

Uitându-mă peste umăr, am schimbat o privire cu Banks.

Instinctul îmi spunea s-o scot de aici numaidecât. S-o duc acasă la mine și să mă asigur că niciodată nu va mai fi nevoită să audă așa ceva.

Dar ea alesese deja.

— Ție nu-ți pasă de ea — i-am răspuns —, dar lui Damon îi pasă. Chiar foarte mult. Chiar dacă peste cinci ani vei fi mort, o să-l am pe fiul tău — și unicul tău moștenitor — la degetul meu mic.

Ochii mei i-au întâlnit din nou pe ai lui Banks. Am completat:

— Dacă o s-o am pe ea.

Azi, Gabriel îmi luase ceva ce iubeam. Acum eu aveam să-i răpesc ceva drag lui.

CAPITOLUL 24
BANKS

În prezent

Kai a ieșit din birou, urmat de Will și de Michael. Am auzit cum ușa din față se trântește cu putere.

În aceeași clipă, tata a țâșnit din scaun și mi-a apucat cu putere de bărbie.

Am icnit când degetele lui mi-au apăsat carnea.

— Aș vrea să te pot ucide, a scrâșnit el, aplecându-se spre mine. Ți-aș rupe gâtul într-o clipă, dacă n-aș ști că rahatul ăla de fiu-miu s-ar pierde cu firea și ar face o prostie.

M-a împins cât colo. M-am prăvălit peste David. M-a prins la timp și m-a ajutat să mă țin pe picioare.

— Fă așa încât ea să ajungă la Kai târnosită! i-a cerut tata.

Am rămas fără suflare.

— Ce?!

Nu mi-a răspuns. A dat ocol biroului și a ieșit valvârtej din încăpere, lăsându-mă singură cu oamenii lui.

M-am smuls din mâinile lui David și m-am întors cu spatele la perete, ca să-i am pe toți în fața mea. Ce naiba a vrut să spună tata?

McCandless, unul dintre tipii mai tineri, s-a apropiat încet de mine, cu un zâmbet în ochii lui albaștri.

Dar Ilia a păşit în faţa lui.

Am avut un moment de uşurare. Puteam să-i ţin piept unuia, dar nu tuturor odată. David, Lev şi Ilia nu aveau să-mi facă rău.

Ochii albaştri şi reci ai lui Ilia s-au întors spre mine. Şi-a scos geaca, a aruncat-o pe biroul tatălui meu şi a făcut un pas spre mine.

— De mult vreau să fac asta, a spus.

Mi s-a făcut inima cât un purice şi am rămas cu gura căscată. Doamne, îmi venea să vomit!

M-a înhăţat şi m-a tras spre el, lipindu-mă de trupul lui.

Am mârâit, l-am îmbrâncit şi am luat-o la fugă spre uşă. Dar cei doi paznici erau acolo, iar Ilia m-a prins de geacă, m-a tras în spate şi m-a aruncat la podea.

Am ţipat de durere, pe urmă am sărit în picioare şi am dat iar să fug — de data, asta către uşile ce se deschideau spre terasă.

Era abia după-amiază, însă deja se întuneca. Mi-aş fi putut pierde urma în pădure.

O mână m-a apucat de gleznă şi m-a tras înapoi. Am încercat să-mi proptesc genunchii în podea, ca să mă ridic, dar greutatea bărbatului m-a strivit şi mi-a tăiat răsuflarea.

Deodată, geaca a fost smulsă de pe mine. Şapca mea zburase cât colo, iar părul îmi atârna în ochi.

M-am uitat în jur, după David şi Lev, dar nu i-am văzut. Unde erau? Doar nu îngăduiau să se întâmple aşa ceva!

Am strâns din pleoape şi mi-am înăbuşit un suspin.

Un pocnet a răsunat în spatele meu. Am auzit gemete şi zgomotul unei mese răsturnate, însă nu puteam să văd nimic.

Apoi Ilia a vârât o mână în jeanșii mei. Când i-a tras în jos, ceva a explodat în mine. M-am zbătut, am lovit cu picioarele și am încercat să mă răsucesc. Îndată ce reușeam să mă întorc cu fața la el, plănuiam să-l mușc. Aveam de gând să-l fac praf.

Bărbatul m-a înșfăcat de păr. Mi-a apăsat capul în podea și a tras mai mult de jeanșii mei. Mi-am încleștat fălcile. Fața mi s-a schimonosit.

Nu!

— N-ai de gând să țipi sau să bocești? m-a ironizat el.

Nu.

L-am auzit când și-a descheiat jeanșii, apoi s-a aplecat peste mine. Și-a strecurat o mână între picioarele mele.

— Ai putea fi a mea, a șoptit el. Ce târfă mică și dulce!

M-am încordat. Mi-am răsucit gâtul dureros de mult și l-am mușcat de obraz.

— Aaah!

Strânsoarea lui a slăbit destul încât am reușit să mă desprind. Am pus mâna pe primul obiect care îmi putea sluji drept armă.

Am înșfăcat un bol de sticlă de pe o măsuță. L-am strâns bine în mână, m-am rotit și l-am lovit pe Ilia în tâmplă. Bolul s-a sfărâmat în mâna mea. Cioburile s-au împrăștiat peste tot.

Am rămas cu câteva cioburi în mână. Le-am apăsat în pielea lui. Abia dacă am luat în seamă durerea ascuțită din palma mea. Sticla îmi pătrunsese prin mănușă.

Ilia a urlat și s-a prăbușit pe o parte. Mi-am scos repede bocancii și jeanșii, care încă îmi atârnau în jurul gleznelor, și m-am îndepărtat iute. M-am sprijinit de biroul lui Gabriel. Când m-am ridicat, am văzut acolo cuțitașul lui auriu pentru corespondență.

— Vino aici, scârbă!

Înhățând cuțitașul și strângându-l tare în pumn, m-am răsucit iute pe călcâie. Nu știam cât de aproape era Ilia. Lama i-a crestat fața, lăsând o dâră stacojie de la ureche până la colțul gurii.

Palma lui a țâșnit către obraz, iar bărbatul a căzut în genunchi. Am strâns pumnul — simțind durerea iscată de cioburi — și l-am lovit cu toată puterea, iar și iar, până am început să gâfâi.

Ilia s-a prăbușit pe spate. Mă uitam țintă la el, strângând cuțitașul în pumn. A trebuit să apelez la ultima mea fărâmă de autocontrol ca să nu mă reped la el și să-i înfig tăișul în piept.

Voiam ca toți să știe că nu-mi pot face rău, că nu aveam să-ngădui așa ceva.

Am ridicat ochii către Lev și David. Rămăseseră în capătul opus al camerei, alături de gărzile de corp ale lui Gabriel. David ținea gâtul unuia în scobitura cotului, în vreme ce Lev îl pironise pe celălalt de perete.

Deci, până la urmă, mă protejau.

Am lăsat cuțitașul să cadă pe podea. Am luat șervetul așezat peste farfuria cu cina lui Gabriel. Din nas îmi curgea sânge, iar picăturile mi se prelingeau pe bărbie. I-am simțit gustul metalic, sărat.

Mi-am pansat mâna rănită folosindu-mă de șervet și m-am apropiat de bărbatul de la picioarele lui David. L-am înșfăcat de păr.

— Ia-l și du-l de aici! am poruncit, împingându-l spre Ilia.

Dacă aș fi chemat poliția, a doua zi aș fi fost moartă.

Dar avea să se facă dreptate. Eram hotărâtă.

Lev i-a dat drumul tipului pe care-l imobilizase. Cei doi bodyguarzi au ieșit împleticit din birou, luându-l pe Ilia cu ei.

Mi-am tras nasul. Simțeam cum sângele mi se prelingea în gâtlej. M-am apropiat de băieți. Eram doar în chiloți și tricou.

Sângele din păr îmi lipise câteva șuvițe de față. Lev și David mă priveau precaut, ca și cum nu mă recunoșteau.

Nici eu nu eram sigură că mă recunoșteam.

Dar, în mod ciudat, nu-mi păsa. Eram așa cum ar fi trebuit să fiu.

Am trecut pe lângă băieți.

— Cheam-o pe Marina! i-am cerut lui David. Am nevoie de o rochie.

Am ieșit din birou.

***

Stăteam la ușa bisericii, cu brațele întinse, ca să-i ușurez Marinei munca. Trupul mi-era tras în zece direcții diferite în vreme ce ea punea bolduri, cosea și strâmta rochia pe care mi-o dăduse când aveam șaisprezece ani. N-o purtasem niciodată. Era singura care putuse fi găsită la repezeală.

M-am uitat la ușile închise din fața mea. *Îl urăsc.* Și totuși de ce nu eram mai agitată? De ce nu eram speriată?

Nu simțeam decât mânie și hotărâre neclintită. Nu-mi păsa ce se întâmpla cu mine în clipa asta. Kai n-avea decât să facă ce vrea!

— Pot să te dau cu rimel? m-a întrebat Alex.

— De ce nu? am murmurat.

Mi-am frecat buzele între ele. Alex îmi aplicase ruj roșu. Voiam să arăt bine, dar nu pentru Kai. Ceva se schimbase în mine. Nu mă mai gândeam la cum aș fi dorit să fiu.

Alex mi-a rimelat genele și a adăugat tuș negru.

— Am luat flori pentru tine, a spus Marina și mi-a întins un buchet.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Îmi adusese trandafiri albi. I-am aruncat pe o banchetă acoperită cu catifea. Era frumos din

partea ei că-şi bătuse capul cu asta, dar Marina mă cunoştea foarte bine. Ştia că nu mă omoram cu florile.

Auzeam cum scăunelul pentru îngenunchere era mutat constant printre rândurile de bănci din catedrală. Alex m-a tamponat uşor sub nas, folosind pudră. Probabil că încă eram roşie, după atacul de adineauri.

Mai aveam umflături pe ici-colo. De când mă îmbrăcasem la iuţeală şi o zbughisem din casă, înainte ca Gabriel să afle ce se petrecuse, nu-i văzusem pe tata, pe Ilia şi nici pe cei doi paznici. Nu îmi făceam griji pentru mine, ci mai degrabă pentru David şi Lev, care nesocotiseră ordinele lui taică-miu şi mă protejaseră. Urcaserăm cu toţii într-o maşină şi plecaserăm valvârtej. La scurt timp după aceea, Marina venise cu rochia.

De fapt, eram recunoscătoare pentru rochie şi pentru faptul că Alex mă machiase. Cumva, mă simţeam înarmată. Voiam să fiu îndrăzneaţă, nu invizibilă. Nu voiam să arăt aşa cum arătasem mereu: smerită, parcă cerând iertare fiindcă mă născusem. Să-i ia dracu' pe toţi!

I-am făcut semn lui Alex să se îndepărteze. Mi-am ridicat poalele rochiei şi m-am îndreptat spre uşi.

— Ce porţi în picioare? a izbucnit Alex.

Am privit în jos. Care era problema?

Purtam bocancii mei în stil militar, cu bombeurile zgâriate şi cu şireturile desfăcute, ca de obicei.

— Se potrivesc cu ocazia, i-am răspuns ironic.

A oftat din rărunchi.

Am deschis uşile bisericii, fără să mai aştept vreun semn. Uram formalităţile. Dacă viitorul meu soţ ţinea morţiş să sufere, de ce nu merseserăm la primărie?

În fața altarului din biserica aproape goală stăteau câteva persoane. Câțiva enoriași se așezaseră pe băncile din spate. Cu toții, unul câte unul, s-au oprit și s-au zgâit la mine.

Speram ca rochia mea să facă senzație. Corsetul avea culoarea antracitului și era mulat, lăsându-mi umerii și brațele complet dezgolite, iar tulul alb se unduia pe poale, suprapunându-se peste negrul frapant.

Kai stătea chiar la altar, cu fața către Michael. Crist aștepta lângă prietenul lui, dar cu capul întors spre mine. Rochia era de vis, minunată. Speram din adâncul sufletului că arăt bine în ea.

Fără să mai aștept acordurile muzicii nupțiale, am înaintat pe culoar, privind în față, spre altar. În biserică se lăsase tăcerea. Simțeam vreo douăzeci de perechi de ochi ațintiți asupra mea.

Tata era și el în față. Știam că va fi prezent. Hanson venise la mine cu puțin timp în urmă, ca să semnez certificatul de căsătorie.

Michael și Kai erau în fața mea. Will și Rika — în stânga.

Am mai văzut și alte persoane. Bănuiam că erau din partea tatei. După ce se liniștise și încetase să se învinovățească fiindcă nu se descotorosise de mine mai curând, probabil își dăduse seama că, deși mă căsătoream lefteră, aș fi ieșit din căsnicia asta având jumătate din averea lui Kai.

Sau chiar toată averea lui, dacă soțul meu ar fi fost lovit de un autobuz apărut din senin.

Din spatele unui paravan a ieșit un preot cărunt, cu ochelari. S-a grăbit să coboare cele câteva trepte și să ajungă la noi. S-a uitat neliniștit la Kai. Probabil intuia cât de anormală era „ceremonia" asta.

Kai m-a cercetat din priviri, cu o expresie bănuitoare. M-a cântărit o vreme, apoi a dat aprobator din cap. Amândoi am păşit în faţa preotului.

— Porţi rochie, mi-a şoptit Kai. Mă uimeşti.

Porcule!

I-am zâmbit dulce preotului, admirându-i straiele albe şi sofisticate, brodate cu fir de aur.

— Niciodată n-am purtat rochie, i-am răspuns încet. Am zis să profit de ocazie, dat fiind c-o să mă mărit o singură dată în viaţă.

— A, o să ai o mulţime de ocazii să porţi rochii, după ce o să fii măritată cu mine, m-a prevenit el. Plănuiesc ca această căsnicie să fie cât mai chinuitoare pentru tine.

Am ridicat sfidător bărbia şi i-am dat replica:

— Fă-ţi de cap cât încă poţi! Sunt sigură că în curând o să fiu văduvă.

A chicotit încet. Kai a devenit serios când preotul s-a oprit în dreptul nostru.

— Ascultă-ne rugile, Dumnezeule Sfinte! a început el, depărtându-şi braţele. Şi, în mărinimia ta, coboară-ţi harul asupra robilor tăi, Kai şi Nikova, care, venind împreună în faţa altarului, recunosc dragostea unuia pentru celă...

— Treci la jurăminte! a mârâit Kai.

Nedumerit, preotul şi-a întrerupt cuvântarea. Mi-am stăpânit un chicot. Bietul om! Era ciudat să-mi aud numele mic în felul acesta. Nimeni nu-l folosise, cu excepţia mamei şi a lui Damon. Iar ei îmi spuneau „Nik".

Tatălui meu nu-i plăcea prenumele „Nikova", aşa că mă obişnuisem să mi se zică „Banks".

Preotul şi-a dres glasul şi a tras adânc aer în piept.

— Kai și Nikova, ați venit aici să vă căsătoriți de bunăvoie și din toată inima?

— Da, a răspuns Kai.

Am șovăit, dar, în cele din urmă, am dat din cap, în semn de aprobare. Simțeam prezența apăsătoare a tatălui meu.

Am răspuns:

— Da.

— Sunteți gata ca, urmând taina căsătoriei, să vă iubiți și să vă respectați unul pe altul atât timp cât veți trăi?

— Da, a șuierat Kai, grăbit.

Mi-a tresărit inima. Doamne! Oare toate astea chiar se întâmplau?

— Da, am răspuns și eu.

În spatele meu, Michael rămăsese nemișcat ca o stană de piatră. La fel și Will. Însă o auzeam pe Rika foindu-se la stânga mea.

— Sunteți gata să primiți copiii trimiși cu dragoste de Dumnezeu și să-i creșteți în legea lui Hristos și a Bisericii Sale?

Poftim? Mi-am îndreptat ochii spre Kai. Îl privea pe preot cu sprâncenele ridicate.

Nici vorbă! Da, ne prefăceam că ne cununăm legiuit, dar asta era deja o aberație! Nu aveam de gând nici măcar să mă prefac că accept așa ceva.

— Zi mai departe! i-a spus Kai.

Nici el nu era încântat de aiurelile astea.

Am oftat, ușurată.

Din ce în ce mai tulburat, preotul a bâiguit:

— Fiind... Fiind dorința voastră să faceți legământul Sfintei Cununii, dați-vă mâinile și declarați-vă consimțământul înaintea lui Dumnezeu și a Bisericii Sale!

Kai s-a întors spre mine. Am strâns din dinți, ca să nu-mi scape vreun porumbel pe gură. L-am privit în ochi. Kai mi-a luat mâinile într-ale lui, însă am refuzat să-i strâng degetele, în ciuda furnicăturilor care îmi cutreierau brațele.

— Kai Genato Mori — a continuat preotul —, o iei pe Nikova drept soție legiuită, așa încât, începând de azi, să fiți împreună la bine și la rău, sănătoși ori bolnavi, până când moartea vă va despărți?

Până când moartea ne va despărți...

Kai părea că șovăie. Am întrezărit o frântură din omul care stătuse la masa tatălui său și îmi spusese povestea cu friptura.

Apoi Kai a zâmbit cu aroganță.

— Până la moarte. Da.

Nu mai aveam aer. I-am strâns mâinile, fiindcă doar așa puteam să-mi stăpânesc tremurul.

— Nikova Sarah Banks, îl iei pe Kai drept soț legiuit, așa încât, începând cu ziua de azi, să fiți împreună, la bine și la rău, sănătoși ori bolnavi, până când moartea vă va despărți?

Nu-mi venea să cred că totul se petrecea aievea.

Degetele lui Kai le-au strâns pe ale mele, dându-mi de înțeles că era rândul meu să răspund. L-am străpuns cu privirea.

— Până când moartea ne va despărți, am murmurat. Adică nu peste mult timp, așa că da, accept!

Kai a râs.

Du-te dracului! N-a fost o glumă.

— Fie ca Domnul, în mărinimia Lui, să întărească acest consimțământ!

Preotul turuia mai departe. Restul ceremoniei a trecut ca prin ceață. Am făcut schimb de verighete, iar preotul le-a adresat câteva cuvinte celor prezenți.

Răsuflarea pe care o reținusem îndelung mi-a scăpat. M-am uitat în pământ. *Rahat!*

Eram căsătoriți.

Eu și Kai ne-am întors iar către preot. Furia îmi clocotea sub piele. *O să fiu cea mai afurisită nevastă pe care o vei avea vreodată!*

— Sărutul vostru reprezintă făgăduiala unuia pentru celălalt, i-a zis preotul lui Kai. Mergeți să vă bucurați în pace de unirea voastră! Poți săruta mireasa!

Kai s-a răsucit spre mine, iar inima mi s-a făcut cât un purice.

Însă Kai n-a încercat să mă sărute. În schimb, a plecat pe culoarul pe care venisem la altar și m-a lăsat în urmă, ca pe o idioată. Am clipit des. Stânjeneala îmi înfierbânta obrajii. *Ce nesimțit!*

Unul câte unul, Michael, Will și Rika s-au înșiruit în spatele meu, după care martorii tatei au pășit și ei pe culoar, părăsind biserica. Kai nu s-a uitat înapoi. Știam că toți ochii erau pe mine. Preotul nu știa ce să facă. Pur și simplu a rămas încremenit în loc.

Așadar, după toate aparențele, Kai avea de gând să fie cel mai nașpa soț. Aplauze! Se purtase oribil. Eram de-a dreptul impresionată.

CAPITOLUL 25
KAI

În prezent

Am întins mâna spre castronul mare și mi-am umplut iar farfuria cu tăiței *soba*.

— S-o ia dracu' de treabă! am mârâit.

Mă gândeam la rahatul în care mă băgasem.

Cum de scăpase totul de sub control? Oare ce-mi doream cu adevărat? Care era scopul meu final?

Voiam să-l găsesc pe Damon. Să-mi dau seama dacă îi mai păștea vreun pericol pe Rika, pe Michael sau pe Will și să descopăr ce făcuse Damon cu cadavrul Nataliei, astfel încât să rezolv chestiunea și fie să mă predau, fie să accept faptul că scârba aia de maică-sa primise ceea ce merita. Dacă era așa, atunci voiam să mă asigur că era bine dosită; sau, în caz contrar, să mă ocup de ea.

Nici măcar nu știam ce să fac în situația asta. Gândul de a-mi aminti totul, de a vorbi despre ce se petrecuse... Am închis ochii. Eu nu mă descotoroseam de cadavre. Nu făceam așa ceva. *Isuse!*

Viața mea era un șir de greșeli uriașe pe care le săvârșisem în clipele când îmi pierdusem autocontrolul.

Cu excepția zilei de azi. Când o privisem și rostisem toate minciunile acelea — jurămintele pe care nu intenționam să le

respect —, crezusem în ele. Ce frumoasă ar fi fost lumea mea dacă mi-aş fi călcat pe mândrie şi i-aş fi spus că o iubesc, dacă ea m-ar fi lăsat s-o îmbrăţişez! Fără îndoială, totul ar fi fost bine dacă aş fi văzut-o zâmbind în ziua nunţii ei.

Am luat beţişoarele şi am continuat să mănânc. Mestecam încet. M-am uitat la telefon. Nu primisem niciun mesaj. Will aşteptase până când Banks ieşise din biserică şi o adusese aici. Poate că ea s-ar fi opus şi s-ar fi zbătut, dar înregistrarea video în care apărea frate-său plana ameninţător asupra ei, aşa că, în cele din urmă, avea să accepte.

Însă trecuse mai bine de o oră. Dacă Banks nu apărea curând, aveam de gând să mă duc *eu* după ea.

Exact în aceeaşi clipă am auzit un zgomot slab. Banks a deschis uşa şi a intrat încet în noua ei casă.

S-a uitat în jur. M-am lăsat pe spătarul scaunului. Banks a închis uşa şi şi-a îndreptat umerii. Am zâmbit în sinea mea. Ce-o să mă fac cu ea?

Într-un târziu, a întors capul spre mine şi privirile ni s-au încrucişat. Mi-am înghiţit dumicatul.

— Intră! am invitat-o, împingând bolul pe masă.

A păşit şovăielnic în living.

— Care dormitor e al meu? a întrebat.

— Dormitorul meu.

Umerii ei s-au încovoiat.

— Sunt obosită, Kai.

— Dar eşti şi soţia mea.

Am luat o înghiţitură de apă din pahar.

— De nervi, probabil că scumpul tău frate mai mare se caţără pe pereţii în clipa asta.

A clătinat din cap, dezgustată.

— Nu sunt pionul tău. Crede-mă! Dacă te-ai însurat cu mine, asta nu înseamnă că nu voi fi afurisită.

Chiar speram să fie așa!

M-am uitat lung la ea. Îi admiram rochia. Venise cu mâinile goale — dacă nu cumva își ascunsese bricegele într-o jartieră, pe sub rochie. Oare avea impresia că nu va rămâne mult în casa mea? De asta nu venise cu bagaje?

Trebuia să pun pe cineva să aducă aici hainele lui Banks. Sau, la nevoie, putea să le poarte pe ale mele.

— Nu-mi fac griji, am spus. Te dai tu pe brazdă!

A pufnit disprețuitor. Am luat un castron curat și l-am umplut cu tăiței, apoi am luat și o furculiță.

— Vino să mănânci!

Am pus castronul și furculița pe masă. Am gesticulat spre scaunul din fața mea.

Nu s-a clintit. Stătea cu ochii pe mine.

— Dacă mănânci, o să-ți arăt care e camera ta.

Nu s-a așezat. În schimb, s-a apropiat de masă și a luat două castroane. Le-a umplut ochi cu tăiței, lăsând în urmă doar câteva resturi.

— Ce faci?

— Oamenii mei sunt afară. Și ei trebuie să mănânce.

A înfipt câte o furculiță în tăițeii din fiecare castron.

Poftim?! Cine?

— Oamenii *tăi*? Idioții ăia care lucrează pentru Gabriel? Spune-le să plece!

Am țâșnit din scaun și m-am repezit la fereastră. Într-adevăr, pe aleea mea era parcat bine cunoscutul SUV negru. Aveam impresia că tipul cu capul ras stătea la volan.

— N-ai decât să le zici tu să plece! mi-a trântit-o Banks. În seara asta și-au pus pielea la bătaie pentru mine, iar tu așa le răsplătești loialitatea?

— Și-au pus pielea la bătaie? Ce vrei să spui? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Doar că...

Își căuta cuvintele. M-a privit drept în ochi.

— Nu vor pleca. Acum lucrează pentru mine și nu se mai pot întoarce acasă la Gabriel.

S-a răsucit pe călcâie și s-a apropiat de ușa de la intrare.

Am ridicat tonul:

— Lucrează pentru tine? Și cum o să-i plătești?

— Simplu. Jumătate din ce-i al tău îmi aparține.

A ieșit trântind ușa.

Am rămas încremenit și furios.

Ce pacoste era femeia asta! Ce naiba să fac cu doi tipi care ar fi pierdut vremea în casa mea tot timpul? Aveau să-mi stea în drum. Nu-mi place să-mi sufle cineva în ceafă și să-și bage nasul în treburile mele. Abia dacă mă obișnuisem s-o am pe ea prin preajmă!

Am tras iar draperia și m-am uitat pe fereastră, să mă asigur că Banks nu încerca să fugă cu ei. Geamul din dreptul șoferului a coborât, dând la iveală chipul tipului mai tânăr, care purta creastă neagră, în stil *mohawk*.

Le-a întins castroanele prin geamul coborât, iar puștiul le-a adulmecat mulțumit. A vorbit cu ei câteva minute, aruncând câteva ocheade spre casă, iar eu am lăsat draperia să cadă.

Nu-mi plăcea cum se uitau ăia doi la ea, de parcă erau mai îndreptățiți decât mine să aibă parte de atenția ei.

Dar cine nu și-ar fi dorit să se bucure de atenția ei? Nikova Banks era o femeie frumoasă.

Azi, în biserică, atunci când am văzut-o în rochia ei, a fost cât pe ce să mă pierd cu firea. Tot timpul ceremoniei mă luptasem cu mine însumi. Sub hainele ei obișnuite, Banks își ascundea corpul. Însă rochia aceea scotea totul în evidență: pielea fină, rotunjimile incredibil de ademenitoare.

Părul ei, machiajul... Habar n-am de ce se aranjase. Cu siguranță, nu o făcuse pentru mine.

Ușa din față s-a deschis și Banks a intrat. Părea ceva mai liniștită.

Privirile ni s-au întâlnit. Îmi doream să primesc șansa de a îndrepta ce făcusem astăzi și de-a mă purta frumos cu ea.

Dar nu o meritam pe Banks. Indiferent ce făcuse și cât de mult mă răniseră alegerile ei, mă însurasem cu ea cu de-a sila, tot așa cum îi răpisem inocența, în camera aceea din *Papa*. Avea nevoie de puțină singurătate.

I-am făcut semn să mănânce.

S-a așezat și și-a pus castronul în față, apucând furculița. Dar când a observat bețișoarele mele, s-a oprit.

A văzut niște bețișoare nefolosite pe masă. A lăsat furculița deoparte și le-a luat. Firește, probabil că nu avusese nicio intenție să le folosească. Îi dădusem o furculiță, iar firea încăpățânată a lui Banks nu accepta să i se spună ce poate și ce nu poate să facă.

A încercat să le apuce bine între degete, dar bețișoarele tot alunecau.

M-am apropiat de ea și am întins un braț.

— Uite-așa!

Am apucat bețișoarele între degete și, fără să iau în seamă încruntarea ei, i le-am potrivit între arătător și mijlociu. L-am folosit pe cel din urmă pentru a fixa bețișoarele, iar pe primul — pentru

a controla mișcările. Am apucat o bucățică de varză între cele două bețișoare.

— Pot să mă descurc și singură.

Mi le-a smuls din mână.

Și chiar a reușit. După câteva încercări, a reușit să ridice mâncarea la gură, deși cu degete cam tremurătoare. Verigheta de platină de pe inelarul ei a licărit în lumina blândă a candelabrului. Acum, după ce mă liniștisem, am simțit o undă de vinovăție. Ar fi trebuit să poarte un diamant pe deget.

— În japoneză se numesc *hashi*, i-am explicat, arătând spre bețișoare.

Am luat un suport din ceramică și l-am pus în fața ei.

— Iar ăsta se numește *hashioki*. Atunci când nu mănânci, sprijini capetele bețișoarelor pe el. Sau...

Am arătat spre castronul meu.

— Poți să le pui pe marginea vasului din care mănânci. Dar nu le înfigi în mâncare și niciodată nu le lași încrucișate!

— De ce?

— Pentru că este considerat... un gest grosolan.

Regula aceasta mai avea un motiv. Unul legat de morți, de ofrande și de tradiții. Dar aveam impresia că, dacă i l-aș fi dezvăluit, pur și simplu i-aș fi zgândărit mai mult latura răzvrătită, așa că am tăcut.

M-am așezat iar și am lăsat-o să mănânce. Mă simțeam amețit. Eram norocos dacă apucam să dorm în noaptea asta.

Trebuia să găsesc camere pentru băieții de afară și să-i pun pe statul meu de plată. Și să mă gândesc ce sarcini să le dau.

În plus, trebuia să mă întorc la Sensou, ca să mă întâlnesc cu reprezentantul companiei de asigurări. Să-mi dau seama care era următorul pas. Oare să redeschid *dojo*-ul?

Mai era nevoie să mă văd cu ai mei. De fapt, chiar mă miram că nu mă sunaseră. Dacă nu auziseră încă de incendiu, aveau să audă în curând. În mod uimitor, nu-mi părea rău pentru sală. Doar că nu-mi plăcea să mă justific. Nici nu aveam ce explicație să dau pentru incendiul acela.

Iar mâine avea să fie Noaptea Diavolului. Încă nu descoperisem unde se ascundea Damon, așa că era posibil să ne găsească el înainte să-l găsim noi. Sau poate că nu urma să se întâmple nimic. Poate că Rika avea dreptate și Damon doar ne făcea farse.

Dar tot trebuia să discut cu el. Nu puteam trăi așa, cu o sabie atârnându-mi deasupra capului. Poate ar fi fost mai bine să adunăm toată gașca aici, peste noapte, și să ne baricadăm.

Banks a terminat de mâncat și a întins gâtul, vrând să vadă dacă mai rămăsese ceva în vasul mare. Am zâmbit. Mă încânta faptul că îi plăcea mâncarea gătită de mine.

A înclinat castronul cel mare, ca să-și toarne resturile în bol. Am pufnit în râs.

Tocmai încălcase trei reguli de bună purtare la masă. Dacă ar fi văzut-o, tata ar fi luat-o razna.

În vreme ce-i priveam chipul și eram vrăjit de buzele ei roșii, mi-am dat seama că era cu adevărat incredibilă.

— Frumoasă rochie! am lăudat-o. De unde ai făcut rost de ea?

A terminat de mestecat, după care a spus:

— Marina, bucătăreasa lui Gabriel, a croit-o cu mâna ei, când aveam șaisprezece ani.

Amintirea faptului că Gabriel era tatăl ei a revenit în forță. Încă aveam o mulțime de întrebări.

— Tata a dat o petrecere, iar Marina a crezut că m-ar lăsa și pe mine să particip dacă... dacă arătam îndeajuns de drăguț.

— Și te-ai dus la petrecere?

A clătinat din cap, că nu.

— M-am îmbrăcat cu rochia. Mi-am aranjat părul, m-am machiat. Dar Damon nu m-a lăsat. M-a silit să rămân în capul scărilor.

A râs ușor, ca și cum ar fi vrut să treacă posesivitatea lui cu vederea.

E bine să fii posesiv în dormitor, dar nu și atunci când posesivitatea ta împiedică un om pe care se presupune că-l iubești să-și trăiască viața.

Am pus totul cap la cap. Noaptea Diavolului, cu șase ani în urmă. Atunci, Damon nu o lăsase nici măcar să-mi vorbească. Își pusese oamenii s-o ia de acolo. Mi-am adus aminte că Banks părea să stea la pândă tot timpul, ca un șoricel — în confesional, la cimitir —, temătoare că pisica avea să apară și s-o înhațe.

Cât de strâns se îmbrățișaseră în hotel! Era singura femeie de care îl văzusem pe Damon agățându-se ca de un colac de salvare.

Dat fiind ce știam despre părinții lor, nu era de mirare că Banks și Damon își creaseră o mică familie, alcătuită doar din ei doi. Era singurul loc unde găseau protecție și iubire.

— Vino aici! i-am spus, aproape în șoaptă.

A mijit ochii la mine.

După ce se întâmplase azi, avea toate motivele să mă urască. Eu și Gabriel ne-o pasaserăm de la unul la celălalt, ca pe un obiect. Oare ieșise vreodată din Meridian City și din Thunder Bay? Măcar terminase școala? Avea vreun prieten care nu făcea parte din gașca lui Gabriel?

M-am aplecat spre ea. Dintr-odată, voiam totul. Voiam să-i arăt lumea.

— Dă-i naibii și pe Damon, și pe taică-tău! i-am spus. Dă-mă naibii pe mine și toate porcăriile care-mi ies pe gură!

Încruntarea ei s-a adâncit. Era nedumerită.

Mi-am petrecut un braț pe după talia ei și am tras-o în poala mea. A încercat imediat să mă împingă.

— Am vrut ca această căsătorie să aibă loc, i-am zis, privind-o în ochi.

Banks nu s-a mai mișcat.

— Am dorit-o doar pentru că te voiam pe tine.

Mi-am împletit degetele cu ale ei, trecându-mi arătătorul peste verigheta de platină. Plănuiam ca săptămâna viitoare să-i cumpăr un inel de logodnă, chiar dacă nu fuseserăm logodiți niciodată. Poate i-ar plăcea să-l aleagă personal.

— Damon știe că ești o comoară și te iubește. Dar nu mă va putea ține departe de tine.

I-am ridicat bărbia, ca s-o privesc în ochi.

— Nu-i vorba nici despre el, nici despre hotel, nici despre tatăl tău. Te vreau.

— Și dacă eu nu te vreau?

Mă simțeam puțin nesigur, dar am hotărât să fiu direct:

— Deci nu mă vrei?

Nu interpretasem greșit semnele. Mă plăcea.

— N-o să-i fac niciun rău lui Damon, i-am zis, știind de ce își făcea griji. Dar trebuie să mă protejez, așa că e musai să mă întâlnesc cu el. Pricepi?

— Promiți că nu-i faci rău?

Părea foarte vulnerabilă. Nu-i puteam cere să aleagă între mine și el.

Am încuviințat din cap.

— Promit.

Am strâns-o de mijloc.

— O să îndrept lucrurile, dar nu știu ce va face el. Dacă-mi forțează mâna, voi fi silit să acționez.

A înghițit în sec. Ochii ei au coborât.

— Te vreau, i-am repetat. Puțin îmi pasă care e numele tău, puțin îmi pasă cine sunt părinții tăi, câți bani ai sau dacă ești lefteră. Te vreau în dormitorul meu, purtând doar așternuturile mele.

Pe buze i-a apărut un zâmbet frumos.

— N-o să fiu Banks în noaptea asta.

— Nici eu nu voi fi Kai.

— Doar pentru o noapte, da?

Am dat aprobator din cap. Îmi plăcea micul nostru joc.

— Doar pentru o noapte.

S-a ridicat. Și-a dat părul peste umăr, dezgolindu-și spatele.

— Rochia are corset. Ajută-mă să-l scot!

Inima mi-a pornit în galop.

Mi-am trecut mâna peste șiretul corsetului și am desfăcut capetele încrucișate. Am tras de șiretul lung și negru și mi-am plimbat degetele pe spatele ei, desfăcând marginile dantelate. Ce deliciu! Îmi plăcea s-o dezbrac.

Rochia cobora pe corpul ei, încetul cu încetul. Spatele ei zvelt se dezgolea. Am băgat mâna sub corset și i-am simțit goliciunea.

Pe dedesubt nu purta nimic: nici sutien, nici chiloți. Atât de pură, de frumoasă și de inocentă!

În cele din urmă, rochia a căzut pe podea. Penisul meu zvâcnea. Fundul ei, umerii ei, picioarele ei erau incredibile. Pielea ei aurie — pe care cu siguranță n-o moștenise de la taică-său — lucea în lumina slabă.

S-a întors spre mine. Privirea i-a poposit pe pantalonii mei și pe erecția care se contura acolo.

Respirația i s-a întețit. În ochi i s-au aprins văpăi.

— Dă-le încolo de așternuturi! mi-a șoptit.

A desfăcut picioarele și m-a încălecat. Cu un geamăt, mi-am descheiat la repezeală jeanșii și i-am tras în jos. Mi-am trecut penisul în sus și-n jos, printre pliurile pielii delicate. Era deja udă.

S-a lăsat în jos, îmbrățișându-mă mai tare. A gemut când am pătruns-o.

Drace! I-am cuprins sânii în palme și i-am supt sfârcurile. Ea s-a agățat de spătarul scaunului și a început să se miște în sus și în jos, rotindu-și șoldurile din ce în ce mai repede. Mă călărea, iar gemetele și scâncetele ei deveneau tot mai sonore. M-am lăsat pe spate, cu palmele pe fundul ei. Pur și simplu o priveam.

Dumnezeule, norocos mai eram!

— Deci încă mă placi? a întrebat jucăuș.

Am râs. *E mai mult de-atât.*

— Cred c-o să te păstrez, i-am zis. Nimeni nu mă va ține departe de tine. Pricepi?

I-am sărutat bărbia, apoi i-am presărat săruturi pe maxilar.

— Nici taică-tău, nici fratele tău, nici oamenii tăi.

I-am strâns fundul în palme, apăsând-o mai mult pe scula mea.

— Îți vreau gura aia bogată.

I-am sărutat buzele.

— Vreau toate amintirile pe care le vei avea de acum înainte.

I-am sărutat fruntea.

— Și mai vreau să facem asta.

Am strâns-o mai tare în brațe și am mușcat-o de gât.

— În mașină, pe masa asta. Mâine-dimineață, la micul-dejun. Vreau să te am peste tot...

Trupul ei s-a încordat. M-a cuprins cu brațele, săltând tot mai iute în poala mea.

— Deci *chiar* mă placi?

Am zâmbit, amuzat de gluma ei. *Pacoste mică!*

— Da. Te plac foarte mult.

Foarte mult.

***

Am desfăcut nasturii unei cămăși și am luat-o de pe umeraș. Mi-am strecurat brațele pe mâneci. Abia trecuse de șase dimineața. Încă de când mă trezisem simțisem mirosul ploii. Am încheiat nasturii și m-am apropiat de noptieră. Mi-am luat telefonul. Am rămas nemișcat când am văzut lângă veioză mănușile ei de piele, pe care le purta tot timpul.

Banks dormea cu o mână pe pernă și cu cealaltă pe burtă. Am surâs. Își scosese mănușile.

Cicatricea de pe dosul palmei semăna cu o ștampilă cu tuș roșu. Mi-am încleștat degetele pe telefon, cuprins de furie. Gabriel avea să plătească pentru asta. Și pentru multe altele.

Buzele ei erau întredeschise. O șuviță de păr de culoarea ciocolatei îi căzuse pe gură. Aplecându-mă, am dat-o ușor laoparte și am sărutat-o prelung, îndeajuns de mult ca mirosul ei să-mi răscolească iar dorința.

M-am îndepărtat de ea, fără tragere de inimă. *Nu acum.* Avea nevoie să doarmă. Voiam să găsească micul-dejun pregătit atunci când se trezea. Spusese că-i plac ouăle.

Ba nu.

Spusese doar că *mânca* multe ouă. Poate că nici nu-i plăceau atât de mult. Erau ieftine, fără multe grăsimi și sățioase. Hrana perfectă pentru o persoană cu puțini bani.

Mi-am privit verigheta. Simțeam tot mai mult că acum ea era a mea. Până când avea să fugă din nou.

Plănuiam să-i ofer o viață frumoasă. Una în care nu va fi nevoită să mănânce oùă. Ce-o să-mi mai placă s-o răsfăț!

Am ieșit din cameră. Am verificat prognoza meteo pentru ziua de azi. N-ar fi trebuit să dorm azi-noapte. Habar nu aveam ce mă aștepta azi, dar ar fi trebuit să fiu gata mai din vreme. Nevoia trupului uman de a irosi o treime din viață zăcând într-o stare de inconștiență e o eroare a evoluției. Câte aș fi putut face în răstimpul ăsta!

Cer noros pe toată durata zilei. 20 de grade. Seara, posibile furtuni. Super! Trebuia să baricadez casa, să iau provizii și mâncare. Pe deasupra, primisem o grămadă de mesaje de la prieteni care voiau să știe dacă vom fi în oraș la noapte, iar angajații mei mă întrebau dacă e cazul să-și caute alte slujbe. „Nu" la prima întrebare; „da" pentru a doua.

Idiotul dracului! Promisesem să nu-l rănesc pe Damon, dar, după câte făcuse, nu era garantat că aș fi în stare să mă stăpânesc.

Telefonul a început să sune tocmai când coboram treptele. Un număr necunoscut.

Mi-am încetinit pașii, cu ochii la ecran.

Damon. Nu mai primisem vești de la el tocmai din ziua aceea, când eram pe stradă, în fața hotelului *Papa*. Probabil că-și cumpăra câte o cartelă preplătită de fiecare dată când suna pe cineva.

Am zâmbit și mi-am rotit verigheta pe inelar. Damon n-avea să fie deloc încântat de căsătorie.

Am dus telefonul la ureche și am răspuns.

— Unde-i ea? a întrebat Damon, fără ocoliș.

— Doarme.

— O s-o iau înapoi.

M-am apropiat de ușa din față și am privit pe geamul micuț. Oamenii lui Banks erau tot acolo.

Impresionant!

— Atunci, vino! Vino la mine acasă și ia-o înapoi!

Râsul lui mi s-a strecurat în ureche.

— Așa o să fac. Dar sunt mai isteț decât tine. Mai întâi o să mă folosesc de avantajul meu.

Care avantaj?

Nu-l voiam aici. Nu-l voiam în preajma ei. Dar eram pregătit să-l reduc la tăcere. Damon nu avea s-o ia din nou cu el.

— Eu sunt singurul care a avut grijă de ea, a zis Damon. Singurul care o iubește. Nu-i poți cere să renunțe la mine. Și știi de ce? Pentru că e o alegere imposibilă, iar tu nu vrei să afli că s-ar putea să nu te aleagă pe tine.

Am deschis ușa de la intrare. Nu i-aș fi cerut lui Banks să aleagă. Eram hotărât să lupt în continuare, pentru că o iub...

Dintr-odată, nu mai aveam aer.

Pentru că o iubeam.

— Mă vezi pe mine în ea, așa-i? m-a provocat Damon. Chiar vrei să dai ochii cu ea zi de zi? Ai putea s-o iubești cu adevărat, știind cine este ea și că se va gândi mereu la mine?

Am strâns din dinți și am ieșit pe alee. Am bătut de două ori cu palma în capota SUV-ului. Băieții dinăuntru au tresărit. Și-au dat jos picioarele de pe bord. M-am îndreptat iar spre casă, știind că mă vor urma.

— Unde ești? l-am întrebat.

— Aș vrea să-ți pot spune. Pe bune c-aș vrea, pentru că e pur și simplu superamuzant. Dacă ai fi scormonit încă puțin...

— Damon...

— E un adevărat miracol că nu ți-ai dat seama unde sunt.

— Damon!

— Nu mai pot vorbi, a spus el. O să ne vedem în curând.

— Când? La noapte?

Mi-a închis.

— Damon! am urlat în telefon.

Cum adică „în curând"?

L-aș fi putut suna înapoi, dar, fără îndoială, deja își închisese telefonul. În plus, ar fi fost o pierdere de timp.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat o voce, în spatele meu.

David și puștiul — Lev — au intrat în foaier. Lev a căscat cu poftă.

Am luat o legătură de chei dintr-un dulăpior.

Le-am aruncat în direcția lui David.

— Veți locui la etajul al treilea. Banks o să stabilească ce sarcini aveți atât în casă, cât și în afara ei. O să vă pun pe statul de plată. Acum Banks doarme.

M-am apropiat de ei. Le-am vorbit cu o notă de gravitate, ca să știe că eram cât se poate de serios:

— N-o lăsați singură aici și nici n-o lăsați să plece! Iar când se va trezi, spuneți-i că am ceva de rezolvat și că mă întorc repede. Tu — am continuat, întorcându-mă spre Lev — du-te la Delcour și adu-i pe Will și pe Rika aici. Vezi să nu mai plece! Să-și ia cu ei schimburi pentru noapte.

— N-o să vină cu mine, a protestat el.

— Le trimit acum un mesaj, ca să știe că vii să-i iei. Du-te!

Lev a oftat. Luând de la David cheile SUV-ului, a ieșit pe ușa din față. I-am scris lui Michael că o să ne vedem la *Papa*. Am trimis un alt mesaj către Will și Rika.

Am luat cheile mașinii, pregătit să plec.

— Verifică fiecare fereastră și fiecare ușă! i-am cerut lui David. Când vor fi cu toții aici, se pune lacăt pe uși. Ai înțeles?

David a încuviințat din cap.

— Am înțeles.

CAPITOLUL 26
KAI

În prezent

Mă plimbam absent prin sala de bal, derulând totul în minte. Noaptea Diavolului, cu șase ani în urmă. Banks și cu mine. Femeia care dansa.

De cât timp se afla acolo Natalia Torrance? Cât de des folo-seau cei din familia Torrance etajul lor secret? Natalia îl părăsise pe Damon acum trei ani. Oare de atunci stătuse la etajul acela?

Ceva îmi scăpa.

Lumina dimineții se strecura prin geamuri. Firicele de praf pluteau în aer. Am privit în jur. Podeaua era acoperită de pliante. Pe scenă am văzut stative pentru partituri. Câteva mese rotunde rămăseseră pe ringul de dans.

Am tras adânc aer în piept și m-am frecat la ochi. Mama lui Damon voia să fie aproape de el.

Însă asta ridica o altă întrebare. Hotelul nu era foarte vechi. Și atunci, unde locuia familia Torrance când venea în oraș, *înainte* de construirea hotelului *Papa*? Nu acordasem nicio atenție acestui detaliu. Nu părea important, dar, într-adevăr, era ciudat.

Iar când ceva pare ciudat, chiar așa este.

— Salut! Care-i treaba? a strigat Michael, intrând în sala de bal.

Îl trezisem dis-de-dimineață și-i cerusem să ne vedem aici. Ar fi trebuit să-l anunț și pe Will, dar era mai bine ca Rika să nu fie singură atunci când Lev venea să-i ducă la mine acasă.

— De obicei îmi ascult instinctul, dar de data asta l-am ignorat.

Mă simțeam dezamăgit de mine însumi.

— De ce? Ce s-a-ntâmplat?

Am început să-i explic:

— Clădirea asta s-a construit la începutul anilor '90. O familie deținea hotelul. Umbla un zvon cum că există un etaj secret în fiecare hotel pe care-l aveau în proprietate.

Michael a oftat. Părea istovit.

— Așa, și?

— Familia lui Damon e printre cele mai vechi din Thunder Bay. Nikovii locuiesc aici de prin anii '30. N-ar fi fost mai firesc să-și înceapă afacerile în zona asta, ca să le monitorizeze mai ușor, înainte să se extindă în afara țării?

Familia lui Gabriel construise hoteluri cu mult înainte de anii '90. De ce durase așa de mult să construiască unul aproape de casa lor?

Michael a rămas cu privirea în gol.

— Ai dreptate. De ce n-au construit primul lor hotel în Meridian City?

Ca să nu mai spun că nu făcuseră niciun efort să mai construiască unul sau să-l redeschidă pe acesta. Adică Gabriel nu voia să aibă în apropiere un loc unde să poată organiza întâlniri de afaceri, să găzduiască clienți și să dea petreceri? Nu avea noimă.

Poate că nu era nimic necurat la mijloc. Și ce dacă nu ridicase niciun hotel aproape de casa lui? Era ciudat, dar, la urma urmei, și familia lui era ciudată.

L-am privit pe Michael. Am scuturat din cap, încercând să scap de oboseală. Aveam senzația că mintea îmi stă în loc.

Brusc, Michael parcă a împietrit. A exclamat:

— Rahat!

Și-a scos repede telefonul din buzunar.

— Nu, nu, nu..., a bâiguit.

Ce naiba se petrecea cu el?

A dus telefonul la ureche.

— Rika...

— Ce-i cu ea? am strigat.

Deja pornise spre ușă. Mi-a făcut semn.

— Urcă în mașină!

— Ce?

Michael a luat-o la fugă. Am alergat ca să-l ajung din urmă. Am ieșit pe ușa din spate. Nu am încercat să-l opresc și nici n-am stat la discuții. Michael nu prea se pierdea cu firea, însă, când i se întâmpla, avea un motiv întemeiat. A urcat în Rover. M-am așezat în dreapta lui.

Nici n-am apucat să închid portiera, că Michael a băgat mașina în marșarier și pe urmă a apăsat pedala de accelerație. Corpul meu s-a dus grămadă în față.

A luat viteză și a întors mașina dintr-o mișcare. Am pornit către pod.

— Robson! a răcnit Michael în telefon. Cine a fost proprietarul clădirii Delcour înaintea noastră?

A ascultat cu atenție. Îi citeam îngrijorarea pe față.

S-a răstit:

— Știu că au fost mulți proprietari, dar a fost construit în anii '30. Cine l-a construit?

Nu, nu, nu... Doar nu credea că...

Delcour, clădirea deținută de familia Crist, era o bijuterie în orașul ăsta întunecat. Fusese proiectată cu măiestrie, apartamentele ei aveau cele mai frumoase priveliști, iar arhitectura era plină de mister și seducătoare.

Exista posibilitatea ca, pe timpuri, Delcour să fi fost un hotel. Avea până și o sală de bal.

Dumnezeule!

Michael gonea, depășind în viteză mașinile de pe șosea. Și-a depărtat telefonul de ureche. A tastat ceva pe ecran.

— Scumpo, răspunde! Haide! Te rog, răspunde!

— Delcour? am întrebat, neîncrezător. Glumești?

Cum era cu putință?

— Și în tot acest timp..., a bâiguit el, strângând volanul până i s-au albit încheieturile. Familia Torrance a vândut clădirea Delcour în anii '80 și a construit noul hotel în Whitehall, ca să profite de pe urma apropierii de stadion.

— Delcour este *Papa* original?

Și-a butonat iar telefonul.

— Rika! Fir-ar să fie!

Am traversat podul. Acum goneam prin cartierul industrial. Apoi Michael a intrat pe Parker Avenue.

— Știai că ei au deținut clădirea și că, la un moment dat, a fost hotelul familiei Torrance?

— Nu, habar n-am avut! a mârâit el. Noi nici măcar nu eram născuți pe atunci, pentru numele lui Dumnezeu! Știam doar că Delcour a fost construit în anii '30 și că nu l-am avut în proprietate de la bun început.

Primii proprietari fuseseră cei din familia Torrance. Avocatul tatălui lui Michael tocmai îi confirmase informația. Iar dacă exista un etaj secret în *Papa*, atunci...

— Rika, răspunde naibii odată!

A azvârlit telefonul în parbriz. Mobilul a căzut pe bord și apoi pe podeaua mașinii.

— Lasă asta! Ai grijă să ajungem mai repede acolo! am zis printre dinți.

Nu-mi venea să cred. Poate că Damon se ascundea în clădirea aia, dar nu avea cum să ajungă în apartamentul lui Michael, nu-i așa? Chiar ar fi fost în stare să locuiască acolo și să reziste tentației de a lua legătura cu Will sau cu Alex?

Michael a apăsat și mai tare pedala de accelerație. Claxoanele răsunau în jurul nostru. Am ajuns în fața clădirii Delcour. A frânat brusc, făcând cauciucurile să scrâșnească.

Am deschis în grabă portierele și am sărit din mașină. Am dat buzna în clădire.

— Ai văzut-o pe Rika? i-a strigat Michael omului de la recepție, în vreme ce alerga spre lift.

Bărbatul s-a uitat la el cu ochi mari, străduindu-se să-și găsească cuvintele.

— Ăăă... Nu, domnule...

Am intrat în lift. Michael a apăsat pe buton și ușile s-au închis.

— Ai idee dacă aici există un etaj secret, un apartament secret sau ceva asemănător? l-am întrebat.

A clătinat din cap. Fruntea i se acoperise de sudoare.

— Nu știu. Doar știi că nu mă interesează ce face familia mea.

Vasăzică nu știa mai nimic despre cumpărarea acestei clădiri. Nu îl interesa nimic altceva decât să locuiască în penthouse-ul

lui. Era groaznic de egoist. Se obosea vreodată să plece urechea la ce spunea altcineva? Nu era deloc curios? Dacă aș fi fost în locul lui și aș fi avut locul ăsta la dispoziție, aș fi explorat fiecare ungher al clădirii.

Dar nu și Michael.

Baschetul, Rika, mâncarea, sexul și somnul erau singurele lucruri care-l preocupau.

Liftul a urcat douăzeci și unu de etaje. Când s-a apropiat de ultimul etaj, a încetinit. Ușile s-au deschis, iar Michael și cu mine am dat năvală afară, spre apartamentul lui.

Lev și Will stăteau în mijlocul livingului. Michael s-a dus direct la ei.

— Rika e aici? Unde este?

— Bună! Ce s-a întâmplat?

Vocea Rikăi a venit de sus. A coborât scara. Avea în mână o geantă de piele cafenie. Probabil că își luase haine pentru noapte.

Michael s-a repezit spre scară, sărind câte două trepte odată. A strâns-o în brațe.

Am oftat ușurat. Damon nu pusese mâna pe ea. Poate că, până la urmă, nici nu era în Delcour.

— Scumpo — a șoptit Michael —, de ce dracu' nu răspunzi la telefon?

Rika l-a îmbrățișat. Era nedumerită.

— Cred... cred că telefonul meu e în poșetă. Eram la etaj, împachetam. Ce s-a-ntâmplat?

Michael a scuturat din cap. Nu avea timp de explicații.

— Domnule Crist!

Patterson, unul dintre administratorii clădirii, tocmai intrase în penthouse.

— S-a întâmplat ceva? Jackson, omul de la recepție, mi-a spus că a apărut o problemă.

— Nu sunt sigur, a răspuns Michael. Ai văzut pe cineva suspect intrând sau ieșind din clădire?

— Nu, domnule. Vă asigur că aș fi luat măsuri dacă aș fi văzut persoane suspecte.

L-am întrebat pe Michael:

— Când a vândut Torrance clădirea asta?

Michael a luat-o de mână pe Rika, i-a luat geanta și a coborât treptele.

— În 1988. Așa mi-a zis Robson.

Am dat din cap, în semn de aprobare.

— Senzorii computerizați pentru lifturi au fost inventați doar spre sfârșitul secolului trecut. Știind că avea să vândă clădirea, mă îndoiesc că Gabriel a modernizat sistemul, adăugând coduri de acces pentru etajul ascuns. Asta înseamnă că există o modalitate mult mai simplă să ajungi la etajul doisprezece. O modalitate care nu se aplică și noului hotel de pe celălalt mal al râului.

Nu exista tastatură digitală. Și, categoric, nu existau nici sisteme de recunoaștere a amprentei sau carduri electronice de acces.

Era posibil să existe un lift separat pentru acel etaj, dar...

Lifturile din Delcour nu erau cele originale. Cele vechi au fost scoase, iar puțurile — renovate. În timpul lucrărilor, etajul ascuns ar fi fost descoperit. Sau poate că...

— Mai există și alte lifturi? l-am întrebat pe Patterson. Unul care nu este folosit în mod curent? Poate chiar dezafectat? Sau există o altă scară?

A clătinat din cap, în semn că nu. Brusc, a rămas nemișcat. Îi venise o idee.

— Există o scară la etajul unu, dar a fost zidită. Nu mai duce nicăieri. Iar la subsol există un lift de serviciu.

Mi-am ridicat fruntea.

— Dar calea de acces la lift a fost bătută în cuie, cu scânduri. Cred că n-a mai fost folosită de vreo treizeci de ani.

Totul se potrivea.

Am făcut un pas spre el.

— Arată-ne!

Am coborât toți cu liftul. Am ajuns mai jos decât holul de la intrare, mai jos decât parcarea subterană.

În continuare, Michael o ținea pe Rika de mână. Mă privea cu îngrijorare. Nu cred că venise vreodată aici. După cum bănuiam, gândul că Damon fusese în clădirea asta, mai ales în serile în care Michael avea meciuri sau era plecat din oraș, îl paraliza de groază.

Am intrat în subsolul aflat la două niveluri sub pământ. Patterson ne-a condus pe un coridor lung. Deasupra capetelor noastre se întindeau țevile de apă. Auzeam sunetul unui boiler răzbătând de undeva.

Am străbătut un alt culoar, apoi am pătruns într-o mică zonă deschisă și am ajuns în fața vechiului lift de serviciu.

Dintr-odată, Patterson s-a oprit. Avea o expresie confuză.

— Scândurile au fost desprinse, a spus el.

Într-adevăr, toate scândurile fuseseră date deoparte. Oare de cât timp nu mai trecuse administratorul pe-aici?

Liftul vechi nu părea foarte încăpător. Era murdar și plin de pânze de păianjen. Deasupra ușii se afla un indicator de etaje demodat. Fără cifre. Însă în spatele sticlei colorate lucea o luminiță, semn că liftul avea curent.

— Nu-mi vine să cred, a murmurat Michael.

Am apăsat pe buton, iar ușile liftului s-au deschis numaidecât, cu un zgomot cristalin. Cu toții am rămas gură-cască.

Am intrat în lift. Podeaua s-a mișcat puțin, însă părea destul de stabilă. Am ținut ușa deschisă, făcându-le semn celorlalți să intre.

Cabina era îngustă. Podeaua era mochetată, iar pereții erau pe jumătate din lemn de cireș, pe jumătate din oglinzi.

Înăuntru exista un singur buton. Odată intrați în lift, i-am spus lui Lev să se ducă la mine acasă și să-i zică lui Banks că mă voi întoarce curând. Michael l-a trimis pe Patterson să cheme toți paznicii aici. Apoi ușile s-au închis și am început să urcăm.

Cablurile scârțâiau. Simțeam vibrația lor sub tălpi.

— Un an întreg! a strigat Michael. Damon a venit și a plecat, a stat cu ochii pe noi toți, un an întreg! Chiar sub nasul nostru.

— De fapt, nu era chiar așa greu să-ți dai seama de asta, a vorbit Will.

I-am aruncat o privire. În ultima vreme nu prea vorbisem cu el. Mă întrebam cum o duce. Oare ce părere avea despre toate astea? Cu siguranță, sentimentele lui față de Damon erau foarte amestecate.

Mi-am promis că voi sta de vorbă cu el mai târziu.

Liftul s-a târât în sus. S-a oprit la presupusul etaj secret.

Ușile s-au deschis, dezvăluind o încăpere mare, lungă și lată.

Aducea cu o cameră de zi uriașă, cu uși pe laturi și în capătul opus. Probabil că duceau la dormitoare și la bucătărie. *Isuse!* Era enormă!

Fusese proiectată ca un apartament de lux, cu un spațiu comun care se prelungea, pierzându-se din vedere. La dreapta era un șemineu, iar pe peretele dinspre răsărit se aflau ferestre cu draperii de catifea printre care se strecura lumina zilei.

Am intrat cu toții și ne-am împrăștiat prin spațiul vast.

— Incredibil! a exclamat Rika. Atât timp, niciunul din noi n-a avut habar de etajul ăsta.

Mda. Damon chiar fusese aici. Mi-o confirma mirosul înțepător al țigărilor lui.

Pereții erau acoperiți de portrete înrămate. Am văzut câteva zone amenajate cu mese și cu scaune capitonate. M-am apropiat de o masă pe care se găsea o sticlă de Dewar și un pahar gol. Am ridicat sticla și am adulmecat-o.

Michael controla camerele, Will cerceta terasa. Rika rămăsese cu mine. Dar Damon nu era aici. Poate că ne văzuse venind sau poate că se mutase în *Papa*.

— De ce n-a plecat din țară, să stea la adăpost? a spus Rika.

I-a răspuns Will:

— Pentru că tot ce vrea el se găsește în Meridian City.

Michael s-a apropiat de noi.

— În tot timpul când lipseam de-acasă, Rika era vulnerabilă. Damon ar fi putut să-i facă orice.

— Dar nu a făcut-o, așa că liniștește-te! i-a zis Rika.

Michael s-a încruntat la ea.

— Stătea cu ochii pe noi, dracu' să-l ia! Pândea ca un psihopat, chiar sub nasul nostru!

Rika și-a ferit privirea, iar Will și-a trecut degetele prin păr. Michael avea dreptate. Era o situație sinistră.

Am intervenit în discuție:

— Rika are dreptate. De ce n-a făcut Damon nicio mișcare? De nenumărate ori, am lucrat singur până seara târziu, în *dojo*, în vreme ce el era vizavi, în *Papa*. Will locuia chiar în clădirea asta. Rika era singură aici. De ce n-a acționat?

Am tăcut cu toții. Întrebarea plutea în aer. Ce aștepta oare? De ce stătuse aici fără să facă nicio mișcare? Avusese la dispoziție un an și nenumărate ocazii.

— Pur și simplu, a răspuns Will, într-un târziu. Michael, Rika și cu mine suntem aici, în Delcour. Tu și Banks, în Whitehall. Restul lumii nu are nimic din ce-și dorește Damon. El vrea să fie aici. Aproape de noi.

Am scuturat din cap. *Prostii!*

Însă vorbele lui Will păreau adevărate. Pricepeam de ce rămăsese Damon aici și ce anume așteptase până acum.

Am murmurat:

— Noaptea Diavolului. Noi toți. Prietenii lui. Este perioada lui preferată din an.

— Cum îl găsim? a întrebat Michael.

Am clătinat din cap, dus pe gânduri. Deodată, am auzit sunetul care anunța sosirea unui mesaj pe telefonul meu. M-am uitat la ecran.

Jocurile sunt mai ca lumea când ai mai mulți jucători. Nu crezi?

Alt număr pe care nu-l recunoșteam. De ce continua șarada asta? *Bine! Hai să jucăm!*

Încă un mesaj.

La *Papa*. 9 seara. Să vii însoțit! Nici eu nu voi fi singur.

— Nu e nevoie să-l găsim, fiindcă nu se ascunde, i-am răspuns lui Michael, îndreptându-mă spre lift. Puneți-vă hainele de stradă! Ne vedem la mine acasă, peste o oră.

Trebuia să ajung acasă. Damon avea nevoie de un avantaj. Avea să vină după Banks.

Am păşit în lift, lăsându-i în urmă. Mi-am adus aminte de încă un lucru. Le-am strigat:

— Şi să nu vă uitaţi măştile!

— De ce? a zis Will.

— Pentru că diseară e Noaptea Diavolului.

Am apăsat pe buton. Uşile au început să se închidă.

— Şi de data asta n-o să mă las prins.

CAPITOLUL 27
BANKS

În prezent

Am coborât treptele spre bucătărie. Am privit camera pustie și slab luminată, încă nehotărâtă ce să fac. Dacă aș fi fost acasă, aș fi înhățat orice ar fi pus Marina pe masă. Iar dacă aș fi fost în apartamentul meu, mi-aș fi fiert un ou și aș fi prăjit o felie de pâine, grăbindu-mă apoi să îndeplinesc sarcinile pe care Gabriel mi le-ar fi trasat pentru azi.

Dar nu aveam de mers nicăieri.

Nu mai aveam o slujbă propriu-zisă.

Eram la mila fratelui meu. Până acum, în dimineața asta, situația era calmă. Habar nu aveam unde naiba plecase Kai. Ceva mai devreme, David ciocănise la ușa mea, ca să verifice că sunt teafără, și îmi dăduse genții le cu hainele mele noi, pe care le luase din apartamentul meu. Îmi spusese că soțul meu a plecat și că va reveni în curând.

Chiar eram recunoscătoare pentru haine. Tot ce aveam de îmbrăcat aici, acasă la Kai, era rochia de nuntă. Și, deși aș fi purtat cu plăcere hainele lui Kai, m-am bucurat că puteam să-mi pun niște jeanși mulați și o bluză neagră, cu mâneci scurte. Mă simțeam bine când purtam ceva nou.

Am aprins lumina. M-am dus la frigider și m-am uitat pe ferestrele din dreapta mea. Vântul bătea cu putere, biciuind frunzele și învolburând nori negri pe cer. Mi-am amintit că pentru azi se preconiza o furtună.

Pielea de pe brațe mi s-a înfiorat.

Deschizând ușa frigiderului, am cotrobăit mulțimea de produse pe care abia dacă le recunoșteam. Pe altele nici nu le gustasem vreodată. Tofu și carne în ambalajele lor, sucuri verzi și portocalii, plus o mâncare de ciuperci cu un sos care mirosea tare bine. Aici mai erau ouă și lapte, două rafturi pline cu legume și fructe. Nici urmă de brânză, de prăjituri sau de sucuri acidulate. Kai avea o dietă sănătoasă.

Am scos ouăle din frigider.

Le-am pus pe blat și am luat o oală de pe un raft.

— Văd că zâmbești.

Am ridicat privirea. David intrase în bucătărie.

Chiar zâmbeam? Colțurile gurii mele au coborât.

— N-am făcut-o intenționat.

David a râs. Și-a scos geaca și a pus-o pe spătarul unui scaun, lângă insula de bucătărie. În urma lui a intrat și Lev. Părul negru îi atârna în ochi.

A căscat, după care a aruncat o legătură de chei pe blat. Pentru o clipă, mi s-a părut că seamănă cu Damon, atunci când venea târziu acasă, cu ochii tulburi, așa de beat că nu-i mai ardea de nimic decât de somn.

— Kai se va întoarce repede, mi-a spus Lev.

— E totul în regulă?

A ridicat din umeri.

— O să aflăm în curând.

Am turnat suc în trei pahare.

— Vă e foame?

— Găteşti? a zis David, şocat.

— Ştiu să fierb ouă.

Am deschis iar uşa frigiderului, copleşită.

— În frigiderul ăsta e destulă mâncare cât pentru o nuntă.

Ochii lor au sclipit. Băieţii au sărit de pe scaune şi s-au apropiat.

— Păi, tocmai am avut o nuntă, a spus David, cu ochii la mâncare. Aşa că hai să pregătim un ospăţ!

— O să facem mizerie pe-aici, i-am zis. Lui Kai nu-i place dezordinea.

David a pufnit. A scos carnea învelită în hârtie maro.

— În casa *ei*, *soţia* lui Kai poate să facă orice-i trece prin cap. Corect?

Am zâmbit.

— O să vedem.

***

Am muşcat din gogoaşă. Dinţii mei s-au afundat în aluatul moale.

— Sunt chiar bune, i-am spus lui Lev, lingându-mi zahărul pudră de pe buze.

A muşcat din gogoaşa lui.

— Pe mine m-a crescut bunica. Făcea gogoşi foarte des. Nu-s la fel de priceput la gătit cum e Marina, dar pot să încropesc ceva, dacă-i musai.

Marina. Mi-am adus aminte de ea. Avea un şef ticălos. O mulţime de nemernici intrau şi ieşeau din casa aceea. N-ar fi trebuit s-o las singură acolo.

Lev s-a dus la cuptor. Avea faţa mânjită de făină. David savura friptura pe care şi-o pregătise. Şi-a pus ouă în farfurie.

— Banks! Vino aici!

Kai stătea în pragul bucătăriei. Pe băieți nu i-a învrednicit nici măcar cu o privire.

S-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

Mi-am șters mâinile pe un prosop și mi-am scuturat urmele de făină de pe bluză. Am păşit în urma lui. Mă jucam cu verigheta de pe degetul meu, însă mi-am impus să încetez. Ne-am oprit în foaier.

M-am grăbit să-l liniștesc:

— O să facem curat în bucătărie.

Expresia din ochii lui s-a îndulcit.

— Nu-mi fac probleme pentru asta. Mă bucur că te distrezi.

Ușa din față s-a deschis. Will a intrat ducând o geantă, urmat de Michael și de Rika.

Kai s-a întors spre mine.

— Spune-le băieților tăi să termine de mâncat! Am nevoie de ei afară.

— Ce s-a-ntâmplat?

A șovăit o clipă. În ochii lui am citit îngrijorare.

— Știai că clădirea Delcour a fost a tatălui tău la un moment dat? m-a întrebat, coborându-și vocea.

Nu știam ce să spun.

— Poftim? A fost a tatei? Nu, habar n-aveam. Nu-i administrez eu afacerile. Oricum, nu pe cele legale. Ar fi trebuit să aud ceva legat de asta.

— A avut clădirea în proprietate înainte să te naști, a explicat Kai. Altădată, Delcour a fost un hotel. Construit de familia lui Gabriel.

— Deci etajul secret...

A dat aprobator din cap. Știa ce voiam să întreb.

— Și în Delcour există un etaj secret. Damon își împărțea timpul între cele două proprietăți.

Incredibil! Asta însemna că, în seara când adusesem contractul la Delcour, la petrecerea dată de Michael, fratele meu s-ar fi putut afla în clădire. Nu mă îndoiam că bântuia prin oraș, dar... Dumnezeule!

De ce nu-mi vorbise niciodată fratele meu despre Delcour?

— Sunt gata să închei povestea asta, a spus Michael, aruncând o geantă pe podea, în capul scărilor. Damon ne-a dus de nas ca pe niște proști.

— Exact! a intervenit Will, care tocmai apăruse din bucătărie, cu o bere în mână. Nici n-ar trebui să mergem la *Papa*. Lasă-l pe el să vină la noi! Hai să-i lăsăm deschisă afurisita de ușă! De ce nu?

Kai și-a încordat maxilarul. Mi-am dat seama că era frustrat.

— Te rog, nu chema poliția! am șoptit, lipindu-mă de el. Gabriel n-o să...

— N-o să ce?

Nu voiam să-i spun care va fi următoarea mutare a tatălui meu. Lui Kai i-ar fi putut veni idei.

I-am răspuns:

— Gabriel n-o să-i permită lui Damon să fie arestat din nou și să se facă de râs încă o dată. Eu pot să-l țin în frâu. Dacă reușesc să vorbesc cu el...

— Nu vreau să se apropie de tine.

— E fratele meu...

— Nici nu mă gândesc! s-a răstit Kai. Mă descurc singur cu el.

— Will are dreptate, a spus Rika, făcând un pas în față. Ia-l pe Damon prin surprindere și fă-l să vină la noi! Dacă în tot

acest timp a fost chiar aici, dar nu ne-a atacat, înseamnă că nu e o amenințare reală.

Kai a izbucnit în râs. Părea mai degrabă batjocoritor decât amuzat.

— Și rechinii le dau târcoale peștilor, până se hotărăsc dacă îi mănâncă sau nu.

Kai s-a uitat lung la Rika și a adăugat:

— Uneori, rechinii pleacă. Alteori mușcă. Da, poate că Damon vrea să discute cu noi, dar tare i-ar plăcea să-i cădeți voi două în mână.

Ne-a privit pe Rika și pe mine.

— Nu vreau să risc ca Damon să hotărască să acționeze tocmai în noaptea asta.

— Exact! i-a întărit Michael spusele.

Kai m-a țintuit cu o privire de avertizare.

— O să ne întâlnim cu el mai târziu. Tu, Rika și Alex veți sta aici, cu Lev și cu David!

— Nu! a strigat Rika.

— Nici vorbă! m-am răstit. Și eu am dreptul să-l văd pe Damon. Eu sunt singurul om care-l poate calma. N-o să rămânem aici, să coacem prăjituri, în vreme ce bărbații pleacă la vânătoare! Dacă voi credeți că...

Kai m-a luat în brațe și m-a săltat de la podea. S-a întors cu spatele la ceilalți.

— Te iubesc, mi-a șoptit. Damon m-ar putea trimite din nou la închisoare, pentru foarte mult timp. Nu voi permite să se întâmple asta tocmai acum, când te-am găsit. Te rog!

Ochii lui întunecați, înnourați de teamă, erau numai și numai pentru mine. Nimeni altcineva nu trebuia să-i vadă.

Deci mă iubea?

M-am zgâit la el, întrebându-mă la ce se gândea. De ce tocmai pe mine? Nu ne potriveam. Acum asta era casa mea, cu adevărat? La fel și dormitorul de sus? Hainele mele? Soțul meu? Voi avea copii și voi ști cum e să fii mamă?

Doamne! Cât de diferit arăta acum viitorul! Crezusem că nu voi trăi niciodată lucrurile acestea.

Viitorul meu nu mai era pur și simplu un tunel sau un drum drept, așternut dinaintea mea. În schimb, părea mai degrabă să se rotească în cerc, pentru a nimeri o anumită șosea, dar în loc de asta, întâlnise pajiști, dealuri și munți. Aveam atât de multe de explorat! Nici vorbă de un drum prestabilit. Puteam să înaintez fără să trec de două ori prin același loc.

Și, cine știe de ce, perspectiva asta nu mă înspăimânta deloc. Voiam să visez din nou.

— Te rog, nu-i face rău! i-am cerut.

— O să mă străduiesc să nu-l rănesc.

M-a lăsat iar pe podea, m-a sărutat pe frunte și s-a întors spre ceilalți.

L-am tras spre mine. I-am șoptit:

— Și eu te iubesc!

Pe buze i-a apărut un zâmbet. Mi-a cuprins ceafa în palmă, m-a tras iar spre el și m-a sărutat apăsat pe buze.

Fără să-și desprindă ochii dintr-ai mei, a făcut un pas în lături, după care s-a întors spre prietenii lui.

— Hai să baricadăm casa asta!

CAPITOLUL 28
KAI

În prezent

— Îți spun cu toată sinceritatea: e grozav!

Michael se plimba alene prin încăperea de la etajul doisprezece, privind micile indicii lăsate în urmă de Damon: haine, chiștoace de țigări, câteva cartele de telefon folosite. Admira spațiul imens, ascuns cu atâta iscusință în clădire. Chiar te făcea să te întrebi cum de ceva atât de incredibil poate să treacă neobservat. Probabil că oamenii văd numai ceea ce caută.

— Orașul ăsta e imens, a continuat el, răsfoind hârtiile de pe birou. Damon a fost întotdeauna o pasăre de noapte. Se dădea la fund pe timpul zilei, iar noaptea iese din micile lui ascunzători și hoinărește prin oraș, în vreme ce noi dormeam.

— Și totuși nu-i stă în fire să stea singur, a intervenit Will, rămas în pragul ușii.

Nu părea că-și dorește să intre.

— Frumoasă priveliște, fir-ar al dracului! a oftat Michael, privind pe geam.

M-am uitat la pat. Așternutul era tot mototolit, iar pernele rămăseseră tot acolo unde le lăsaserăm Banks și cu mine. Damon nu părea să fi trecut pe-aici de când fuseserăm în vizită.

— OK. Hai să plecăm! Damon nu e aici.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele hanoracului meu negru și m-am îndreptat spre ușă.

— O să-l așteptăm în lobby.

Michael a șovăit, dar m-a urmat. Am intrat toți trei în lift. Trecuse de ora nouă, iar Damon nu spusese unde anume în hotelul *Papa* urma să ne vedem. Oricum, verificaserăm etajul, pentru orice eventualitate. De altfel, băieții doriseră să-l vadă.

Am coborât în hol. Am dat o raită în jur, cu ochii-n patru. Ploaia începuse să răpăie pe străzi. Pe fereastră am întrezărit un fulger, urmat imediat de tunet.

Ceva nu era în regulă.

Nu-l mai văzuserăm de un an. Probabil că se pregătea să-și facă o intrare memorabilă. Nu urma să intre pur și simplu în hotel și să ne salute.

Telefonul meu a bâzâit. L-am scos din buzunar, fără să mă obosesc să mă uit la ecran.

— Unde ești? l-am întrebat.

— Acolo unde trebuie să fiu.

— Adică?

A tăcut pentru o clipă, apoi a întrebat:

— Crezi că ea te iubește mai mult decât pe mine?

— Unde naiba ești?

Am strâns telefonul în pumn. Băieții s-au tras mai aproape de mine.

— Noi suntem aici. Te așteptăm.

— Banks e o parte din mine, a zis Damon. Iar eu sunt o parte din ea.

— Aveți același sânge.

M-am apropiat de ușa de la intrare și am privit pe geam.

— Dar asta nu înseamnă automat că sunteți o familie.

— Vezi, aici greșești, m-a contrazis Damon, pe un ton mușcător. Sângele este cel care leagă. E legătura din sufletul tău care îți amintește că, oriunde ai pleca și orice ai face, în lumea asta de rahat și uitată de Dumnezeu există cineva de care ești legat pe veci.

— Unde ești?

Damon a vorbit mai departe, ca și cum nu mă auzise:

— Poate să fie un blestem. O povară. Dar poate fi și însăși bătaia inimii tale. Centrul tău, scopul tău, obârșia ta...

A răsuflat prelung. Următoarele lui cuvinte au fost rostite mai lent.

— Am greșit, am mințit, aproape c-am cedat nervos chiar în fața ei, dar Banks știe că asta înseamnă să fii o familie. Viața îți dăruiește o familie ca să te ajute să înduri. Scopul rudelor este să fie de partea ta, indiferent cât de mult doare. Rudele sunt oamenii care *întotdeauna* îți iau partea. E o datorie.

Nu și când „datoria" devine abuz. Acum, Banks era familia mea și eram hotărât ca Damon să nu o mai rănească niciodată.

— Din nefericire pentru tine, Kai...

Tonul lui părea aproape amuzat.

— ... nimic nu mă poate rupe de ea.

— Unde ești? l-am întrebat, pentru a suta oară.

Din nou, m-a ignorat.

— Ea e a mea.

Mi-a închis în nas.

— Damon!

Michael a cerut să știe:

— Ce mama naibii se întâmplă?

Habar n-aveam. De ce mai sunase? De ce nu-mi spusese toate astea față în față?

De ce își bătea joc de noi, din nou?

Apoi mi-a picat fisa.

Avantajul lui.

— N-o să vină, am spus.

— Cum? a zis Michael, făcând un pas spre mine.

— Fetele. Știe că le-am lăsat acasă.

CAPITOLUL 29
BANKS

În prezent

— Bleah! a făcut Alex, scoțându-și mâna din dovleacul tăiat și scuturând pe ziar resturile gelatinoase.

— Ai spus că vrei semințe prăjite, i-a amintit Rika.

— Da, dar nu știam că mai întâi trebuie să le scoți de-aici.

M-am silit să zâmbesc. Nu reușeam să-mi iau gândul de la Kai și de la fratele meu. Am pus o lumânare mică în dovleacul meu scobit și am aprins fitilul lumânării.

Să scobesc dovleci era un mod jalnic de a-mi ține mintea ocupată, când nu voiam decât să urc într-o mașină și să mă duc să-i caut pe Kai și pe Damon. Dar, dacă plecam, Rika ar fi venit după mine. Apoi, firește, și Alex ne-ar fi urmat. Nu doream să fiu trasă la răspundere pentru ceea ce li s-ar fi putut întâmpla. Trebuia să am răbdare până suna Kai. Dar, dacă nu îmi telefona în cel mult o oră, plănuiam să mă duc după el. Și nu mi-ar fi păsat cine venea cu mine. Îi iubeam pe amândoi, iar ei voiau să se rănească reciproc. Cum naiba să rezolv o situație așa de complicată?

Lev și David au apărut și ei. Au ciugulit din gustările de pe blatul de bucătărie și s-au uitat cât timp noi am terminat cu

dovlecii. Am pus dovleacul meu pe pervazul de deasupra chiuvetei, cu fața spre grădină.

Copacii cu frunze colorate se clătinau în vânt. Primii stropi de ploaie s-au izbit de fereastră.

Un fulger a scăpărat pe cer. Am tresărit, cu inima-n gât. Tunetul care a urmat s-a rostogolit pe deasupra casei.

Le-am zis băieților:

— Vine furtuna. În dulapul din hol sunt lumânări, lanterne și baterii. Aduceți voi câteva, bine?

— Bine.

David s-a îndepărtat de blat. El și Lev i-au zâmbit lui Alex, pe urmă au ieșit în hol.

Ea le-a răspuns cu o privire galeșă.

— Ce flăcăi zdraveni avem aici! a comentat Alex jucăuș. Ăștia doi fac echipă?

Mi-am ridicat fruntea. Rika a zâmbit. A continuat să-și scobească dovleacul.

— Când mă plictisesc, îmi zboară gândul la sex.

— Iar când lui Alex îi zboară gândul la sex — a zis Rika —, cineva urmează să și-o tragă.

Alex a pus la loc capacul dovleacului ei.

— Păi, când faci sex te simți bine. Ar trebui să ne fie rușine de lucrurile care ne fac să ne simțim bine? Nu!

Mi-a făcut cu ochiul și a ieșit din bucătărie.

Rika lucra la ochii dovleacului. Am strâns ziarul plin de resturi și semințe. Dacă Alex voia să le prăjească, n-avea decât!

— Mi-a plăcut rochia ta, mi-a spus Rika, fără să mă privească. A fost perfectă.

Rochia mea?

Ah, cea de nuntă! Acum, că tot a adus vorba despre asta, mi-am amintit că rochia încă zăcea pe podeaua din living.

— Crezi că o să fii fericită?

Rika s-a aplecat, manevrând cu grijă cuțitașul ei zimțat.

— Nu sunt nefericită, i-am răspuns.

A încuviințat din cap, concentrată la treaba pe care o făcea.

— Kaï e un om bun. Mi-e ca o rudă.

Știam. Și mai știam și ce voia să-mi transmită: că ar fi bine să-l fac fericit. Admiram loialitatea Rikăi. Situația era complicată și era posibil să treacă foarte mult timp până când prietenii lui Kai nu mai aveau să mă privească bănuitor.

M-am apropiat de ea. I-am întins o lumânare și o brichetă, pentru dovleacul ei.

— Cum merge planificarea pentru nuntă?

A zâmbit larg.

— Am câteva idei, a spus, binedispusă. Vrei să mergi cu mine la cumpărături?

Probabil că pe fața mea se citea limpede groaza.

— La cumpărături? Pentru o rochie de mireasă?

Rika s-a aplecat spre mine.

— Pentru o trenă.

— O trenă? Adică...

— Adică soția trenului, a glumit ea.

Poftim?!

Însă n-am apucat să-i pun alte întrebări. Luminile din bucătărie s-au stins și încăperea s-a cufundat în întuneric.

Rika s-a încordat.

M-am repezit la comutatoare. Le-am apăsat de câteva ori.

Nu mai aveam curent.

— Vreau lanterne și lumânări! le-am strigat băieților. Mișcați-vă fundurile!

Rika și-a frecat brațele ca și cum, dintr-odată, i s-ar fi făcut frig.

— Nu pot să cred că deja nu avem lumină. Vântul nu bate chiar atât de tare.

— Gata, le-am adus!

David și Lev au intrat în bucătărie, aducând lanternele și lumânările.

I-am întins Rikăi un aprinzător.

— Te rog, aprinde lumânările din living!

S-a ridicat și a ieșit din bucătărie. I-am întins lui Alex niște sfeșnice.

— Du câteva lumânări sus, pe hol! Lev, mergi cu ea!

David mi-a întins o lanternă. Am luat câteva lumânări și un aprinzător, iar el s-a repezit la etaj.

Mai întâi am intrat în biroul lui Kai și am golit o tăviță cu agrafe. Am pus o lumânare deasupra, am aprins-o și am plecat, nu înainte să mă asigur că intrarea în culoarul secret era închisă.

Ajunsă în sufragerie, m-am înfiorat din cauza curentului rece. Am ridicat ochii și am văzut draperiile înfoindu-se. Ploaia pătrundea în casă prin fereastra deschisă.

— Ce naiba?!

Am aruncat lumânările pe canapea și m-am dus să închid fereastra.

— Cum mama dracului s-a deschis?

Ploaia bătea în pervaz. Picăturile îmi stropeau bluza în vreme ce mă străduiam să trag geamul în jos.

— De ce e deschisă? a spus Rika.

A venit să mă ajute. Amândouă, am reușit să închidem fereastra.

— Habar n-am.

Mi-am scuturat mâinile de praf.

— Mulțumesc de ajutor! Se face tot mai urât afară.

Rika s-a uitat pe geam.

— Așa-i. Aș vrea să fi fost toți acasă în clipa asta. Noaptea Diavolului e și mai reușită când plouă.

Mi-am frecat brațele. Tremuram. Bănuiam ce puneau la cale cei din Thunder Bay în noaptea asta. Însă nu simțeam aceeași nostalgie precum Rika.

Mai mult ca sigur, ea crescuse cu totul altfel decât mine: în siguranță, ocrotită și — probabil — cu părinți ultraprotectori. Pe de altă parte, eu crescusem cu Damon și fusesem martoră la un comportament îndeajuns de distructiv încât Noaptea Diavolului mi se părea de-a dreptul inofensivă, prin comparație. Noaptea asta nu mi se părea nici eliberatoare, nici distractivă. În vreme ce Rika voia să se dezlănțuie și să intre în belele, eu tânjeam după liniște.

Deodată, s-a auzit un bufnet la etajul de deasupra. Am ridicat amândouă privirea în același timp. Podeaua scârțâia ca și cum cineva pășea deasupra noastră.

— E Alex, a spus Rika.

Știam că deasupra noastră se afla dormitorul lui Kai și al meu. Alex nu avea motive să intre acolo.

Am luat lanterna de pe canapea.

— Vino!

Am urcat repede scările. Eram neliniștită. Niciuna dintre noi nu deschisese fereastra aceea. Am privit în jur, plimbând raza lanternei peste tot, cu ochii cât cepele.

— Alex! Alex, ești OK?

Am deschis ușa dormitorului. Din precauție, n-am intrat. În schimb, am plimbat iar fasciculul lanternei în jur. Aici nu era

nicio lumânare aprinsă. Am luminat ungherele, patul, locul de după ușă.

Camera era așa cum o lăsasem.

Tocmai mă pregăteam să mă îndrept spre baie, când am auzit un scârțâit în spatele nostru. Am întors amândouă capetele, ca la comandă.

— Alex! am strigat.

M-am apropiat de ușa camerei de oaspeți și am deschis-o, luminând-o cu lanterna.

— Ce dracu'! a exclamat Lev.

A țâșnit din pat. A început să-și încheie jeanșii. Alex s-a ridicat din locul unde îngenunchease pe podea și mi-a zâmbit, ridicând din umeri.

M-am răstit la Lev:

— Ia-l pe David și mergeți la subsol! Verificați tabloul electric!

Încercând să-și ascundă rânjetul, Lev a ieşit din cameră.

M-am întors spre Alex.

— Imediat ce-și termină treaba, o să fie numai al tău. Ai răbdare!

Alex a dat să spună ceva, dar un alt bufnet a răsunat deasupra. Toate trei am privit spre tavan.

Am icnit de uluire. Nimeni dintre noi nu era la etaj.

— Ce-a fost asta? a întrebat Rika.

Am tras-o după mine în hol și am smucit din bărbie către Alex.

— Să mergem!

Am coborât scările în fugă.

— Lev! David!

Am iuțit pasul spre bucătărie și am deschis ușa care dădea spre subsol.

— Lev!

Cu lanterna strânsă în pumn, am luminat scara întunecată.

— David!

Isuse! Pe unde umblau?

Tavanul scârțâia necontenit, de parcă cineva păşea sus.

— Banks! a rostit Rika, pe un ton de avertisment.

Ştiu. Ştiu. Ceva nu era în regulă.

M-am îndepărtat de uşa care dădea spre subsol. M-am uitat la stânga şi la dreapta.

— Unde-i telefonul tău?

— În living.

Am străbătut foaierul toate trei, la lumina lanternei mele. Am verificat de două ori încuietorile uşii din faţă, ca să mă asigur că totul e în regulă.

Rika a cotrobăit prin poşeta ei. Şi-a scos telefonul.

Apoi s-a auzit un trosnet la etajul de deasupra. Zgomotul a reverberat în toată casa.

— Ce-a fost asta?

De lângă fereastră, Alex a rotit lanterna de jur împrejur.

Rika s-a uitat la mine. Era gata să folosească telefonul. Apoi şi-a mutat privirea dincolo de mine.

— Banks!

M-am răsucit pe călcâie. În pragul uşii stătea Kai, cu masca pe faţă.

Am răsuflat uşurată.

M-am repezit la el şi l-am îmbrăţişat strâns.

— Ce naiba?! Ne-ai speriat!

Kai era în siguranţă. Tensiunea începea să mă părăsească. Braţele lui m-au cuprins şi m-au tras mai aproape.

L-am întrebat:

— Ai venit prin coridorul secret? Unde sunt Michael şi Will?

— Banks! a strigat Rika.

M-am tras puțin în spate și m-am uitat la ea.

— Ce-i?

Privea ei fugea când la telefon, când la mine. A scuturat din cap și a făcut un pas înapoi.

— El nu e Kai!

Mi-am retras brusc brațele. Mi s-a pus un nod în gât. M-am uitat cu atenție la mască.

Doi ochi negri i-au întâlnit pe ai mei, strecurând în ființa mea o răceală care-mi era foarte cunoscută.

Damon? M-am dat înapoi.

— Dumnezeule!

— Lasă telefonul jos! i-a cerut Damon Rikăi. Acum!

Dar știam că Rika n-o să-l asculte. Am rugat-o din priviri să facă exact ce i se cerea. Dacă nu se supunea, n-ar fi făcut decât să-l provoace. Puteam să mă descurc în situația asta dacă fratele meu rămânea calm.

Rika a strâns telefonul în pumn. Nu se putea hotărî ce să facă. În cele din urmă, și-a pus telefonul în buzunarul din spate al jeanșilor. A apucat gâtul unei sticle de Johnny Walker de pe raftul barului și a luat poziție de atac.

— Ei, cum o duc șerpii mei? m-a întrebat Damon, scoțându-și masca — o replică identică a măștii lui Kai — și trecându-și degetele prin păr.

Pentru prima oară după un an, am privit chipul fratelui meu. Părul îi crescuse peste urechi, era mai tras la față, dar maxilarul era la fel de ferm. Când și când, câte un mușchi îi zvâcnea. Ăsta era singurul indiciu că era copleșit de furie.

Pentru orice eventualitate, am făcut un pas în spate.

A aruncat masca pe un scaun.

— Ți-e frică de mine?

— Unde sunt David și Lev? am întrebat.

— Legați fedeleș, la subsol.

— Nu ne poți învinge pe toți! l-am avertizat, trăgând cu coada ochiului la Alex, care începuse să se miște.

Damon a râs.

— Nu-ți face griji! Există câte un Damon pentru fiecare dintre voi.

A fluierat scurt. Doi bărbați au intrat în cameră. Erau îmbrăcați la fel ca Damon, cu hanorace și jeanși. Purtau măști identice.

În fața noastră se găseau trei bărbați. Toți mușchii mi s-au încordat la maximum.

— Cine...?

— Acum! a ordonat Damon.

S-au repezit la noi.

— Damon, nu! am strigat.

Am întins brațele în față, gata de luptă.

Însă cei doi bărbați au trecut pe lângă mine și s-au năpustit asupra lui Alex. Unul a prins-o din spate. A luat-o de păr și a strâns-o de gât, în vreme ce al doilea i-a apucat mâinile și a imobilizat-o. Alex se zbătea și mârâia.

Rika a țâșnit spre ei.

— Aș putea să-i rup gâtul într-o secundă, a amenințat tipul din spatele lui Alex, fixând-o cu privirea pe Rika.

Nu le recunoșteam vocile.

Rika s-a oprit, cu pumnii strânși. S-a răsucit spre Damon.

— Laș nenorocit!

Frate-miu a rânjit.

— Nu sunt laș. Sunt isteț. Tipii ăștia nu ar rezista nici cinci secunde dacă ar încerca să pună mâna pe voi.

— Hei! s-a răstit iritat bărbatul din fața lui Alex. Damon, ia mai du-te dracului!

M-am întors spre frate-miu.

— Ce vrei?

— Pe tine te vreau.

— Prostii! am mârâit. Mereu m-ai avut! De ce ai așteptat până acum ca să te-arăți la față?

Rika nu i-a lăsat răgaz să răspundă. A făcut un pas în față.

— Ai încercat să ne omori! i-a strigat ea. Lui Will... i-ai legat un bloc de ciment de picior, i-ai legat mâinile la spate și l-ai aruncat în ocean! Îți dai seama prin ce l-ai silit să treacă? Ești un monstru nenorocit!

— Știu.

Mi-am întors iar ochii spre el. Părea aproape sincer.

Privirea lui rătăcea prin cameră, evitându-ne.

— Foarte multe lucruri sunt în neregulă cu mine, a spus cu gravitate. Înainte, îmi plăcea să merg la școală. Mă duceam zilnic. Chiar și când eram bolnav. Îți amintești, Banks?

Firește că-mi aminteam. Damon era ultima persoană din lume din partea căreia te puteai aștepta să aibă o prezență bună la școală. Chiulea doar atunci când chiuleau și prietenii lui.

— Școala era singurul loc în care știam că sunt în siguranță, a continuat el. Mai târziu, când am crescut, sentimentul de siguranță mi-l dădeau muzica, băutura, fetele... Părea că în fiecare zi dădeam câte o petrecere. Uneori, era de-ajuns ca să nu mă mai gândesc la nimic, așa că abia dacă băgam de seamă ce se întâmpla...

Vocea i s-a frânt. S-a forțat să rostească ultimele cuvinte:

— Ce se întâmpla cu mine.

Am simțit usturimea lacrimilor.

— Aveam prietenii mei, echipa mea și pe tine, a adăugat, ridicând privirea spre mine. Erai numai a mea. Singura fată în care am avut încredere vreodată. Mi-am jurat că nimeni nu te va lua de lângă mine. Nu-mi place schimbarea.

Damon s-a uitat la Rika.

— Tu erai schimbarea.

A făcut un pas spre ea.

— Damon, nu! am strigat.

— Dacă nu vrei să se întâmple asta, vino cu mine!

— Unde?

— Acasă, firește! mi-a spus Damon, privind-o din nou pe Rika. Vreau ca Rika să-mi arate cum a fost renovată catedrala St. Killian. Poate c-o să ne plimbăm prin catacombe.

Privirea lui amenințătoare era mai sugestivă decât vorbele lui. Iritată, Rika a clătinat din cap, în semn că nu. I-a zis:

— Nu merg nicăieri cu tine.

Damon a mai făcut un pas spre ea.

— Dar acum e Noaptea Diavolului. Haide! Nu mă-ndoiesc că vor veni și Kai, Michael și Will. O să ne distrăm ca în vremurile bune.

Rika a pufnit, sfidându-l.

— Pentru asta ai așteptat un an? Pentru Noaptea Diavolului? Dumnezeule! Chiar ai nevoie de asta, așa-i? Ai nevoie de trecut, de euforia din Noaptea Diavolului, de prietenii tăi, care acum te urăsc...

Fratele meu s-a repezit la ea. A pironit-o de perete. Palmele lui se sprijineau de o parte și de alta a capului ei.

— Damon! am strigat.

— Nu-ți face griji, scumpo! Rika nu se teme de mine. Am dreptate, Rika?

Ea a strâns sticla în pumn, privindu-l sfidător.

— Rika, pe mine mă urăști pentru ceea ce fac, dar pe Michael îl *iubești* pentru ce face.

— Michael nu a încercat să-și ucidă prietenii, i-a întors-o Rika.

— A, tu m-ai urât dintotdeauna. Îmi amintesc când aveai paisprezece ani. Ieșeai repede pe ușă, imediat ce eu și Michael intram în camera în care te aflai tu. Oamenii impun reguli bazându-se pe cum vor să fie tratați, dar hai să-ți spun ceva! Când altcineva se poartă urât, e ori alb, ori negru, nu? Îl judecăm și-l condamnăm. Dar când noi ne purtăm urât, dintr-odată lucrurile intră într-o zonă gri. Doar pe alții îi judeci, nu și pe tine însăți. Am dreptate? Nu-l judeci și pe Michael!

Rika a strâns din dinți. Ochii ei aruncau flăcări.

— Oamenii sunt ipocriți, Banks, mi-a zis frate-miu, fără să-și ia ochii de la ea. Fac aceleași lucruri pentru care l-ar urî pe un altul, dacă le-ar face. Singura busolă morală în care mă mai încred acum este propria mea busolă.

A apucat-o de bărbie și a strâns cu putere.

— Am ajuns la o concluzie, a adăugat el, scrâșnind din dinți. Un bărbat merită să aibă tot ceea ce poate lua.

Ea și-a smucit capul, cu fața schimonosită de furie.

— Te urăsc!

Damon s-a aplecat spre ea.

— Ador când mă urăști.

S-a aplecat la urechea ei dreaptă. La început, Rika s-a tras înapoi, însă pe urmă a rămas nemișcată, ascultând. Nu vedeam gura lui Damon, dar falca lui părea să se miște. Iar ea nu l-a respins. Ce-i șoptea oare?

Ochii Rikăi se îngustaseră de furie. Deodată, umerii i s-au încovoiat și trupul i-a înghețat. Privirea i s-a stins. A rămas neclintită, de parcă nu se putea mișca.

Damon și-a îndreptat spatele și i-a dat drumul.

— Dă-o dracului de lume, Rika! Cu plăcere!

Ea l-a îmbrâncit. Abia mai respira. Fratele meu a râs.

Am păşit în față.

— Ce i-ai spus?

În aceeași secundă, o lumină a pătruns prin fereastră. O mașină tocmai parcase pe alee.

— Ia te uită cine-a venit! a rânjit Damon.

Rika a profitat de ocazie. L-a lovit cu sticla în cap. Damon a încercat să ridice brațele, ca să se apere, dar s-a prăbușit la podea precum o păpușă de cârpă.

Fără întârziere, Rika a aruncat sticla spre unul dintre bărbații care o țintuiseră pe Alex. El s-a ghemuit ca să se ferească, iar asta mi-a acordat timpul necesar să mă năpustesc asupra lor. Celălalt s-a rotit pe călcâie. L-am pocnit în falcă, repezindu-mi genunchiul între picioarele lui. S-a poticnit și a căzut la podea, iar Rika a tras-o pe Alex departe de el.

— Fugi! a urlat Rika.

— Pe aici!

Am alergat înaintea lor, pe hol, spre birou.

— Pe aici! Repede!

Împingând cu toată puterea corpul de bibliotecă, am reușit să-l urnesc și să dau la iveală intrarea în culoar. Rika înțelesese intenția mea. Ea și Alex au împins odată cu mine.

Fetele au păşit în culoarul secret. Însă nu și eu. Am apucat marginea „ușii" și am început s-o trag la loc.

— Banks, ce faci? a strigat Rika. Banks!

— Plecați!

Trebuia să ajung la fratele meu înaintea lui Kai.

Am alergat iar pe hol. Cineva bătea în ușa de la intrare și apăsa cu putere clanța. Instinctul îmi spunea să deschid ușa, dar apoi am văzut pe podea o dâră de sânge care ducea spre bucătărie.

Îl răniseră pe Damon. Sau îl omorâseră. Am fugit pe hol și am intrat în bucătăria cufundată în întuneric.

Dincolo de insula de bucătărie, ușile de sticlă erau deschise. Ploaia răpăia în grădina împrejmuită. Vântul îndoia copacii, mai-mai să-i rupă. O ușă s-a trântit de perete.

Unde ești?

Dintr-odată, am fost înhățată din spate și trasă înapoi. Un braț mi-a cuprins umerii.

Am icnit.

— Doar nu-l iubești, nu? a întrebat Damon.

Ceva umed mi-a atins tâmpla.

— Sper că nu, pentru că sunt pe cale să te las văduvă.

Văduvă? Am deschis gura ca să vorbesc. Degetele mele au atins în treacăt mâna pe care Damon o lăsase să-i atârne pe lângă trup. Am pipăit o țeavă rece, de oțel. Un strigăt mi-a înțepenit în gâtlej.

Am întors capul. Sângele din păr îi picura pe partea stângă a feței.

— Damon, ce vrei? am șoptit.

Ușa din față s-a trântit. Am închis ochii.

— Te rog! l-am implorat. Te rog, nu! Pleacă! Fugi!

— Credeam că te-am crescut altfel! a scrâșnit Damon.

M-a întors cu fața la el și m-a înșfăcat de gulerul bluzei.

— Trebuia să fim doar noi, Nik. Doar noi doi.

Îi auzeam pe Kai și pe băieți pășind prin casă.

— Dacă m-ai fi vrut doar pe mine, am fi putut pleca atunci când ai ieşit din închisoare, anul trecut. Ce vrei cu adevărat?

Mă privea dușmănos, însă în ochii lui am văzut și altceva decât mânie: îi era rușine să răspundă.

— Vreau doar ca totul să fie așa cum era odată.

Și-a plecat privirea pentru câteva secunde, apoi a ridicat-o din nou spre mine. De data asta, reapăruse vechea lui răceală, pe care o știam atât de bine.

Damon a adăugat:

— Și dacă nu se poate să am asta, atunci o să mă asigur că nimeni nu va scăpa de mine.

M-a tras spre el. Ținându-mă de umăr, m-a silit să ies pe ușile de sticlă, direct în grădină.

La naiba! Ce să fac? Instinctul îmi spunea să lupt. Să-l atac, apoi să fug. Dar asta nu i-ar fi împiedicat pe el și pe Kai să se bată.

Ce aș hotărî, dacă ar trebui să aleg între ei doi?

— Ia-ți mâinile împuțite de pe ea! a urlat Kai.

Damon m-a împins în fața lui, trecând un braț pe după umerii mei. Ploaia înghețată ne uda fără milă. Kai, Michael și Will au ieşit în fugă în grădină.

Ochii lui Kai s-au îndreptat spre mâna fratelui meu. A văzut arma.

— N-o să-i faci niciun rău, i-a zis Kai. Știi că am dreptate.

— I-am făcut rău unsprezece ani la rând.

Damon m-a strâns mai tare de bluză.

— Sunt puține lucruri pe care nu i le-aș face lui Banks.

Kai a rămas nemișcat. Furia lui se risipea. Nu știa dacă fratele meu juca sau nu la cacealma.

— Unde-s Lev și David? m-a întrebat Kai.

— În subsol. I-a legat.

— Dar Rika și Alex? mi-a strigat Michael.

— Au plecat prin culoar.

Kai s-a răsucit spre Michael.

— Casa de pe colină. Du-te!

Michael a țâșnit înapoi în casă. Am răsuflat ceva mai ușurată. Tot nu știam unde erau cele două ajutoare mascate ale lui Damon. Speram că au șters-o.

— Salut, omule! a spus Damon, cu glas ceva mai potolit. Mi-a fost dor de tine.

Probabil că i se adresa lui Will, care, pentru prima oară de când îl știam, nu arăta fericit. O grimasă îi schimonosea trăsăturile. Privirea pe care i-o arunca lui Damon spunea că nu uitase și nu iertase nimic.

Kai a făcut un pas în față și a strigat, ca să acopere răpăitul ploii:

— La ce bun să trecem prin toate astea?

— Pentru că asta-i casa mea, a răspuns Damon, trăgându-mă la pieptul lui. La fel și ea.

— Banks nu e animalul tău de companie, l-a contrazis Kai. Și nici proprietatea ta. Niciodată n-a fost.

— I-am dat totul.

— Ai tratat-o ca pe un câine! a răcnit Kai, privindu-mă îngrijorat. Ai rănit-o.

În gâtlej mi se înțepenise un nod uriaș. Știam că Damon se purta rău cu mine, chiar dacă nu-mi plăcea să recunosc lucrul ăsta. Îi găsisem atâtea justificări! *Damon nu se simte bine. Este singur. Are nevoie de cineva în care să se poată încrede.*

Îl iubeam. Ce trebuia să fac? Eu puteam să-l ajut să se simtă mai bine. Corect?

Dar atunci când într-o relație sacrificiile vin dintr-o singură direcție — nu din ambele —, e momentul să înfrunți adevărul. Damon îmi făcea rău.

— Ori de câte ori o ating, Banks se încordează toată, a zis Kai. E ceva abia simțit și durează doar o secundă. Pare că atingerea mea o ia prin surprindere, ca și cum nu e obișnuită cu asta.

Chiar așa făceam?

Kai a continuat, uitându-se în ochii mei:

— Are o imaginație bogată. Cred că e și pricepută la afaceri. Într-o bună zi, o să se ocupe de multe lucruri și, chiar dacă acum nu știu care vor fi acele lucruri, sunt convins că se va descurca foarte bine.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— O plac chiar și atunci când poartă haine bărbătești, a adăugat Kai, îmblânzindu-și tonul. Atât timp cât le poartă pe ale mele.

Kai s-a uitat la Damon.

— Las-o să plece, frate! N-o să-ți facă niciun rău. Te iubește. Și tu o iubești.

Respirația fratelui meu s-a iuțit. A făcut un pas în spate și m-a tras după el. Nu se dădea bătut.

— Singurii care te pot răni sunt cei pe care-i iubești, a zis fratele meu.

Am închis ochii.

— Alege! mi-a cerut Damon.

Am deschis ochii din nou. M-a răsucit cu fața la el.

— Kai poate supraviețui fără tine. O știi și tu.

Voia să spună că soțul meu nu avea chiar atât de multă nevoie de mine. Dar el, Damon, avea. Asta voia să mă facă să cred. Dar nu era pe de-a-ntregul adevărat.

I-am răspuns:

— Și tu poți supraviețui fără mine. Însă nu-ți place deloc să vezi că noi putem supraviețui fără tine.

A mijit ochii. Am știut că atinsesem un punct sensibil. Deodată, Damon a fost pus la pământ, iar cineva m-a tras de lângă el.

Will s-a năpustit la Damon. I-a smuls arma din mână, după care a început să-l lovească îndârjit cu pumnii, ca și cum ar fi așteptat un an întreg clipa asta. Bănuiesc că așa și era.

— Nemernic jegos! a urlat Will. Ești un nimic! Fără noi ești un nimic!

Kai m-a prins de braț, trăgându-mă înapoi. Michael, Rika și Alex au ieșit în fugă din bucătărie și au năvălit în grădină.

— Amicii lui și-au luat tălpășița, a zis Rika.

Will își pierduse complet cumpătul.

— Cum ai putut să împingi totul atât de departe? a urlat el. O să te omor!

Îl pironise la pământ cu o mână și îl lovea cu cealaltă.

Damon nu răspundea. Stătea cu ochii închiși. Sângele i se prelingea din nas. Will îl lovea în neștire.

— Când n-ai nimic, nu ai nimic de pierdut, i-a zis Damon.

Glasul îi tremura când a adăugat:

— La naiba cu toate! La naiba și cu voi!

Apoi, din senin, a prins gâtul lui Will în scobitura unui cot. L-a răsturnat la pământ și s-a cățărat pe el. Will continua să-l lovească, zbătându-se și mârâind. Damon a rămas cu fruntea sprijinită de pieptul lui Will. Respira greoi și se lăsa lovit.

— Oprește-i! l-am implorat pe Kai.

Kai nu s-a mișcat. Îl lăsa pe Will să se răzbune.

Sângele pătase părul lui Damon, iar acum i se prelingea pe față, amestecat cu ploaia. L-a înșfăcat pe Will de tricou. Încerca

să-şi ferească faţa de lovituri, însă n-a schiţat nicio mişcare ca să se împotrivească.

Ştia că o merita.

Will l-a îmbrâncit deoparte, s-a ridicat de jos şi i-a tras un picior în cap. Mi-am ferit privirea.

Ştiam de ce fratele meu se lăsa bătut de Will: dacă suferea pe dinafară, nu mai suferea pe dinăuntru.

Mi-am plecat capul în pământ. Priveam cum ploaia se abătea peste firele de iarbă, în vreme ce bătaia continua. Grădina se umpluse de gemete şi pocnete.

Durează prea mult.

Apoi n-am mai auzit nimic. Am ridicat încet ochii. Will gâfâia. Se aplecase deasupra lui Damon. Încerca să-l ajute să se ridice.

Damon zăcea pe spate, cu genunchii ridicaţi, fără să se mişte.

Încet, s-a răsucit pe o parte. Membrele îi tremurau. S-a ridicat în genunchi şi s-a sprijinit pe călcâie. Parcă nu mai avea putere nici să-şi ţină capul drept. Ploaia i se revărsa pe faţă. Părul negru îi căzuse în ochi. Atunci am ştiut că niciodată nu voi înceta să-l iubesc. Era însângerat, rănit, rătăcit şi singur, dar se ridicase de la pământ. Întotdeauna se va dovedi capabil să suporte orice, din partea oricui. *Să răsucească suferinţa. Să şi-o bage pe gât. S-o înghită.*

Kai s-a apropiat de el. Am mers în urma lui. A îngenuncheat, cu ochii la fratele meu.

— Noi nu am ales-o pe Rika în locul tău, a rostit încet. Şi nici pe Banks.

S-a aplecat mai mult şi a adăugat cu glas ferm:

— *Tu* ne-ai părăsit pe *noi*.

Will se uita cu coada ochiului la Damon. Încă era furios, dar şi ochii lui sclipeau de lacrimi.

Kai s-a ridicat.

— Unde-i cadavrul?

Rika și Michael au făcut un pas mai aproape. Damon a tras adânc aer în piept.

— Am scăpat de el.

Kai s-a aplecat și l-a apucat de păr.

— Unde?

Frate-miu a ridicat ochii, aproape amuzat, și i-a zis:

— Nu tu ai ucis-o.

Kai i-a dat drumul și s-a îndreptat de spate.

Am intervenit:

— Poftim?

— Ea încă trăia când tu și Kai ați plecat de la hotel.

— De unde să știu că spui adevărul? l-a întrebat Kai.

— Pentru că, atunci când ai plecat, Natalia încă respira, nu-i așa?

— Și atunci, unde e? am întrebat.

La un moment dat, cu siguranță, Natalia ar fi avut nevoie de bani. Trecuse prea mult timp de când nimeni nu auzise de ea și n-o văzuse.

— Am nevoie de o dovadă că e teafără, i-a spus Kai. Știu că am rănit-o.

Damon s-a ridicat în picioare, străduindu-se să-și îndrepte umerii.

— Nu. Ea ne rănea pe noi, iar tu ai oprit-o. Asta-i tot.

— Deci era în viață când am plecat din hotel? a zis Kai. Dar când ai plecat *tu*, tot în viață era?

Damon s-a uitat drept în ochii lui Kai. Între ei s-a lăsat tăcerea, iar eu am știut... Pur și simplu am știut...

Natalia era moartă.

Evenimentele din noaptea aceea nu luaseră sfârșit când eu și Kai plecaserăm de la *Papa*.

— Kai! a strigat Alex. O, Doamne! Repede!

Ne-am întors cu toții spre Alex, care era în bucătărie și se uita spre capătul holului.

Ne-a privit înspăimântată.

— Unde sunt extinctoarele?

Am țâșnit toți ca din pușcă. În timp ce străbăteam bucătăria, Kai m-a luat de mână. Îl lăsasem pe Damon afară. Știam că va fugi. Într-un fel, chiar speram să fugă.

Alex stătea în foaier, cu privirea ațintită spre living. Eu, Michael, Rika și Kai ne-am repezit la ea. Draperia neagră era în flăcări. Un pomișor se prăbușise. În cădere, spărsese fereastra. Cioburile zăceau împrăștiate pe podea.

— Lumânările! a exclamat Kai. Rahat!

Pomul lovise lumânările de pe pervaz. Apoi draperia luase foc.

Kai i-a făcut un semn lui Will.

— Debaraua!

Kai, Michael și Will au ieșit în fugă în hol, gonind spre debaraua unde se găseau extinctoarele.

Am intrat iute în living. Flăcările devorau draperia. Am observat săbiile *kendo* etalate pe peretele de lângă fereastră.

— Rika!

Am smuls o sabie de pe perete.

Dogoarea flăcărilor îmi înțepa ochii, iar ploaia mi-a năpădit brațele. Am luat o altă *kendo* de pe perete. Lacrimile mă sugrumau.

Kai pierduse deja *dojo*-ul. Nu puteam îngădui să mai piardă ceva.

Rika a sărit să mă ajute, dând jos tot ce se găsea pe perete și aruncând obiectele pe canapea.

— Nu! a strigat Kai. Înapoi, Banks!

M-a apucat de braț și m-a tras în spatele lui.

— Stingeți celelalte lumânări!

Flăcările cuprinseseră corniza. M-am grăbit să sting lumânările, înainte să le răstoarne vântul.

Au apărut Michael și Will. Michael se uitat la noi, îngrozit.

— Rika! a strigat.

M-am uitat în spatele meu. O bucată de stofă care atârna deasupra, cuprinsă de flăcări, stătea să cadă. Ea a ridicat ochii. Michael a țâșnit spre Rika. Deodată, galeria aurie s-a rupt, prăbușindu-se de pe perete. Totul părea să se deruleze cu încetinitorul. Draperiile care ardeau au căzut, cât pe ce să o lovească, însă în aceeași clipă cineva a apucat-o de tricou și a aruncat-o înapoi, departe de flăcări. Rika s-a rostogolit la podea, în mijlocul camerei. S-a strâmbat de durere.

Când am ridicat privirea, l-am văzut pe Damon. Nu observasem că intrase.

Buimăcită, Rika a clipit de câteva ori. Căderea îi tăiase răsuflarea. Michael s-a repezit să o ridice. I-a cuprins obrajii în palme.

— Isuse Hristoase! Ești teafără?

Rika se străduia să-și recapete suflul. Amândouă ne-am uitat la Damon, care strângea din dinți.

Cu toții am rămas nemișcați pentru câteva clipe. Încercam să ne venim în fire. Pe urmă Kai a îndreptat extinctorul spre fereastră. El și Will au împroșcat perdelele cu jeturi de pulbere. Flăcările strălucitoare s-au prefăcut într-un fum înecăcios. Will a început să tușească.

Am răsuflat prelung.

Au lăsat extinctoarele deoparte. Toți eram obosiți, buimaci, furioși. Am privit-o pe Alex. Ținea o mână la piept, respirând greu. Michael stătea în fața Rikăi. Amândoi tăceau.

Will s-a lăsat să cadă pe canapea, cu capul în mâini, iar Kai... Kai și-a întors privirea spre Damon.

— Crezi că n-o să chemăm poliția? l-a amenințat el. Ar fi trebuit să fugi de-aici.

Damon se uita țintă la perete.

— Nu fug nicăieri, a spus. Cheamă poliția!

Am înghițit în sec. Kai mă privea. Ce-aș fi putut să spun? *Te rog, nu chema poliția!*

Tata nu avea să îngăduie ca Damon să se întoarcă la închisoare. Avea să-l trimită undeva unde frate-miu nu putea să-i facă probleme și avea să-l țină ferit de ochi străini, oricât de mult timp, până când lui Damon îi venea mintea la cap.

Să fi fost în locul lui Kai, aș fi fost convinsă că Damon merita să sufere. Aș fi știut ce trebuia să fac pentru siguranța prietenilor și a familiei mele.

Dar eu nu eram Kai.

Am închis ochii. Bărbia îmi tremura. Eram prea implicată. Inima mea nu mai suporta să-l vadă suferind.

— Rika! a zis Kai, apropiindu-se de mine și împletindu-și degetele cu ale mele. Michael, Will, faceți ce trebuie făcut! Nu pot să mă ocup de asta acum.

Și-a apăsat buzele pe tâmpla mea. Nu le puteam cere să-l lase pe Damon să plece, dar eram recunoscătoare că soțul meu era lângă mine.

Nimeni nu scotea o vorbă. Am deschis ochii. Rika nu-l mai privea pe Damon. În ochii ei am văzut furie, dar și nehotărâre.

Și derută. Damon tocmai o salvase.

Oare ce-i șoptise el, înainte să apară băieții?

— Nu mai ezita! i-a cerut Damon. Nu sunt băiatul cel bun. Cheamă poliția!

Michael era gata să-l pocnească, dar Rika l-a tras înapoi.

— Cară-te naibii de aici! a mârâit la fratele meu.

Apoi i-a întors spatele. Respira așa de greoi, că părea cât pe ce să explodeze.

Damon mi-a aruncat o privire. Cât de multe aș fi vrut să spun!

Dar amândoi știam că trebuia să dispară înainte ca Rika să se răzgândească.

Damon a plecat. Ușa de la intrare s-a deschis, lăsând să răzbată răpăitul ploii.

Dacă nu-l voi mai vedea niciodată? Pentru foarte mult timp, îl avusesem doar pe Damon în viața mea. Acum, totul era nou: casa mea, viața pe care o duceam, chiar și hainele... Durerea mă răscolea.

Am ieșit în grabă pe ușa din față.

— Damon!

Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Abia îl puteam vedea. Ochii mei erau încețoșați de plâns. Silueta lui întunecată s-a oprit. S-a întors încet spre mine. În jurul ochilor avea pete de sânge închegat, dar ploaia îi spălase mare parte din față.

— M-ai iubit vreodată? m-a întrebat.

S-a apropiat pas cu pas de mine, privindu-mă fix.

— Iubirea înseamnă durere, Nik. Niciodată nu te face să te simți bine.

— Nici măcar iubirea mea?

Și-a plecat ochii.

Mi-a zis:

— Nu mai vreau să-ți fac rău. Asta e tot ce știu.

S-a îndepărtat încet. A păşit pe aleea lungă şi întunecată, până când a dispărut în noapte.

Am rămas privind în urma lui, în bezna pustie. *Niciodată nu e prea târziu.*

CAPITOLUL 30
BANKS

În prezent

Afară vuia vântul de octombrie. De obicei tăcută, casa scârțâia. Era vreo trei dimineața. Eu și Kai stăteam în pat, în capul oaselor: eu între picioarele lui, cu spatele lipit de pieptul lui, iar el — proptit în tăblie. Mă jucam cu degetele lui. Azi era ziua de Halloween.

— Simți? l-am întrebat încet.

— Ce?

Am tras adânc aer în piept și am închis ochii.

— Pare că totul tresare în jurul nostru.

O povară uriașă mi se ridicase de pe umeri când Damon plecase, cu câteva ore în urmă. Mă întrebam încotro se îndrepta și dacă era în siguranță. Îmi făceam griji că se îndoise de iubirea mea.

Nu-mi dădusem seama cât de mult mă îngrozea fratele meu decât după ce părăsise casa, fără să dea de înțeles că va mai veni după noi. Durerea mea de stomac, cu care mă obișnuisem în toți anii aceștia și pe care abia dacă o băgam în seamă, începea să dispară. Mereu, Damon se agățase de mine. Chiar prea strâns.

Dar acum mi se părea că plămânii mei puteau să cuprindă un ocean. Nu mai eram obligată să fac nimic din ce nu voiam. Acum puteam să fac tot ce voiam să fac: să merg la școală, să port pantofi cu toc, să mă întorc acasă în zori, să călătoresc, să fac voluntariat, să merg la un bar...

Să am prieteni.

— Dacă vrei să anulăm nunta, o anulăm, mi-a spus Kai, cu buzele în părul meu. Putem avea un nou început. Unul nou-nouț. Poate o să ieșim la întâlniri. Am putea face o nuntă așa cum se cuvine, după ce îți cer mâna și după ce accepți.

Peste o clipă, mi-a șoptit:

— Și o să te sărut la altar, așa cum ar fi trebuit s-o fac.

Am zâmbit pieziș. Era limpede că se simțea vinovat pentru „nunta" noastră.

Am ridicat mâna stângă și mi-am privit verigheta.

— Nu vreau să anulăm nunta. Face parte din povestea noastră, și nu vreau s-o schimb. Îmi place povestea noastră.

Mi-a cuprins mijlocul cu un braț, strângându-mă posesiv.

— Și atunci, ce urmează? m-a întrebat. Ce vrei să faci cu viața ta acum?

— Totul.

A izbucnit în râs. Mă simțeam nesigură. Și vinovată. Îmi cumpărase haine, dar nu voiam să mă susțină financiar. Trebuia să găsesc ceva de făcut, și încă repede. Nu aș fi fost fericită dacă nu mi-aș fi adus contribuția la traiul nostru de zi cu zi.

Și la casa asta.

Vreau să spun „casa *noastră*".

— De ce ai ținut casa în secret?

— Din același motiv pentru care îmi place confesionalul.

M-am încruntat, nesigură dacă înțelesesem bine.

— Îmi place să mă bucur de intimitate, să am spațiul meu, m-a lămurit el. Ăsta e un loc unde sunt lăsat în pace, unde pot gândi fără să fiu distras. Aici pot vedea imaginea de ansamblu.

M-a sărutat pe tâmplă.

— Am știut că nu va rămâne un secret pentru totdeauna, dar am vrut să mă bucur de renovarea casei și de intimitate înainte ca prietenii mei să înceapă să se perinde pe aici.

— Prezența mea o să te distragă, am subliniat eu. Nu sunt foarte tăcută.

Pieptul lui s-a cutremurat de râs.

— Nu mă deranjează când mă distragi tu.

Speram să fie așa. Alex lăsase aici lenjeria pe care mi-o cumpărase pentru petrecerea de acum câteva zile, iar eu plănuiam să închid poarta, să încui ușile și să-i distrag enorm atenția lui Kai, cât de curând.

— Mai sunt și alte culoare secrete pe-aici? l-am întrebat.

— Da.

M-am înfiorat.

— 'Duc spre chestii distractive?

— Da.

Am zâmbit, dând frâu liber imaginației. Încă aveam emoții în legătură cu direcția în care se îndrepta viața mea, dar eram și entuziasmată.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui, privindu-l în ochi.

— Părinții tăi mă vor urî?

A clătinat din cap, în semn că nu.

— Nu. Taică-meu o să mă urască vreun sfert de oră, după care o să fie din nou dezamăgit de mine.

M-a sărutat pe nas.

— Fii tu însăți! Loială, sinceră, dintr-o bucată, directă și încăpățânată. Tata respectă ceea ce vede în omul din fața lui.

— Și mama ta?

— Singurul lucru care o va interesa va fi dacă mă iubești.

Kai mi-a zâmbit.

— Și dacă am fost căsătoriți de un preot, firește.

Am mijit ochii. *Asta era!* Mi se păruse ciudat că amestecase Biserica într-o căsătorie pe care atunci nu păruse c-o dorește. Când făcusem cercetări despre el, nu rămăsesem cu impresia că era din cale-afară de credincios. Se însurase în biserică de dragul mamei lui?

— Deci pentru ea ai...

A încuviințat din cap. M-a privit cu ochi tandri.

— Când mă însor, e pentru toată viața, puștoaico.

Pentru toată viața. Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul. Evident! Kai nu făcea greșeli.

L-am sărutat. Gura lui caldă mi-a stârnit fiori pe buze și pe gât. Am rămas îmbrățișați, bucurându-ne în sfârșit unul de celălalt. Săruturile noastre erau tot mai apăsate, mai flămânde.

M-a sărutat pe frunte.

— Peste două ore răsare soarele. Nu mai avem timp de dormit.

S-a ridicat din pat și s-a dus la comodă. A scos dintr-un sertar o pereche de pantaloni de casă, apoi m-a întrebat:

— Faci duș cu mine?

M-am întors pe o parte, sprijinindu-mi capul în palmă. Cât de tentant suna! Nu voiam să mă desprind de el.

Dar mă sâcâia un gând.

— Ia-o înainte! i-am spus, punând mâna pe telefon. Trebuie să citesc niște mesaje.

Privirea lui îmi dădea de înțeles că nu avea să stea mult în duș. Am așteptat până am auzit robinetul pornit și ușa de sticlă închizându-se.

Am derulat în grabă prin agenda de contacte. Căutam un număr.

L-am apelat și am așteptat să răspundă. Era în toiul nopții. Probabil că trebuia să-l sun de câteva ori ca să-l trezesc.

Dar, spre surprinderea mea, Will a răspuns repede, cu o voce adormită:

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Am sărit din pat și m-am apropiat de ușa dormitorului.

— Putem să ne întâlnim? Am nevoie de ajutorul tău.

***

Ieșind cu Jeepul lui Kai de pe autostradă, m-am îndreptat spre un drum cu pietriș. Doar pădurea rară din stânga mea mă despărțea de casa tatălui meu. Am zărit niște lumini roșii. Mi-am dat seama că aveam în față mașina lui Will, care mă aștepta. Probabil că gonise până aici. Eram convinsă că se enervase fiindcă-l trezisem cu noaptea-n cap.

Am trecut de el și am privit în oglinda retrovizoare. A pornit din loc și m-a urmat.

Am găsit scurtătura pe care Damon obișnuia să conducă atunci când se întorcea foarte târziu acasă, iar porțile erau închise. Am virat la stânga, pe o pantă mică, apoi am pătruns prin tufișuri. Mă apropiam de vilă venind din spatele ei. Era singurul mod de-a ajunge acolo fără să fii observat.

De fapt, existau senzori de mișcare și camere de supraveghere, iar un paznic patrula prin preajmă, dar știam, din experiență, că

la ora asta din noapte probabil că omul era în bucătărie, mâncând resturi de la cină și uitându-se la televizor.

Când am zărit luminile din față, am știut că mă apropiam de spatele garajelor. Am oprit motorul. Ultima oară când trecusem pe aici, tata avea nouă câini. Cu puțin noroc, aveau să încapă toți în mașină.

Am coborât.

— N-ai un soț pe care să-l storci de puteri? s-a plâns Will, îndată ce am închis portiera. De ce am venit aici?

Am dus un deget la buze.

— Ssst! Nu pot să fac chestia asta de una singură. Nu te mai văita!

— Ai un motiv anume pentru care nu l-ai luat pe Kai?

— Da. Pentru că nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului să mă întorc aici.

I-aș fi putut lua cu mine pe David și pe Lev, dar, dacă s-ar fi întors aici, ar fi fost împușcați pe loc.

Pe Rika nu îndrăznisem s-o iau. S-ar fi înfuriat toți dacă aș fi pus-o în pericol. În plus, Michael nu avea s-o scape din ochi, după cele petrecute azi-noapte.

Și apoi, Will era... de treabă. Deși îi plăcea să se plângă, era mereu gata să ajute. La urma urmei, el îmi alesese lenjeria intimă, nu? Asta crease între noi o legătură destul de puternică încât ne permiteam să ne cerem favoruri unul altuia.

L-am călăuzit către casă. Am pășit prin frunzele umede, căzute pe pământ. Vântul era rece, așa că am tras fermoarul gecii mele noi. În Thunder Bay, Halloweenul era aproape la fel de important precum Noaptea Diavolului, așa că în următoarele ore polițiștii urmau să aibă de furcă. Oricum, mă îndoiam că taică-miu i-ar fi trimis pe urmele mele.

Însă tata categoric avea să afle că eram aici.

Alergând pe după primul garaj, m-am furișat în spatele atelierului enorm și mi-am scos cheile din buzunar. Gabriel știa că nu sunt proastă, dar nu mă considera o amenințare. Sau, cel puțin, nu încă. Mă îndoiam că schimbase încuietorile în ultimele două zile.

Am format codul pe tastatura sistemului de securitate. Când alarma s-a dezactivat, m-am folosit de cheia mea și am descuiat ușa.

— Ce facem aici? m-a întrebat Will încet.

Nu i-am răspuns. Am pășit înăuntru, trăgându-l după mine. Am auzit numaidecât zornăit de lanțuri și foșnete dinspre cuști. Deocamdată nu venise nimeni aici. Câteva lumini de urgență îmi ofereau destulă vizibilitate pentru ce aveam nevoie să fac.

Am luat câteva lese de pe perete. I-am aruncat trei lui Will.

— Trebuie să ne grăbim.

— Ce...

Am deschis prima cușcă.

— O să latre! a izbucnit el.

— O să latre dacă nu faci întocmai cum îți spun.

Dacă dulăii făceau zgomot, paznicul de noapte urma să apară aici în câteva secunde. Trebuia să fim foarte tăcuți.

M-am apropiat de primul câine — un pitbull destul de bătrân — care fusese crescut aici încă de când era pui. Nu a lătrat. Mă știa și era bine dresat, dar ceilalți se puteau speria. Tocmai de aceea eu eram cea care trebuia să-i ia. Will avea să-i urce în mașini.

Am scărpinat câinele după urechi, apoi i-am pus lesa și am tras ușor de ea, scoțându-l din cușcă.

— Și dacă Gabriel o să-și ia alți câini? m-a întrebat Will, când i l-am încredințat pe Brutus.

— Atunci, probabil c-o să repetăm faza asta.

Am deschis în grabă toate cuștile. Le-am pus lese câinilor. Cei doi ciobănești de Pirinei au ieșit ușor. Femela era sfrijită. I se vedeau coastele prin blană. Însă rottweilerul, cei doi ciobănești și cei doi husky s-au tras înapoi, opunând rezistență. Am scos din buzunar câteva bucăți de carne pe care le adusesem cu mine și le-am aruncat spre ei.

Will ținea lesa pitbullului, iar eu îi țineam pe cei doi ciobănești de Pirinei.

— Du-te și urcă-i pe bancheta din spate a mașinii tale! i-am spus. Grăbește-te!

În ultima cușcă, beagle-ul stătea întins pe pământ, cu ochii la noi. Când m-am apropiat, am văzut că tremura. Mi-am simțit gâtlejul înțepat de mii de ace.

Nu aveam timp să verific dacă era rănit grav. Avea câteva răni abia închise, așa că nu am încercat să-l trag după mine. L-am luat în brațe, am strâns bine lesele într-o mână și am ieșit iute din clădire.

Împreună cu Will, am băgat toți câinii în mașini. M-am întrebat dacă era cazul să-i leg. Am hotărât să n-o fac. Fuseseră dresați ca să fie agresivi, dar nu voiam să risc să cadă de pe bancnete ori să sară și să se stranguleze. Dacă începeau să fie agresivi, aveam să mă descurc eu cu ei.

Will a sărit în SUV-ul lui și mi-a strigat:

— Să plecăm!

Am luat cheile mașinii, dar am rămas nemișcată.

Am privit înapoi spre casă.

Nu luasem totul.

Will a pornit motorul. I-am făcut semn cu mâna.

— Stai! Așteaptă!

Și-a scos capul pe geam. Din mașini răzbăteau lătrături.

— Ce faci?

— Rămâi aici! i-am spus.

— Banks! a protestat Will, cât de încet putea. Ce naiba vrei să faci?

Am gonit spre casă și am încercat clanța ușii de la bucătărie. Era deschisă. Stomacul mi s-a strâns ghem. Paznicul lăsase ușa deschisă ca să poată veni și pleca în voie, deci era prin preajmă. Deschizând ușurel ușa, am tras cu ochiul în bucătărie. Micul televizor de pe blatul de granit era aprins. În fața lui am zărit o tavă cu resturi de mâncare. Probabil că paznicul era la toaletă.

Profitând de șansa ivită, am străbătut bucătăria și am urcat la etaj. Am deschis ușa camerei din turn, m-am strecurat înăuntru și am urcat scărița.

Poate că Damon era aici.

Dar când am deschis ușa, camera era întunecată. Doar luna lumina încăperea pustie. Am simțit o undă de dezamăgire. Oricum, nu venisem pentru Damon și probabil că nici nu s-ar fi întors aici acum, însă unde ar fi putut să se ducă?

I-am pus iute pe Volos și pe Kore al II-lea în două cuști separate. Dacă Damon nu se întorcea acasă, nu avea cine să aibă grijă de ei.

Dumnezeule! Kai avea să mă strângă de gât!

Aruncând o ultimă privire în jur, am ieșit. Nu m-am mai obosit să închid ușa din capătul scărilor.

În timp ce alergam în jos, pe trepte, m-am izbit de cineva care urca. Unul dintre paznici, Serghei, a rămas nemișcat. S-a uitat lung la mine.

— Ce naiba cauți aici?

Nu i-am răspuns. Am trecut în goană pe lângă el. Serghei și-a continuat drumul, de data asta cu pas iute. Se ducea să-i spună tatei că eram aici.

Am intrat în bucătărie. Marina era la chiuvetă. A întors capul spre mine și a făcut ochii mari de uimire.

— Bună!

M-am dus la ușa din spate. Cu brațele încărcate de cuști, mă chinuiam să deschid ușa.

— Hai să mergem! Vii cu mine.

— Ce?

— N-avem timp de discuții. Nu te las aici.

Nu voiam s-o știu în apropiere de tata sau de oamenii lui.

Și-a șters mâinile pe șorț, cu o expresie nedumerită.

— Nu pot să plec.

— Ba da. Poți să vii cu mine chiar acum. Nu vrei?

A deschis gura, dar nu a rostit niciun cuvânt. Ochii ei fugeau de colo-colo. Niciodată nu o văzusem atât de nehotărâtă ca acum, când privea în toate ungherele bucătăriei, ca și cum aici avea să găsească răspunsul la întrebarea mea.

A clipit și a inspirat adânc. Și-a scos șorțul. Am zâmbit.

Am ieșit amândouă în grabă din casă, lăsând ușa larg deschisă. M-am uitat după mașina lui Will. Era la marginea pâlcului de copaci. A aprins farurile SUV-ului.

Cineva a urlat în spatele meu:

— Ce naiba crezi că faci?

M-am oprit în loc. Am strâns din pleoape. *Rahat!*

O portieră s-a trântit. Când am deschis ochii, Will coborâse din mașină și alerga în direcția mea.

M-am uitat la Marina.

— Urcă în Jeep!

A încuviințat din cap și s-a supus fără să privească înapoi.

M-am rotit pe călcâie. Tata purta pantaloni negri. Era la bustul gol. Avea în spate patru dintre oamenii lui. Chipul i se schimonosise de furie.

— Mi-am luat bucătăreasă nouă, i-am zis, strângând în brațe cuștile cu șerpi. Să nu-ți mai iei alți câini! O să ai mult de furcă cu mine.

A izbucnit într-un râs amar. S-a apropiat de mine, însă oamenii lui n-au schițat nicio mișcare.

— N-o să te atingi de lucrurile mele! a mârâit el.

Mi-am împins bărbia în față.

— Consideră că acum mi-am primit salariile compensatorii! Și fii recunoscător că nu iau mai mult ca plată, pentru că mi-am ținut gura și n-am zis tot ce se petrece pe-aici!

A mijit ochii la mine. Gabriel era un om periculos, dar și inteligent. Știa că nu mai eram singură. Oare merita să-și bată capul cu mine?

Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet hidos.

— Am auzit ce s-a întâmplat acasă la Kai, azi-noapte, a spus pe un ton veninos. Zi-i lui frate-tău că vreau să-l văd. Și, dacă de acum încolo nu reușești să-i ții comportamentul sub control, o să-l leg fedeleș și o să-l expediez la Blackchurch. Fără ezitare.

Am strâns din dinți. Damon ieșise din închisoare mult mai încrâncenat și mai rupt de realitate decât fusese când crescuserăm noi. Ultimele urme din ceea ce iubisem la el se împuținau tot mai mult. Dacă ajungea la Blackchurch, avea să se transforme într-un animal.

— Îi mai dau o singură șansă, m-a prevenit tata. Dar poate că asta-i exact ce-i trebuie: câțiva ani în închisoare, ca să cugete la propriile fapte.

Furia mă ardea. Îl sfredeleam cu privirea.

— Și dacă se va întâmpla asta...

A mai făcut un pas spre mine, coborându-și vocea.

— Tu și noua ta gașcă o să fiți vânați. Cară-te naibii de pe proprietatea mea!

Am pășit de-a-ndărătelea, fără să ezit și fără să-mi iau ochii de la ei. Nu-i stătea în fire să mă lase să scap așa de ușor și să se declare învins. Însă acum avea destule probleme pe cap. Trebuia să se gândească la Damon.

Am plecat împreună cu Will.

Până am ajuns acasă, m-am uitat mereu în oglinda retrovizoare.

***

— Ce dracu?! a strigat Kai.

Am închis portiera. Kai, David și Lev tocmai ieșiseră din casă, iar acum pășeau apăsat spre noi.

— Ești un om mort! i-a zis Kai lui Will, arătându-l cu degetul.

Will a deschis portbagajul Jeepului.

— Ei, haide, frate! E femeia ta, nu a mea.

Patru dintre cei nouă câini au sărit din mașina lui Kai. Încercam să ascund la spate cele două cuști. Degeaba. Kai s-a uitat pieziș la câini, după care a văzut-o pe Marina, care coborâse din mașină.

— Ce-i asta? s-a răstit el la mine.

Când a zărit șerpii, s-a încordat.

I-am răspuns:

— Am fost acasă la Gabriel. Și am... ăăă... Am adus câțiva câini.

— Ai fost acasă la Gabriel?

După felul în care pronunța cuvintele, părea că intrasem rău de tot în belea.

— Tocmai după discuția noastră despre loialitate și onestitate, ai plecat pe furiș și...

I-am tăiat vorba:

— Trebuia s-o fac singură, nu să te iau după mine. Ce-ar fi trebuit să-i zic lui Gabriel? „Hei, ăsta-i bărbatu-meu și o să te snopească dacă te atingi de mine, așa că nu te apropia!" Trebuia să-l înfrunt doar eu. Sunt teafără. Vezi?

Și-a încrucișat brațele la piept. Bicepșii i s-au umflat, umplând mânecile tricoului negru. Inima mea a fluturat.

Mi-am dres glasul.

— Nu mă mai întorc acolo. Promit! Dar a trebuit să fac asta.

Încruntarea lui s-a adâncit. Știam că era furios nu fiindcă-mi înfruntasem tatăl. Kai nu mă considera un bibelou de porțelan. Era furios pentru că plecasem fără el. Îl înțelegeam. Și eu aș fi fost furioasă, dac-aș fi fost în locul lui.

Dar, pe de altă parte, eram convinsă că ar fi ieșit în față și s-ar fi expus în locul meu, dacă nu i-ar fi plăcut cum îmi vorbea Gabriel sau cum se uita la mine.

Am auzit pași și gâfâieli. Will stătea între cele două mașini, împreună cu restul animalelor.

— Nouă câini?! a strigat Kai. N-o să rămână aici!

— Firește că nu, am spus, încercând să par cât mai nevinovată. Peste o oră, se deschide adăpostul pentru animale. O să-i chem să-i ia.

— Sau am putea să-i păstrăm, a sugerat Will. Uită-te și tu la micuțul ăsta! Tremură.

Și s-a aplecat să ia în brațe beagle-ul. Bietul animal era speriat.

Kai părea buimac. M-a privit amenințător.

— Scumpo, doar știi că-mi place liniștea.

Am dat aprobator din cap, încercând să nu zâmbesc.

— Categoric! Au stat în cuști toată viața lor. Aș putea să-i țin în casa cealaltă vreo două zile, nu? Să se mai îngrașe puțin, până când cei de la adăpost o să-i bage iar în cuști.

— Da, s-ar mai îngrășa dacă ar fi îngrijiți, m-a aprobat Will. Hai să-i păstrăm!

— Dumnezeule! a mormăit Kai, întorcându-se în casă și clătinând din cap. Nouă câini...

Mi-am mușcat buzele ca să nu izbucnesc în râs.

I-am dat Marinei cuștile și am alergat după Kai.

— Ar mai fi ceva: am adus-o și pe bucătăreasa lui Gabriel. Ne poate fi de folos, nu?

— Mda, bine. Rahat! Ce să mai zic?!

A intrat în casă. A început să urce scara, cu pas apăsat.

— Adu-i pe toți încoace! Ușile noastre sunt larg deschise. De ce nu?!

Am pufnit în râs. Era exasperat, iar mie îmi plăcea la nebunie. La urma urmei, asta era viața *noastră*. Poate că, pentru o vreme, urma să ne mai călcăm pe bătături unul pe celălalt, dar nu ne dădeam bătuți. O să găsim mereu o soluție.

— A, și încă un lucru!

L-am prins din urmă. Am sărit cu o treaptă mai sus decât cea pe care stătea el.

Kai s-a oprit. A oftat din rărunchi.

— Îmi vine să plâng.

Mă amuzam foarte tare. Bietul de el îndurase destule în dimineața asta.

I-am privit buzele, umerii lați și părul perfect. M-am aplecat spre el, cuprinsă de dorință.

Brațele mele i-au înlănțuit gâtul. M-am lipit de trupul lui și mi-am plimbat buzele, foarte ușor, pe gura lui. L-a scuturat un fior.

I-am șoptit:

— Mi-ar prinde bine dușul ăla.

Mă privea cu ochi arzători. L-am luat de mână și l-am călăuzit în sus, pe scări.

EPILOG

El păşea printre pietrele de mormânt. Iarba crescuse în voie din pământul reavăn. O mare de morminte se întindea pe colina din stânga şi în spatele lui, până hăt-departe, cât vedeai cu ochii. Era cu adevărat cel mai liniştit loc în care fusese vreodată.

Aici, oamenii erau tăcuţi. Era firesc să vezi expresii solemne sau întristate, iar să vorbeşti de unul singur era cât se poate de acceptabil într-un cimitir. Însă acum ar fi putut urla, că tot n-ar fi auzit nimeni. Nu era nici ţipenie de om prin preajmă.

A ridicat ochii spre luna plină. Înconjurată de un halou strălucitor, îşi arunca lumina firavă peste pământ. Piatra de mormânt pe care o căuta i-a apărut în faţă. S-a apropiat de ea. Simţea că dogora pe dinăuntru. Şi-a strâns pumn mâna rece.

S-a oprit, a citit inscripţia. S-a uitat la pantofii lui şi la pământul pe care stătea. Se gândea la ce se ascundea sub pământul acela.

A închis ochii, lăsând să se reverse totul peste el.

Toţi îl credeau inuman. Incapabil să simtă ceva. Imun la emoţii. Diabolic. Dus cu pluta. Îl considerau o maşinărie.

Nu!

El simţea totul. Niciodată nu încercase să-şi ocolească emoţiile. Ştia bine că doar simţindu-le se putea descotorosi de ele.

Ruşine.

Frică.

Furie.

Iubire.

Îngrijorare.

Tristețe.

Trădare.

Vinovăție.

Le trăise pe toate.

Toate aceste trăiri se scurgeau în el, odată cu aerul rece. Îl umpleau și îi răscoleau lacrimile.

Dar nu a plâns.

În curând, i s-au prelins prin brațe, vibrând în vârfurile degetelor, după care i-au coborât în stomac. Nodul pe care îl simțea acolo s-a întărit precum o cărămidă și s-a topit în ființa lui. A devenit o parte din el. Emoțiile erau acolo. Erau ale lui.

Și pe urmă totul a devenit mai difuz, coborând spre vintrele lui și de-a lungul picioarelor lungi, până în tălpi, ancorându-l în pământ.

Eu sunt aici. Eu sunt eu.

Ăsta sunt eu.

A deschis ochii și a privit piatra de mormânt. Nu mai simțea nimic.

Și-a scos tabachera din buzunarul de la piept, a luat o țigară și a bătut-o de tabla aurie. Și-a pus-o între buze. A scos bricheta. Și-a aprins țigara și a tras fumul în piept. A pus la loc în buzunar tabachera și bricheta.

A mai tras o dată din țigară, apoi a scos-o din gură.

— Poți să-i mulțumești Surioarei pentru asta, i-a zis pietrei de mormânt. A fost ideea ei.

Banks era la fel de isteață ca el. Măcar de-ar fi fost și la fel de loială!

— Ar fi putut să fie altfel, a continuat el. Mai puțin complicat.

A mai tras o dată din țigară. Amestecată cu aerul rece, aroma tutunului avea un gust plăcut.

— Universitățile se folosesc de autoclave industriale ca să scape de cadavre, a adăugat, ușor amuzat. Arată precum niște oale sub presiune uriașe. Amesteci trei sute de litri de apă cu puțină leșie și fierbi totul până obții temperatura și consistența potrivite. În câteva ore, poți dizolva un cadavru.

A tras iarăși din țigară.

— Pe urmă... pur și simplu „verși" cadavrul la canal. Și, uite-așa, a dispărut!

Vântul s-a întețit, făcând frunzele să foșnească.

— Dar, din păcate, nu se dizolvă chiar tot. Mai rămân bucăți de oase și de dinți, care trebuie distruse. Deși e mult mai periculos decât leșia, acidul sulfuric poate dizolva complet rămășițele umane. Partea proastă e că durează mai mult. Cam două zile.

A aruncat chiștocul pe jos și l-a strivit sub talpă.

— Iar ăsta e un dezavantaj.

Îl mințise pe Kai. Cadavrul mamei lui nu dispăruse. Se afla la mai puțin de cinci kilometri de casele lor. Chiar aici, în Thunder Bay.

Poate ar fi trebuit să se descotorosească de el.

— Dar n-am putut s-o fac.

A privit din nou piatra de mormânt. Respirația i s-a iuțit.

— Vreau să exiști, a spus în șoaptă. Nu vreau să uit niciodată că lumea e un loc urât, că tu ai fost reală și că în fiecare zi putrezești sub picioarele mele.

A strâns din dinți și și-a ridicat bărbia. Își amintea cu câtă plăcere o înghesuise în mormântul ăsta, fără să se sinchisească să-i aranjeze corpul în vreun fel ori s-o acopere cu ceva.

Și-a desfăcut fermoarul jeanșilor. A scos partea din el care îi plăcuse maică-sii cel mai mult și a urinat pe mormânt.

Nu voia să revină aici. Terminase cu ea.

Dar mai exista o femeie care merita din plin ce avea să pățească. Avea să se ocupe de asta. Ea urma la rând.

Și-a vârât scula înapoi în pantaloni și a tras fermoarul, aruncând o ultimă privire spre piatră.

— Hei! a strigat cineva din spatele lui. Cimitirul e închis. Ce cauți aici?

Un îngrijitor.

— Îi aduceam un omagiu mamei mele.

Fasciculul lanternei a poposit pe piatra de mormânt.

— Mama ta? Dar ăsta-i mormântul lui Edward McClanahan!

— Zău? a spus el, reținându-și zâmbetul.

Pașii omului s-au apropiat.

— Dacă te întorci mâine-dimineață, o să te ajut să cauți mormântul mamei tale. Cum o chema?

Tânărul a clătinat din cap.

— Nu-i nevoie. Am foarte multă treabă de făcut.

În sfârșit, s-a răsucit. Ochii lui i-au întâlnit pe cei ai îngrijitorului.

— Plec. Halloween fericit!

Și a plecat pe unde venise.

— Mersi! Și ție la fel! a strigat îngrijitorul în urma lui.

Chiar așa!

Sfârșit

MULȚUMIRI

Mai întâi le mulțumesc cititorilor. Foarte mulți ați fost alături de mine, împărtășindu-vă entuziasmul și arătându-vă sprijinul, zi după zi. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru încrederea voastră. Mulțumesc! Știu că aventurile mele nu sunt întotdeauna ușoare, dar le iubesc și mă bucur că atât de mulți oameni le iubesc, la rândul lor.

Mulțumirile mele se îndreaptă către familia mea — soțul și fiica mea, care mi-au tolerat programul extraordinar de încărcat, ambalajele bomboanelor aruncate peste tot, precum și faptul că deveneam distrată ori de câte ori puneam la cale o conversație între personaje, o răsturnare de situație sau o scenă care-mi răsărea în minte în timpul cinei. Sunteți nevoiți să-mi suportați multe. Apreciez mult răbdarea voastră.

Jane Dystel — agenta mea de la firma Dystel, Goderich & Bourret LLC —, nu voi renunța niciodată la tine, așa că te-ai pricopsit cu mine!

Pentru grupul PenDragons: sunteți partea mea preferată din platforma Facebook. Mulțumesc că ați fost sistemul de sprijin de care aveam nevoie și pentru că ați avut mereu o atitudine pozitivă! Le sunt recunoscătoare mai ales doamnelor care administrează grupul: Adrienne Ambrose, Tabitha Russell, Tiffany Rhyne, Katie Anderson și Lydia Cothran.

Vibeke Courtney este editorul independent care verifică în amănunt munca mea. Mulțumesc că m-ai învățat cum să scriu!

Pentru Kivrin Wilson: trăiască fetele tăcute! Noi avem mințile cele mai zgomotoase.

Îi mulțumesc lui Milasy Mugnolo, care citește cărțile mele, oferindu-mi mereu acel vot de încredere de care am nevoie, asigurându-se că voi avea cel puțin o persoană cu care să discut la sesiunile de autografe.

Lisei Pantano Kane: mă provoci cu întrebările tale grele.

Lui Jodi Bibliofila. Am reținut: fără cowboy! Fără păr pubian. Niciodată! Fără prezervative! Eh... când și când. Legat de expresia cu datul ochilor peste cap... Am încercat s-o evit. Mulțumesc că ai citit și că m-ai sprijinit! Mulțumesc pentru simțul tău sclipitor al umorului și pentru că mereu mă faci să zâmbesc!

Mulțumesc, Lee Tenaglia! Coperțile pe care le concepi sunt grozave. *Board*-urile tale de pe Pinterest mă fac să zâmbesc. Pe bune, ar trebui să deschizi o afacere. O să vorbim despre asta.

Le mulțumesc tuturor bloggerilor. Sunteți prea mulți ca să dau nume, dar vă știu pe fiecare în parte. Urmăresc postările și *tag*-urile voastre, la fel și munca grea pe care o depuneți. Vă petreceți timpul liber citind, făcând recenzii și promovând cărți. Pe deasupra, o faceți gratuit. Voi sunteți cei care insuflă viață lumii cărților. Ce ne-am face fără voi? Vă mulțumesc pentru eforturile voastre susținute! Faceți blogging doar din pasiune, ceea ce este de-a dreptul fantastic.

Lui Jay Crownover, care mă însoțește la toate sesiunile de autografe și mă pune să iau cuvântul: mulțumesc că mi-ai citit cărțile! Ești printre cei mai mari susținători ai mei.

Recunoștința mea se îndreaptă, de asemenea, către Tabatha Vargo și Komal Petersen, primii autori care mi-au trimis mesaje

după lansarea primei mele cărți, ca să-mi spună cât de mult le-a plăcut *Bully*. N-am să uit niciodată.

Lui T. Gephart, care-și face timp să vadă ce mai fac și se interesează dacă am nevoie să-mi trimită ciocolată australiană Tim Tams „autentică". (Mereu am nevoie!)

Îi mulțumesc lui B.B. Reid pentru că a citit și mi-a împărtășit gândurile ei, dar și pentru că mă susține mereu. Abia aștept să intru în mintea ta!

Te simți nespus de bine atunci când ești recunoscut de colegii tăi de breaslă. Atitudinea pozitivă este contagioasă, așa că le mulțumesc colegilor autori pentru că au împărtășit lumii dragostea lor față de romanele mele.

Pentru fiecare autor și aspirant la titlul de autor: mulțumesc pentru poveștile pe care mi le-ați împărtășit! Multe dintre ele au făcut din mine o cititoare fericită, în căutarea unei evadări minunate, precum și o scriitoare mai bună, care încearcă să se ridice la standardele voastre. Scrieți, creați, nu vă opriți nicicând! Vocea voastră este importantă și, atât timp cât vine din inimă, e dreaptă și bună.

Banks

În umbrele orașului există un hotel numit *Papa*.
Dărăpănat, pustiu și întunecat, locul a fost abandonat
demult și înconjurat de un mister uitat.

Dar nu-i așa că tu, *Kai Mori*, crezi că povestea
despre un al doisprezecelea etaj ascuns e adevărată?
Crezi în existența unui oaspete sumbru
care a intrat în acest hotel, dar n-a mai ieșit niciodată.
Crezi că eu pot să te ajut să-i găsești ascunzătoarea
și să ajungi la el.

Tu și prietenii tăi n-aveți decât să încercați să mă speriați,
să mă strângeți cu ușa. Chiar dacă mă lupt să ascund
tot ce simt când mă privești — tot ceea ce am simțit
încă de când eram adolescentă —, am senzația
că lucrul pe care îl cauți e mult mai aproape de tine
decât ți-ai fi putut închipui.

N-o să-l trădez niciodată.

Așa că vezi-ți de treabă!

În Noaptea Diavolului, tu vei fi cel vânat.

Kai

Habar n-ai ce caut eu, micuțo. Nu știi în ce a trebuit să mă transform
ca să supraviețuiesc trei ani în închisoare, trei ani ispășiți
pentru o fărădelege pe care aș comite-o iarăși, cu dragă inimă.
Nimeni n-ar trebui să vadă ființa care am devenit.

Vreau hotelul acela, vreau să-l găsesc pe el
și vreau ca toate astea să se termine.

Îmi vreau viața înapoi.

Dar, cu cât stau mai mult în preajma ta, cu atât mai mult îmi dau seama
că acest nou *eu* e cel care am fost menit să devin.

Haide, puștoaico! Nu fi lașă! Mă găsești sus, acolo, pe deal.
Sunt multe căi de a intra în casa mea, dar să te văd cum o să mai ieși...

EPICLOVE

Ficțiune contemporană
pentru tineri
www.edituraepica.ro

+18

ISBN: 978-606-9713-64-8